JANE AUSTEN

Tiểu thuyết
Nguyễn Tùng Lâm *dịch*

KIÊU HÃNH và ĐỊNH KIẾN

ĐINH TỊ BOOKS
NHÀ XUẤT BẢN LAO ĐỘNG

Mục Lục

CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23
CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28
CHƯƠNG 29
CHƯƠNG 30
CHƯƠNG 31
CHƯƠNG 32
CHƯƠNG 33
CHƯƠNG 34

CHƯƠNG 35
CHƯƠNG 36
CHƯƠNG 37
CHƯƠNG 38
CHƯƠNG 39
CHƯƠNG 40
CHƯƠNG 41
CHƯƠNG 42
CHƯƠNG 43
CHƯƠNG 44
CHƯƠNG 45
CHƯƠNG 46
CHƯƠNG 47
CHƯƠNG 48
CHƯƠNG 49
CHƯƠNG 50
CHƯƠNG 51
CHƯƠNG 52
CHƯƠNG 53
CHƯƠNG 54
CHƯƠNG 55
CHƯƠNG 56
CHƯƠNG 57
CHƯƠNG 58
CHƯƠNG 59
CHƯƠNG 60
CHƯƠNG 61

CHƯƠNG 1

CÓ MỘT SỰ THẬT hiển nhiên, được thừa nhận rộng rãi, đó là một chàng trai độc thân, sở hữu khối tài sản kếch sù cần phải có một người vợ.

Tuy nhiên, chẳng mấy ai quan tâm đến cảm nhận hay suy nghĩ của chàng trai ấy khi chàng mới chuyển đến sống trong vùng, bởi sự thật hiển nhiên này đã ăn sâu vào tâm trí của các gia đình hàng xóm, ăn sâu đến nỗi chàng bị coi như một thứ tài sản hợp pháp của mấy cô con gái trong những gia đình này.

Một ngày nọ, bà Bennet nói với chồng: “Ông Bennet yêu dấu, ông có nghe tin tòa biệt thự Netherfield đã có người mới tới thuê không?”

Ông Bennet trả lời rằng ông chưa biết.

“Đúng thế đấy...” Bà vợ khẳng định. “Bà Long vừa mới ở đây và kể cho tôi nghe tất cả chuyện đó.”

Ông Bennet không hồi đáp.

Vợ ông sốt ruột thốt lên: “Ông không muốn biết ai là người thuê à?”

“Chính bà đang muốn kể cho tôi nghe mà, tôi có ngăn bà kể cho tôi nghe đâu.”

Thế là đủ để khích lệ bà nói tiếp.

“Ông biết không, bà Long nói rằng khu biệt thự Netherfield đã được một anh chàng trẻ tuổi, giàu có, xuất thân từ phía bắc nước Anh thuê. Anh ta đi xe tứ mã, đến đó hôm thứ Hai để xem xét tòa

biệt thự và lập tức nhận lời thuê ngay vì ưng ý quá. Anh ta sẽ dọn tới Netherfield trước lễ Thánh Michael[1], nhưng từ giờ cho đến cuối tuần sau sẽ cho gia nhân đến dọn dẹp."

"Thế anh ta tên gì?"

"Bingley."

"Anh ta đã kết hôn hay còn độc thân?"

"Ồ! Chắc chắn là còn độc thân rồi, ông ạ. Một thanh niên trẻ với gia sản kếch sù, lợi tức tới bốn, năm ngàn bảng mỗi năm. Thật là tốt cho mấy đứa con gái nhà mình!"

"Sao thế được? Điều đó thì ảnh hưởng gì đến chúng?"

"Ông Bennet yêu quý ơi..." Vợ ông nhắc lại. "Sao ông lại thờ ơ đến vậy! Ông phải biết là tôi đang nghĩ tới khả năng anh ta sẽ cưới một trong những đứa con gái nhà mình chứ."

"Thế anh ta có ý định như thế khi đến đây à?"

"Ý định! Vô lý. Sao ông lại có thể nói như vậy! Rất có thể anh ta sẽ yêu một trong những đứa con gái nhà mình. Vì thế ông nên đi thăm anh ta càng sớm càng tốt."

"Tôi chẳng có dịp gì để tới thăm anh ta cả. Bà và mấy đứa con gái cứ việc đi. Hay bà cho tụi nó đi một mình cũng được, như vậy có lẽ tốt hơn vì bà còn đẹp hơn chúng, tôi sợ anh chàng Bingley đó lại thích bà hơn."

"Ông thân yêu, ông nịnh tôi rồi. Chắc chắn tôi đã từng có thời xuân sắc, nhưng bây giờ tôi đâu dám nhận mình tuyệt mỹ nữa. Khi một người đàn bà là mẹ của năm cô con gái lớn thì không nên nghĩ đến sắc đẹp của mình nữa."

"Trong trường hợp đó, chỉ có người phụ nữ ngày thường vốn dĩ cũng không xinh đẹp mới nên nghĩ thế."

“Nhưng mà này, ông đi gặp cậu Bingley ngay khi anh ta đến khu này nhé.”

“Kể ra thì cũng hơi quá đáng đối với tôi. Bà biết đấy.”

“Nhưng ông cũng phải nghĩ cho các con chứ. Chỉ cần nghĩ tới việc một trong số bọn chúng sẽ lấy được anh ta thôi. Ngài William và phu nhân Lucas đã quyết định đi gặp anh ta chỉ vì mục đích ấy. Ông biết đấy, thường thì họ không đi thăm viếng những người mới tới đâu. Thế nên ông nhất định phải đi, mấy mẹ con tôi sẽ không có lý do nào để gặp anh ta nếu như ông không đi.”

“Bà thật quá tính toán. Tôi tin chắc rằng anh chàng Bingley đó sẽ rất vui khi gặp bà. Tôi sẽ thay bà viết vài dòng để anh ta hiểu rằng tôi sẵn lòng chấp nhận việc anh ta kết hôn với một trong những đứa con gái nhà mình, và tôi sẽ có vài lời đề cao Lizzy hơn.”

“Tôi mong rằng ông không làm như thế. Lizzy không có gì hơn những đứa kia cả, nó đẹp không bằng một nửa con Jane, không tươi tắn bằng một nửa con Lydia. Vậy mà ông lúc nào cũng thiên vị nó.”

“Hai đứa kia có gì đặc biệt đâu mà khoe...” Ông Bennet nói. “Chúng nó vừa dại dột, vừa thiếu hiểu biết, giống y như những đứa còn lại. Lizzy thì khác, nó nhanh nhẹn hơn mấy chị em của nó nhiều.”

“Ông Bennet, tại sao ông khắt khe với các con của mình quá vậy? Ông vui lắm nhỉ mỗi khi làm tôi bực mình. Ông chẳng hề quan tâm đến bệnh hay lo lắng, muộn phiền của tôi chút nào cả!”

“Bà hiểu lầm tôi rồi, bà thân yêu. Tôi rất quan tâm đến tâm bệnh của bà. Bà luôn nhắc nhở tôi điều đó, ít nhất cũng hai mươi năm nay rồi.”

“Ôi, ông đâu có biết tôi phải chịu đựng những gì.”

“Tôi hy vọng bà sẽ không phải chịu đựng thêm nữa và tiếp tục sống để chứng kiến nhiều thanh niên có lợi tức bốn ngàn bảng một năm dọn đến vùng này.”

“Cũng vô ích thôi, cho dù hai mươi người dọn đến cũng chẳng ích gì, vì ông đâu có chịu đi thăm họ.”

“Cũng còn tùy chứ, bà thân yêu. Nếu là hai mươi thanh niên thì tôi sẽ đi thăm hết bọn họ.”

Tính cách của ông Bennet là sự pha trộn kỳ lạ giữa nét láu lỉnh, hài hước thâm thúy, dè dặt kín đáo và thay đổi thất thường, đến nỗi lấy nhau đã hai mươi ba năm nhưng bà Bennet vẫn chưa hiểu hết tính nết của chồng. Về phía bà Bennet, bà là người dễ đoán, không giỏi thấu hiểu, thiếu kiến thức và tính khí thất thường. Khi không hài lòng, bà thường hay lo lắng xúc động. Cả đời bà chỉ lo duy nhất một việc, đó là tìm chồng cho tất cả các cô con gái. Còn thú tiêu khiển chính của bà là tụ tập nói chuyện phiếm.

CHƯƠNG 2

Ông Bennet là một trong những người đến chơi nhà Bingley sớm nhất. Từ lâu, ông luôn có ý định đến thăm chàng, mặc dù ông luôn nói với vợ rằng ông không muốn đi. Cho tới buổi tối, sau khi ông trở về, vợ ông vẫn chưa biết gì cả. Việc ông Bennet đi thăm Bingley được phát hiện ra trong sự ngỡ ngàng của mọi người. Trong lúc ngắm nhìn Elizabeth (Lizzy) - đứa con gái thứ hai của mình - đang ngồi trang trí chiếc mũ, thình lình ông nói với con: “Lizzy ạ, cha hy vọng Bingley sẽ thích cái mũ đó.”

Bà Bennet giận dỗi nói: “Chúng ta làm sao biết được anh chàng Bingley đó thích gì nếu không chịu đi thăm người ta.”

Elizabeth nói với mẹ: “Mẹ ơi, mẹ quên là chúng ta sẽ có dịp gặp anh ấy trong đêm khiêu vũ sắp tới do làng tổ chức rồi à. Bà Long hứa sẽ giới thiệu anh ấy mà.”

“Mẹ không tin bà Long sẽ làm như vậy. Bà ta còn có hai cô cháu gái. Vả lại bà ta là con người ích kỷ và đạo đức giả, không đáng tin cậy.”

Ông Bennet nói chen vào: “Tôi cũng không tin. Tôi mừng là bà không cần bà Long giới thiệu.”

Bà Bennet cố kìm nén để không trả lời thêm, nhưng sau đó không dằn được sự bực dọc, bà bắt đầu quay sang mắng mỏ một trong những cô con gái: “Kitty, con làm ơn đừng ho mãi như thế được không. Hãy thông cảm cho mẹ một chút. Đầu mẹ sắp nổ tung rồi.”

Ông bố trả lời: “Kitty làm sao nhịn ho được. Nó chỉ ho không đúng lúc thôi.”

Kitty khổ sở nói: “Con đâu có vui gì khi ho như thế chứ.” Ông Bennet hỏi Lizzy: “Lizzy, khi nào con sẽ đi dự bữa tiệc đó?”

“Khoảng hai tuần lễ nữa, tính từ tối mai ạ.”

Bà mẹ thảng thốt nói: “Ôi không. Trước đêm khiêu vũ một ngày bà Long mới về. Làm sao bà ta có thể giới thiệu Bingley cho mình. Bà Long vẫn chưa biết mặt Bingley mà.”

“Vậy thì bà càng có lợi thế để giới thiệu Bingley ngược lại cho bà Long.”

“Không được, ông Bennet ạ, tôi có quen biết gì anh chàng Bingley đâu, sao ông có thể giễu cợt như vậy được?”

“Tôi có lời khen vì bà đã thận trọng. Hai tuần thì có quá ít thời gian để làm quen. Ta không thể hiểu rõ một người đàn ông chỉ sau hai tuần. Nhưng nếu mình không chớp cơ hội, người khác sẽ cướp lấy. Sau cùng thì bà Long và mấy cô cháu gái của bà ta sẽ có cơ hội. Trong khi bà Long vẫn còn đang giả vờ tốt bụng thì ta đừng nên từ chối lời hứa hẹn của bà ta. Bà không nhận thì tôi nhận.”

Mấy cô con gái nhìn cha chằm chằm. Bà Bennet chỉ nói được mỗi câu: “Vô lý, quá vô lý!”

Ông Bennet lớn tiếng: “Câu than vãn hắng giọng của bà có ý gì hả? Bà cho rằng những nghi thức giới thiệu trang trọng và sức nặng được đặt lên chúng là vô lý à[2]? Tôi không hẳn đồng ý với bà. Ý kiến của con thì sao, Mary? Cha biết con là người chín chắn, đọc nhiều sách hay và biết trích dẫn từ trong sách.”

Mary muốn nói điều gì đó sâu sắc và triết lý, nhưng chưa nghĩ ra.

Ông Bennet tiếp tục: “Trong khi Mary còn đang suy nghĩ, ta hãy tiếp tục nói về Bingley.”

Bà Bennet cao giọng: “Tôi quá mệt mỏi với anh chàng Bingley rồi.”

“Tôi lấy làm tiếc khi bà nói như thế. Tại sao bà không nói cho tôi biết như vậy từ sớm? Nếu biết trước bà nói thế thì sáng nay tôi đã không đi thăm anh ta. Thật là không may, tôi đã lỡ đi thăm người ta rồi, bây giờ đành phải quen biết với người ta thôi.”

Sự kinh ngạc của các cô con gái chính là điều ông mong muốn. Nhất là bà Bennet, bà thậm chí còn kinh ngạc hơn cả các cô con gái. Sau khoảnh khắc rung rinh niềm vui, bà khẳng định rằng đó chính là việc bà vẫn hằng mong đợi: “Ông thật tốt, ông Bennet yêu quý. Tôi biết cuối cùng cũng thuyết phục được ông mà. Tôi biết chắc chắn rằng ông rất thương các con gái của mình, ông không thể nào bỏ qua một cơ hội kết giao như vậy. Chà, tôi vui quá! Ông thật biết cách nói đùa. Sáng nay đã đi gặp người ta rồi mà không nói một lời nào đến tận bây giờ.”

“Kitty, bây giờ con muốn ho bao nhiêu thì ho.” Ông Bennet vừa nói vừa bước ra khỏi phòng, cảm thấy chán ngấy vẻ phấn khích của vợ mình.

Khi cánh cửa đã khép lại phía sau chồng, bà Bennet nói với các con: “Cha của các con thật tuyệt vời. Mẹ không biết các con sẽ đền đáp tấm lòng của ông ấy như thế nào nữa. Bản thân mẹ cũng vậy. Mẹ nói cho các con biết, ở tuổi cha mẹ bây giờ, phải đi làm quen với người xa lạ là một việc không dễ chịu cho lắm. Nhưng vì các con, cha mẹ sẽ làm bất cứ điều gì. Con gái yêu - Lydia của mẹ, con là

con út trong nhà, nhưng mẹ tin chắc Bingley sẽ khiêu vũ với con trong buổi dạ vũ sắp tới.”

Lydia quả quyết trả lời mẹ: “Ồ, con không sợ đâu. Tuy nhỏ tuổi nhất nhưng con là người cao nhất.”

Suốt thời gian còn lại của buổi tối hôm đó, mọi người ngồi phỏng đoán xem chừng nào thì anh chàng Bingley sẽ đến thăm đáp lễ ông Bennet và bàn bạc nhau bao giờ sẽ mời chàng đến dùng bữa tối[3].

CHƯƠNG 3

Tuy nhiên, những gì mà bà Bennet và năm cô con gái dò hỏi được từ ông Bennet không đủ để họ phác họa rõ nét chân dung của Bingley. Họ tìm mọi cách để đào bới thông tin từ ông: những câu hỏi xấc xược, những phỏng đoán tinh ranh hay những giả định xa vời; nhưng ông đều né tránh tất cả và cuối cùng mấy mẹ con đành chịu thua và đành chấp nhận đi thu lượm tin tức một cách gián tiếp từ bà hàng xóm là phu nhân Lucas. Tin tức nghe được về Bingley rất tích cực. Ngài William rất hài lòng về chàng ta. Chàng là một thanh niên còn khá trẻ, cực kỳ điển trai, vô cùng dễ mến, và chàng định dẫn theo rất nhiều người đến tham gia buổi dạ vũ sắp tới. Còn gì tuyệt vời hơn thế! Khiêu vũ là một cách để tiến tới tình yêu và họ hy vọng sẽ chiếm được trái tim anh chàng Bingley này.

Bà Bennet nói với chồng: “Nếu có thể chứng kiến một trong số các con của mình được sống hạnh phúc trong tòa biệt thự Netherfield và những đứa còn lại cũng lập gia đình đàng hoàng thì tôi không còn ước ao gì hơn.”

Vài ngày sau, Bingley đến thăm đáp lễ ông Bennet và ngồi nói chuyện với ông chừng mười phút trong phòng sách. Chàng hy vọng sẽ có cơ hội được thấy những cô con gái nổi tiếng xinh đẹp của ông, nhưng sau cùng chàng chỉ có thể diện kiến người cha. Mấy cô gái thì may mắn hơn, họ đã có dịp trông thấy Bingley lúc chàng mới đến bằng cách nhìn trộm qua cửa sổ lầu trên. Bingley hôm đó mặc chiếc áo khoác màu xanh dương và cưỡi con ngựa ô.

Sau đấy Bingley được mời ở lại dùng bữa tối. Bà Bennet đã sắp xếp ổn thỏa từ trước, cho người phục vụ chuẩn bị những món ăn, nhưng rồi mọi thứ đổ bể. Bingley từ chối, cho hay ngày hôm sau chàng còn có chuyện bận phải lên thị trấn. Bà Bennet dĩ nhiên là không được vui cho lắm. Bà không hình dung ra chuyện gì quan trọng đến nỗi làm Bingley mới tới Hertfordshire đã phải vội vã lên đó. Bà bắt đầu lo ngại chuyện Bingley sẽ phải thường xuyên đi đây đi đó và không đến định cư ở Netherfield như mong đợi. Phu nhân Lucas trấn an bà Bennet bằng cách giải thích rằng, có lẽ Bingley đi London để đón người nhà và bạn bè đến tham dự buổi dạ vũ sắp tới. Sau đó có tin đồn rằng Bingley sẽ chuẩn bị dẫn theo mười hai tiểu thư và bảy công tử đi cùng. Mấy cô gái buồn rầu khi nghe nói có quá nhiều tiểu thư như thế. Nhưng trước đêm khiêu vũ, lại nghe tin Bingley chỉ mang theo tất cả là sáu người đến từ London, năm chị em gái và một người anh họ. Điều này làm các cô gái trở nên yên tâm hơn. Và khi buổi dạ vũ bắt đầu, tất cả chỉ có năm người: Bingley, hai chị em gái của chàng, chồng của người chị lớn và một nam thanh niên khác.

Bingley trông rất điển trai và lịch thiệp, chàng có khuôn mặt tươi vui và tính cách dễ mến, chân thật. Hai chị em gái của chàng thì tốt bụng và dường như rất biết cách ăn mặc hợp thời trang. Anh rể của Bingley, ông Hurst, cũng tỏ ra là một người lịch thiệp. Tuy nhiên, người bạn đi cùng tên là Darcy đã nhanh chóng thu hút được sự chú ý của mọi người trong phòng bởi dáng dấp cao ráo, đẹp trai và tao nhã. Chỉ chừng năm phút sau khi Darcy xuất hiện, trong phòng rộ lên lời bàn tán rằng lợi tức hằng năm của chàng lên đến mười ngàn bảng. Mấy người đàn ông ở đó đều công nhận Darcy có dáng dấp

đẹp trai, còn phụ nữ thì cho rằng trông chàng còn đẹp hơn cả Bingley nữa. Suốt nửa đầu buổi tiệc, ai nấy đều có thiện cảm với Darcy, nhưng rồi những cử chỉ của chàng khiến mọi người khó chịu và thất vọng. Darcy luôn tỏ ra kiêu kỳ, khó gần, và đống tài sản đồ sộ ở Derbyshire cũng không cứu vớt được hình ảnh kinh khủng, khó ưa của chàng ta. Rõ ràng, Darcy cũng không xứng để đem ra so sánh với người bạn Bingley của mình.

Chẳng bao lâu, Bingley đã nhanh chóng làm quen hết với những nhân vật quan trọng trong phòng tiệc. Chàng rất nồng nhiệt, không e ngại, không bỏ qua một bài khiêu vũ nào. Chàng cảm thấy không vui vì buổi dạ vũ kết thúc quá sớm, và chàng nói sẽ tổ chức một buổi khiêu vũ khác tại căn nhà Netherfield của mình. Những phẩm chất dễ mến như vậy, chẳng cần nói cũng có thể nhận ra. Quả là sự tương phản rõ rệt giữa chàng và bạn!

Khác với Bingley, Darcy chỉ khiêu vũ một lần với bà Hurst (chị của Bingley) và một lần với em gái của Bingley. Chàng cũng không muốn được giới thiệu với bất cứ cô gái nào. Sau đấy Darcy chỉ đi lòng vòng, thỉnh thoảng nói chuyện với ai đó ngẫu nhiên. Cá tính của chàng đã phơi bày rõ mồn một, cao ngạo và khó chịu nhất trên đời. Mọi người đều hy vọng lần khiêu vũ sau Darcy sẽ không đến nữa. Bà Bennet là một trong số những người khó chịu với chàng nhất và sau đó càng trở nên tức giận khi chàng tỏ ra coi thường một trong những cô con gái của bà.

Do số thanh niên tham dự buổi dạ vũ hôm đó khá ít ỏi, Elizabeth Bennet đành phải ngồi không suốt hai bản nhạc. Khi Bingley kết thúc điệu nhảy của mình, chàng tiến tới chỗ của Darcy để giục bạn mình

tham gia. Họ đứng ngay gần vị trí của Elizabeth, vậy nên nàng có thể nghe được cuộc hội thoại giữa hai người.

“Này Darcy, anh phải ra khiêu vũ chứ. Tôi không thích anh cứ đứng đó với bộ dạng đấy. Tốt hơn hết anh nên ra khiêu vũ.”

“Tôi nhất quyết không ra. Anh biết tôi không thích mà, trừ khi tôi khiêu vũ với người mà tôi quen biết đặc biệt. Ở trong phòng này thì càng không thể được. Chị em gái của anh thì đã có người khiêu vũ chung. Còn lại tất cả các cô gái khác trong phòng, nếu bắt tôi phải nhảy chung thì quả là một cực hình.”

“Tôi thì không kén chọn, khó tính như anh. Nói thật, đối với tôi, tôi chưa bao giờ được gặp một lúc nhiều cô gái đẹp như đêm nay. Trong đó, một số cô có vẻ đẹp độc đáo, khác biệt.”

“Tôi thấy trong phòng này chỉ có một cô được coi là đẹp, nhưng anh lại đang khiêu vũ với cô ấy mất rồi.”

Darcy nói, mắt nhìn về phía cô con gái đầu lòng của gia đình Bennet.

“À, cô ấy là người phụ nữ đẹp nhất mà tôi từng gặp. Tuy nhiên, trong số những đứa em của cô ấy, cũng có một người rất xinh xắn, ngồi ngay phía sau anh. Tôi phải nói rằng cô ấy rất dễ mến. Để tôi nhờ bạn nhảy giới thiệu cho anh.”

Darcy quay lại nhìn Elizabeth một lát, cho tới khi nàng ngước lên nhìn chàng. Sau đó chàng quay mặt đi, lạnh lùng nói: “Anh nói sao? Cô ta trông cũng được, nhưng vẫn không đủ để chinh phục tôi. Lúc này, tôi không có hứng thú khi dính líu tới mấy cô gái trẻ bị người đàn ông khác coi thường. Tốt hơn hết anh nên trở lại với cô bạn của mình và tận hưởng nụ cười xinh đẹp của cô ta đi, đừng phí thời gian với tôi nữa.”

Theo lời bạn, Bingley bỏ sang chỗ khác và sau đó Darcy cũng bỏ đi. Elizabeth vẫn ở nguyên chỗ cũ, không chút thiện cảm với Darcy. Tuy nhiên, Elizabeth là cô gái có tính cách phóng khoáng, vui tươi; nàng kể lại câu chuyện cho các bạn của mình với một tinh thần lạc quan, mạnh mẽ và biết cách biến những lời chế giễu trở nên hài hước, dí dỏm.

Nhà Bennet hài lòng với buổi dạ vũ. Bà mẹ sung sướng khi chứng kiến cô con gái lớn nhất của mình, Jane, được đám người ở Netherfield ngưỡng mộ. Bingley khiêu vũ với Jane tới hai lần và hai chị em gái của Bingley cũng rất chú ý tới nàng. Giống như mẹ, Jane cực kỳ hài lòng về việc này. Chỉ có điều, niềm vui sướng của nàng kín đáo hơn, không biểu lộ ra ngoài. Tuy thế, Elizabeth vẫn có thể cảm nhận được sự thích thú của chị mình. Còn Mary, nàng được giới thiệu với em gái của Bingley như một cô gái toàn vẹn nhất trong vùng. Catherine và Lydia thì chỉ chú tâm đến khiêu vũ; thật may mắn là các cô không lúc nào thiếu các chàng mời ra khiêu vũ. Mấy mẹ con phấn khởi quay về Longbourn - ngôi làng nơi họ cư ngụ. Họ là những cư dân chính ở đó. Khi về tới nhà, họ thấy ông Bennet vẫn còn thức. Chỉ cần một cuốn sách là ông quên bẵng thời gian. Vào lúc ấy, ông tò mò muốn biết buổi tối diễn ra như thế nào, bởi từ lâu, mọi người đã luôn háo hức chờ đợi nó. Ông cũng hy vọng rằng vợ mình sẽ “sáng mắt ra” vì thất vọng, nhưng rồi ông đã nhanh chóng nhận ra rằng câu chuyện diễn biến theo cách hoàn toàn khác.

Vừa bước vào trong phòng, bà Bennet nói ngay: “Ôi! Ông Bennet yêu quý, chúng tôi đã có một buổi tối thật vui, một đêm khiêu vũ thật tuyệt vời. Tôi ước gì ông cũng có mặt ở đó. Con Jane được người ta ngưỡng mộ không ai bằng. Người nào cũng trầm trồ khen

con bé xinh xắn. Bingley khen nó đẹp và khiêu vũ với nó tới hai lần. Nghe rõ chưa ông? Anh ta đã khiêu vũ với con Jane tới hai lần. Nó là người duy nhất trong phòng được Bingley mời nhảy lần thứ hai. Trước tiên anh chàng mời con gái bà Lucas ra nhảy. Thấy họ đứng cạnh nhau tôi bực cả mình. Nhưng Bingley không thích con bà Lucas chút nào. Thật ra thì, ông cũng biết đó, ai mà ưa nổi con nhỏ đó. Anh chàng tỏ ra say mê con Jane ngay khi mới nhìn thấy con bé. Anh ta đi hỏi thăm xung quanh để tìm hiểu con mình là ai, nhờ người ta giới thiệu và sau đó mời con Jane ra khiêu vũ. Lần thứ ba Bingley nhảy với con gái bà King, lần thứ tư nhảy với Maria Lucas và lần thứ năm quay về với Jane. Lần thứ sáu nhảy với Lizzy, rồi tới con nhà Boulanger..."

Ông Bennet không còn kiên nhẫn được nữa, ông ngắt lời: "Nếu hắn ta thương tôi, hắn đã không khiêu vũ với nhiều người như vậy. Vì Chúa, làm ơn đừng kể cho tôi nghe về những người mà hắn đã khiêu vũ chung nữa, tôi không chịu được. À, mong cho hắn sái chân ngay trong bản khiêu vũ đầu tiên còn hơn!"

Bà Bennet vẫn tiếp tục: "Ôi ông ơi, tôi thì lại rất thích anh ta. Anh chàng cực kỳ đẹp trai! Hai người chị em gái của anh ta trông thật duyên dáng. Tôi chưa từng thấy bộ y phục nào sang trọng quý phái như của họ. Cũng phải công nhận là dải băng trên váy của bà Hurst thì..."

Bà Bennet chưa nói hết thì lại bị chồng ngắt lời. Ông Bennet không muốn nghe vợ mình thao thao mô tả mấy món đồ trang trí. Bà Bennet đành phải chuyển sang phần khác của câu chuyện, kết hợp với việc bình phẩm gay gắt và thêm bớt về sự thô lỗ của anh chàng Darcy.

“Nhưng ông yên tâm, Lizzy cũng chẳng mất gì khi không hợp với sở thích của anh chàng này. Hắn quá kiêu ngạo, quá tự phụ, không ai chịu nổi. Hắn tới chỗ này, ghé bên kia, tự coi mình là cao quý. Hắn cũng không đủ đẹp trai để khiêu vũ với con mình. Ước gì ông có mặt ở đó để cho hắn ta vài lời khuyên răn. Tôi khá là ghét hắn ta.”

CHƯƠNG 4

Khi Jane và Elizabeth ngồi lại với nhau, Jane tâm sự rằng trước đây nàng rất dè dặt khi đưa ra những lời khen về Bingley, nhưng bây giờ có thể nói rằng nàng rất ngưỡng mộ chàng.

“Thanh niên phải như anh ấy, nhạy bén, vui vẻ và nhiệt thành. Chị chưa từng thấy ai có tính cách tốt như vậy, lại còn dịu dàng và gia giáo.”

Elizabeth đáp: “Anh ta còn đẹp trai nữa. Thanh niên nên như thế. Có thể nói, đúng là mẫu người hoàn hảo.”

“Đúng vậy Lizzy ạ, chị cảm thấy thật hãnh diện khi được anh ấy mời ra khiêu vũ lần thứ hai. Chị không ngờ mình lại nhận được một cử chỉ ngợi khen như vậy.”

“Chị không ngờ được ư? Em thì biết trước rồi, anh ta mời chị khiêu vũ lần hai là chuyện đương nhiên. Đó cũng là sự khác biệt lớn giữa hai chị em chúng ta. Những lời khen thường làm chị xao xuyến, còn em thì không bao giờ. Đâu có khó gì để anh ta lại nhận ra rằng chị đẹp gấp năm lần các cô gái khác trong phòng? Chị không cần phải cảm kích về những cử chỉ hào hoa ấy. Anh ta đương nhiên rất dễ mến, chị thích anh ta cũng là lẽ thường tình. Trước đây, chị đã từng thích những gã thậm chí còn ngốc nghếch hơn thế.”

“Thôi nào, Lizzy yêu quý.”

“Chị biết không, chị quá ư dễ dãi, ai chị cũng thích. Trong mắt chị mọi thứ trên đời này đều là tốt lành. Chị không bao giờ nhận thấy

khiếm khuyết của mọi người. Cả đời em chưa bao giờ nghe chị chê bai một ai.”

“Chị không muốn vội vã phán xét, bình phẩm bất cứ ai. Nhưng chị sẽ thẳng thắn nói những gì mình nghĩ.”

“Em biết chứ. Chính vì vậy chị mới là một người tuyệt vời. Những cảm xúc quá đỗi chân thành, lấp đầy các giác quan, khiến chị không còn nhìn thấu được sự điên rồ và xuẩn ngốc của người khác. Những kẻ giả vờ ngây thơ, chân thành ngoài kia nhiều vô kể, ta có thể bắt gặp ở bất cứ đâu. Nhưng người ngay thẳng, tốt bụng một cách không khoe khoang, giả tạo, luôn tìm thấy những phẩm chất tốt của mọi người và đề cao thêm, đồng thời không bao giờ nhắc tới những tính xấu của họ, chỉ có duy nhất chị thôi. Bởi vậy, em nghĩ, chị cũng rất yêu quý hai chị em gái của anh ta nhỉ? Em thấy thái độ của họ không giống anh ta.”

“Chắc chắn là lúc đầu chị cũng không thích họ, nhưng sau khi nói chuyện rồi chị thấy họ cũng dễ mến. Cô em Caroline sẽ về sống với Bingley và chăm sóc căn nhà. Chị không nhầm khi nói rằng chúng ta sẽ có một người láng giềng dễ thương như cô ta.”

Elizabeth yên lặng lắng nghe nhưng không cảm thấy thuyết phục, nàng vẫn cho rằng cách ứng xử của hai chị em gái nhà Bingley trong đêm khiêu vũ không được dễ mến cho lắm. Với óc quan sát nhanh nhạy hơn và lý trí cứng rắn hơn, cộng thêm sự đánh giá thẳng thắn, khách quan, không tính toán đến bản thân, Lizzy khó có thể đồng ý với quan điểm của chị mình. Thật ra, họ là những người con gái tốt, không kém phần hóm hỉnh khi vui và cũng không thiếu khả năng làm vui lòng người khác khi họ muốn. Tuy nhiên, họ cao ngạo và tự đại. Họ vừa xinh đẹp, vừa được học hành tại một

trong những trường dòng thành lập đầu tiên ở thành phố, và lại có một gia sản hai mươi ngàn bảng. Họ quen tiêu pha xa xỉ và chỉ giao thiệp với những người cùng đẳng cấp. Lúc nào họ cũng tự đề cao phẩm cách của mình và coi nhẹ người khác. Gia đình họ là một gia đình được trọng vọng ở phía bắc nước Anh. Gốc gác quý tộc và địa vị cao sang kể trên đã in sâu vào trong tâm khảm của họ; chúng có giá trị hơn nhiều so với khối tài sản của chính họ và của thế hệ cha ông kiếm được từ kinh doanh.

Bingley được thừa hưởng từ cha sản nghiệp gần một trăm ngàn bảng. Cha chàng lúc sinh thời nuôi ước vọng mua được một tòa nhà lớn, nhưng chẳng may ông đã qua đời trước khi thực hiện được ý nguyện này. Bingley cũng có ý định như cha và đôi khi đã có ý muốn mua nhà trong thành phố chỗ chàng ở. Tuy nhiên, hiện giờ chàng đã thuê được một tòa nhà đẹp và có quyền tự do săn bắn trên mảnh đất đó. Những người hiểu rõ tính cách dễ dãi, dễ bị thuyết phục của Bingley nghi ngờ rằng chàng sẽ không chọn mua Netherfield làm nơi an cư lạc nghiệp và sẽ để cho thế hệ sau làm tròn ước nguyện của cha.

Hai chị em gái của Bingley rất mong chàng sẽ mua một căn nhà cho riêng chàng, bởi hiện thời chàng vẫn chỉ là người đi thuê. Cô em gái không cảm thấy phiền hà để chuyển đến quản lý ngôi nhà. Chị của chàng, bà Hurst cũng vậy, người đã lập gia đình với một người đàn ông vì gu thời trang của ông ta hơn là vì tài sản, cũng không ngại dọn đến ở với chàng nếu căn nhà chàng mua thích hợp với bà. Bingley vừa qua tuổi trưởng thành cách đây gần hai năm và chàng tình cờ được người ta giới thiệu đến Netherfield. Chàng đến quan sát và xem xét bên trong, bên ngoài trong vòng nửa giờ, cảm thấy

hài lòng với hiện trạng của ngôi nhà và các phòng chính của nó, nên chàng đồng ý thuê ngay lập tức.

Giữa Bingley và Darcy tồn tại một tình bạn đậm sâu, bền chặt, mặc dù tính tình của hai người trái ngược nhau hoàn toàn. Darcy quý mến Bingley bởi tính tình dễ dãi, cởi mở và mềm mỏng của chàng. Những nét tính cách đó hoàn toàn tương phản với Darcy, nhưng không vì thế mà Darcy cảm thấy không hài lòng về bản thân mình. Về ưu điểm của Darcy, Bingley tìm thấy ở bạn mình sự tự tin và khả năng nhận xét, phán đoán chính xác. Nếu nói về trí tuệ và sự hiểu biết, Darcy vượt trội hơn. Thật ra Bingley không phải là người kém cỏi nhưng Darcy thông minh hơn. Mặt khác, Darcy là người cao ngạo, kín đáo và tinh tế. Cách cư xử của chàng mặc dù có cung cách nhưng không mấy thân thiện. Ở điểm này thì Bingley có nhiều ưu thế hơn. Tới bất kỳ chỗ nào, trong khi Bingley được mọi người yêu mến thì Darcy lại gây ra ác cảm và sự khó chịu.

Cách trò chuyện của hai người trong đêm khiêu vũ ở Meryton đã thể hiện rõ tính cách của cả hai. Bingley chưa bao giờ gặp nhiều người vui vẻ, cởi mở và nhiều cô gái xinh đẹp như thế. Mọi người chung quanh ai cũng tử tế và quan tâm tới chàng. Ở họ không có sự cầu kỳ, lễ nghi cứng nhắc và vì vậy chàng nhanh chóng cảm thấy thân quen với họ; nhất là Jane Bennet, chàng không thể hình dung ra một thiên thần nào xinh đẹp hơn nàng.

Trái lại, Darcy cho rằng những người chàng mới gặp là tầm thường - cả về sắc đẹp lẫn trang phục. Bởi vậy, chàng không có chút hứng thú nào và cũng không thèm quan tâm đến ai. Ngay cả đối với Jane, chàng thừa nhận nàng đẹp nhưng lại cười quá nhiều.

Bà Hurst và cô em Caroline cũng suy nghĩ như vậy, tuy nhiên họ vẫn ngưỡng mộ và quý mến Jane, cho rằng Jane là một thiếu nữ dễ mến, hiền dịu và muốn giao thiệp thêm với nàng. Vì Jane được hai chị em gái đánh giá là dễ thương, nên Bingley coi như đã được chấp thuận để tìm hiểu nàng kĩ hơn.

CHƯƠNG 5

Cách Longbourn một đoạn đường bộ ngắn, có một gia đình rất thân quen với nhà Bennet. Đó là gia đình ngài William Lucas, trước kia kinh doanh ở Meryton. Ở đó, ngài đã tạo ra một khối tài sản đáng kể và được phong tước hiệp sĩ sau khi kết thúc bài diễn văn gửi đến nhà vua trên cương vị thị trưởng. Có lẽ vinh dự này đã tác động quá mãnh liệt tới con người ngài. Ngài bắt đầu chán ghét công việc kinh doanh và căn nhà nằm trong một thị trấn buôn bán nhỏ của mình. Ngài quyết định rời bỏ tất cả và dời gia quyến về một ngôi nhà cách Meryton khoảng một dặm, đặt tên căn nhà là Lucas Lodge[4]. Nơi đây ngài có thể suy ngẫm về tầm quan trọng của bản thân mình, không bị vướng bận chuyện làm ăn buôn bán, chỉ chuyên tâm vào việc chứng minh với thiên hạ rằng mình là một công dân tốt. Dù rất hãnh diện vì vinh dự lớn lao nhận được, ngài không hề trở nên mù quáng. Ngài vẫn tỏ ra quan tâm và ân cần với mọi người xung quanh. Với bản chất hiền lành, không làm mất lòng ai, thân thiện và hay giúp đỡ người khác, cuộc phong tước ở điện St. James đã biến ngài thành một nhà quý tộc[5].

Vợ của ngài William, phu nhân Lucas, là một người tử tế và không quá khôn ngoan. Bà cũng là người hàng xóm tốt của bà Bennet. Bà Lucas có vài đứa con, người con gái đầu lòng Charlotte là một cô gái trẻ, nhạy bén, thông minh, chừng hai mươi bảy tuổi, cũng là bạn thân của Elizabeth.

Buổi sáng sau đêm khiêu vũ, những cô gái nhà Lucas đến thăm những cô gái nhà Bennet. Hai gia đình cảm thấy nhất định phải gặp nhau để trò chuyện. Bà Bennet nói một cách xã giao với Charlotte: “Này Charlotte, cháu bắt đầu đêm khiêu vũ cũng khá đó chứ. Cháu là người đầu tiên Bingley chọn.”

“Đúng vậy ạ, nhưng hình như anh ta thích người thứ hai hơn.”

“Ồ, bác đoán là cháu muốn nói đến Jane, bởi vì anh ta khiêu vũ với nó tới hai lần. Hình như anh ta mến con bé lắm, bác cũng mong là vậy. Bác có nghe phong thanh vài điều liên quan tới ông Robinson nhưng bác không biết là việc gì.”

“Ý bác là chuyện cháu nghe được giữa Bingley và ông Robinson? Cháu chưa kể cho bác nghe sao? Ông Robinson muốn biết liệu anh ta có thích buổi dạ vũ tại Meryton không, liệu anh ta có thấy nhiều phụ nữ đẹp ở trong phòng không, và ai là người đẹp nhất. Anh chàng trả lời câu hỏi thứ ba ngay lập tức: “Ồ, không nghi ngờ gì nữa, trưởng nữ của gia đình Bennet là đẹp nhất, không ai có thể phủ nhận được điều này”.”

“Đúng y như lời bác nói mà. Điều đó ai cũng phải công nhận thôi. Nhưng cũng có thể chuyện này sẽ không đi tới đâu, cháu biết đó.”

Charlotte quay sang nói với Elizabeth: “Eliza, những gì tôi nghe được còn thú vị hơn. Nếu so với Bingley, những gì anh chàng Darcy đó nói thật không đáng để lắng nghe, đúng không? Tội nghiệp chị, chỉ được anh ta coi là “tàm tạm”.”

“Bác xin cháu, đừng nhồi nhét vào đầu Lizzy sự bực mình bằng cách nhắc lại cách cư xử tồi tệ của hắn ta. Hắn là một người đáng ghét, thật không may mới bị hắn thích. Bà Long kể rằng hắn ta ngồi gần bà chừng nửa giờ đồng hồ mà không hề hé môi nói một lời.”

Jane hỏi: “Mẹ có chắc vậy không? Không nhầm lẫn chứ? Con chắc chắn đã nhìn thấy Darcy nói chuyện với bà Long.”

“À, đấy là vì bà Long hỏi hắn có thích Netherfield không, hắn bất quá mới phải trả lời, nhưng mà cách trả lời giống như đang giận dữ vì bị ép phải nói chuyện.”

“Em gái của Bingley nói với con rằng Darcy không có thói quen nói nhiều, ngoại trừ với những người mà anh ta quen thân. Với họ thì anh ta rất dễ thương.”

“Mẹ không tin điều đó đâu con yêu, dù chỉ một chữ. Nếu là một người dễ thương thì hắn ta đã nói chuyện với bà Long rồi. Nhưng mẹ cũng đoán được lý do, mọi người ai cũng nói hắn ta rất cao ngạo. Bằng cách nào đó, hắn ta đã khám phá ra chuyện bà Long không sở hữu một chiếc xe ngựa[6], mà phải thuê xe để đi dự khiêu vũ.”

Quý cô nhà Lucas nói: “Cháu không quan tâm đến chuyện anh ta không nói nửa lời với bà Long, cháu chỉ ước anh ta đã khiêu vũ với Eliza.”

Bà mẹ bảo Elizabeth: “Lizzy, nếu có lần sau và nếu mẹ là con, mẹ sẽ không khiêu vũ với hắn.”

“Tin con đi mẹ. Con dám hứa với mẹ là con sẽ không bao giờ khiêu vũ với anh ta.”

Quý cô nhà Lucas nói: “Tính kiêu hãnh của anh ta không làm tôi khó chịu, vì anh ta có lý do chính đáng để kiêu hãnh. Thử hỏi, một thanh niên đẹp trai, sở hữu gia đình, tài sản và mọi thứ như anh ta, anh ta có nên tự cao không? Nếu hỏi tôi, tôi xin nói rằng anh ta có quyền để kiêu hãnh.”

Elizabeth trả lời: "Điều đó rất đúng. Tôi cũng có thể dễ dàng tha thứ cho tính kiêu hãnh của anh ta nếu như anh ta không chạm đến sự kiêu hãnh của tôi."

Mary cất lời, thể hiện kiến thức uyên bác của mình: "Tính kiêu hãnh là một nhược điểm phổ biến. Dựa vào những gì đọc được, em tin rằng thông thường con người ai cũng có thiên hướng đặc biệt đối với sự kiêu hãnh. Trong số chúng ta, có mấy ai không mê đắm cảm giác được thỏa mãn nhu cầu khám phá một phẩm chất nào đó của bản thân, dù phẩm chất đó là thật hay do mình ảo tưởng. Kiêu ngạo và kiêu hãnh có nhiều điểm khác biệt, mặc dù chúng thường được sử dụng như hai từ đồng nghĩa. Một người có thể kiêu hãnh mà không hề kiêu ngạo. Sự kiêu hãnh chủ yếu liên quan tới cách nhìn của chúng ta về chính bản thân mình. Còn sự kiêu ngạo là những gì mà chúng ta muốn người khác nghĩ về mình."

Cậu con trai nhà Lucas được các chị dẫn theo, nói to: "Nếu giàu có như Darcy, em sẽ không quan tâm đến chuyện mình kiêu hãnh thế nào. Em chỉ cần nuôi một đàn chó để đi săn cáo và uống một chai rượu vang mỗi ngày."

Bà Bennet nói: "Nếu vậy thì cháu uống quá nhiều đấy. Nếu bác thấy cháu làm như vậy, bác sẽ giật chai rượu đi ngay."

Cậu nhóc phản đối, cho rằng bà Bennet không nên làm thế. Nhưng bà vẫn khăng khăng là mình sẽ làm. Cuộc tranh luận chỉ kết thúc khi cuộc hội ngộ giữa hai gia đình chấm dứt.

CHƯƠNG 6

Những cô gái của Longbourn thấp thỏm chờ đợi từ sớm để được gặp hai chị em gái của Bingley ở Netherfield. Chuyến viếng thăm đã diễn ra tốt đẹp. Phong thái dễ mến của Jane ngày càng gây ấn tượng tốt cho bà Hurst và Caroline. Dù hai chị em nhà Bingley nhận thấy bà Bennet là người khó ưa, còn mấy cô em gái trẻ tuổi của Jane thì không đáng để chú ý tới, họ thật sự muốn tìm hiểu kĩ hơn hai cô con gái lớn nhất là Jane và Elizabeth. Jane đón nhận tình cảm của họ trong sự vui mừng khôn xiết, nhưng Elizabeth thì cho rằng họ đối xử với mọi người quá hợm hĩnh, khinh miệt, không ngoại trừ cả Jane. Rõ ràng, Elizabeth không hề có thiện cảm với những người này. Bởi vậy, bất luận những hành động tử tế của họ đối với Jane, nàng cho rằng sự ưu ái này có được là bởi họ biết rõ lòng mến mộ của Bingley dành cho Jane. Mỗi lần gặp mặt, Bingley đều tỏ ra say mê Jane. Về phần Jane, nàng ngày càng bị chinh phục và những cảm xúc từ lần gặp đầu tiên cứ thế lớn dần và đong đầy theo thời gian. Mặt khác, Elizabeth cảm thấy an tâm vì rất có thể, mọi người không nhận ra tình yêu đang âm ỉ cháy trong Jane. Bởi lẽ, con người của Jane là sự kết hợp giữa cảm xúc mãnh liệt với sự vui vẻ, rạng rỡ bất biến, đi kèm với sự tự chủ và biết điểm dừng. Những phẩm chất này giúp nàng tránh khỏi sự tò mò và nhòm ngó khiếm nhã của nhiều người. Elizabeth tâm sự điều này với Charlotte Lucas. Charlotte trả lời:

“Điều đó tốt thôi, nó giúp chị ấy tạo ra một ấn tượng tốt với đám đông. Nhưng dè dặt quá cũng có thể gây ra bất lợi. Nếu một người con gái che giấu tình cảm của mình quá khéo léo, nàng có thể sẽ mất đi cơ hội chiếm được tình cảm của người mình thích. Sẽ thật đáng thương nếu cứ an ủi bản thân rằng “Vậy cũng tốt, không ai có thể phát hiện tình ra cảm của tôi”. Một mối quan hệ bền vững cần rất nhiều sự tự tôn và lòng biết ơn cùng song hành. Nếu chỉ có một trong hai, rủi ro vẫn luôn thường trực. Thuở ban đầu, ta có thể để tình cảm phát triển một cách tự nhiên. Nhưng về sau, rất ít người dám tiến xa hơn nếu không nhận thấy đối phương có dấu hiệu “bật đèn xanh” cho mình. Chín trong số mười trường hợp, người phụ nữ nên chứng minh tình cảm của mình, thay vì cứ giữ nó ở trong tim. Bingley thích chị Jane là điều không cần phải bàn cãi, nhưng nó sẽ chỉ dừng lại ở chữ “thích” nếu chị ấy không giúp đỡ và tạo cơ hội cho anh ấy.”

“Có chứ, Jane đã tỏ ý khích lệ anh ta. Chị tôi đã làm hết sức mình. Ngay cả tôi còn có thể cảm nhận được tình cảm của chị tôi dành cho anh ta. Nếu anh ta không nhận ra, thì anh ta là một gã ngốc.”

“Eliza, hãy nhớ rằng Bingley không hiểu rõ biểu hiện của Jane bằng chị đâu.”

“Nhưng khi một người phụ nữ thích một người đàn ông và không hề che đậy, người đàn ông đó phải biết cách nhận ra và tiến tới.”

“Bingley sẽ làm được như vậy, nếu anh ấy có thể quan sát Jane kĩ hơn. Tuy Bingley và Jane thường xuyên gặp mặt nhau, nhưng mỗi lần gặp nhau đều không thể ở riêng bên nhau hàng giờ. Hơn nữa, những lần gặp nhau thường là tiệc tùng, dạ vũ, xung quanh lúc

nào cũng đông người. Họ có quá ít khoảnh khắc thật sự trò chuyện với nhau. Jane nên tranh thủ tối đa thời gian, có thể là ba mươi phút một lần, để khiến Bingley chú ý tới mình.

Khi chiếm được trái tim của anh ấy rồi, việc còn lại chỉ là trải nghiệm vị ngọt của tình yêu."

"Kế hoạch của chị khá lắm, một cô gái đương nhiên luôn ước mong có được một cuộc hôn nhân tốt đẹp. Nếu tôi quyết tâm tìm cho mình một người chồng, dù giàu hay nghèo, tôi cam đoan sẽ áp dụng kế hoạch đó của chị. Nhưng tất cả điều đó không áp dụng được lên trường hợp của chị Jane. Chị ấy không hành động theo sự sắp đặt. Cho đến giờ, chị ấy vẫn còn phân vân, không biết chắc rằng liệu tình cảm của mình có thật sự sâu đậm, đúng đắn hay sai lầm. Jane mới quen biết Bingley chừng hai tuần, khiêu vũ với anh ta bốn lần ở Meryton, đến thăm Bingley một buổi sáng tại nhà anh ta, dùng bữa chung với gia đình anh ta và mọi người bốn lần. Bấy nhiêu vẫn chưa đủ để Jane hiểu rõ con người anh ta."

"Cũng không hẳn như chị nói. Nếu Jane chỉ dùng bữa với anh ấy một cách đơn thuần thì chị ấy chỉ có thể khám phá ra khẩu vị ăn uống của anh ấy. Nhưng chị nên nhớ rằng họ đã ở bên nhau trong bốn buổi tối. Và bốn tối đó thôi cũng có thể làm nên chuyện."

"Vậy ư? Tôi thì biết chắc một điều: Bốn buổi tối đó đã giúp họ nhận ra rằng cả hai người đều thích chơi bài Pontoon[7] hơn là chuyện làm ăn buôn bán. Ngoài điều đó ra, tôi không tin rằng những nét tính cách quan trọng khác của họ đã được bộc lộ ra."

Charlotte nói: "Được, tôi chân thành mong Jane sẽ hạnh phúc trong tình yêu. Trong trường hợp Jane kết hôn với Bingley ngay ngày mai, rất có khả năng họ sẽ yên ấm, thuận hòa như thể họ đã

tìm hiểu nhau trong suốt một năm trước khi cưới. Hạnh phúc trong hôn nhân hoàn toàn là vấn đề của duyên phận. Trước khi kết hôn, nếu hai người đã hiểu rõ tính tình của nhau, hoặc ngay cả khi cá tính của hai người hoàn toàn giống nhau, điều đó không có nghĩa là họ sẽ dễ dàng sống hạnh phúc bên nhau. Sau khi lấy nhau, cá tính của họ vẫn có thể phát triển theo những chiều hướng khác nhau, sẽ có lúc làm phật ý nhau. Vì thế, đối với người mà ta sắp chung sống cả cuộc đời, biết càng ít về những khuyết điểm của họ thì càng tốt."

"Chị làm tôi buồn cười quá, chị Charlotte ạ, những lời chị nói nghe không ổn chút nào. Chị cũng tự biết điều đó không hợp lý. Chính bản thân chị cũng sẽ không bao giờ hành động như vậy."

Trong lúc mải mê quan sát sự yêu mến của Bingley dành cho chị mình, Elizabeth không ngờ rằng nàng đang dần dần trở thành đối tượng chú ý trong mắt Darcy. Darcy ban đầu không hề đánh giá cao vẻ đẹp của Elizabeth. Trong đêm khiêu vũ đầu tiên, chàng ngắm nhìn nàng mà không mảy may rung cảm. Lần kế tiếp chàng nhìn nàng chỉ vì mục đích chê bai, chỉ trích. Mãi sau này Darcy mới thật lòng thừa nhận với chính mình và các bạn rằng khuôn mặt của Elizabeth tuy không có nét nổi trội, nhưng lại toát lên một vẻ thông minh khác thường, biểu lộ một cách tuyệt mỹ trên đôi mắt đen láy của nàng. Bất chấp sự soi xét, bình phẩm khắt khe và một vài khuyết điểm trong vóc dáng cân đối của nàng, sau cùng, Darcy buộc phải công nhận vẻ đẹp thanh thoát và dễ thương của Elizabeth. Tuy phong thái của nàng không giống với người trong giới thời thượng, chàng vẫn bị thu hút bởi dáng vẻ tươi vui, lém lỉnh và sống động của nàng. Dĩ nhiên, Elizabeth không hề biết tới những nhận xét này. Đối với nàng, Darcy chỉ là gã trai đem tới ác cảm ở mọi nơi chàng đến

và chính là kẻ đã phán xét nàng không đủ đẹp để chàng khiêu vũ cùng.

Darcy bắt đầu muốn tìm hiểu thêm về Elizabeth. Trước khi quyết định tiến tới bắt chuyện với nàng, Darcy chủ động lắng nghe những cuộc đối thoại giữa nàng và người khác. Cũng chính bằng cách này, Darcy đã có được sự chú ý của Elizabeth. Hôm đó, tại một bữa tiệc lớn được tổ chức ở nhà của ngài William Lucas, Elizabeth hỏi Charlotte:

“Darcy có ý đồ gì khi nghe lén cuộc nói chuyện giữa tôi và Đại tá Forster nhỉ?”

“Câu hỏi này chỉ có Darcy mới có thể trả lời được.”

“Nhưng nếu anh ta còn làm vậy một lần nữa, nhất định tôi sẽ cho anh ta biết anh ta là loại người gì. Anh ta có ánh mắt đầy châm chọc, nếu tôi không tỏ ra cứng rắn, sớm muộn tôi cũng trở nên e sợ và để anh ta lấn tới.”

Đúng lúc đó, Darcy đi về phía hai cô gái nhưng dường như chàng không có ý định bắt chuyện với họ. Charlotte thách thức Elizabeth rằng liệu nàng có dám kể cho Darcy nghe về đề tài họ đang thảo luận. Elizabeth bị kích động, liền quay sang Darcy và nói:

“Anh Darcy, anh có nghĩ rằng tôi đã ăn nói rất hùng hồn với Đại tá Forster không? Tôi trêu ông ấy để chúng ta được tổ chức một buổi dạ vũ ở Meryton.”

“Cô đã biểu hiện một cách mạnh mẽ và quyết liệt. Nhưng tôi nghĩ, đó cũng là lẽ thường, bởi bất kỳ cô gái nào cũng sẽ nhiệt tình ủng hộ và tha thiết với chủ đề này như cô thôi.”

“Anh đúng là quá khắt khe đối với phụ nữ chúng tôi.”

Quý cô nhà Lucas chen vào: “Giờ thì tới lượt Lizzy của chúng ta bị trêu chọc lại rồi. Tôi đi mở đàn ra đây Eliza, có lẽ chị biết phải làm gì rồi.”

“Chị thật lạ, lúc nào cũng muốn tôi phải đàn hát trước mặt mọi người. Nếu tôi muốn phô trương tài năng âm nhạc của mình thì chị đúng là người bạn vô giá của tôi rồi đấy. Hiện tại, với chút tài năng hèn mọn của mình, tôi không muốn ngồi xuống biểu diễn trước mặt những người có thói quen thưởng thức những màn biểu diễn xuất sắc nhất.”

Tuy nhiên, bị Charlotte ép quá, Elizabeth đành nhận lời. “Thôi được, đến nước này thì tôi cũng đành.”

Sau đó, nàng mạnh dạn liếc về phía Darcy. “Có một câu châm ngôn rất hay, tôi nghĩ ở đây ai cũng biết, đó là “Hãy giữ sức mà thổi cháo cho mình[8]”. Tôi cũng sẽ giữ sức để biểu diễn cho ra trò.”

Màn trình diễn của Lizzy thật dễ thương, tuy không xuất sắc lắm nhưng cũng làm hài lòng mọi người. Sau một, hai ca khúc, nhiều người yêu cầu nàng hát thêm. Nàng chưa kịp trả lời những lời đề nghị này thì em gái của nàng, Mary, đã đến bên và xin chơi tiếp thay chị. Mary là người duy nhất trong gia đình chịu khó học hỏi, tự ép mình phải thông thạo các môn và lúc nào cũng muốn phô tài.

Mary không có năng khiếu bẩm sinh và cũng không có thiên hướng nghệ thuật. Thói thích khoe khoang đã tạo ra một động lực rất lớn cho nàng học hành chăm chỉ, nhưng nó cũng khiến nàng trở thành người “trí thức rởm” và tự phụ. Chính điều này đã ngăn nàng vươn tới một trình độ cao hơn những gì nàng đã và đang có.

Nói về Elizabeth, dù nửa sau của bản nhạc không thật sự tốt, nhưng với tiếng đàn dịu nhẹ và trong trẻo, nàng được mọi người

lắng nghe một cách thích thú. Còn Mary, nàng đã biểu diễn một bài độc tấu dài và hoan hỉ nhận lấy những lời khen ngợi và cảm ơn. Sau đó, để đáp lại hảo ý của mọi người và nhận lời hai cô em gái, Mary chơi thêm một vài khúc nhạc của Scotland và Ireland. Hai cô em gái nhỏ nhập hội với các thành viên trong gia đình Lucas và hai, ba anh sĩ quan để cùng nhau khiêu vũ ở một góc của căn phòng.

Darcy đứng ngay đó và quan sát mọi người khiêu vũ, trong lòng bực bội, khó chịu với cách mà buổi tối đang trôi qua. Chàng không hề nói chuyện với ai và quá chìm đắm trong dòng suy tư đến nỗi không nhận ra rằng ngài William Lucas đang đứng cạnh mình, cho đến khi ngài lên tiếng.

“Anh Darcy, kể ra cũng thật vui cho bọn trẻ! Không có môn gì sánh được với khiêu vũ. Tôi cho rằng khiêu vũ là một trong những thú vui tao nhã đầu tiên của xã hội thượng lưu.”

“Đúng như vậy thưa ngài. Một ưu điểm nữa của bộ môn này, đó là: Nó cũng đã trở thành mốt thịnh hành ở những xã hội kém tao nhã nhất trên thế giới. Tất cả những người hoang dã, nguyên thủy đều có thể nhảy múa.”

Ngài William chỉ biết mỉm cười. Rồi ngài nói tiếp khi thấy Bingley đã tham dự vào đám đông: “Bạn của anh khiêu vũ thật tuyệt vời và tôi chắc rằng anh cũng rất xuất sắc trong môn này, phải không Darcy?”

“Thưa ngài, tôi tin rằng ngài đã thấy tôi khiêu vũ ở Meryton rồi.”

“Đúng như vậy, tôi đã được thưởng thức màn trình diễn của anh. Anh có thường khiêu vũ ở điện St. James không?”

“Chưa bao giờ, thưa ngài.”

“Liệu anh có nghĩ, điệu nhảy của anh tại đó sẽ là niềm vinh dự lớn lao, một lời khen ngợi dành cho nơi ấy không?”

“Nếu có thể, tôi sẽ không bao giờ khen ngợi một nơi nào đó.”

“Tôi đoán anh có nhà ở thủ đô?”

Darcy gật đầu. Ngài William nói tiếp: “Tôi đã từng nghĩ đến việc dọn lên ở thủ đô vì tôi rất yêu thích xã hội thượng lưu ở đó. Nhưng rồi tôi sợ không khí ở London sẽ không thích hợp với phu nhân của tôi.”

Ngài William ngừng lại chờ đợi câu trả lời, nhưng người đối diện dường như không muốn lên tiếng. Ngay lúc đó, Elizabeth bước về phía họ và ngài William làm vẻ lịch sự, chào và gọi nàng lại: “Eliza thân yêu, sao cô không ra khiêu vũ? Anh Darcy, anh phải để tôi giới thiệu quý cô trẻ tuổi này cho anh, cô ấy là một đối tác khiêu vũ được nhiều người mong ước. Tôi chắc rằng anh không thể từ chối ra khiêu vũ khi mà trước mặt anh là một sắc đẹp lộng lẫy như vậy.”

Ngài William nắm lấy tay Lizzy đưa cho Darcy. Lúc đó Darcy cảm thấy vô cùng sửng sốt và chàng không dám nắm lấy tay nàng. Elizabeth rút tay mình lại ngay lập tức và nói một cách bối rối với ngài William: “Thưa ngài, thật ra tôi không hề có ý định khiêu vũ, dù là ý định nhỏ nhất. Tôi xin ngài đừng cho rằng tôi đi về hướng này với mục đích để tìm một người ra khiêu vũ với mình.”

Darcy dùng một cử chỉ rất lịch sự, muốn xin cầm tay Elizabeth lại, nhưng vô vọng, Elizabeth nhất quyết từ chối. Ngay cả ngài William, dù ra sức thuyết phục và gợi mở, cũng không làm nàng thay đổi ý định.

“Eliza, cô khiêu vũ rất đẹp. Thật tàn nhẫn nếu cô từ chối niềm hạnh phúc của tôi khi xem cô khiêu vũ. Mặc dù quý ông Darcy rất

ghét trò tiêu khiển này, nhưng tôi tin rằng anh ấy sẽ không phản đối để bước ra và thỏa mãn ý nguyện của tôi trong nửa tiếng đồng hồ."

Elizabeth mỉm cười. "Anh Darcy chỉ lịch sự thế thôi."

"Đúng thế, nhưng Elizabeth thân yêu, khi hoàn cảnh xui khiến, sẽ không có gì lạ nếu anh ấy sẵn lòng chiều theo ta. Ai có thể từ chối một người như cô?"

Elizabeth liếc nhìn hóm hỉnh và bỏ đi. Sự khước từ của Elizabeth không làm giảm giá trị của nàng trong mắt Darcy, ngược lại chàng cảm thấy hài lòng và vui thích. Ngay lúc đó, em gái của Bingley đến gần bắt chuyện.

"Tôi có thể đoán được anh đang suy nghĩ chuyện gì."

"Tôi không tin cô sẽ đoán được."

"Anh đang nghĩ xem làm sao có thể "sống sót" qua những buổi tối như thế này, với những con người này. Thật ra tôi cũng nghĩ như anh. Tôi chưa bao giờ cảm thấy khó chịu như bây giờ. Thật tẻ nhạt, ồn ào và rỗng tuếch! Những người tự cho mình là quan trọng! Tôi phải làm gì để anh chia sẻ với tôi đôi lời chỉ trích của anh về bọn họ?"

"Tôi cam đoan với cô rằng phỏng đoán của cô hoàn toàn sai. Tâm trí tôi đang vướng vào một câu chuyện lý thú khác. Tôi đang suy tư về những xúc cảm dịu êm khi nhìn vào đôi mắt thanh tú trên khuôn mặt của một cô gái xinh đẹp."

Caroline lập tức nhìn chằm chằm vào Darcy, không khỏi tò mò, muốn chàng nói ra tên cô gái có khả năng khiến chàng đưa ra một sự nhận xét ấn tượng như vậy. Darcy trả lời một cách mạnh dạn: "Elizabeth Bennet."

“Elizabeth Bennet!” Caroline nhắc lại, ngỡ ngàng. “Tôi quá đỗi ngạc nhiên. Anh đã cảm mến cô ấy bao lâu rồi? Đến khi nào thì tôi có thể chúc mừng cho anh?”

“Tôi có thể đoán trước, thế nào cô cũng sẽ hỏi câu đó. Trí tưởng tượng của phụ nữ thật mau lẹ, chỉ trong khoảnh khắc nó đã chuyển từ lòng ngưỡng mộ qua tình yêu, từ tình yêu qua hôn nhân. Tôi biết kế tiếp cô sẽ chúc tôi hạnh phúc.”

“Ồ không, nếu anh thật sự nghiêm túc về vấn đề này, tôi nghĩ, đâu sẽ vào đó thôi. Anh sẽ có một bà mẹ vợ duyên dáng. Dĩ nhiên là bà ấy sẽ đến sống với anh ở Pemberley.”

Darcy lắng nghe Caroline với sự thờ ơ tuyệt đối, trong khi Caroline tiếp tục chọn cách châm chọc Darcy để mua vui. Sự điềm tĩnh của chàng khiến cô nghĩ rằng mọi thứ đều ổn và không ngừng châm chọc chàng.

CHƯƠNG 7

Phần lớn gia sản của ông Bennet nằm trọn trong căn nhà, khu đất và nguồn thu nhập gần hai ngàn bảng mỗi năm. Nhưng không may cho những cô con gái của ông, theo di chúc kế thừa tài sản của dòng họ, khối tài sản này không được truyền lại cho con gái. Nếu ông không có con trai thì số tài sản sẽ được truyền lại cho một người nam trong dòng họ, cho dù người đó có quan hệ họ hàng xa. Về phía tài sản của người mẹ, tuy bà Bennet cũng được thừa hưởng một số tiền kha khá từ gia đình, nhưng nó cũng không đủ để bù đắp và giúp đỡ chồng. Cha bà trước kia là một luật sư ở Meryton, khi ông qua đời có để lại cho bà bốn ngàn bảng.

Bà Bennet có một người em gái, kết hôn với ông Philips. Trước đây ông làm thư ký cho cha bà và sau đó nối tiếp bố vợ làm luật sư. Bà còn có một người em trai ở London đang làm nghề buôn bán có danh tiếng.

Longbourn chỉ cách Meryton một dặm đường, rất thuận tiện cho các cô con gái nhà Bennet vừa đi thăm dì, vừa ghé qua tiệm may trang phục nữ ba, bốn lần một tuần. Hai cô con gái nhỏ nhất là Catherine và Lydia thường xuyên đi thăm dì hơn. Hai nàng không vướng bận chuyện gì, nên khi rảnh rỗi họ thường đi bộ tới Meryton để giải khuây cho buổi sáng và kiếm chuyện để tán dóc vào buổi chiều. Trên khắp đất nước, người ta rất khó để nghe được những tin giật gân, nhưng Catherine và Lydia luôn biết cách để có được những tin sốt dẻo từ dì của mình. Hiện tại, họ vừa được thông báo

một tin vui mới: Một đoàn dân quân tự vệ đã tới đóng quân trong vùng. Trụ sở đóng quân chính của đoàn nằm ở Meryton và những người lính sẽ lưu lại đây trong suốt mùa đông.

Chuyến viếng thăm dì Philips của hai chị em giờ đây trở thành hành trình khám phá kho tàng tin tức thú vị và hay ho nhất. Mỗi ngày, họ biết nhiều hơn về tên tuổi, gia đình... của các sĩ quan. Nơi trú ngụ của những người lính đã không còn là điều bí mật nữa và chẳng bao lâu sau hai cô gái bắt đầu tự mình đi làm quen. Ông Philips đã viếng thăm hết những sĩ quan và điều này đem tới cơ hội cho hai cô cháu gái được tiếp xúc với những niềm vui mới lạ. Suốt cả ngày, chủ đề duy nhất được họ nói đến là những anh quân nhân. Khối tài sản kếch sù của Bingley vẫn luôn hớp hồn và khiến bà mẹ thao thức, giờ không còn chút giá trị trong mắt hai chị em nếu so với những bộ quân phục người lính.

Một sáng nọ, sau khi lắng nghe hai chị em ba hoa về chủ đề này, ông Bennet lạnh lùng nhận xét: “Qua những gì mà cha nghe được, cha tin rằng hai con là những thiếu nữ ngu xuẩn nhất đất nước này. Trước đây cha vẫn chưa dám chắc, nhưng bây giờ cha có thể khẳng định đó là thật.”

Catherine bối rối, chưng hửng, không thốt lên lời, nhưng Lydia thì hoàn toàn dửng dưng và tiếp tục thể hiện lòng khâm phục của mình đối với Đại úy Carter. Nàng hy vọng sẽ gặp anh ta nội trong ngày bởi anh ta sẽ đi London sáng hôm sau.

Bà Bennet nói: “Ông à, tôi thật kinh ngạc vì ông cho rằng con gái ruột của mình ngu xuẩn. Tôi có thể đánh giá người ngoài thấp kém, chứ không thể đánh giá con tôi.”

“Ngộ nhỡ con tôi là đứa ngu xuẩn, tôi thật sự hy vọng mình sẽ nhận biết được điều đó.”

“Đồng ý, nhưng tất cả các con của mình đều khôn ngoan cả mà.”

“Đây là điểm duy nhất mà tôi và bà không cùng chung quan điểm. Tôi luôn hy vọng chúng ta sẽ hợp nhau trên mọi phương diện, nhưng riêng chuyện hai đứa này quá ngu xuẩn thì tôi xin khác ý kiến với bà.”

“Ông yêu quý, ông không nên mong đợi mấy đứa con gái phải suy nghĩ giống như cha mẹ. Tôi dám cá rằng khi chúng lớn khôn bằng tuổi chúng ta, chúng sẽ không nghĩ về các sĩ quan nữa. Tôi nhớ, thời còn trẻ, và bây giờ vẫn vậy, tôi cũng thích những chàng trai mặc quân phục màu đỏ. Nếu bây giờ có một đại tá thông minh, trẻ tuổi, lợi tức năm, sáu ngàn bảng mỗi năm, xin hỏi cưới một trong những đứa con nhà mình thì tôi sẽ không từ chối. Tôi thấy Đại tá Forster trong bộ quân phục tối hôm nọ ở nhà ngài William khá là phù hợp đấy.”

Lydia nói to: “Mẹ ơi, dì nói rằng Đại tá Forster và Đại úy Carter không thường lui tới nhà cô Watson như lúc họ mới tới nữa. Giờ dì thấy họ thường hay ghé qua thư phòng của nhà Clarke.”

Bà Bennet chưa kịp trả lời thì người hầu mang đến một lá thư. Thư được gửi từ Netherfield và người hầu đứng chờ câu trả lời trước khi ra về. Đôi mắt bà Bennet sáng lấp lánh niềm vui, sự háo hức khiến bà đặt ra một loạt câu hỏi trong khi con gái bà đang lẩm nhẩm đọc thư.

“Thế nào Jane, thư của ai vậy? Liên quan đến chuyện gì? Có gì trong đó? Chao ôi Jane, mau nói cho mẹ nghe, nhanh lên con yêu của mẹ.”

“Đấy là thư của cô Bingley...” Jane trả lời, rồi đọc lên một cách dõng dạc.

“Chị thân mến,

Nếu chị không vui lòng đến dùng bữa với chị Louisa và tôi, thì rất có thể chúng tôi sẽ thù ghét nhau đến hết cuộc đời. Chị biết đó, hai người phụ nữ ngồi nói chuyện với nhau cả ngày chắc chắn sẽ kết thúc bằng một cuộc tranh cãi. Hãy đến lập tức sau khi chị nhận được thư này. Anh tôi và những người bạn khác cũng sẽ có mặt để dùng bữa với các sĩ quan.

Thân ái,

Caroline Bingley.”

Lydia thốt lên: “Dùng bữa với các sĩ quan! Tại sao dì không cho tụi mình biết điều đó?”

Bà Bennet nói: “Mời ăn tối à? Thật không may.”

Jane hỏi: “Con sử dụng xe ngựa được không ạ?”

“Không được rồi con yêu, tốt hơn con nên cưỡi ngựa vì hình như trời sắp mưa, đồng thời con sẽ phải ở lại qua đêm đấy.”

“Đây là một âm mưu, nếu mẹ tin rằng người ta không đề nghị đưa chị về nhà.” Elizabeth nói.

“Đừng lo. Mấy gã đàn ông sẽ dùng xe ngựa của Bingley để đi Meryton, còn gia đình ông bà Hurst thì không có ngựa của riêng mình.”

Jane nói: “Nhưng con vẫn muốn đi xe ngựa.”

“Nhưng con ơi, mấy con ngựa nhà mình giờ đang làm việc ngoài đồng, phải không ông Bennet?”

Ông Bennet trả lời: “Mình lúc nào chẳng cần ngựa ngoài đồng.” Elizabeth chen vào: “Nhưng hôm nay cha phải để cho lũ ngựa đi làm hết thì kế hoạch của mẹ mới thành công.”

Cuối cùng ông Bennet cũng đành chiều theo và xác nhận rằng mấy con ngựa đều đang bận. Jane không còn cách nào khác ngoài cưỡi ngựa. Bà mẹ tiễn con gái ra cửa và tiên đoán một cách hớn hở rằng thời tiết sẽ xấu lắm. Niềm hy vọng của bà quả nhiên thành sự thật, Jane đi chưa được bao lâu thì trời đổ mưa to. Các cô gái rất lo lắng cho chị mình nhưng người mẹ thì lại tỏ ra vui mừng. Trời vẫn cứ mưa không ngớt và Jane dĩ nhiên không thể trở về nhà vào đêm đó.

“Đây là một sáng kiến tuyệt hay của tôi.” Bà Bennet nhắc lại câu này nhiều lần, như thể trời đổ mưa là do chính bà làm ra vậy.

Tuy nhiên, cho đến sáng hôm sau, bà vẫn chẳng hề biết là âm mưu của mình sẽ còn mang tới niềm vui gì nữa. Khi bữa điểm tâm vừa xong, một người hầu đến từ Netherfield mang tới một lá thư cho Elizabeth.

“Lizzy yêu quý,

“Sáng nay chị cảm thấy thật sự không khỏe, có lẽ là do hôm qua bị ướt. Mấy người bạn tốt bụng của chị không muốn chị ra về cho tới khi khỏe lại. Họ nhất quyết muốn chị gặp bác sĩ Jones. Do đó đừng lo lắng nếu em nghe tin ngài Jones đến khám cho chị. Chị nghĩ mình chỉ bị viêm họng và nhức đầu xoàng thôi, không có gì nghiêm trọng đâu.

Chị của em.”

Sau khi nghe Elizabeth đọc xong lá thư, ông Bennet nói: “Tốt quá rồi, bà yêu quý. Nếu con gái của bà bị bệnh nặng và phải bỏ mạng, bà sẽ vui lắm khi biết rằng nó chết vì nghe lời bà đi theo đuổi anh chàng Bingley.”

“Ồ! Tôi không sợ nó chết đâu. Người ta đã có ai chết vì mấy căn bệnh cảm cúm thông thường? Nó sẽ được chăm sóc chu đáo. Chừng nào nó còn ở lại đó, mọi chuyện sẽ ổn cả thôi. Tôi có thể đi thăm nó nếu tôi có xe ngựa.”

Elizabeth cảm thấy thật sự lo lắng và nhất quyết đòi đi thăm chị. Vì xe ngựa không có sẵn, nàng lại không biết cưỡi ngựa nên chỉ còn cách đi bộ. Bà mẹ kêu lên sau khi nghe con gái cho biết ý định của mình: “Sao con dại dột vậy chứ? Sao lại nghĩ đến chuyện đi bộ trên con đường lầy lội như thế? Trông con sẽ ra sao khi tới nhà người ta?”

“Bộ dạng con ra sao cũng được, miễn sao được gặp chị.”

Cha nàng hỏi: “Có phải con đang gợi ý để cha đưa ngựa cho con không, Lizzy?”

“Không cần đâu cha. Con không ngại đi bộ. Khoảng cách chẳng là gì nếu ta có động cơ, mục đích. Chỉ có ba dặm thôi, con sẽ quay trở về vào khoảng chiều nay.”

Mary nhận xét: “Em thật ngưỡng mộ tình cảm gia đình mạnh mẽ của chị, nhưng khi cảm xúc trỗi dậy và thôi thúc, ta cần có lý trí dẫn lối. Theo ý kiến của em thì sự nỗ lực cũng phải được cân nhắc xem có đáng không.”

Catherine và Lydia nói: “Tụi em sẽ đi với chị tới Meryton. Sau đó chị phải tự đi một mình nhé.”

Elizabeth chấp nhận sự đồng hành của hai em rồi cả ba bắt đầu lên đường. Trên đường, Lydia nói: “Nếu đi nhanh, chúng ta có thể đến kịp lúc và nói đôi điều với Đại úy Carter trước khi anh ta rời đi.”

Khi đến Meryton, mấy chị em chia tay. Hai cô em chuẩn bị đến thăm người vợ của một trong những sĩ quan và Elizabeth tiếp tục đi một mình. Nàng đi một cách vội vã, băng qua hết cánh đồng này đến cánh đồng khác, nhảy qua hàng rào của mấy thửa ruộng và những vũng bùn lầy một cách thoăn thoắt, khẩn trương. Cuối cùng nàng cũng nhìn thấy bóng dáng căn nhà thấp thoáng xa xa, mắt cá chân nàng rã rời, đôi tất dơ bẩn và mặt đỏ ửng vì vận động nhiều.

Elizabeth bước vào gian phòng, nơi mọi người đang có mặt để dùng bữa điểm tâm, tuy nhiên Jane không có ở đó. Bộ dạng của Elizabeth khiến mọi người sửng sốt. Nàng đã đi bộ từ sáng tinh mơ, đi một mình ba dặm đường trong điều kiện thời tiết xấu như vậy. Đối với bà Hurst và Caroline, đây là một chuyện không thể tin nổi. Elizabeth cho rằng họ coi khinh nàng khi chứng kiến hình ảnh trước mắt mình lúc này, tuy nhiên họ vẫn tiếp đón nàng một cách rất lịch sự. Về phía Bingley, không chỉ lịch sự, người ta còn có thể nhận thấy sự tử tế và vui vẻ ở chàng. Darcy nói rất ít, ông Hurst thì không nói năng gì. Trong khi Darcy chăm chú ngắm nhìn nét rực rỡ bừng sáng trên người Elizabeth sau khi “trèo đèo lội suối” và tự hỏi lý do nào khiến nàng phải một mình lặn lội đường xa như vậy, ông Hurst chỉ tập trung vào phần ăn sáng của mình.

Khi Elizabeth hỏi thăm về bệnh tình của chị mình, nàng nhận được câu trả lời không mấy khả quan. Jane trước đó nằm ngủ li bì, giờ tuy đã tỉnh lại nhưng vẫn đang sốt cao, nặng đến nỗi không thể bước ra khỏi phòng. Sau đó Elizabeth được dẫn đi thăm chị ngay.

Lúc viết thư cho em, Jane không dám nói thật tình trạng của mình, cũng không dám bày tỏ mong muốn mọi người đến thăm vì sợ gia đình lo lắng. Giờ trông thấy em bước vào phòng, Jane không giấu được niềm vui, tuy nhiên nàng vẫn còn yếu và không nói chuyện được nhiều. Khi Caroline rời khỏi phòng, Jane cố gắng ngỏ lời cảm ơn sự tốt bụng đáng ngưỡng mộ của Elizabeth. Lizzy chỉ im lặng chăm sóc chị.

Khi bữa ăn sáng kết thúc, hai chị em nhà Bingley bước vào. Qua cách đối xử trìu mến và quan tâm của họ đối với chị mình, Elizabeth bắt đầu cảm thấy yêu mến hai chị em họ. Bác sĩ đến khám và nói rằng Jane đã bị cảm nặng, nếu muốn mau chóng khỏi bệnh phải nằm nghỉ ngơi khá lâu và ông sẽ kê cho nàng một đơn thuốc. Vì Jane càng ngày càng sốt cao và nhức đầu nên lời dặn của bác sĩ được mọi người nghe theo. Elizabeth không rời chị một giây phút nào, hai chị em gái Bingley cũng ít khi vắng mặt. Mấy người đàn ông thì ra ngoài vì không có việc gì cho họ làm ở đấy cả.

Khi đồng hồ đổ chuông ba giờ, tuy không muốn nhưng Elizabeth cảm thấy đã đến lúc mình phải ra về. Cô Bingley mời nàng dùng xe ngựa, Elizabeth định từ chối xã giao thêm chút nữa rồi mới đồng ý. Tuy nhiên, Jane thú thật rằng nàng không muốn rời xa em gái, cô Bingley đành phải mời Elizabeth ở lại Netherfield. Elizabeth chấp thuận và cảm ơn lời mời. Một người hầu được sai tới Longbourn để báo tin cho gia đình biết và cũng để lấy thêm quần áo cho nàng.

CHƯƠNG 8

Năm giờ chiều, hai chị em gái nhà Bingley đi thay trang phục và đến sáu giờ rưỡi, Elizabeth được mời ra dùng bữa tối. Mọi người dồn dập hỏi thăm tình hình sức khỏe của Jane và Elizabeth vui mừng nhận ra trong số họ, Bingley là người ân cần lo lắng hơn ai hết. Nàng cho mọi người biết Jane vẫn chưa khá hơn. Sau khi nghe tin này, hai chị em gái nhà Bingley lặp lại ba, bốn lần rằng họ cảm thấy rất buồn, bị cảm nặng như vậy thật sự rất khó chịu và họ ghét bị bệnh ghê gớm. Họ dường như không còn nghĩ hay nhớ tới bệnh tình của Jane nữa. Khi không ở cạnh Jane, họ tỏ ra thờ ơ và vô tâm. Điều này khiến Elizabeth ác cảm với hai chị em như trước.

Thật ra, Bingley là người duy nhất trong đám khiến Elizabeth vui lòng. Sự lo lắng của Bingley dành cho Jane rất rõ nét và chân thành. Chàng cũng rất quan tâm và tử tế với Elizabeth. Điều này khiến Elizabeth cảm thấy bớt ngại ngùng hơn vì nàng nghĩ những người còn lại đang coi mình như một vị khách không mời mà đến.

Trong bữa ăn, không ai chú ý đến nàng ngoại trừ Bingley. Caroline mải mê quan sát Darcy, chị của cô thì hầu như không nói gì. Về phần ông Hurst, người ngồi cạnh Elizabeth, là một người đàn ông lười biếng, ông sống chỉ để ăn, uống rượu và chơi bài. Khi ông Hurst biết rằng Elizabeth thích ăn những món đơn giản hơn là ragout[9] thì ông không còn hứng thú nói chuyện với nàng nữa.

Khi ăn tối xong, Elizabeth vội vã quay trở về phòng Jane. Ngay khi nàng vừa rời đi, cô Bingley lập tức nói xấu nàng. Elizabeth bị phê

bình là người có thái độ khó chấp nhận, vừa kiêu ngạo,

vừa xấc xược. Cô còn cho rằng nàng không biết cách nói chuyện, ăn mặc không hợp thời trang và không có sắc đẹp. Bà Hurst cũng đồng ý, bà nói thêm:

“Cô ta chẳng có gì để mà khen, ngoại trừ khả năng đi bộ giỏi. Tôi không thể quên được dáng vẻ cô ta sáng nay, trông thật hoang dại.”

“Chị nói đúng đó, chị Louisa. Em luôn giữ gìn hình ảnh của mình. Đâu đáng gì để chạy tới đây. Mà sao phải chạy vội vã đến vậy? Chỉ vì chị mình bị cảm lạnh? Tóc tai thì rối tung, rũ rượi.”

“Đúng vậy, đã thế còn lớp váy trong nữa. Giá mà em nhìn thấy lớp váy trong của cô ta dính một tấc rưỡi bùn. Chị chắc chắn rằng cô ta đã cố tình kéo cái váy ngoài xuống để che cho mọi người khỏi thấy.”

Bingley lên tiếng: “Chị Louisa, chị có thể mô tả đúng nhưng em không hề để ý. Em nghĩ Elizabeth trông rất chỉnh tề khi đến đây. Em không chú ý tới cái váy trong dính bẩn của cô ấy.”

Caroline quay sang Darcy. “Anh chắc hẳn đã quan sát thấy, phải không Darcy? Tôi cho rằng anh sẽ không bao giờ muốn em gái của mình xuất hiện như vậy.”

“Chắc chắn là không.”

“Đi bộ ba, bốn hay năm dặm, bùn lầy bám lên tới mắt cá chân, lại chỉ đi một mình! Cô ta có ý gì đây? Có vẻ như cô ta muốn thể hiện sự tự chủ, độc lập đầy kiêu ngạo và đáng ghét của mình? Hay một sự sao nhãng dễ thấy của người miền quê?”

Bingley trả lời: “Cô ấy làm như vậy để thể hiện tình cảm yêu thương dành cho chị mình, đó là điều đáng mừng.”

Caroline thì thầm với Darcy: “Darcy, tôi sợ rằng cuộc hành trình dài vừa rồi của Elizabeth đã ảnh hưởng tới lòng ngưỡng mộ của anh với đôi mắt huyền diệu của cô ta.”

Darcy đáp: “Không ảnh hưởng gì cả. Đôi mắt đó càng thêm ngời sáng.”

Sau câu nói ấy, mọi người im lặng một lát rồi ông Hurst lên tiếng: “Tôi rất có thiện cảm với cô Jane Bennet, đó là một cô gái đáng yêu. Sâu trong tim, tôi mong cô ấy sẽ có một cuộc hôn nhân tốt đẹp. Tuy nhiên, với một người cha và người mẹ như vậy, lại thêm họ hàng thấp kém, tôi e rằng cơ hội của cô ấy chỉ là con số không.”

“Tôi tưởng anh nói rằng họ có một người chú làm luật sư ở Meryton?”

“Đúng vậy, và họ còn có một người cậu khác sống ở đâu đó gần Cheapside.”

“Cheapside là đất thủ đô đấy nhé.” Em gái bà Hurst chen vào và hai chị em phá lên cười.

Bingley lớn tiếng: “Cho dù họ có bao nhiêu chú bác sống ở khu Cheapside đi nữa, điều đó cũng không làm giảm đi sự đáng mến của họ.”

Darcy góp lời: “Nhưng điều đó sẽ làm giảm đi cơ hội để họ lấy được những người chồng có vị thế cao trong xã hội.”

Bingley không nói gì, nhưng hai chị em gái của chàng thì tán thành nhiệt liệt, rồi tiếp tục châm chích gốc gác gia đình thấp kém của cô nàng yêu dấu tội nghiệp.

Tuy nhiên, sau khi rời phòng ăn, họ lấy lại vẻ ngoài ân cần, dịu dàng, quay về phòng của Jane, ngồi với nàng cho đến lúc uống cà phê. Jane vẫn còn rất mệt và Elizabeth nhất định không rời nàng

nửa bước. Một lúc sau, khi Jane đã bắt đầu ngủ, Elizabeth cảm thấy an tâm hơn. Khi ấy, Elizabeth thấy mình nên xuống dưới nhà cho đúng phép tắc, dù muốn hay không. Khi bước vào phòng, nàng thấy mọi người đang chơi bài và họ lập tức mời nàng tham dự. Nghĩ rằng họ sẽ chơi một vố lớn, Elizabeth viện cớ phải chăm sóc chị để từ chối, cho hay nàng sẽ chỉ nán lại trong chốc lát để đọc sách. Ông Hurst nhìn nàng ngạc nhiên.

“Cô thích đọc sách hơn chơi bài à? Thật là độc đáo.”

Quý cô nhà Bingley nói: “Chị Elizabeth không ham đánh bài. Chị ấy chỉ thích đọc sách thôi. Ngoài đọc sách ra thì không thích gì khác.”

“Tôi không đáng được khen hay chê như vậy...” Elizabeth lớn tiếng. “Tôi không phải là con mọt sách và tôi có nhiều thú vui khác cho mình.”

Bingley cất lời: “Tôi chắc rằng việc chăm sóc chị Jane cũng là một trong số các sở thích của cô. Tôi hy vọng niềm vui của cô sẽ không ngừng tăng lên khi thấy sức khỏe chị mình khả quan hơn.”

Elizabeth ngỏ lời cảm ơn chân thành với Bingley, sau đó tiến về phía chiếc bàn có mấy quyển sách trên đó. Bingley vội hỏi nàng có cần chàng đi lấy thêm những quyển sách khác trong phòng sách không.

“Tôi mong bộ sưu tập sách của mình sẽ đủ cho cô đọc. Tôi là người lười biếng, tuy sách không nhiều nhưng tôi vẫn chưa đọc hết.”

Elizabeth nói với Bingley rằng bấy nhiêu sách hoàn toàn đủ cho nàng rồi. Caroline nói: “Tôi thấy khó hiểu, tại sao cha tôi lại để lại ít

sách như vậy? Anh Darcy, thư phòng nhà anh ở Pemberley thì lại có quá nhiều sách hay."

Darcy trả lời: "Dễ hiểu thôi, đó là do công lao của nhiều thế hệ."

"Bản thân anh cũng không ngừng làm tăng thêm số sách trong nhà. Anh đã bỏ tiền ra mua thêm bao nhiêu là sách."

"Tôi không hiểu tại sao bây giờ một gia đình có thể sao nhãng với tủ sách nhà mình như vậy."

"Ồ, sao nhãng! Tôi tin chắc rằng anh chưa từng sao nhãng việc trùng tu tòa nhà anh đang ở, để biến nó trở thành một nơi tráng lệ, huy hoàng. Charles[10], khi nào anh xây nhà, em ước gì nó chỉ đẹp bằng một nửa căn nhà của Darcy ở Pemberley là được rồi."

"Anh cũng mong như vậy."

"Em khuyên anh nên mua đất ở đó và lấy Pemberley làm hình mẫu. Không có nơi nào ở Anh đẹp hơn vùng Derbyshire."

"Nhất định anh sẽ mua Pemberley nếu Darcy chịu bán nó."

"Charles, em đang nói tới những điều khả thi thôi nhé."

"Caroline, anh nghĩ rằng mua lại Pemberley thì dễ hơn là bắt chước xây giống nó."

Elizabeth chú ý lắng nghe câu chuyện nên không còn tập trung vào quyển sách trên tay, chẳng mấy chốc nàng đã để nó sang một bên. Nàng tiến đến gần bàn chơi bài, đứng giữa Bingley và người chị lớn và xem họ chơi.

Caroline hỏi: "Từ mùa xuân đến nay, em của Darcy có lớn thêm tí nào không? Con bé đã cao bằng tôi chưa?"

"Bây giờ thì chưa, nhưng rồi nó sẽ cao bằng cô. Bây giờ nó cao khoảng bằng Elizabeth, hoặc hơn một chút."

“Tôi rất muốn gặp lại nó. Tôi chưa hề gặp ai có thể làm tôi vui đến vậy. Con bé rất dễ thương và lễ phép, đã vậy còn tài năng toàn diện hơn các bạn đồng trang lứa. Con bé biểu diễn piano cũng thật tuyệt vời.”

“Tôi hết sức kinh ngạc, làm sao các cô gái trẻ lại có đủ kiên nhẫn để đạt nhiều tài năng như vậy.” Bingley nói.

“Anh ơi, điều hiển nhiên là tất cả các cô gái trẻ tuổi đều tài năng, anh nói vậy là sao?”

“Đúng vậy, tất cả bọn họ. Tất cả đều có năng khiếu ấn tượng. Họ biết trang trí, thêu thùa, đan lát. Không cô nào không biết làm những thứ đó. Mỗi khi được giới thiệu, anh chưa bao giờ nghe thấy một cô gái không có bất kỳ năng khiếu gì.”

Darcy nói: “Anh nói không sai, những bộ môn anh vừa nêu cũng đòi hỏi một loại năng khiếu nhất định. Tuy nhiên, chữ “đa tài” đang bị sử dụng quá đà, ngay cả với những cô không biết gì khác ngoài đan giỏ hay làm màn. Tôi không đồng ý lắm với quan điểm của anh về phụ nữ. Trong số những người mà tôi quen, tôi cho rằng mình chỉ gặp chừng năm, sáu cô là thực sự đa tài.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Caroline nói.

Elizabeth nhận xét: “Nếu thế, anh ắt hẳn phải biết rõ thế nào mới là một người phụ nữ đa tài.”

“Đúng vậy, tôi rất thông hiểu chuyện này.”

Caroline, “người trợ lý trung thành” của Darcy, nói to: “Ồ, đương nhiên rồi. Phải biết nhiều hơn những kỹ năng thông thường thì sự đa tài mới đáng khâm phục. Người phụ nữ thông hiểu âm nhạc, hát, vẽ, khiêu vũ và biết nhiều ngôn ngữ khác nhau mới xứng đáng được tặng danh hiệu đa tài. Bên cạnh đó, cô ta còn phải có sự quý phái

trong phong cách, dáng đi, giọng nói, cách diễn đạt và trò chuyện. Nếu không thì cô ta mới chỉ xứng đáng một nửa thôi."

Darcy tiếp lời, nói thêm: "Một cô gái đa tài phải hội tụ hết những khoản đó. Ngoài ra, điều cốt yếu là cô ta phải đọc sách thật nhiều để mở mang kiến thức."

"Ra vậy, tôi không còn cảm thấy ngạc nhiên khi nghe anh nói rằng mình chỉ biết sáu người phụ nữ được coi là đa tài. Tôi nghĩ rằng anh chưa từng gặp ai như vậy thì đúng hơn."

"Cô không tin là trên đời tồn tại người phụ nữ hoàn hảo như vậy à?"

"Tôi chưa bao giờ thấy một người phụ nữ nào như vậy. Tôi chưa từng thấy ai có thể kết hợp những tài năng và óc thưởng thức như vậy, lại thêm phần thanh lịch nho nhã như anh đã diễn tả."

Bà Hurst và Caroline lớn tiếng phản bác nhận xét không công tâm của Elizabeth, cả hai đều khẳng định họ đã từng gặp nhiều người phụ nữ đáp ứng hết những tiêu chuẩn đó, còn ông Hurst nhắc hai người trật tự và yêu cầu họ tập trung chơi bài. Cuộc tranh luận tới đó chấm dứt và Elizabeth nhanh chóng rời khỏi phòng.

Khi cánh cửa đóng lại sau lưng Elizabeth, Caroline nói: "Elizabeth Bennet là một trong những cô gái trẻ muốn thu hút sự chú ý của đàn ông bằng cách tự hạ thấp mình xuống, đối với nhiều anh chàng, cách này sẽ hiệu quả. Nhưng theo ý tôi, đó là thứ mưu mẹo, mánh khóe tầm thường."

Câu nói này cố ý nhắm vào Darcy. Chàng trả lời dứt khoát, hướng tới người cần hướng tới: "Dĩ nhiên, không nghi ngờ gì, luôn có đủ trò mưu mẹo thấp hèn mà đôi khi phụ nữ chấp nhận hạ mình

để thực hiện, chỉ để thu hút sự chú ý của đàn ông. Cái gì liên quan đến khôn vặt, xảo trá đều đáng khinh."

Caroline không thật sự thỏa mãn với câu trả lời này nên cô tiếp tục nói về đề tài đó.

Elizabeth trở lại gặp mọi người lần nữa để nói rằng tình trạng của chị mình đang xấu đi và nàng nhất định không thể rời chị mình. Bingley thúc giục mời bác sĩ Jones tới ngay lập tức, nhưng chị em gái của Bingley cho rằng những lời chỉ dẫn của thầy thuốc ở nông thôn không đáng tin cậy. Họ đề nghị nên cấp tốc ra tỉnh mời một trong những bác sĩ nổi tiếng. Elizabeth không đồng ý, nàng muốn làm theo lời đề nghị của Bingley. Cuối cùng, mọi người thống nhất một giải pháp là để ngài Jones đến thăm vào sáng sớm hôm sau nếu bệnh tình của Jane vẫn không thuyên giảm. Hai chị em gái của Bingley nói rằng họ quá buồn rầu và buộc phải giải khuây bằng cách hát song ca với nhau. Bingley cảm thấy trăn trở không yên, nhưng chàng không biết phải làm gì để bớt ưu phiền, ngoài việc ra lệnh cho người hầu trong nhà phải chăm sóc cẩn thận cho Jane và em của nàng.

CHƯƠNG 9

Suốt đêm, Elizabeth ở lại trong phòng chị. Ngay từ sáng sớm, nàng đã nhận được những câu hỏi từ mọi người. Nàng vui mừng báo tin tốt lành cho người giúp việc của Bingley, rồi cho hai người thị nữ của chị em nhà Bingley. Elizabeth xin được gửi thư cho gia đình ở Longbourn và muốn mẹ tới thăm Jane. Lập tức lá thư được người hầu đưa đi. Sau khi biết tin, bà Bennet cùng hai cô con gái út vội vã lên đường đến Netherfield sau khi ăn sáng xong.

Nếu thấy Jane trong tình trạng nguy kịch, bà Bennet sẽ rất khổ đau. Nhưng bà đã an tâm phần nào khi biết bệnh tình con gái đã cải thiện nhiều. Tuy thế, bà Bennet không muốn Jane bình phục ngay bởi vì Jane sẽ phải rời Netherfield. Do đó, bà không tán thành ý muốn được đưa về nhà của Jane. Bác sĩ đến đúng lúc đó cũng đề nghị không nên để Jane ra về. Sau khi ngồi một lát với Jane, mấy mẹ con nhà Bennet được Caroline mời xuống nói chuyện tại nhà ăn. Bingley hy vọng bà Bennet hiểu rằng Jane không bị cảm nặng như bà nghĩ. Bà trả lời:

“Thưa anh, tôi nghĩ Jane thật sự bị bệnh nặng, vì vậy nó không nên đi lại nhiều lúc này. Thầy thuốc cũng nói chúng ta không nên nghĩ tới chuyện đưa nó về nhà lúc này. Chúng tôi xin làm phiền lòng tốt của anh thêm một thời gian nữa.”

Bingley thốt lên: “Đưa cô ấy đi? Thật không nên nghĩ như vậy. Em gái của tôi chắc sẽ không đồng ý để Jane đi.”

Caroline lạnh lùng nói một cách xã giao: “Thưa bà, xin bà cứ yên tâm. Jane sẽ được chăm sóc chu đáo chừng nào chị ấy còn ở đây với chúng tôi.”

Bà Bennet rất cảm động với lời xác nhận này. Bà nói thêm: “Nếu không có những người bạn tốt như mọi người, không biết Jane sẽ ra sao nữa khi nó đang bị bệnh như hiện tại, cho dù nó là đứa kiên trì, vững vàng nhất chăng nữa. Con bé lúc nào cũng dễ chịu và hiền lành, vô cùng hiếm thấy. Tôi thường nói với mấy đứa còn lại rằng chúng nó không thể so bì với chị Jane. Căn phòng này của anh đẹp quá, Bingley ạ, nó nhìn ra phía con đường đá sỏi. Tôi không biết liệu có căn nhà nào trong nước đẹp được bằng Netherfield không. Tôi hy vọng anh không có ý định dọn đi sớm mặc dù hợp đồng thuê nhà của anh rất ngắn.”

“Tôi quyết định mọi việc một cách chóng vánh. Bởi vậy nếu có ý định rời bỏ Netherfield, tôi sẽ đi trong vòng năm phút. Tuy nhiên, hiện tại tôi vẫn muốn ở lại đây.”

Elizabeth nói: “Đó chính xác là điều tôi đang nghĩ.”

“Cô bắt đầu nhìn thấu tôi rồi đấy.” Chàng quay về phía nàng trả lời.

“Ồ, đúng như vậy. Tôi hiểu anh khá rõ.”

“Tôi sẽ coi câu nói này của cô như một lời khen ngợi. Thế nhưng, tôi thấy mình thật đáng thương khi để người ta hiểu rõ như vậy.”

“Đáng tiếc, sự thật là vậy. Không nhất thiết phải theo dõi quá lâu. Một cá tính sâu xa, phức tạp thậm chí còn dễ đoán hơn cá tính của anh.”

Bà mẹ lớn tiếng mắng: “Lizzy, nên nhớ con đang ở đâu, không nên ăn nói bừa bãi giống như ở nhà.”

Bingley ngay lập tức nói tiếp: “Lúc trước tôi không biết cô là người thích nghiên cứu về cá tính con người. Chắc đó phải là một môn học thú vị.”

“Đúng vậy, nghiên cứu một cá tính phức tạp thì thú vị hơn cả.”

Darcy góp ý: “Thông thường, vùng nông thôn không có nhiều đề tài cho môn nghiên cứu này. Nông thôn là một xã hội rất hạn hẹp và ít biến đổi.”

“Nhưng con người - tự thân họ thay đổi rất nhiều, luôn có những cái mới cho ta quan sát.”

Bà Bennet cảm thấy tự ái về cách Darcy nhận xét về vùng nông thôn, liền nói: “Đúng vậy, tôi cam đoan với anh những gì mà thành phố có thì nông thôn cũng có.”

Lời của bà làm mọi người ngỡ ngàng. Darcy nhìn bà một lát, không nói gì. Bà Bennet cho rằng mình đã hoàn toàn chiến thắng trong cuộc tranh luận với Darcy nên tiếp tục: “Tôi thấy ngoài những quán xá và nơi công cộng ra, London đâu có lợi thế gì hơn vùng thôn quê. Ở vùng thôn dã dễ chịu hơn nhiều, phải vậy không anh Bingley?”

Bingley đáp: “Khi ở vùng nông thôn, tôi thật sự không muốn rời đi. Nhưng khi ở thành phố thì tôi cũng có cảm giác hệt như vậy. Mỗi nơi đều có những ưu điểm riêng của nó, sống ở nơi nào tôi cũng vui vẻ cả.”

“Đúng như vậy. Suy nghĩ của anh rất đúng đắn. Nhưng anh bạn trẻ đây...” Bà Bennet nhìn về phía Darcy. “Cho rằng nông thôn không ra gì cả.”

Elizabeth thấy xấu hổ vì mẹ nên vội vàng lên tiếng đính chính: “Mẹ à, mẹ hiểu lầm rồi. Mẹ hoàn toàn hiểu lầm anh Darcy. Anh ấy chỉ nói rằng chúng ta rất khó bắt gặp những kiểu người khác nhau ở vùng nông thôn. Mẹ phải công nhận điều đó là đúng chứ.”

“Đương nhiên con yêu, không ai phủ nhận rằng vùng nông thôn có rất ít kiểu tính cách. Nhưng nếu nói là không gặp được nhiều người trong vùng này thì không đúng. Mẹ đã từng ở những vùng rộng lớn hơn, gia đình mình đã từng ăn tối với hai mươi bốn gia đình.”

Nể mặt Elizabeth, Bingley cố giữ vẻ thản nhiên, điềm tĩnh. Nhưng em gái của chàng thì kém tế nhị hơn, cô hướng về phía Darcy với nụ cười châm biếm. Elizabeth muốn mẹ đổi đề tài câu chuyện nên đã quay sang hỏi bà xem Charlotte Lucas có đến Longbourn chơi không từ hôm nàng vắng nhà tới giờ.

“Có, cô ấy đến chơi hôm qua cùng với cha. Ngài William quả thật là một người dễ thương, đúng không anh Bingley? Đúng là người đàn ông hợp thời trang. Quá lịch sự và quá hiền lành, lúc nào cũng có sẵn chuyện để kể cho mọi người nghe. Đó, theo tôi, đó mới là người gia giáo. Còn những người tự cho mình là nhân vật quan trọng và không bao giờ mở miệng thì thật là nhầm to.”

“Charlotte có dùng bữa với mẹ không?”

“Không, cô ấy phải về nhà. Mẹ nghĩ gia đình muốn nó về để làm bánh Mince Pies[11]. Anh Bingley à, về phần tôi, tôi luôn để những người hầu làm việc trong nhà, vậy nên các con tôi được dạy dỗ khác tụi nó. Dĩ nhiên, mỗi người có cách đánh giá riêng. Tôi có thể cam đoan với anh, những cô gái nhà Lucas rất tốt bụng. Chỉ đáng tiếc là

các cô ấy không được đẹp lắm. Charlotte dù không ưa nhìn nhưng nó là người bạn đặc biệt của gia đình tôi."

Bingley nói: "Cô ấy là một cô gái trẻ trung, dễ mến."

"Ồ! Thưa vâng, nhưng anh phải nhớ rằng cô ấy xấu. Ngay cả phu nhân Lucas cũng thường nói như vậy và bà thường ganh tị với sắc đẹp của con Jane nhà tôi. Tôi không muốn khoe khoang con mình, nhưng chắc chắn là rất khó để tìm thấy ai đó đẹp hơn con Jane. Tôi không tin vào sự khách quan của mình, nhưng ai cũng nói như vậy. Khi nó mới mười lăm tuổi, lúc chúng tôi đến thăm nhà em trai Gardiner của tôi, có một thanh niên ở đó yêu con Jane quá đỗi. Em dâu tôi cho rằng anh ta sẽ xin cưới con bé trước khi chúng tôi ra về. Tuy nhiên anh ta đã không làm vậy. Có lẽ anh ta nghĩ Jane còn quá nhỏ. Anh ta còn sáng tác mấy câu thơ cho nó nữa, nghe thật là hay."

Elizabeth háo hức nói: "Và sau đó tình yêu của anh ta chấm dứt? Con thấy rất nhiều mối tình kết thúc theo cách đó. Con tự hỏi, liệu có ai khám phá ra rằng thơ ca có thể giết chết tình yêu?"

Darcy nói: "Tôi thì cho rằng thơ ca là thức ăn nuôi sống tình yêu[12]."

"Với một tình yêu đẹp, lành mạnh và mãnh liệt thì có lẽ là như vậy. Chúng sẽ góp phần làm nở rộ một tình yêu vốn đã bền chặt. Nhưng nếu đó chỉ là một tình yêu mỏng manh, một sự rung động nhất thời, thì một câu Xônê[13] cũng có thể trở thành nguyên cớ để nó tan vỡ."

Darcy chỉ mỉm cười. Không khí yên lặng khiến Elizabeth lo ngại mẹ mình sẽ tiếp tục bày tỏ quan điểm của bà. Nàng muốn nói thêm nhưng không nghĩ ra được điều gì để nói. Sau một hồi yên lặng, bà

Bennet nhắc lại những lời cảm ơn vì Bingley đã đối xử tốt với Jane và xin lỗi vì đã để Elizabeth đến nhà làm phiền. Bingley đáp lại theo cách rất lịch sự rằng việc cần làm thì chàng phải làm, đồng thời yêu cầu em gái mình nói theo y như vậy. Caroline cố gắng làm tròn bổn phận nhưng lối đóng kịch của cô không mấy thanh nhã cho lắm. Dù vậy bà Bennet vẫn cảm thấy hài lòng, cho người chuẩn bị xe ngựa. Từ lúc đến thăm tới giờ, hai cô con gái út vẫn chỉ thì thầm to nhỏ, nói chuyện riêng với nhau. Bây giờ biết đã đến lúc ra về, Lydia đòi Bingley phải thực hiện lời hứa từ ngày đầu tiên chàng mới tới: Tổ chức một buổi khiêu vũ tại Netherfield.

Lydia là một cô gái tuổi mười lăm, đầy đặn và trẻ trung. Với khuôn mặt xinh đẹp, dễ mến, pha lẫn nét hóm hỉnh, nàng là một trong những người con gái được mẹ cưng chiều nhất và thường xuyên được mẹ giới thiệu với bên ngoài từ lúc còn nhỏ. Cô bé có cá tính mạnh mẽ, sôi nổi và tự cho mình là quan trọng. Đây chính là điểm khiến các quân nhân chú ý đến nàng. Sự chú ý này càng tăng thêm bởi tính tình vui vẻ, hòa đồng của Lydia và những bữa ăn ngon ở nhà người chú. Vậy nên, chẳng có gì đáng ngạc nhiên khi Lydia không ngần ngại nhắc nhở một cách đột ngột về lời hứa hôm ấy của chàng. Sự ưng thuận của Bingley đối với đòi hỏi bất ngờ này khiến bà mẹ rất vui mừng.

“Xin hãy tin rằng tôi luôn sẵn sàng thực hiện lời hứa. Khi chị của cô khỏe lại, nếu cô muốn thì cứ ấn định một ngày cho đêm khiêu vũ. Cô không nên nghĩ đến chuyện khiêu vũ khi chị mình còn đang yếu.”

Lydia nói rằng nàng hoàn toàn đồng ý.

“Ồ, đương nhiên rồi, tốt hơn hết ta nên đợi chị Jane khỏe lại, lúc đó chắc chắn Đại úy Carter cũng đã trở lại Meryton rồi. Sau đêm

khiêu vũ của anh, tôi sẽ gợi ý cho họ tổ chức thêm một đêm khiêu vũ nữa. Tôi sẽ nói với Đại tá Forster rằng nếu anh ta từ chối thì thật đáng hổ thẹn."

Sau đó, bà Bennet và hai cô con gái ra về, còn Elizabeth quay trở lại ngay phòng Jane, bỏ lại sau lưng những lời bình phẩm của hai chị em nhà Bingley và Darcy. Tuy nhiên, Darcy dửng dưng, không chút hùa theo hai người họ trong việc chỉ trích Elizabeth, dù cho cô Bingley không ngừng đưa ra nhận xét châm chọc về cô gái với "đôi mắt huyền diệu".

CHƯƠNG 10

Ngày qua ngày, bà Hurst và Caroline dành vài giờ mỗi sáng ở bên cạnh Jane. Hiện tại Jane đang dần bình phục trở lại. Buổi tối, Elizabeth gia nhập cùng mọi người trong phòng khách để giải trí. Tuy nhiên, hôm nay bàn chơi bài không được bày ra. Darcy đang viết thư cho em gái, Caroline ngồi bên cạnh ngắm nhìn chàng viết, nhiều lần cố thu hút sự chú ý của chàng bằng cách nhờ chàng viết lời hỏi thăm tới em gái của chàng. Ông Hurst và Bingley đang chơi bài piquet[14] và bà Hurst chỉ ngồi cạnh xem họ chơi.

Elizabeth ngồi khâu vá và nàng cảm thấy thích thú khi quan sát những gì đang xảy ra giữa Darcy và Caroline. Caroline khen ngợi Darcy liên tục, nào là nét chữ đẹp, thẳng hàng đều đặn, rồi thì nội dung trau chuốt, mượt mà. Cô không hề để ý xem những lời khen của mình được người nghe chú ý không.

"Hẳn là em gái anh sẽ rất vui mừng khi nhận được lá thư này."

Darcy vẫn không trả lời. Cô nói thêm: "Anh viết nhanh quá."

"Cô nhầm rồi. Tôi viết rất chậm."

"Một năm anh viết bao nhiêu lá thư, kể cả thư kinh doanh?

Trời ơi, chỉ nghĩ thôi tôi cũng thấy sợ rồi."

"Cũng may, viết thư là việc của tôi, chứ không phải của cô."

"Làm ơn nhắn với em gái anh là tôi rất muốn gặp cô ấy."

"Tôi đã nhắn như vậy một lần hồi nãy rồi, y như lời cô dặn."

"Tôi nghĩ anh không thích cây bút đó. Để tôi sửa cho. Tôi sửa bút rất cừ đấy."

“Cảm ơn, nhưng tôi luôn tự mình sửa bút.”

“Bằng cách nào mà anh duy trì việc viết lách đều đặn, ngay ngắn như vậy?”

Darcy im lặng, không hồi đáp.

“Nhắn với em gái của anh rằng tôi rất vui khi nghe tin cô ấy chơi hạc cầm tiến bộ và tôi rất say mê cách trang trí bàn của cô ấy. Tôi nghĩ chắc chắn là vượt trội hơn so với cô Grantley.”

“Có thể cho phép tôi để dành những say mê mà cô vừa nói cho lá thư sau được không? Bây giờ thì tôi không còn chỗ.”

“Ồ! Không sao cả. Tôi sẽ gặp lại cô ấy vào tháng Giêng tới đây. Nhưng lúc nào anh cũng viết những lá thư dài và hay như vậy cho em mình à?”

“Thường thì lá thư nào cũng dài, còn nội dung hay dở thế nào thì tôi không biết.”

“Theo tôi nghĩ, một người có thể viết được những lá thư dài một cách dễ dàng thì nội dung không thể dở được.”

Bingley chen vào, thốt lên: “Caroline, câu nói đó của em đối với Darcy không phải là lời khen ngợi đâu, bởi vì anh ấy viết thư không hề suôn sẻ như em nghĩ. Anh ấy phải suy nghĩ, trau dồi rất nhiều để tìm ra những chữ có bốn âm tiết. Phải vậy không Darcy?”

“Cách viết của tôi khác hẳn với cách viết của anh.”

Caroline nói: “Ôi! Anh Charles viết thư rất ẩu. Anh ấy dễ dàng từ bỏ một nửa những gì mình muốn viết, và sau đó tẩy xóa lèm nhèm những phần đã viết trước đó.”

“Ý tưởng trong đầu tôi tuôn trào nhanh quá khiến tôi không có đủ thời giờ diễn đạt hết. Bởi vậy những lá thư của tôi đôi khi khiến người đọc không hiểu gì cả.”

Elizabeth nói: “Anh Bingley, sự khiêm tốn của anh khiến mọi người không thể chê trách anh được.”

Darcy tiếp: “Không có gì dối trá, giả tạo hơn sự khiêm tốn bề ngoài. Nó thường bắt nguồn từ sự khinh miệt của người khác, hoặc đôi khi nó là biểu hiện của sự khoe khoang gián tiếp, trá hình.”

“Trong hai cách định nghĩa kể trên, anh xếp sự khiêm tốn của tôi vào loại nào?”

“Vào loại khoe khoang gián tiếp vì anh rất hãnh diện với những khuyết điểm của mình trong khi viết thư. Anh muốn mọi người biết rằng anh suy nghĩ nhanh nhạy nên mới diễn đạt cẩu thả. Và đối với anh điều này rất thú vị. Người có khả năng xử lý mọi việc một cách nhanh chóng luôn cảm thấy hãnh diện về bản thân và họ thường ít khi để ý tới những khiếm khuyết và sai sót trong công việc. Sáng nay anh nói với bà Bennet rằng nếu có ý định rời khỏi Netherfield thì anh sẽ ra đi trong vòng năm phút, điều đó chứng tỏ anh cố tình ca tụng, khen ngợi chính mình. Có gì đáng để tự hào khi anh quyết định vội vã, thiếu suy nghĩ, bỏ lại hết mọi công việc quan trọng chưa làm xong để ra đi? Điều đó mang lại lợi lộc gì cho bản thân anh và người khác?”

Bingley nói lớn: “Chúng ta không nên nhắc lại những điều ngu ngốc nói ra hồi sáng. Hơn nữa, tôi xin hứa danh dự, những gì tôi nói về bản thân mình đều chân thành và đúng đắn. Tôi không đem tính hấp tấp vô nghĩa của mình ra khoe khoang với các quý cô.”

“Điều đó đúng, nhưng tôi không tin anh sẽ lập tức bỏ đi ngay. Giống như những người đàn ông khác, hành động của anh sẽ hoàn toàn phụ thuộc vào điều kiện hoàn cảnh. Thí dụ, khi anh đang chuẩn bị lên ngựa ra đi, một người bạn của anh nói “Bingley, anh nên ở lại

đây cho tới tuần sau", có lẽ anh sẽ làm theo lời bạn, không đi nữa và có thể sẽ ở lại hẳn một tháng nếu được mời."

Elizabeth thốt lên: "Darcy, những gì anh nói chứng minh rằng Bingley là người biết lắng nghe, không dễ dàng tuân theo ý muốn và cảm xúc của mình. Chính anh mới là người "khoe" hết tính cách của Bingley, đâu cần anh ấy phải khoe khoang nữa."

Bingley nói: "Tôi rất vui vì cô đã biến lời chê trách của bạn tôi thành lời khen ngợi đối với nét dễ thương trong tính cách tôi. Nhưng tôi e là cô đã hiểu sai ý của Darcy. Trong ví dụ vừa đưa ra, anh ấy chắc chắn sẽ đánh giá tích cực hơn nếu tôi từ chối người bạn đó một cách thẳng thừng và cưỡi ngựa đi thật nhanh."

Elizabeth hỏi: "Như vậy, Darcy sẽ cho rằng, sự cứng đầu, cố chấp thực hiện ý định của bản thân trong trường hợp đầu tiên sẽ biến thành phẩm chất dứt khoát, kiên quyết khi đưa ra quyết định trong trường hợp thứ hai?"

"Tôi không thể giải thích được. Darcy phải tự mình giải thích."

Darcy lên tiếng: "Bingley, anh đang ép tôi phải giải thích một điều mà tôi không hề nói ra, chính anh đẩy nó sang cho tôi. Tuy vậy, hãy quay lại ví dụ lúc nãy. Cô Elizabeth, xin hãy nhớ rằng người bạn đó chỉ nêu ra một lời gợi ý, một lời mời, chứ không hề đưa ra một lý do chính đáng để thuyết phục Bingley ở lại."

"Không ngần ngại và dễ dàng thay đổi ý định trước tấm lòng của một người bạn chẳng lẽ là điều xấu? Điều đó không đáng để làm sao?"

"Đối với tôi, người thay đổi ý định mà không cần lý do là người không xứng để khen ngợi, dù là Bingley hay người bạn của anh ta."

Elizabeth nhận định: “Darcy, dường như tôi thấy anh không có niềm tin vào sức mạnh của sợi dây gắn kết giữa những người bạn. Bingley có thể chấp nhận ngay lập tức hảo ý của bạn mình, chẳng cần lý do hay động cơ gì cả, đơn giản chỉ vì họ là bạn. Thế thôi. Mặt khác, xét trong tất cả trường hợp, khi ai đó gửi đến ta một lời đề nghị và muốn ta thay đổi ý định, liệu ta có nhất thiết phải tìm ra một lý do thỏa đáng để nhận lời không? Anh sẽ chỉ trích họ, chỉ vì họ vội vàng nhận lời mà không cần lý do hay sao?”

“Trước khi tiếp tục bàn luận sâu thêm về chủ đề này, chúng ta có nên làm rõ tầm quan trọng của lời đề nghị và mức độ thân thiết giữa hai người bạn?”

“Nên lắm...” Bingley góp lời. “Hãy lắng nghe thật kĩ những dữ kiện nhỏ nhất, chúng có thể đem tới sức nặng cho các luận cứ. Cô Elizabeth, chắc cô chưa biết, những yếu tố như chiều cao, cân nặng của người đối diện cũng có ảnh hưởng không nhỏ. Tôi cam đoan với cô, nếu Darcy không cao ráo, khỏe mạnh hơn tôi, tôi sẽ không phải nhún nhường anh ấy một nửa như vậy. Tôi dám khẳng định, tôi chưa từng thấy người nào đáng sợ như Darcy. Nhất là lúc ở nhà anh ấy hoặc tối Chủ nhật, khi anh ấy không có gì để làm.”

Darcy chỉ mỉm cười. Elizabeth cho rằng Darcy bị chạm vào lòng tự ái nên nàng không dám cười. Tuy nhiên, Caroline rất nóng giận khi thấy Darcy phải nghe những lời nói tổn thương của Bingley. Cô phê bình những điểm sai trái của anh mình và trách móc Bingley vì chàng nói những điều vô nghĩa. Darcy đáp: “Bingley, tôi đã thấy rõ ý định của anh. Anh không thích tranh luận và muốn chấm dứt cuộc tranh luận này.”

“Tôi không phủ nhận điều này. Tranh luận cũng đâu khác gì tranh cãi. Tôi rất biết ơn nếu anh và Elizabeth có thể chờ tôi ra khỏi căn phòng này, rồi hai người muốn nói gì về tôi cũng được.”

Elizabeth nói: “Dĩ nhiên là được. Yêu cầu của anh không phải điều gì quá to tát đối với tôi. Còn anh Darcy, anh cũng nên tập trung viết cho xong lá thư của mình đi.”

Darcy nghe theo lời khuyên của Elizabeth và hoàn thành lá thư của mình.

Khi lá thư đã viết xong, Darcy đề nghị Caroline và Elizabeth thay đổi không khí bằng âm nhạc. Caroline sốt sắng nhận lời và tiến về phía chiếc piano. Cô lịch sự mời Elizabeth biểu diễn trước nhưng Elizabeth nhất định từ chối. Bởi vậy Caroline không ép nữa và cô ngồi xuống bắt đầu đàn.

Bà Hurst cũng tới hát chung với em gái. Trong khi cả hai đang hát, Elizabeth đứng kế bên, đưa tay lật những trang sách trên mặt đàn. Nàng không khỏi tò mò, hướng ánh mắt về phía Darcy. Nàng phát hiện ra chàng thường xuyên chăm chú nhìn mình. Elizabeth băn khoăn, liệu mình có phải là đối tượng mà Darcy ngưỡng mộ, hay chỉ vì chàng không thích mình và vẫn còn coi nàng như người xa lạ? Elizabeth đoán có lẽ Darcy tìm thấy ở nàng những điểm đáng quở trách. Giả thuyết này không làm Elizabeth buồn lòng. Nàng cũng không thích Darcy nên nàng không hề lo ngại về sự đánh giá của chàng.

Sau một vài bản nhạc Ý, Caroline thay đổi thể loại bằng một bài nhạc Scotland sôi động. Một lúc sau, Darcy tiến lại gần Elizabeth và nói: “Elizabeth, nhân cơ hội này, cô có cảm thấy hứng thú để nhảy một điệu reel[15] với tôi không?”

Elizabeth mỉm cười nhưng không trả lời. Darcy cảm thấy ngạc nhiên về sự im lặng này và lặp lại câu hỏi một lần nữa. Elizabeth trả lời: “Ồ, tôi nghe thấy rồi, nhưng tôi không thể trả lời ngay được vì còn đang suy nghĩ. Tôi biết, anh muốn tôi trả lời là “có” để có thể chế giễu tôi. Nhưng tôi luôn thích phá vỡ những mưu mô xảo trá như vậy. Bởi vậy, tôi đã quyết định trả lời rằng tôi không muốn khiêu vũ, và bây giờ anh có thể khinh thường tôi nếu như anh muốn.”

“Thật ra tôi không dám coi thường cô.”

Trước khi Darcy trả lời, Elizabeth đã sẵn sàng để đương đầu với Darcy, tuy nhiên sau đó nàng hết sức kinh ngạc về thái độ lịch thiệp, nhã nhặn này. Kỳ thực, với bản tính dễ thương, ngọt ngào và có phần tinh quái, Elizabeth khó lòng làm mất mặt người khác. Về phần Darcy, chưa bao giờ chàng cảm thấy thích thú và say mê như vậy. Chàng tin rằng nếu gia đình Elizabeth không ở địa vị thấp kém, chàng sẽ rơi vào lưới tình.

Caroline bắt đầu nhận ra và ngờ vực thái độ của Darcy. Cô càng lúc càng trở nên ghen tị, chỉ mong Jane sớm bình phục để Elizabeth biến đi cho khuất mắt. Caroline thường tìm cách khiêu khích để Darcy chán ghét Elizabeth, đưa ra những giả thuyết và vẽ ra viễn cảnh cuộc hôn nhân của hai người.

Ngày hôm sau, khi Darcy và Caroline đi dạo dưới hàng cây, cô nói: “Tôi hy vọng sau khi đám cưới của anh được tổ chức, anh sẽ có vài lời chấn chỉnh với bà mẹ vợ của mình, bà ta nên biết giữ mồm giữ miệng. Và nếu có thể, hãy nhắc nhở mấy cô em vợ, đừng để họ chạy theo mấy gã quân nhân nữa. Còn một đề tài tế nhị khác, tôi xin phép được nói, anh cũng nên cố gắng kiểm soát tính tự phụ, xấc xược của người yêu anh.”

“Ngoài những điều đó, cô còn lời khuyên gì cho hạnh phúc gia đình tôi không?”

“À, có chứ. Hãy treo ảnh chân dung của ông bà Philips trong phòng trưng bày của nhà anh ở Pemberley. Nhớ đặt tấm hình của họ ngay bên cạnh tấm hình ông chú thẩm phán của anh. Anh biết đó, họ đều có chung một ngành nghề, chỉ khác nhau về dòng dõi. Còn chân dung của Elizabeth thì không cần phải vẽ, có họa sĩ nào có thể diễn tả được đôi mắt đẹp đó?”

“Đúng thế, không dễ gì vẽ được cái thần của đôi mắt đó. Tuy nhiên, màu mắt, hình dạng mắt và hàng lông mi thì có thể vẽ lại được.”

Đúng lúc đó, họ gặp bà Hurst và Elizabeth đang đi dạo. Caroline nói một cách ấp úng, bối rối, sợ rằng hai người đã nghe hết những lời cô nói: “Tôi không biết là hai người cũng đang đi dạo đấy.”

Bà Hurst đáp: “Hai người xấu tính quá, lẻn đi ra đây mà không cho chúng tôi hay.”

Sau đó bà tiến về phía trước, choàng tay Darcy và bỏ Elizabeth đi một mình. Con đường nhỏ hẹp, chỉ vừa đủ cho ba người cùng sánh bước. Darcy nhận thấy sự tồi tệ của họ, lập tức lên tiếng: “Con đường này quá nhỏ cho chúng ta. Chúng ta nên đi ra đường lớn.”

Tuy nhiên, Elizabeth không có ý định gia nhập với họ, nàng vừa cười vừa trả lời: “Không cần đâu, cứ đi như vậy đi. Các anh chị là những người duyên dáng, đi chung với nhau trông thật lộng lẫy. Cảnh tượng này sẽ xấu đi nếu có người thứ tư xen vào. Xin chào.”

Sau đó nàng hoan hỉ bỏ đi, tản bộ một mình, hy vọng sẽ được về nhà trong vòng một, hai ngày nữa. Jane đã gần như hoàn toàn bình

phục và dự định sẽ ra khỏi phòng để gặp mọi người một, hai tiếng đồng hồ vào buổi tối hôm đó.

CHƯƠNG 11

Sau bữa tối, Elizabeth lên thăm chị và thấy rằng cơn cảm lạnh của Jane đã thuyên giảm nhiều. Nàng dìu chị qua phòng khách và Jane được hai chị em gái Bingley đón tiếp vui vẻ. Elizabeth chưa bao giờ thấy họ dễ thương như lúc đó - trước khi những chàng trai xuất hiện.

Khi những người đàn ông bước vào, Jane không còn là nhân vật quan trọng nữa. Cặp mắt của Caroline lập tức hướng về Darcy và cô cố gắng bắt chuyện với chàng. Darcy chào hỏi Jane và lịch sự chúc mừng nàng đã bình phục. Ông Hurst cũng nghiêng đầu chào và nói rằng mình "rất vui". Tuy nhiên, không ai biểu lộ sự vui mừng nồng nhiệt và chân thành bằng Bingley, nét mặt của chàng tràn đầy hạnh phúc và quan tâm. Nửa tiếng đồng hồ đầu tiên, Bingley chỉ chăm chú bỏ thêm củi vào lò sưởi, sợ rằng Jane sẽ bị ảnh hưởng vì nhiệt độ trong phòng; chàng yêu cầu nàng chuyển sang ngồi phía bên kia lò sưởi để tránh gió lạnh ngoài cửa. Sau đó Bingley ngồi xuống bên cạnh Jane và không nói chuyện nhiều với ai khác ngoài nàng.

Elizabeth ngồi ở một góc nhà, quan sát khung cảnh khi ấy với niềm vui khôn tả.

Sau khi dùng trà xong, ông Hurst nhắc cô em vợ chuẩn bị bàn đánh bài. Tuy nhiên, Caroline đã dò hỏi Darcy từ trước và biết rằng chàng hôm nay không muốn đánh bài, nên cô từ chối ông Hurst. Caroline cũng cam đoan rằng hôm nay không ai muốn chơi cả.

Không ai trong phòng lên tiếng phản đối, chứng tỏ mọi người đều đồng ý với cô. Ông Hurst không có chuyện gì để làm, đành nằm dài trên ghế xô pha ngủ. Darcy lấy một quyển sách ra đọc và Caroline cũng bắt chước làm theo. Bà Hurst thì bận rộn mân mê những chiếc vòng và nhẫn của mình, thỉnh thoảng cũng chen vào nói chuyện với Bingley và Jane.

Caroline mải miết quan sát Darcy đang đọc sách, đồng thời đọc sách của mình. Cô không ngừng đặt câu hỏi cho Darcy hoặc nhìn vào trang sách của chàng. Thế nhưng, những nỗ lực bắt chuyện với Darcy đều vô hiệu, vì chàng chỉ miễn cưỡng trả lời và tiếp tục đọc sách. Một lát sau, cảm thấy chán ngấy với cuốn sách mà cô hăm hở lựa chọn vì nó là tập kế tiếp của cuốn mà Darcy đang đọc, Caroline ngáp dài và nói:

“Tận hưởng một buổi tối theo cách này thật sự rất thú vị. Không có thú vui nào như đọc sách. Làm gì thì cũng mau chán, chỉ có đọc sách là không. Khi tôi có một căn nhà cho riêng mình, sẽ thật bất hạnh nếu tôi không có một thư viện sách hay.”

Không ai lên tiếng trả lời. Caroline ngáp thêm lần nữa, sau đó ném quyển sách qua bên cạnh và đưa mắt nhìn quanh xem có việc gì khác hay ho để làm không. Khi nghe anh trai nói với Jane về bữa tiệc khiêu vũ, Caroline quay ngoắt lại phía anh và nói: “Charles, anh thật sự muốn tổ chức một đêm khiêu vũ ở Netherfield à? Trước khi anh quyết định, em khuyên anh nên tham khảo ý kiến mọi người ở đây. Nếu em không lầm, ai đó sẽ cảm thấy khiêu vũ là một cực hình.”

Bingley lớn tiếng: “Nếu em ám chỉ Darcy, anh ấy có thể đi ngủ trước khi buổi khiêu vũ bắt đầu. Khỏi bàn cãi, buổi khiêu vũ đã được

quyết định rồi. Sau khi người hầu làm xong món xúp trắng, anh sẽ gửi thiệp mời đi."

Caroline trả lời: "Em sẽ thích những buổi khiêu vũ hơn nếu chúng được tổ chức theo một cách khác. Nếu cứ tổ chức theo những cách thông thường thì thật chán ngắt và buồn tẻ. Nếu ta thay khiêu vũ bằng những cuộc trò chuyện tâm tình thì có lẽ hay hơn."

"Caroline, em nói đúng, nhưng nếu chúng ta ngồi tâm sự với nhau thì nó đâu còn là "buổi khiêu vũ" nữa."

Caroline không trả lời, đứng dậy và đi vòng quanh căn phòng. Cung cách của cô rất sang trọng và dáng đi rất đẹp, tuy nhiên Darcy - đối tượng chính của cô vẫn chăm chú đọc sách và không hề để ý tới cô. Tuyệt vọng, Caroline quyết tâm thử một lần nữa, lần này cô quay sang Elizabeth và nói:

"Chị Lizzy, hãy làm theo tôi, cùng nhau đi bộ qua lại trong phòng. Tôi cam đoan với chị, chị sẽ cảm thấy thoải mái sau khi ngồi một chỗ quá lâu."

Elizabeth cảm thấy ngạc nhiên nhưng cũng đồng ý làm theo. Lần này, những nỗ lực của Caroline đã được đền đáp. Darcy ngẩng đầu lên. Chàng nhận ra Elizabeth đang đi chung với Caroline và chàng gấp sách lại trong vô thức. Darcy được mời tham dự nhưng chàng từ chối. Chàng cho rằng họ có hai mục đích khi làm điều này, và dù với mục đích nào đi nữa thì sự tham dự của chàng sẽ cản trở họ.

"Anh ấy nói vậy là có ý gì nhỉ?" Caroline rất muốn biết Darcy ám chỉ điều gì và hỏi Elizabeth xem nàng có hiểu không.

Elizabeth trả lời: "Tôi cũng không hiểu gì cả, nhưng dường như anh ấy không có ý tốt. Cách tốt nhất để làm anh ấy thất vọng là đừng hỏi gì cả."

Caroline không nỡ làm Darcy thất vọng trong bất cứ chuyện gì, bởi vậy cô nhất định đòi nghe một lời giải thích về hai mục đích mà chàng vừa nói. Darcy trả lời ngay sau khi Caroline chấp thuận: “Giải thích ư? Được thôi, tôi không có gì phải giấu giếm.

Hai cô dùng cách này để tiêu khiển và tâm sự chuyện bí mật với nhau, hoặc hai cô nhận thấy đi qua đi lại như vậy sẽ tôn vinh những đường nét trên cơ thể mình. Nếu là mục đích thứ nhất thì tôi không muốn phá vỡ sự riêng tư. Còn nếu là mục đích thứ hai, tôi sẽ chọn ngồi cạnh lò sưởi để ngắm hai cô được tốt hơn.”

Caroline thốt lên: “Ôi, thật xấu xa, tôi chưa bao giờ nghe những lời xấu xa như vậy. Chúng ta nên phạt anh ấy thế nào đây?”

Elizabeth nói: “Dễ thôi, nếu chị thật sự muốn làm vậy. Trêu chọc? Nhạo báng? Chị thân với anh ấy như vậy, ắt hẳn chị phải biết làm cách nào rồi.”

“Thề danh dự, tôi sẽ không làm chuyện đó đâu. Tôi bảo đảm với chị rằng sự thân thiết giữa chúng tôi không cho phép tôi làm điều đó. Trêu chọc một người luôn giữ thái độ điềm tĩnh, không thể lay chuyển được, đồng thời sở hữu một bộ óc duy lý tuyệt đối như Darcy ư? Không, không, mình sẽ thua cuộc sớm thôi. Hơn nữa, việc cười nhạo anh ấy mà không có nguyên nhân gì sẽ chỉ khiến anh ấy càng thêm đắc ý.”

Elizabeth thốt lên: “Gì cơ? Không nên cười cợt Darcy ư? Đây đúng là một lợi thế kỳ quặc của anh ấy. Tôi thật sự thiệt thòi khi phải quen biết với một người như vậy. Tôi rất thích cười đùa.”

Darcy nói: “Cô Caroline đề cao tôi quá mức. Những người đàn ông tuyệt vời và thông thái nhất, hoặc nói đúng hơn, những cử chỉ

tuyệt vời và thông thái nhất của đàn ông, sẽ dễ dàng biến thành trò hề cho những ai chỉ nghĩ tới chuyện cười đùa và giễu cợt."

Elizabeth trả lời: "Quả đúng là có những người như vậy đấy, nhưng tôi hy vọng mình không nằm trong số đó. Tôi cũng mong mình sẽ không bao giờ giễu cợt những gì khôn ngoan và tốt đẹp. Chỉ những điều điên rồ, vô lý, thất thường và mâu thuẫn mới làm tôi hứng thú. Tôi sẽ cười nhạo những điều đó bất cứ khi nào tôi muốn. Anh Darcy, tôi không nhìn thấy ở anh những khuyết điểm ấy, nên tôi sẽ không cười nhạo anh."

"Người khác rất dễ mắc phải những thói xấu ấy. Nhưng đối với tôi, tôi đã không ngừng học hỏi để tránh bị dính vào những khuyết điểm khiến người ta chế nhạo."

"Ví dụ như ngạo mạn và kiêu hãnh."

"Vâng, ngạo mạn đúng là một khuyết điểm. Nhưng kiêu hãnh là một ưu điểm của người có trí tuệ vượt trội. Nó luôn được kiểm soát tốt và luôn có giới hạn."

Elizabeth quay đi, giấu một nụ cười phảng phất. Caroline tò mò nói: "Tôi đoán chị đã kết thúc phần tra khảo Darcy, kết quả ra sao?"

"Dĩ nhiên rồi. Theo như lời anh Darcy nói, tôi hoàn toàn tin rằng anh ấy không có khuyết điểm gì. Anh ấy khẳng định đầy tự tin và không chút e ngại."

Darcy phản bác: "Không đúng, tôi còn lâu mới được như vậy. Tôi cũng có nhiều khuyết điểm, nhưng chúng không hề ảnh hưởng tới quan điểm và cách đánh giá của tôi, tôi mong là vậy. Tôi cho rằng tính cách của mình quá khô cứng, thiếu đi sự mềm mỏng và điều này khiến mọi người không thoải mái. Rất khó cho tôi để quên đi những điên rồ và xấu xa của người khác, cũng như những nỗi đau

và tổn thương mà tôi phải chịu đựng. Cảm xúc đau đáu khiến tôi không thể tha thứ hay buông bỏ được. Hơn nữa, tôi rất dễ phẫn nộ và giận dữ. Khi tôi đã mất đi lòng tin với ai rồi thì lòng tin đó sẽ không bao giờ lấy lại được."

Elizabeth thốt lên: "Đó thật sự là một khuyết điểm. Anh đã thành công khi nhận ra khuyết điểm của mình. Anh yên tâm, tôi không thể cười chê anh được."

"Tôi tin rằng mọi người đều có một khuyết điểm nào đấy, một khuyết điểm rất tự nhiên mà ngay cả một nền giáo dục tốt nhất cũng không thể xóa bỏ được."

"Và tật xấu của anh là hằn học, khó chịu với tất cả mọi người xung quanh."

"Còn tật xấu của cô..." Darcy trả lời lại kèm theo một nụ cười. "Là xuyên tạc và khiến mọi người hiểu sai về tôi."

Caroline đã chán ngấy về cuộc đối thoại mà cô không thể tham dự. Cô liền lớn tiếng chen vào: "Hãy cùng thưởng thức một chút âm nhạc nhé. Louisa, chị có phiền không nếu em đánh thức anh Hurst dậy?"

Người chị không phản đối, chiếc piano được mở ra. Sau khi suy nghĩ một chút, Darcy không cảm thấy tiếc vì câu chuyện buộc phải chấm dứt ở đó. Chàng bắt đầu cảm thấy nguy hiểm cận kề khi đã chú ý quá nhiều đến Elizabeth.

CHƯƠNG 12

Sau khi trao đổi và thống nhất với Jane, sáng hôm sau SElizabeth viết thư xin mẹ cho xe ngựa đến đón về. Trước đó, bà Bennet vẫn luôn tìm cách để con gái mình được ở lại Netherfield đến ngày thứ Ba cho đủ một tuần lễ. Bà không vui khi biết con mình về nhà sớm như vậy. Bởi thế, bức thư hồi đáp của bà không như Elizabeth mong đợi, dù nàng rất nóng lòng muốn trở về. Bà Bennet nói rằng từ nay cho đến thứ Ba, xe ngựa trong nhà đều bận hết. Trong lời tái bút bà còn viết thêm nếu Bingley và cô em gái có ý giữ hai người ở lại thêm thì bà cũng vui lòng cho phép. Elizabeth không muốn ở lại lâu hơn và nàng nhất định tìm cách khác. Nàng không muốn làm phiền người khác vì bản thân thấy không cần thiết phải nán lại nữa. Elizabeth giục Jane mượn xe ngựa của Bingley để hai chị em có thể rời Netherfield ngay trong buổi sáng hôm đó. Jane đồng ý và sau đó báo tin này đến mọi người.

Ý định rời đi của hai chị em đã gây xôn xao và bất ngờ cho mọi người, ai cũng ngỏ ý muốn hai chị em ở lại ít nhất cho tới hôm sau để Jane có thêm thời gian nghỉ ngơi. Hai người chấp thuận. Lúc đó Caroline cảm thấy hối hận vì đã lỡ đưa ra lời đề nghị. Sự ghen tức và lòng thù ghét Elizabeth đã lấn át tình cảm thương mến mà cô dành cho Jane.

Về phần Bingley, chàng thực sự buồn khi nghe tin hai chị em sẽ ra về sớm. Chàng nhiều lần khuyên Jane thay đổi ý định vì cho rằng

nàng vẫn chưa hoàn toàn bình phục. Tuy nhiên Jane vẫn cương quyết giữ ý định của mình.

Đối với Darcy, đây không phải tin xấu. Elizabeth đã lưu lại quá lâu. Sức hấp dẫn của nàng mạnh hơn những gì chàng nghĩ. Cũng vì thế mà Caroline thường xuyên tỏ ra khiếm nhã với nàng và đùa cợt chàng nhiều hơn bình thường. Chàng đưa ra một quyết định khôn ngoan, rằng bây giờ chàng sẽ không để lộ ra bất cứ dấu hiệu nào cho thấy rằng chàng cảm mến nàng, đồng thời quyết không tạo cơ hội cho Elizabeth tác động đến sự bình thản của mình. Nếu nàng cố tình làm vậy, Darcy sẽ hành động dứt khoát và quyết liệt, nhằm chống trả và đập tan ý định của nàng. Kiên định với "lý tưởng" của mình, cả ngày thứ Bảy chàng chỉ nói vài ba câu với nàng. Có những lúc hai người ngồi với nhau nửa giờ, Darcy vẫn dán mắt vào quyển sách và không hề ngước lên nhìn nàng.

Sang ngày Chủ nhật, sau Giờ kinh phụng vụ, cuộc chia tay đã diễn ra như nhiều người vẫn hằng mong đợi. Caroline cư xử lịch thiệp hơn với Elizabeth, cũng như tỏ lòng quyến luyến với Jane. Cô bắt tay thân mật Elizabeth, mong được gặp lại Jane ở Longbourn hoặc Netherfield rồi ôm Jane thật dịu dàng. Riêng Elizabeth cảm thấy tinh thần phấn chấn nhất vì cuối cùng cũng được ra về.

Về đến nhà, hai chị em không được mẹ đón tiếp nồng nhiệt cho lắm. Bà Bennet cho rằng Jane về sớm như vậy sẽ khiến nàng nhiễm cảm lần nữa, đồng thời trách các con gây ra không ít rắc rối cho gia chủ. Người cha thì ngược lại, tuy nói ngắn gọn nhưng ông tỏ ra rất vui mừng khi thấy các con về. Những ngày hai chị em vắng nhà, ông cảm nhận sâu sắc khoảng trống mà hai đứa để lại. Mỗi buổi tối, khi gia đình sum họp, thiếu vắng Jane và Elizabeth, bầu không khí trong

nhà không còn vui vẻ như trước và mất đi ý nghĩa thiêng liêng vốn có của nó.

Khi đã ở nhà, hai chị em nhận thấy Mary vẫn say mê nghiên cứu bản chất con người như thường lệ, lảm nhảm những câu trích dẫn trong sách, kèm theo đó là vài lời bình phẩm về đạo đức cũ rích và nhàm chán. Catherine và Lydia thì có nhiều tin tức thuộc một chủ đề khác hẳn: Những người lính dân quân tự vệ. Từ thứ Tư tuần trước, rất nhiều sự việc đã xảy đến với họ. Nhiều quân nhân đã đến dùng bữa với chú Philips, một binh nhì bị phạt và tin đồn Đại tá Forster sắp kết hôn đang lan ra khắp vùng.

CHƯƠNG 13

Hôm sau, trong bữa sáng, ông Bennet nói với vợ: “Bà yêu quý, tôi hy vọng bà chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn vì rất có thể một vị khách quý sẽ đến nhà ta.”

“Ai sẽ đến vậy, ông yêu quý? Tôi không đoán ra ai sẽ ghé thăm vào dịp này, trừ Charlotte Lucas. Nếu cô ấy đến chơi, tôi nghĩ là mấy món tôi hay làm thường ngày cũng đủ ngon để tiếp đãi cô ấy rồi. Tôi cá là cô ấy rất ít khi được thưởng thức những món như vậy ở nhà.”

“Tôi muốn nói tới một người đàn ông, một người lạ.”

Mắt bà Bennet sáng lên. “Một người đàn ông, một người lạ ư? Tôi tin chắc đó là Bingley. Trời ạ Jane, sao con không đề cập gì tới chuyện này? Con đúng là đứa trẻ tinh ranh. Chao ôi, tôi thật vui khi được gặp lại Bingley. Nhưng chán quá! Thật không may! Không còn tí cá nào trong nhà cả. Lydia con yêu, rung chuông gọi người hầu mau lên, mẹ cần phải nói chuyện với bà Hill ngay bây giờ.”

Ông Bennet nói: “Không phải Bingley, đây là một người mà tôi cũng chưa bao giờ gặp trong đời.”

Ông khiến tất cả vô cùng kinh ngạc. Ông cảm thấy rất thú vị khi mình trở thành mục tiêu cho vợ và năm cô con gái hỏi dồn dập không ngớt.

Sau một lúc khoái trí trước sự tò mò của vợ và các con, ông bắt đầu giải thích: “Cách đây một tháng, tôi nhận được một lá thư. Vì lá thư gợi mở một vấn đề tế nhị, cần cân nhắc kĩ lưỡng, nên tôi đã hồi âm sau hai tuần. Lá thư từ một người thân của tôi,

anh Collins, người mà sau khi tôi qua đời có thể đuổi mọi người ra khỏi nhà nếu muốn.”

Bà vợ kinh hoàng thốt lên: “Ôi, tôi không thể chịu nổi khi nghe ông nhắc đến hắn. Làm ơn đừng nói về người đàn ông ghê tởm ấy nữa. Điều tồi tệ nhất trên đời này là một ngày nào đó toàn bộ gia sản của ông sẽ phải trao cho người khác mà không phải các con ông. Nếu tôi là ông thì tôi đã cố xoay xở, làm điều gì đó để tránh xa viễn cảnh ấy.”

Jane và Elizabeth cố gắng giải thích cho mẹ hiểu về luật thừa kế di sản của người nam trong dòng họ. Trước đây hai chị em vẫn thường tìm cách giải thích cho mẹ hiểu rất nhiều lần, nhưng đây là một chủ đề không ai có thể nói lý lẽ với bà Bennet. Bà tiếp tục xỉ vả một cách cay đắng luật thừa hưởng di sản ác nghiệt, tại sao nó có thể cướp đi tài sản của một gia đình có năm cô con gái để giao vào tay một người đàn ông mà không ai thèm quan tâm?

Ông Bennet nói: “Đây đúng là một vấn đề bất hợp lý. Không gì có thể xóa đi mặc cảm tội lỗi của Collins nếu anh ta thừa kế Longbourn. Nhưng nếu lắng nghe những cảm xúc được biểu đạt trong thư, có lẽ bà sẽ thấy đỡ hơn một chút.”

“Không, tôi sẽ không thấy đỡ hơn đâu. Hắn dám xấc xược viết thư cho ông, thật là đạo đức giả. Tôi rất ghét những sự thân tình giả tạo như vậy. Tại sao hắn không tiếp tục tranh chấp với ông giống như cha của hắn đã làm trước kia?”

“Tại sao? Thật ra trong đầu anh ta dường như có sự đắn đo, ngại ngùng về quan hệ họ hàng. Hãy nghe tôi đọc thư đây.”

“Hunsford, Westerham, Kent, ngày Mười lăm tháng Mười.

Thưa ông,

Mối bất hòa giữa ông và người cha quá cố của tôi bao lâu nay khiến tôi cảm thấy thật bứt rứt, áy náy. Từ ngày cha tôi qua đời và bỏ lại đứa trẻ đáng thương này, tôi vẫn luôn mong muốn hàn gắn sự rạn nứt giữa hai người. Thời gian qua, tôi cứ lưỡng lự mãi

trong lòng, sợ rằng mình sẽ phản bội lại tâm nguyện của cha khi tiến hành hòa giải với những người mà ông luôn giữ thái độ thù địch. Tuy nhiên, kể từ khi nhậm chức linh mục vào lễ Phục sinh, tôi đã đưa ra quyết định của riêng mình. Tôi đã có may mắn đặc biệt được hội đồng bổ nhiệm của phu nhân Catherine De Bourgh, góa phụ của ngài Lewis De Bourgh, với lòng hào hiệp và từ tâm, đề bạt lên vị trí quý giá là mục sư cai quản giáo xứ này. Ở đây tôi đã nghiêng mình kính cẩn, cư xử lễ độ để tỏ lòng kính trọng phu nhân. Mỗi ngày tôi luôn sẵn sàng cử hành đầy đủ những nghi thức và lễ cầu nguyện được tổ chức bởi Giáo hội Anh. Với tư cách là một mục sư, hơn bao giờ hết tôi cảm thấy trách nhiệm phải truyền bá và nhân rộng việc ban phước lành cho mọi gia đình trong tầm ảnh hưởng của mình. Từ đó, tôi tin rằng việc cởi mở tấm lòng là điều rất nên làm, và tôi xin được nhắc lại rằng tôi là người thừa kế chính đáng của Longbourn và kính mong ông sẽ chấp nhận điều này. Xin hãy đồng ý nhận lấy cành ô liu[16] *mà tôi gửi tặng.*

Tôi rất lấy làm tiếc khi làm tổn thương các cô con gái dễ thương của ông. Tôi xin thành khẩn xin lỗi và hứa sẽ tìm mọi cách để bù đắp cho họ kể từ nay về sau. Nếu ông không ngại đón tiếp tôi tại nhà, tôi xin được đến thăm ông và gia đình vào lúc bốn giờ chiều, thứ Hai, ngày Mười tám tháng Mười một. Tôi cũng sẽ rất biết ơn sự hiếu khách của gia đình nếu mọi người cho phép tôi ở lại đến thứ Bảy tuần sau. Tôi sắp xếp như vậy cũng không gây phiền toái gì vì phu nhân Catherine sẵn sàng cho phép tôi vắng mặt một ngày Chủ nhật, nếu tôi tìm được mục sư khác thay thế mình trong ngày hôm đó.

Thưa ông, với lòng thiện chí và thân ái, tôi xin trân trọng hỏi thăm bà nhà và các cô con gái của ông.

Kính thư,

William Collins.”

Ông Bennet gập lá thư lại, nói: “Như vậy, bốn giờ chiều nay chúng ta sẽ gặp vị “sứ giả hòa bình” này. Theo tôi, anh ta tỏ ra là một người có lương tâm và lịch sự, quen biết anh ta cũng là điều tốt. Đặc biệt nếu như phu nhân Catherine ban đặc ân cho anh ta tiếp tục quay lại thăm chúng ta những lần sau.”

“Anh ta có ẩn ý gì đó khi nói về mấy đứa con gái nhà mình. Tuy nhiên, nếu anh ta muốn làm điều tốt cho tụi nó, tôi sẽ không ngăn cản.”

Jane tham gia. “Dù chưa biết anh ta định bù đắp cho chúng ta theo cách nào, hảo ý của anh ta rất đáng khen ngợi rồi.”

Elizabeth nhận ra lá thư của Collins chỉ có vài ý chính, đó là sự tôn kính quá mức đối với phu nhân Catherine, sự trịnh trọng khi bày tỏ ước muốn đi rửa tội khắp nơi, chuyện kết hôn và có mặt để chôn cất những giáo dân khi họ qua đời. Nàng nói: “Con nghĩ anh ta hơi lập dị. Con không thể xác định được Collins là người ra sao. Có chút gì đó hoa mỹ trong cách viết thư của anh ta. Anh ta có ý gì khi xin lỗi về việc sẽ kế thừa tài sản nhà mình? Con cũng không chắc về việc Collins sẽ giúp đỡ chúng ta hay không. Anh ta có phải là người nhạy bén không cha?”

“Cha không nghĩ như vậy. Cha nhận thấy điều ngược lại. Lá thư không chỉ toát lên sự nhún mình, mà còn phảng phất sự ngạo nghễ, tự cho mình là quan trọng. Cha rất nóng lòng được gặp anh ta.”

Mary nhận xét: “Nếu nói về cách hành văn, lá thư dường như không có điểm gì sai sót. Tuy ý tưởng về cành ô liu không thật sự mới mẻ, nhưng con thấy nó đã được diễn tả rất hay.”

Đối với Catherine và Lydia, cả lá thư lẫn người viết đều không làm họ quan tâm. Mấy tuần nay, hai chị em chìm đắm trong thế giới của những người lính mặc quân phục màu đỏ. Collins dù có đến thăm hay không, anh ta chắc chắn sẽ không mặc quân phục màu đỏ. Về phần người mẹ, lá thư đã làm giảm đi ác cảm của bà đối với Collins và bà chuẩn bị gặp anh ta một cách rất điềm tĩnh. Điều đó làm cho ông Bennet và mấy cô con gái rất ngạc nhiên.

Collins đến đúng giờ như đã hẹn và được cả gia đình tiếp đón rất lịch sự. Ông Bennet nói rất ít. Nhưng các cô gái thì luôn sẵn sàng tiếp chuyện. Về phần Collins, anh dường như không phải là người quá rụt rè, cần người khác gợi chuyện, cũng không phải là người chỉ biết im lặng. Collins là một thanh niên cao to, chừng hai mươi lăm tuổi, diện mạo trang nghiêm trịnh trọng và thái độ rất câu nệ hình thức. Chưa ngồi được bao lâu, anh đã khen bà Bennet có mấy cô con gái xinh đẹp. Anh nói rằng mình đã nghe đồn nhiều về sắc đẹp của họ, nhưng giờ thấy tận mắt mới biết lời đồn vẫn còn kém xa sự thật. Anh tin rằng bà Bennet sẽ rất hạnh phúc nếu nhìn thấy các cô lấy được tấm chồng như ý. Câu nói lịch thiệp này gây ra những cách hiểu khác nhau đối với các thành viên trong gia đình. Nhưng với bà Bennet - người chưa bao giờ từ chối những lời khen ngợi, bà sẵn sàng đối đáp, trả lời mọi câu hỏi của Collins.

“Anh là người tử tế, tôi tin chắc là vậy, và tôi mong muốn tha thiết điều đó sẽ được chứng minh, nếu không bọn nhỏ sẽ rơi vào cảnh nghèo túng cơ cực. Sự việc được sắp đặt quá kỳ cục.”

“Có lẽ bà muốn ám chỉ việc kế thừa gia sản này?”

“A! Đúng vậy đó, thưa anh. Anh phải công nhận rằng điều đó thật đau lòng cho mấy đứa con gái tội nghiệp của tôi. Tôi không có ý đổ lỗi cho anh. Trên thế gian này chỉ toàn những chuyện tình cờ, làm sao biết được tài sản sẽ về tay ai khi nó được chỉ định là dành cho những người nam trong dòng họ theo thứ tự.”

“Thưa bà, tôi cảm thông với tình hình khó khăn của các em, tuy nhiên tôi không biết nói gì hơn. Tôi không muốn tỏ ra là xấc xược và vội vàng hấp tấp. Tôi có thể khẳng định với mấy em trong nhà rằng tôi rất ngưỡng mộ họ. Trong thời gian này tôi sẽ không nói gì thêm cho đến khi chúng ta quen biết nhau nhiều hơn...”

Lời anh bị cắt ngang khi người hầu xuất hiện mời mọi người dùng bữa tối. Mấy cô con gái nhìn nhau mỉm cười. Họ không phải là thứ duy nhất được Collins ngưỡng mộ. Từ hành lang, phòng ăn tới những đồ đạc trong nhà, tất cả đều được anh xem xét kĩ càng và khen ngợi. Mỗi câu khen tặng của Collins lại làm bà Bennet thêm tan nát cõi lòng, bà cho rằng anh đang ngắm nhìn những món đồ mà anh sẽ sở hữu trong tương lai.

Bữa tối cũng được đánh giá rất cao và Collins tha thiết muốn biết ai trong số năm cô gái đã nấu những món ăn ngon vậy. Bà Bennet cộc cằn cho biết gia đình bà đủ dư dả để thuê một người đầu bếp giỏi, mấy cô con gái không phải vào bếp. Collins vội vàng xin lỗi vì đã làm phật lòng bà. Bà Bennet nói giọng nhẹ nhàng hơn, rằng bà không phật ý chút nào, tuy nhiên Collins vẫn không ngừng xin lỗi trong suốt mười lăm phút.

CHƯƠNG 14

Trong bữa tối, ông Bennet hầu như không nói gì cả, nhưng sau khi những người hầu đã lui ra hết, ông biết rằng đã đến lúc phải trò chuyện với khách của mình. Nhận thấy Collins có vẻ rất biết ơn sự bảo hộ và chăm sóc của phu nhân Catherine, ông liền lấy đó làm đề tài mở đầu câu chuyện mà ông cho rằng Collins sẽ cực kỳ thích thú.

Ông Bennet quả nhiên đã bắt thóp được Collins. Anh bắt đầu bài diễn thuyết để ca ngợi người nâng đỡ cho mình. Theo lời kể, phu nhân Catherine rất quan tâm, đáp ứng những mong ước của Collins và đem cho anh những điều tốt nhất. Anh trở nên phấn khích và nghiêm trang khi kể rằng, trong đời mình, anh chưa bao giờ gặp người nào có địa vị cao quý mà lại đối xử nhã nhặn và ân nghĩa với người khác như vậy. Anh đã có hai lần được vinh dự thuyết giáo trước mặt phu nhân và cả hai lần phu nhân đều rất hài lòng. Phu nhân cũng từng hai lần mời anh đến ăn tối ở Rosings. Tối thứ Bảy vừa qua, phu nhân đã cho gọi anh tới nhà cho đủ bốn người chơi bài quadrille[17]. Những người anh quen biết cho rằng phu nhân Catherine là một người tự kiêu, nhưng anh chưa bao giờ đồng ý. Ở phu nhân, anh chỉ thấy sự nhã nhặn và ân cần. Phu nhân luôn đối xử với anh như một quý ông, không bao giờ phản đối việc anh qua lại với những người họ hàng thấp kém hay việc anh rời giáo xứ một, hai tuần. Phu nhân còn từ tốn khuyên anh nên lập gia đình càng sớm càng tốt, với điều kiện anh phải suy xét thận trọng. Một lần, bà đến tận căn nhà đơn sơ nơi anh sống, bà ưng ý với cách sửa sang

căn nhà và đề xuất một vài điều chỉnh khác, ví dụ như bổ sung thêm ngăn kéo trên tủ hốc tường của lầu một.

đầu thế kỷ XIX, do bốn cặp vũ công thể hiện.

Bà Bennet nói: “Đó là những cử chỉ đẹp đẽ và tuyệt vời. Tôi tin rằng phu nhân là người rất dễ mến. Đáng tiếc là những phụ nữ cao quý khác thời nay không được như bà. Phu nhân có ở gần anh không, anh Collins?”

“Khu vườn xung quanh căn nhà bình dị của tôi chỉ cách dinh thự Rosings một con đường nhỏ.”

“Tôi từng nghe anh nói rằng bà ấy là một quả phụ? Phu nhân có người thân nào không?”

“Phu nhân chỉ có duy nhất một người con gái, người sau này sẽ thừa hưởng tòa nhà Rosings và những bất động sản hoành tráng khác.”

Bà Bennet thốt lên, lắc đầu: “A! Cô ấy quả là may mắn hơn các cô gái khác nhiều. Cô ấy là người thế nào? Có đẹp không?”

“Tiểu thư là một cô gái trẻ duyên dáng. Chính phu nhân Catherine từng nói, vẻ đẹp của tiểu thư vượt xa những tiêu chuẩn thông thường, bởi thần thái của cô ấy thể hiện dấu ấn của nguồn gốc cao quý từ khi sinh ra. Nhưng không may, tiểu thư bị bệnh, và điều đó đã ngăn cô ấy đạt tới thành công trong những lĩnh vực mà cô có tố chất rõ nét. Tôi được biết những điều này từ cô giáo của tiểu thư. Bà ấy từng phụ trách chuyện học hành của tiểu thư và hiện tại vẫn đang trông nom cô. Tiểu thư là người rất hòa đồng, thường hạ cố đi xe ngựa đến thăm ngôi nhà nhỏ của tôi.”

“Cô ấy đã được giới thiệu với mọi người bên ngoài chưa[18]? Tôi chưa từng nghe tên của cô ấy.”

“Đáng tiếc, điều kiện sức khỏe không cho phép tiểu thư sống ở thủ đô. Bởi vậy tôi đã nói với phu phân Catherine rằng triều đình Anh đã mất đi một viên ngọc lấp lánh tô điểm. Phu nhân dường như rất xúc động vì câu nói này. Bà có thể nhận ra là tôi luôn dành những lời khen tinh tế để làm vui lòng phu nhân và tiểu thư mỗi khi có dịp. Tôi đã nhiều lần nhận xét rằng cô con gái duyên dáng của phu nhân sinh ra để làm nữ công tước, đó là cấp bậc cao quý nhất để vinh danh tiểu thư thay vì chỉ cho tiểu thư tiền bạc. Đó là vài điều nhỏ bé mà tôi có thể làm để báo đáp ơn tri ngộ của phu nhân.”

Ông Bennet hỏi: “Óc phán đoán của anh rất chính xác. Thật đáng mừng vì anh có được năng khiếu biết làm vui lòng người khác một cách tinh tế. Tôi xin mạn phép hỏi, những lời khen bỗng nhiên nảy ra trong đầu anh hay là anh đã chuẩn bị từ trước?”

“Thường thì chúng xuất hiện ngay trong tức khắc. Đôi lúc rảnh rỗi, tôi ngồi nghĩ những lời khen trước, rồi cố gắng sử dụng chúng trong những hoàn cảnh phù hợp, theo cách tự nhiên nhất có thể.”

Dự đoán của ông Bennet hoàn toàn chính xác. Quả thật, người đàn ông này quá lố bịch và ngớ ngẩn. Ông lắng nghe với sự thích thú cao độ, nhưng ông luôn giữ nét mặt nghiêm túc. Thỉnh thoảng ông liếc nhìn Elizabeth để dò xét phản ứng của nàng, tuy nhiên ông cũng không thật sự cần ai đó chia sẻ sự vui thích mà ông đang tận hưởng.

Đến giờ uống trà, ông Bennet biết rằng mình đã cảm nhận đủ các nét tính cách của Collins, ông liền vui vẻ dẫn khách quay lại phòng giải trí. Khi đã uống trà xong, ông Bennet mời Collins đọc sách cho

vợ và các con gái nghe. Collins nhận lời ngay và một cuốn sách được mang ra. Nhưng khi nhìn thấy nhan đề cuốn sách, anh giật lùi vài bước và bắt đầu xin lỗi mọi người rằng anh chưa bao giờ đọc tiểu thuyết. Kitty ngơ ngác, nhìn anh chằm chằm, Lydia thốt lên vì ngỡ ngàng. Thế rồi những cuốn sách khác được đem ra. Sau một hồi cân nhắc, đắn đo, anh chọn cuốn Bản thuyết giáo của Fordyce[19]. Lydia ngáp dài khi anh bắt đầu đọc. Với chất giọng buồn tẻ, không ngữ điệu, không lên không xuống, Collins chưa kịp đọc hết ba

trang thì bị Lydia cắt ngang: “Mẹ ơi, chú Philips nói rằng sẽ đuổi việc ông Richard, mẹ đã biết chuyện này chưa? Nếu đúng như vậy thì Đại tá Forster sẽ tuyển anh ta ngay. Dì đã nói với con như vậy vào sáng thứ Bảy. Ngày mai con sẽ đi Meryton để nghe ngóng thêm chuyện này và hỏi xem khi nào Trung úy Denny sẽ trở về từ London.”

Lydia bị hai chị lớn ngăn lại nhưng Collins cảm thấy rất phật lòng, anh đặt sách xuống và nói: “Tôi quan sát những cô gái trẻ và thấy rằng họ không hứng thú với những quyển sách viết về đề tài nghiêm chỉnh, ngay cả khi chúng rất bổ ích và có lợi cho họ. Điều này khiến tôi ngạc nhiên. Không gì hữu ích hơn những quyển sách răn dạy, giáo dục. Nhưng thôi vậy, tôi sẽ không làm phiền cô em họ trẻ tuổi này nữa.”

Sau đó, Collins xin được chơi cờ tào cáo[20] với ông Bennet. Ông Bennet chấp nhận lời mời, nhận xét rằng Collins đã có hành động thông thái khi để cho các cô gái được tự do với những trò giải trí vặt vãnh, tầm phào của họ. Bà Bennet và các con ngỏ lời xin lỗi về sự khiếm nhã của Lydia, hứa rằng chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa nếu Collins quay lại đọc sách tiếp. Nhưng Collins khẳng định

rằng anh không muốn gây ra sự nhàm chán cho các cô gái và không hề giận dữ, thù hằn hành động của Lydia. Rồi anh chuyển sang ngồi ở một chiếc bàn khác để chuẩn bị chơi cờ.

CHƯƠNG 15

Collins vốn không phải là người thông minh nhạy bén. Nền tảng giáo dục và kinh nghiệm sống cũng không giúp anh bù đắp được khiếm khuyết tự nhiên này. Cha anh là người mù chữ và keo kiệt. Anh trải qua phần lớn thời gian tuổi trẻ dưới sự dạy bảo của ông. Tuy anh từng theo học tại một trường đại học - nơi anh phải chuẩn bị kĩ lưỡng cho sự nghiệp của mình, nhưng anh lại không tạo ra bất kỳ mối quan hệ hữu ích nào. Cách dạy dỗ khắt khe của người cha đã khiến anh trở thành người cực kỳ khiêm tốn và nhún nhường, nhưng giờ đây, đa số những tính cách đó đã chuyển thành tính tự phụ của một kẻ thấp hèn vô tình có được sự giàu có quá nhanh và bất ngờ. Nhờ một cơ may, anh được giới thiệu với phu nhân Catherine De Bourgh, lúc đó căn nhà dành cho mục sư ở Hunsford[21] vẫn đang để trống. Sự kính trọng của anh dành cho vị phu nhân nâng đỡ, bảo hộ hòa lẫn sự tự mãn về quyền lực, chức vụ của mình khiến anh trở thành một người vừa khúm núm, lệ thuộc, vừa cao ngạo, ảo tưởng.

Từ khi sở hữu một cơ ngơi khang trang, lợi tức tương đối khá, anh nảy sinh ý định muốn lập gia đình. Nhân việc hàn gắn mối thân tình với gia đình Bennet, anh muốn lựa chọn một trong những cô con gái của ông Bennet làm vợ nếu họ quả thật xinh đẹp và dễ thương như người ta thường hay đồn đại. Anh cho rằng kết hôn với một trong số các cô con gái để bù đắp cho việc thừa hưởng gia tài của người cha là một kế hoạch xuất sắc. Việc này rất hợp lý, có lợi

cho gia đình Bennet và cũng rất rộng lượng, bao dung, không vụ lợi đối với Collins.

Khi gặp mặt các cô gái, anh thấy kế hoạch của mình không cần phải thay đổi. Khuôn mặt đáng yêu của Jane đã lọt vào mắt xanh của anh. Ngoài ra anh có quan niệm rằng chị lớn trong nhà nên được ưu tiên trước. Bởi vậy ngay trong buổi tối đầu tiên, Jane là người được chọn. Tuy nhiên đến sáng hôm sau, Collins đã đổi ý sau mười lăm phút nói chuyện riêng với bà Bennet trước bữa sáng. Trước tiên, họ nói về căn nhà của anh. Cuộc trò chuyện được đưa đẩy một cách tự nhiên. Anh thừa nhận rằng anh muốn có một người vợ ở Longbourn. Bà Bennet nở một nụ cười khích lệ, kể thêm cho anh biết về Jane. Những đứa còn lại thì bà không có câu trả lời chắc chắn, nhưng riêng với cô con gái đầu lòng thì bà thẳng thắn cho anh biết rằng có lẽ Jane sắp sửa đính hôn.

Trong lúc bà Bennet đang gảy than trong lò sưởi, không suy nghĩ gì thêm, Collins đã nhanh chóng chuyển mục tiêu của mình sang Elizabeth, người chỉ xếp sau Jane về tuổi tác và sắc đẹp.

Bà Bennet rất lưu tâm đến ý định này, tin rằng chẳng bao lâu nữa bà sẽ có hai cô con gái đi lấy chồng. Người thanh niên mà cách đây một ngày, chỉ nghe tên thôi cũng khiến bà kinh tởm, giờ đã có vị trí cao trong tâm khảm của bà.

Lydia vẫn chưa quên ý định đi Meryton, tất cả các chị em, ngoại trừ Mary, đều đồng ý đi cùng với nàng. Ông Bennet gợi ý Collins đi theo chăm sóc mấy chị em, nhằm tống khứ anh ra khỏi nhà để ông có thể ngồi trong phòng đọc sách một mình. Sau bữa sáng, Collins cứ lẽo đẽo theo ông vào phòng đọc sách. Anh ra vẻ tập trung, xem xét một trong những quyển sách trong bộ sưu tập quý giá, nhưng

miệng không dứt lải nhải với ông Bennet về căn nhà và khu vườn ở Hunsford của mình. Hành động của Collins khiến ông Bennet khó chịu thấy rõ. Trong thư phòng, ông lúc nào cũng muốn được thoải mái và yên tĩnh. Ông đã từng nói với Elizabeth, mấy căn phòng khác trong nhà luôn đầy rẫy những chuyện ngu xuẩn và nực cười,

chỉ trong căn phòng này ông mới được giải thoát khỏi những cảnh đó. Còn Collins, anh là người thích giao du bên ngoài, do đó anh đã rất vui mừng gấp sách lại và bước ra khỏi phòng.

Dọc đường, Collins chỉ toàn khoe khoang, lảm nhảm những điều tẻ nhạt, vô vị, nhưng mấy cô gái cũng cố nghe và lịch sự tán thành. Khi họ đến Meryton, hai cô em út không còn để ý gì tới anh nữa. Cặp mắt của họ ngay lập tức đổ dồn vào mọi ngóc ngách để tìm kiếm bóng dáng của những quân nhân. Lúc đó, chỉ những chiếc mũ đúng mốt, sang trọng hoặc những món đồ vải vóc mới được bày ra bởi các cửa tiệm mới có thể thu hút họ.

Thế rồi, các cô gái bắt đầu chú ý tới một chàng trai trẻ mà họ chưa bao giờ gặp mặt. Anh có dáng điệu trang nhã, đi cùng với một sĩ quan khác bên kia đường. Vị sĩ quan mà chàng thanh niên đang đi chung không hề xa lạ với họ - Denny, người mà Lydia đã từng nhắc đến, vừa từ London trở về. Denny nghiêng đầu chào khi thấy hai người đi qua. Tất cả mấy chị em ngay lập tức bị thu hút bởi phong thái của chàng thanh niên lạ mặt và tự hỏi anh ta là ai. Kitty và Lydia nhất quyết muốn tìm hiểu nên vội vã dẫn mọi người băng qua đường, làm bộ như đang chuẩn bị mua sắm tại một cửa hàng gần đó. Khi họ vừa bước tới vỉa hè bên kia, hai chàng trai trẻ cùng lúc tiến tới. Denny chào họ và giới thiệu bạn của mình là Wickham, người sẽ trở thành sĩ quan trong quân đoàn, mới theo anh về đây

ngày hôm qua. Đối với các cô gái, như vậy là quá đủ, chàng thanh niên chỉ cần khoác lên mình một bộ quân phục thì sẽ lập tức trở nên quyến rũ, hoàn hảo. Bề ngoài của anh không có điểm gì chê được, khuôn mặt đẹp trai, thân hình cân đối và phong thái dễ mến. Sau lời giới thiệu, Wickham tham gia cuộc trò chuyện một cách hồ hởi, đúng mực và nhẹ nhàng.

Trong lúc mọi người đang đứng nói chuyện vui vẻ, có tiếng ngựa hí từ xa chen ngang, họ nhận ra Darcy và Bingley đang cưỡi ngựa đi tới. Nhận ra mấy cô gái trong đám đông, hai chàng trai cưỡi ngựa thẳng tới chỗ họ và hai bên chào hỏi lẫn nhau. Bingley lập tức trở thành tâm điểm và Jane là đối tượng chính mà chàng trò chuyện cùng. Bingley cho hay, chàng đang trên đường đi Longbourn để hỏi thăm sức khỏe của Jane.

Darcy chứng thực lời nói của bạn mình bằng cách gật đầu. Chàng cố tình tránh đưa mắt nhìn Elizabeth nhưng bất ngờ nhận ra sự có mặt của người thanh niên xa lạ. Trong khoảnh khắc, Elizabeth ngạc nhiên khi nhìn thấy khuôn mặt của hai người đàn ông biến sắc. Một người nhợt nhạt hẳn đi, người còn lại đỏ ửng lên. Wickham đưa tay chạm nhẹ lên mũ, gửi lời chào. Darcy cũng hành lễ kính chào. Elizabeth tự hỏi chuyện này rốt cuộc là sao. Rất khó để đoán ra được và cũng rất khó để ngừng tò mò.

Một lát sau, Bingley và bạn mình tiếp tục lên đường. Chàng dường như không hề để ý tới những chuyện đã xảy ra.

Denny và Wickham đi cùng các cô gái tới tận cửa nhà ông Philips, sau đó chào tạm biệt mặc dù Lydia đã cố nài nỉ họ vào chơi và bà Philips cũng ngoái đầu ra từ cửa sổ phòng khách nói to mời họ ở lại.

Bà Philips luôn vui mừng khi được gặp các cháu gái của mình và đặc biệt chào đón hai cháu gái lớn trở về nhà sau một thời gian vắng mặt. Bà nói rằng mình rất ngạc nhiên khi nghe tin Jane và Elizabeth đã quyết định về nhà một cách đột ngột mặc dù xe ngựa của gia đình chưa thể đến đón. Bà không hề biết chuyện này nếu không tình cờ gặp cậu phụ tá của bác sĩ Jones trên đường. Cậu ta nói rằng không phải mang thuốc tới Netherfield nữa vì Jane đã rời khỏi đó. Khi Jane giới thiệu Collins với bà Philips, bà hỏi thăm anh một cách thân mật và lịch sự. Collins đáp lễ còn lịch sự hơn, xin lỗi bà về sự thăm viếng đường đột của mình dù chưa hề quen biết trước. Collins tin rằng mối quan hệ giữa anh và các quý cô nhà Bennet sẽ biện hộ cho sự khiếm nhã của anh khi đến chơi nhà bà Philips. Bà Philips cảm thấy ngượng ngập vì cung cách lịch sự quá đáng của anh, nhưng sự dè dặt đối với người lạ của bà sớm qua đi khi nghe hỏi về chàng sĩ quan mới tới. Tuy nhiên, những gì bà kể đều là những tin mà các cô đã biết cả rồi. Anh ta được Denny đưa về từ London để giữ chức vụ trung úy trong quân đoàn... Hiện giờ, hình bóng của Wickham đã khuất xa nơi cuối đường, nếu anh xuất hiện trở lại thì câu chuyện sẽ còn tiếp diễn. Thật không may, không có ai đi ngang qua căn nhà lúc này, ngoại trừ một vài sĩ quan mà nếu so sánh với Wickham thì họ chỉ là những gã “ngu ngốc và đáng ghét”. Mặt khác, sẽ có một số sĩ quan đến dùng bữa với gia đình ông bà Philips vào ngày hôm sau. Người dì hứa sẽ nhắc chồng mời Wickham đến tham dự nếu gia đình Bennet ở Longbourn đồng ý tới nhập hội. Các cháu chấp nhận lời mời của dì và bà Philips cam đoan rằng ông bà sẽ tổ chức một cuộc chơi xổ số náo nhiệt và sôi động, sau đó là bữa tối nóng hổi. Ý tưởng này được mọi người hoan

nghênh nhiệt liệt và họ chia tay trong tinh thần phấn khởi. Collins tiếp tục xin lỗi vì không thể ở lại lâu hơn, nhưng bà Philips trấn an anh rằng những lời xin lỗi không đáng phải bận tâm.

Trên đường về, Elizabeth kể cho chị nghe những gì nàng chứng kiến giữa Darcy và Wickham. Tuy Jane cố gắng nói tốt cho cả hai người, nhưng bản thân nàng cũng không thể giải thích được những hành động khó hiểu của họ.

Khi về tới nhà, Collins lấy lòng bà Bennet bằng cách khen ngợi lối cư xử lịch sự của bà Philips. Anh nói rằng, ngoài phu nhân Catherine và con gái của phu nhân, anh chưa bao giờ gặp một người phụ nữ nào phong nhã như vậy. Dù không hề quen biết anh từ trước, dù đã đón tiếp anh vô cùng nồng hậu, bà vẫn muốn mời anh đến dùng bữa tối vào ngày hôm sau. Collins biết rằng sở dĩ anh được tiếp đãi như vậy là do quan hệ của anh với gia đình Bennet, nhưng đây thật sự là lần đầu tiên trong đời anh được đối xử dễ mến như vậy.

CHƯƠNG 16

Kế hoạch đã được mọi người thông qua. Dù Collins tỏ ra áy náy khi phải rời xa ông bà Bennet nhưng sau cùng vẫn đồng ý đi ăn tối ở nhà Philips. Chiếc xe ngựa đưa Collins và năm cô gái đến nhà người dì. Khi bước vào phòng khách, mấy cô gái rất thích thú khi nghe tin Wickham chấp thuận lời mời của ông chú và đã có mặt ở đó.

Mọi người vào chỗ ngồi. Collins thẫn thờ ngắm nhìn căn phòng, ngợi khen sự rộng rãi và những đồ đạc sang trọng bày biện bên trong. Anh nói rằng căn phòng này khiến mình có cảm giác như đang ở trong phòng điểm tâm sáng dành cho mùa hè ở Rosings. Lúc đầu lời so sánh của anh không được bà Philips vui vẻ tiếp nhận cho lắm, cho đến khi nghe anh giải thích Rosings là nơi nào và chủ nhân là ai. Anh nói thêm rằng chỉ riêng chiếc lò sưởi trong phòng khách của phu nhân Catherine cũng có giá tám trăm bảng. Bà Philips lúc đó hiểu rằng sự so sánh này là một lời khen và không còn cảm thấy bực mình nữa, cho dù phòng khách nhà bà bị so sánh với phòng của người quản gia nhà phu nhân.

Collins tiếp tục kể về phu nhân Catherine và sự huy hoàng, tráng lệ của dinh thự nơi phu nhân ở. Đôi lúc anh sa đà, lạc đề, thao thao bất tuyệt về sự giản dị, đơn sơ của căn nhà mục sư mình đang sống và những sự trùng tu mà anh đã tiêu tốn cho nó.

Anh nhận ra rằng bà Philips rất chăm chú lắng nghe. Càng lúc bà càng đánh giá cao những gì nghe được từ Collins và quyết định

sẽ tường thuật lại với những người hàng xóm ngay khi có dịp. Về phía mấy cô gái, họ không thể nghe lọt tai những gì Collins nói. Họ không có gì để làm và chỉ ước có một cây đàn để chơi. Họ giết thời gian bằng cách ngắm nghía những món đồ sứ không phân biệt được thật giả đến từ Trung Hoa trên bệ lò sưởi. Họ chờ đợi mòn mỏi sự xuất hiện của những nhân vật quan trọng. Thế rồi, những chàng trai bước vào. Khi nhìn thấy Wickham, Elizabeth cảm thấy nàng chưa từng gặp anh trước đây, cũng chưa từng nghĩ về anh với chút ngưỡng mộ nào, dù là nhỏ nhất. Nhìn chung, những sĩ quan trong quân đoàn đều là những người có tiếng tăm, phong độ, và những chàng trai ưu tú nhất trong số họ đều có mặt tại buổi tiệc. Tuy nhiên, Wickham tỏ ra vượt trội hơn hẳn, cả về con người, khuôn mặt, dáng điệu, cử chỉ lẫn cách đi đứng. Còn nếu so sánh với chú Philips, người có khuôn mặt rộng bè, hơi thở nồng nặc mùi rượu port[22], sự khác biệt lại càng rõ nét.

Wickham là một chàng trai hạnh phúc vì đi đâu cũng được các cô gái chú ý. Elizabeth hôm nay là người may mắn nhất khi được anh chủ động kéo ghế ngồi cạnh. Với phong cách tự tin, thoải mái, Wickham bắt đầu câu chuyện một cách rất tự nhiên. Elizabeth cảm thấy những đề tài tầm thường, buồn tẻ và đơn giản nhất cũng trở nên thú vị qua tài nói chuyện khéo léo của Wickham, cho dù đó là chuyện thời tiết ẩm ướt hay những dự báo về một giai đoạn mưa dầm dề.

Trước những đối thủ nặng ký như Wickham và các sĩ quan, trong mắt của các quý cô, Collins thật sự bị lu mờ. Tuy nhiên, vẫn còn một người tử tế, tình nguyện lắng nghe anh, đó là bà Philips. Bà

chu đáo đưa thêm cà phê, bánh nướng cho anh. Khi bàn chơi bài được bày ra, Collins đáp lại lời mời của bà Philips. Anh nói:

“Hiện giờ tôi chơi rất kém, nhưng tôi sẽ cố gắng hoàn thiện mình, nhất là trong hoàn cảnh của tôi...”

Bà Philips cảm thấy mình được giải thoát vì anh đã nhận lời chơi bài, bà không đủ kiên nhẫn để nghe anh giải thích hết những lý do vì sao anh đồng ý tham gia.

Wickham không chơi bài, anh ngồi giữa Elizabeth và Lydia tại một chiếc bàn khác. Anh nhận được sự đối xử đầy thiện chí của hai cô gái. Lúc đầu, mọi người sợ Lydia chiếm anh cho riêng mình vì nàng là người ba hoa, nói nhiều. Nhưng sau đó vì ham chơi xổ số, nàng bị hớp hồn và không còn quan tâm đến ai nữa. Lydia hăm hở đặt tiền và thốt lên kích động khi có kết quả. Bởi vậy, Wickham chuyển sang nói chuyện với Elizabeth và nàng cũng sẵn sàng lắng nghe. Điều mà Elizabeth muốn nghe nhất là quá khứ giữa anh và Darcy, tuy nhiên nàng không dám nhắc tới Darcy trước mặt Wickham. Sự tò mò của Elizabeth cuối cùng cũng được đáp ứng khi Wickham tự nói ra. Anh hỏi đường từ Meryton đến Netherfield bao xa. Sau khi nghe câu trả lời, anh ngập ngừng hỏi Darcy đã ở đó bao lâu rồi. Elizabeth trả lời: “Khoảng một tháng...” Sau đó, không muốn câu chuyện bị dang dở nên nàng nói tiếp: “Theo như tôi biết, anh ấy có một tài sản lớn ở Derbyshire.”

Wickham trả lời: “Đúng vậy. Tài sản của anh ta ở đó rất lớn, lợi tức ròng là mười ngàn bảng mỗi năm. Không ai có thể cho cô biết nhiều thông tin về anh ta như tôi, bởi tôi biết rất rõ gia đình anh ta từ lúc thơ bé.”

Elizabeth không thể che giấu sự ngỡ ngàng.

“Thưa cô Elizabeth, tôi biết, cô đang rất ngạc nhiên. Cô có thể nhận ra thái độ lạnh nhạt của chúng tôi khi gặp nhau ngày hôm qua. Cô có quen thân với Darcy không?”

Elizabeth nặng lời: “Thân quen? Cũng vừa đủ như tôi mong muốn. Tôi ở cùng anh ta bốn ngày, tại căn nhà của một người bạn. Tôi nghĩ Darcy là một người khó chịu, khó ưa.”

Wickham nói: “Tôi không có quyền đưa ra ý kiến về chuyện này. Tôi biết anh ta quá rõ và quá lâu, nên tôi hoàn toàn có thể đưa ra một lời nhận xét công tâm. Nhận xét của cô làm tôi rất ngạc nhiên. Có lẽ cô sẽ không nhận xét dữ dội và quả quyết như vậy nếu cô ở một nơi khác. Đây là nhà của cô.”

“Tôi xin cam đoan những lời tôi nói trước sau như một, dù ở bất cứ nơi nào, ngoại trừ Netherfield. Anh ta không được quý mến một chút nào ở Hertfordshire cả. Mọi người đều ghét thái độ kiêu hãnh của anh ta. Anh sẽ thấy, không một ai nói tốt về anh ta cả.”

Sau một thoáng yên lặng, Wickham nói: “Tôi không cảm thấy buồn khi nghe tin này, bởi tôi biết rằng Darcy hay bất kỳ người đàn ông nào cũng không nên được đánh giá cao hơn giá trị thật của mình. Đối với Darcy, anh ta thường xuyên bị đánh giá sai hoặc bị ngợi ca quá mức. Người ta thường bị mờ mắt trước sự giàu có và địa vị của anh ta, hoặc run sợ trước sự ngạo mạn trong phong thái của Darcy. Và họ nhìn nhận Darcy theo cách mà anh ta muốn.”

“Với hiểu biết ít ỏi của tôi về anh ta, tôi vẫn cho rằng anh ta là một người xấu tính.”

Wickham lắc đầu. Anh nói tiếp: “Tôi tự hỏi, anh ta sẽ ở lại vùng này đến khi nào?”

“Chuyện này thì tôi không có câu trả lời cho anh. Lúc ở Netherfield, tôi chưa từng nghe nói tới việc Darcy sẽ rời khỏi đó. Tôi hy vọng nhiệm vụ đóng quân của anh và đồng đội ở đây sẽ không bị ảnh hưởng bởi sự hiện diện của anh ta.”

“Ồ không, tôi không việc gì phải bỏ đi vì Darcy. Nếu anh ta muốn tránh mặt tôi, anh ta phải tự mình làm điều đó. Chúng tôi không còn tình nghĩa gì với nhau nữa, và tôi vẫn luôn cảm thấy đau lòng mỗi khi gặp anh ta. Tôi phải tuyên bố dõng dạc rằng tôi không có lý do gì để tránh mặt Darcy, ngoại trừ những ký ức đau nhói về cách đối xử nhẫn tâm của anh ta và sự xót xa vô hạn khi chứng kiến anh ta trở thành như bây giờ. Cô biết không, người cha quá cố của anh ta là người đàn ông vĩ đại nhất trên đời và cũng là người bạn chân thành nhất của tôi. Tôi không thể nào ở cạnh Darcy mà không cảm thấy đau đớn trong tâm hồn khi nhớ lại hàng ngàn kỷ niệm êm đềm ngày xưa. Những gì anh ta làm với tôi thật quá quắt, nhưng tôi tin mình có thể tha thứ cho Darcy sau tất cả mọi chuyện, ngoại trừ việc anh ta làm vụn vỡ niềm tin và đi ngược lại với tâm nguyện của người cha quá cố.”

Elizabeth thấy câu chuyện càng lúc càng thú vị, nàng chú tâm lắng nghe nhưng vì tế nhị nên không dám hỏi nhiều.

Wickham bắt đầu chuyển sang nói về những đề tài thông thường khác, về Meryton, về những người hàng xóm trong vùng, các mối quan hệ. Anh hài lòng với những gì mình chứng kiến và trải qua ở đây. Anh tỏ ra đặc biệt hứng thú với các mối quan hệ xã hội. Khi bàn về chủ đề này, ngôn từ của anh rất dịu dàng và lịch lãm. Anh nói thêm: “Một cộng đồng ổn định và tốt đẹp là động cơ chính khiến tôi gia nhập quân đoàn ở đây. Tôi biết đây là một tập thể đáng kính và

đáng mến. Anh bạn Denny khuyến khích tôi gia nhập bởi vì chính anh ấy cũng đang là một thành viên trong quân đoàn và đóng quân ở đây. Denny thường khen ngợi vẻ đẹp của mảnh đất Meryton và những mối quan hệ tốt đẹp mà ta có thể tạo dựng ở đây. Mối liên kết xã hội đối với tôi rất quan trọng. Tôi từng sống trong buồn khổ. Tôi không thể chịu đựng được sự cô độc. Tôi phải làm việc và giao tiếp với mọi người. Đời quân nhân không phải là mơ ước của tôi nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, nó là thích hợp nhất. Lẽ ra, phục vụ cho giáo hội mới là nghề nghiệp chính của tôi. Tôi đã được nuôi dạy và uốn nắn để sau này làm việc cho nhà thờ. Đáng ra, lúc này tôi đã có trong tay một căn nhà và một chức vụ cao quý, nếu không vì người đàn ông mà ta vừa nhắc tới."

"Thật vậy sao?"

"Vâng. Người cha quá cố của Darcy đã viết di chúc tặng cho tôi một căn nhà cùng với lợi tức hằng năm của một mục sư. Ông là cha đỡ đầu của tôi và rất gắn bó với tôi. Tôi không có cách nào diễn tả hết lòng tốt của ông. Ông muốn chu cấp cho tôi một cuộc sống dư dả, đầy đủ. Nhưng khi ông qua đời, những gì ông để lại cho tôi đã bị lấy đem cho người khác."

Elizabeth thốt lên: "Chúa ơi! Sao lại xảy ra chuyện này được chứ? Sao người ta không tuân theo di chúc của ông Darcy? Sao anh không nhờ luật pháp can thiệp?"

"Luật pháp không can thiệp được vì có một sai sót trong thể thức của di chúc. Tất cả coi như công cốc. Một người đàn ông chính trực sẽ không nghi ngờ di nguyện của người đã khuất. Thế nhưng, Darcy đã nghi ngờ bản di chúc và coi nó như một lá đơn đề nghị sửa đổi có kèm theo điều kiện. Anh ta khẳng định rằng tôi đã mất hết mọi

quyền thừa kế chỉ vì khinh suất, bất cẩn, vô lý... Nói tóm lại, tôi không được hưởng bất cứ thứ gì. Căn nhà và chức vụ mục sư để lại cho tôi đã bị bỏ trống cách đây hai năm, vào đúng thời điểm tôi đủ tuổi thừa kế. Sau đó nó đã được trao lại cho một người khác. Tôi không biết mình đã làm gì sai để rồi bị tước đoạt hết tất cả như vậy. Tôi có tính cách sôi nổi, không che đậy, dám thẳng thắn nói với Darcy những gì tôi nghĩ. Ngoài việc đó ra, tôi không nhớ mình đã làm điều gì tệ hơn. Thật lòng mà nói, chúng tôi là hai kiểu người đối lập và anh ta rất ghét tôi."

"Thật trơ trẽn! Lẽ ra anh ta phải bị lật tẩy trước mặt mọi người."

"Một ngày nào đó, anh ta sẽ phải gánh chịu hậu quả như cô nói. Nhưng tôi sẽ không là người làm điều đó. Tôi không thể tranh chấp với Darcy hay vạch trần bộ mặt thật của anh ta, cho đến khi tôi quên được cha của anh ta. Tôi nợ ông ấy quá nhiều."

Elizabeth đề cao cảm xúc của Wickham và cho rằng anh trở nên anh tú hơn lúc nào hết khi thổ lộ tình cảm của mình ra như vậy. Im lặng một lúc, nàng nói: "Nhưng động cơ của Darcy là gì? Điều gì đã khiến anh ta trở nên tàn nhẫn như vậy?"

"Đều bắt nguồn từ sự ghen ghét sâu đậm và dai dẳng. Nếu cha của Darcy thương tôi ít đi một chút thì có lẽ con trai của ông đã không ghét tôi như vậy. Thế nhưng ngay từ lúc còn nhỏ, tình cảm gắn bó hiếm thấy của ông dành cho tôi đã làm Darcy khó chịu. Anh ta không thể chấp nhận sự thật rằng trong cuộc chiến bùng lên giữa chúng tôi, tôi lúc nào cũng chiến thắng và nhận được sự thiên vị."

"Mặc dù tôi không ưa Darcy nhưng tôi cũng không nghĩ xấu về anh ta. Tôi đâu ngờ Darcy lại tồi tệ đến thế. Tôi chỉ nghĩ rằng anh ta khinh thường mọi người, chứ không ngờ rằng anh ta lại thấp hèn

đến vậy, thực hiện những hành động trả thù ác độc, bất nghĩa và bất nhân."

Sau vài phút ngẫm nghĩ, nàng nói tiếp: "Tôi nhớ một lần ở Netherfield, Darcy kiêu hãnh nói về sự thù hận khôn nguôi và không dễ tha thứ của anh ta. Tính cách của anh ta thật sự khủng khiếp."

Wickham nói: "Tôi không dám đi sâu hơn trong chuyện này. Rất khó cho tôi để nhận xét đúng về con người anh ta."

Elizabeth tiếp tục đắm chìm trong suy tư, rồi nàng nói: "Sao anh ta lại nỡ đối xử với đứa con đỡ đầu, cũng là người bạn và người yêu quý nhất của cha mình như vậy?"

Elizabeth định nói thêm rằng "một thanh niên trẻ tuổi như anh, một người tử tế, tốt bụng", nhưng sau đó nàng đổi ý và nói: "Và cũng là bạn thân của anh ta thời thơ ấu, gắn bó keo sơn như lời anh đã kể."

"Chúng tôi cùng sinh ra trong một giáo xứ, trong cùng một khuôn viên. Chúng tôi đã cùng nhau đi qua những ngày tháng niên thiếu tươi đẹp nhất trong đời, cùng chung sống dưới một mái nhà, vui chơi cùng nhau và được chăm sóc bởi cùng một người. Cha đẻ của tôi ban đầu cũng làm cùng ngành với chú Philips của cô - người có lẽ đã rất thành công trong lĩnh vực pháp lý. Nhưng sau đó cha tôi từ bỏ tất cả và dành trọn thời giờ để cai quản Pemberley cho cha của Darcy. Ông rất kính trọng cha tôi, coi cha tôi như một người bạn chí thân và tâm phúc. Ông thường xuyên bày tỏ lòng biết ơn đối với những cống hiến của cha tôi trong việc quản lý Pemberley. Trước khi cha tôi mất, ông ấy hứa sẽ chu cấp và chăm lo cho tương lai của tôi. Tôi tin rằng lời hứa đó nhằm báo đáp món nợ ân tình với cha tôi, cũng để thể hiện tình cảm của ông ấy dành cho tôi."

Elizabeth thốt lên: “Thật kỳ lạ! Thật tồi tệ! Phải chăng chính vì sự kiêu hãnh mà Darcy đã cư xử không đúng đắn với anh? Nếu anh ta không có động cơ nào khác, tôi nghĩ anh ta không thể kiêu hãnh đến mức trở thành kẻ bất lương - tôi phải gọi đấy là bất lương.”

Wickham trả lời: “Điều đó quả thật khó hiểu. Tất cả những hành động của Darcy đều có dấu vết của sự kiêu hãnh, và kiêu hãnh thường là “người bạn” thân thiết nhất của anh ta. Thứ cảm xúc này liên kết chặt chẽ với nhân phẩm và bản ngã của Darcy hơn bất kỳ thứ gì. Nhưng theo tôi, chúng ta không bao giờ nhất quán với chính mình; tức là, trong cách đối xử của Darcy với tôi, anh ta dường như bị thôi thúc bởi một thứ gì đó mãnh liệt hơn cả sự kiêu hãnh.”

“Tính kiêu hãnh đáng ghét như vậy có bao giờ giúp anh ta làm điều tốt?”

“Có chứ. Nó khiến anh ta tự do, rộng lượng, hào phóng và hiếu khách. Anh ta không ngại chi tiền giúp đỡ những người đi thuê đất và cứu rỗi những người nghèo. Niềm kiêu hãnh về gia đình và chính bản thân mình (anh ta luôn tôn thờ và học theo cha mình) đã tạo nên thái độ sống như cô vẫn thường thấy ở anh ta. Darcy không muốn gia đình phải hổ thẹn, không muốn đánh mất những phẩm hạnh truyền thống và tầm ảnh hưởng của gia đình mình ở Pemberley. Ngoài ra, với niềm kiêu hãnh của một người anh cả trong gia đình, cộng thêm một chút tình cảm anh em, Darcy trở thành người giám hộ tốt bụng và chu đáo cho em gái mình. Cô sẽ được nghe anh ta tán dương mình như một người anh quan tâm đến em gái nhất trên đời.”

“Em gái của Darcy là người thế nào?”

Wickham lắc đầu. “Giá như tôi có thể nói rằng cô ấy là một cô gái dễ thương. Tôi cảm thấy đau lòng khi phải nói xấu bất cứ người nào trong gia đình Darcy, thế nhưng cô ấy là người kiêu hãnh y như anh mình. Lúc nhỏ, cô ấy rất dễ thương, vui vẻ và gần gũi với tôi. Tôi dành rất nhiều thời gian để chơi đùa và làm cô ấy vui. Nhưng bây giờ, đối với cô ấy, tôi không là gì cả. Cô ấy xinh đẹp, chừng mười lăm, mười sáu tuổi. Người ta nói rằng cô ấy có rất nhiều năng khiếu. Từ sau khi cha mình qua đời, cô sống ở London. Có một bà gia sư sống cùng cô ấy để chăm sóc và dạy học.”

Sau nhiều khoảnh khắc im lặng, đề cập đến những chủ đề khác, Elizabeth không kìm lòng được và quay về chủ đề cũ. Nàng nói: “Tôi rất ngạc nhiên về sự thân thiết giữa Darcy và Bingley. Làm sao mà một người vui tính và dễ thương như Bingley lại có thể làm bạn với Darcy? Làm sao họ có thể hòa hợp với nhau? Anh có quen Bingley không?”

“Hoàn toàn không.”

“Bingley là một người hiền lành, đáng yêu và quyến rũ. Anh ta không thể nào hiểu rõ con người Darcy.”

“Có thể là vậy. Tuy nhiên Darcy có thể làm vui lòng những người anh ta muốn. Anh ta không thiếu tài năng và sở hữu ngoại hình lôi cuốn. Anh ta biết cách trở thành người bạn tâm giao ăn ý, dễ mến nếu nhận thấy điều đó có lợi cho mình. Anh ta có hai nhân cách hoàn toàn tương phản khi đối xử với những người cùng đẳng cấp và những người thấp kém hơn mình. Tính kiêu hãnh của Darcy không bao giờ mất đi. Với người giàu, anh ta là người có tinh thần phóng khoáng, công bằng, chân thật, hiểu chuyện, đáng kính trọng và dễ

thương. Nếu người giàu đó có chút tiếng tăm và vai vế thì anh ta còn đối xử hơn vậy nữa."

Cuộc chơi bài nhanh chóng chấm dứt, người chơi rủ nhau tụ tập xung quanh một chiếc bàn khác. Collins tiến đến ngồi cạnh Elizabeth và bà Philips. Bà Philips hỏi thăm anh chơi thắng hay thua. Collins nói rằng anh không được may mắn và liên tục mất điểm. Bà Philips bày tỏ sự tiếc nuối và anh mong bà đừng bận tâm, chuyện thắng thua không quan trọng và tiền bạc chỉ là chuyện nhỏ nhặt.

"Thưa bà, tôi hiểu rất rõ, khi một người ngồi xuống bàn thì phải chấp nhận chuyện may rủi. Cũng may là tôi kiếm được năm shilling[23] không mấy khó khăn, số tiền này đối với tôi không nhằm nhò gì. Dĩ nhiên không phải ai cũng có thể nói vậy. Nhờ ơn phu nhân Catherine nên tôi không phải lo lắng những chuyện nhỏ nhặt này."

Câu nói đó khiến Wickham bắt đầu chú ý tới Collins. Sau một hồi quan sát, anh hỏi nhỏ Elizabeth xem Collins có liên hệ mật thiết với gia đình phu nhân Catherine không.

"Gần đây, phu nhân Catherine tặng cho Collins một căn nhà và anh ta được hưởng lợi tức mục sư. Tôi không biết anh ta được giới thiệu, đề bạt với phu nhân như thế nào, nhưng tôi chắc chắn rằng anh ta quen biết với phu nhân chưa lâu lắm đâu."

"Có lẽ cô cũng đã biết, phu nhân Catherine De Bourgh và mẹ của Darcy - phu nhân Anne Darcy, là hai chị em ruột. Như vậy phu nhân là dì của Darcy."

"Tôi thật sự không biết điều đó. Tôi không biết bất cứ thông tin gì về phu nhân Catherine và những mối quan hệ của bà. Tôi vừa được nghe kể về bà ấy ngày hôm qua."

“Con gái của phu nhân Catherine, tiểu thư Anne De Bourgh, sẽ thừa kế một gia sản khổng lồ và ai cũng cho rằng cô ta và người anh họ sẽ gộp hai nguồn tài sản thành một.”

Thông tin này khiến Elizabeth mỉm cười. Nàng nghĩ về cô em gái đáng thương của Bingley. Như vậy, Caroline đang theo đuổi Darcy trong vô vọng, tình cảm mà cô dành cho em gái Darcy và sự ngưỡng mộ của cô đối với người anh cũng sẽ đổ sông đổ bể vì Darcy đã thuộc về người con gái khác. Nàng nói:

“Anh Collins thường xuyên khen ngợi phu nhân Catherine và cô con gái của bà. Dựa trên một số chi tiết mà anh ta cung cấp, tôi nghi ngại rằng lòng biết ơn trên mức cần thiết đang chiếm lấy tâm trí và khiến anh ta mù quáng. Sự bảo hộ và chăm sóc của bà ta là biểu hiện cho sự kiêu ngạo và tự phụ.”

Wickham đáp: “Tôi đồng ý với cô. Tôi đã không gặp bà ta nhiều năm rồi nhưng tôi chưa bao giờ ưa bà ta. Bà ta rất độc đoán và ngạo nghễ. Phu nhân nổi tiếng là tinh tế, nhạy bén và khôn ngoan, nhưng tôi cho rằng những phẩm chất đấy xuất phát từ địa vị, sự giàu có, từ thái độ quyết liệt, độc đoán và từ sự hãnh diện về người cháu trai - người luôn cho rằng các thành viên trong gia đình mình là những cá thể cao quý và vượt trội.”

Elizabeth tán thành những phân tích hợp lý của Wickham và hai người tiếp tục trò chuyện với nhau một cách tâm đắc cho đến khi bữa tối đã sẵn sàng và mọi cuộc chơi kết thúc. Lúc đó các cô gái khác bắt đầu chú ý đến Wickham. Những cuộc đối thoại riêng tư trở nên bất khả thi vì bữa tiệc ồn ào và huyên náo của bà Philips. Nhưng chỉ cần thái độ và cử chỉ thôi cũng đủ để Wickham thu hút

mọi người. Bất cứ điều gì anh nói đều được cho là hay và bất cứ việc gì anh làm đều được khen là trang nhã.

Elizabeth ra về, trong lòng chất chứa suy nghĩ về Wickham. Nàng đăm chiêu trong dòng suy tư về anh và những điều anh đã kể. Tuy nhiên, suốt dọc đường, Elizabeth không có dịp nhắc tới Wickham với mọi người vì Lydia và Collins không ngừng nói chuyện một giây phút nào. Lydia huyên thiên về trò chơi xổ số, về chuyện thắng thua được mất.

Collins có vô vàn thứ để nói. Ngay cả khi xe ngựa ngừng lại trước Longbourn, anh vẫn chưa thể kết thúc “bài diễn văn” của mình. Anh tôn vinh sự tử tế, hiếu khách của ông bà Philips, không quan tâm tới những mất mát khi chơi bài, khen ngợi các món ăn và lặp đi lặp lại rằng mình rất sợ làm chật chỗ, khiến các cô em họ không thoải mái.

CHƯƠNG 17

Ngày hôm sau, Elizabeth kể cho Jane nghe về cuộc trò chuyện giữa Wickham và nàng. Jane lắng nghe, sửng sốt và rụng rời. Nàng không thể tin Darcy là người như vậy, thật không xứng đáng với sự quý trọng của Bingley. Với bản chất tốt bụng và chân thật, Jane không hề hoài nghi tính trung thực trong lời nói của một thanh niên có bề ngoài dễ mến như Wickham. Những nỗi đau và bi kịch của Wickham khiến tâm hồn nhân hậu của Jane dậy sóng. Jane không muốn buộc tội hay chỉ trích ai, nàng cố giải thích rằng có lẽ do hiểu lầm, sai sót nào đó, hoặc do số phận trớ trêu nên hai người không còn là bạn nữa. Nàng nói: “Chị đoán rằng, theo một cách nào đó, cả hai chàng trai đều đã bị lừa gạt. Những kẻ có âm mưu trong chuyện này có lẽ đã tìm đủ mọi thủ đoạn để nói xấu và chia rẽ hai người. Nói ngắn gọn, chúng ta không thể phỏng đoán nguyên nhân hoặc bối cảnh đã khiến họ xa lánh, ghét bỏ nhau. Chúng ta không thể đổ lỗi cho bất kỳ ai.”

“Chị nói rất đúng. Vậy thì, chị yêu quý, khi chúng ta tìm ra “những kẻ có âm mưu” trong chuyện này, chị sẽ tiếp tục biện hộ cho họ như thế nào? Chị có thể nói tốt cho họ, ổn thôi, như vậy thì chúng ta sẽ không nói xấu và buộc tội sai người.”

“Em đang cười cợt quan điểm của chị à? Em có thể cười thỏa thích, chị sẽ không thay đổi ý kiến đâu. Hãy nghĩ thật kĩ, tại sao Darcy phải làm ra chuyện khiến anh ta chịu tiếng xấu ê chề như vậy? Anh ta được lợi gì khi đối xử tệ bạc với người mà cha anh ta

thương mến, người mà cha anh ta hứa sẽ đảm bảo tương lai tốt đẹp? Thật khó tin, không ai trên đời có thể làm được như vậy. Hay vì chính người bạn thân nhất trên đời của anh ta đã lừa dối và phản bội anh ta?"

"Wickham phản bội Darcy ư? Em thà tin rằng anh Bingley bị Darcy lừa phỉnh, chứ không thể tin rằng Wickham bịa đặt mọi chuyện. Anh ta kể rất chi tiết, rõ ràng những tên tuổi, sự kiện. Tất cả mọi thứ được nhắc tới một cách tự nhiên. Bên cạnh đó, dáng điệu của Wickham trông rất thành thật. Nếu không phải như vậy thì hãy để Darcy tự mình lên tiếng phủ nhận."

"Chuyện này thật phức tạp và nhiều uẩn khúc. Chẳng biết nghĩ sao cho đúng nữa."

Lúc đó, Jane chỉ có thể nghĩ đến một điều: Nếu Bingley thật sự bị lợi dụng, chàng sẽ suy sụp và đau khổ tột cùng khi chuyện này được công khai cho tất cả mọi người biết.

Hai chị em đang đứng cạnh lùm cây trò chuyện thì được người hầu mời vào nhà vì có khách đến thăm. Người đến thăm chính là một trong những người mà hai chị em đang nói tới. Bingley và hai chị em gái đích thân đến nhà mời mọi người tham dự đêm khiêu vũ mà ai cũng hằng mong đợi tại Netherfield.

Buổi khiêu vũ sẽ được tổ chức vào thứ Ba tuần sau. Hai chị em gái của Bingley rất vui mừng được gặp lại Jane. Họ hỏi thăm khá nhiều lần, muốn biết Jane làm gì, sống ra sao từ hôm chia tay. Họ cảm giác như không gặp Jane suốt một thế kỷ rồi. Hai chị em không mảy may chú ý tới những người còn lại trong gia đình. Họ cố gắng lảng tránh bà Bennet, nói chuyện rất ít với Elizabeth và không nói tiếng nào với những thành viên khác trong nhà. Sau đó họ vội vã

đứng lên, hấp tấp ra về như muốn tránh giao tiếp với bà Bennet. Thái độ này khiến Bingley rất ngạc nhiên.

Viễn cảnh về buổi dạ hội ở Netherfield khiến các cô gái nhà Bennet cảm thấy rất háo hức. Bà Bennet cho rằng mục đích chính của sự kiện này là nhằm khen ngợi và lấy lòng cô con gái lớn nhất của bà. Bà cảm thấy rất hãnh diện khi Bingley đích thân đến nhà mời thay vì gửi thiệp. Jane mường tượng ra một buổi tối vui vẻ bên cạnh hai cô bạn nhà Bingley và cảm nhận trọn vẹn sự quan tâm của Bingley. Elizabeth mừng rỡ khi nghĩ tới việc được khiêu vũ với Wickham, cũng như có cơ hội để tìm ra một câu trả lời rõ ràng bằng cách quan sát vẻ ngoài và hành động của Darcy. Sự háo hức của Catherine và Lydia hướng tới không chỉ một người hay một sự việc. Giống như Elizabeth, tuy hai nàng đều muốn khiêu vũ với Wickham trong vòng một nửa thời gian diễn ra buổi tiệc, nhưng chỉ Wickham thôi thì chưa đủ để họ hài lòng. Còn Mary, nàng khẳng định với mọi người rằng nàng không có lý do gì để ở nhà.

Nàng nói: “Em vẫn còn nguyên buổi sáng cho mình, vậy cũng đủ rồi. Thỉnh thoảng tham dự những buổi dạ vũ như vậy cũng không có gì quá cực nhọc hay gượng ép. Những mối quan hệ xã hội luôn ràng buộc tất cả chúng ta. Và em nằm trong số những người cho rằng vui chơi giải trí là những nhu cầu không thể thiếu.”

Elizabeth phấn chấn cao độ. Bởi thế, dù nàng không thích nói chuyện với Collins, nàng bất chợt quay sang hỏi anh liệu có muốn nhận lời đi tới Netherfield không. Nếu có, nàng muốn biết liệu anh có tham gia những trò tiêu khiển khác không. Nàng ngạc nhiên khi lắng nghe câu trả lời của Collins. Anh không hề đắn đo khi chấp nhận lời

mời của Bingley. Hơn nữa, nếu anh khiêu vũ thì cũng không sợ bị Tổng Giám mục hay phu nhân Catherine khiển trách.

Collins nói: “Không nghi ngờ gì cả, buổi khiêu vũ được tổ chức bởi một thanh niên có phẩm chất tốt, dành cho những người đáng kính thì làm sao chứa đựng những điều xấu xí, tệ hại được. Tôi không khước từ chuyện khiêu vũ và rất hân hạnh được nắm tay những người em họ xinh đẹp của mình bước lên trình diễn. Nhân dịp này, cô Elizabeth, tôi khẩn khoản mời cô khiêu vũ với tôi trong hai bài đầu tiên. Tôi mong rằng Jane sẽ không phật lòng vì cho rằng tôi thích cô hơn và không kính trọng Jane. Jane sẽ hiểu rằng tôi làm vậy là có lý do chính đáng.”

Elizabeth cảm thấy vô cùng bối rối. Nàng có ý định sẽ khiêu vũ với Wickham, nhưng nếu thay vào đó bằng Collins thì đúng là số kiếp của nàng chưa bao giờ xui xẻo hơn. Không thể cứu vãn được tình hình lúc đó, Elizabeth đành miễn cưỡng nhận lời. Niềm hạnh phúc của nàng và Wickham đành phải gác lại, đợi một dịp khác. Về sau, Elizabeth hoảng hốt khi phát hiện ra lời mời lịch thiệp của Collins ẩn chứa điều gì đó sâu xa hơn. Nàng chợt hiểu rằng mình đã được chọn để làm nữ chủ nhân của Hunsford, và để thay thế những nhân vật quan trọng mỗi khi chơi bài ở Rosings nếu họ vắng mặt. Giả thuyết này trở thành sự thật khi nàng nhận được sự quan tâm đặc biệt của Collins và những lời khen đều đặn từ miệng anh. Anh thường xuyên khen nàng thông minh, hoạt bát. Điều này khiến Elizabeth kinh ngạc chứ không hạnh phúc. Chẳng bao lâu sau, mẹ nàng nói rằng bà rất vui lòng nếu có một hôn lễ giữa hai người. Elizabeth nghĩ rằng mình nên làm ngơ mọi chuyện, bởi tranh luận với mẹ sẽ chỉ khiến nàng thua thiệt và đến bước đường cùng sẽ

phải đưa ra quyết định. Mặt khác, rất có thể Collins sẽ không bao giờ quỳ xuống cầu hôn nàng, thế nên từ nay cho đến lúc đó, tốt nhất là không bàn luận gì thêm về chủ đề này.

Từ hôm nhận được lời mời cho tới ngày khiêu vũ, trời đổ mưa không dứt khiến mấy chị em không thể đi bộ đến Meryton được. Buổi khiêu vũ ở Netherfield là chủ đề duy nhất giúp họ tiêu khiển và thoát khỏi sự nhàm chán. Không gặp được dì, không gặp được các sĩ quan, không thu thập được tin tức gì mới mẻ, họ đành phải tô điểm cho những đôi giày khiêu vũ. Ngay cả Elizabeth cũng cảm thấy đây là một thử thách cho sự kiên nhẫn của nàng. Thời tiết như vậy làm trì hoãn sự phát triển mối quan hệ giữa nàng và Wickham. Đối với Lydia và Kitty, một bản khiêu vũ trong đêm thứ Ba là động lực duy nhất giúp họ chịu đựng kiên trì, vượt qua thứ Sáu, thứ Bảy, Chủ nhật và thứ Hai.

CHƯƠNG 18

Khi vào đến phòng khách ở Netherfield, Elizabeth đưa mắt tìm Wickham trong số những người mặc quân phục đỏ nhưng không thấy bóng dáng anh. Elizabeth chưa từng nghĩ tới việc anh sẽ vắng mặt trong buổi khiêu vũ. Đúng vậy, Elizabeth không hề nghĩ tới điều này, vì nàng chỉ chú tâm ăn mặc diện hơn ngày thường, háo hức chuẩn bị, quyết tâm chinh phục trái tim của Wickham và tin rằng mình sẽ thành công trong tối nay. Nỗi lo sợ nổi lên trong lòng, Elizabeth nghi ngờ rằng, vì để chiều ý Darcy, nhà Bingley đã cố tình bỏ qua tên của Wickham trong danh sách những sĩ quan được mời tới. Sau đó nàng biết rằng chuyện không phải như vậy. Qua lời hỏi thăm của Lydia với Denny, Denny cho biết Wickham vắng mặt là do anh có công việc phải về thủ đô từ hôm qua và đến giờ vẫn chưa quay lại. Denny cười thâm trầm, nói thêm: “Hiện tại, tôi không rõ chuyện gì có thể khiến anh ta phải ra đi, trừ khi anh ta muốn tránh mặt ai đó ở đây.”

Lydia không hiểu lời ám chỉ này nhưng Elizabeth thì ngược lại. Điều đó chứng minh Darcy phải chịu trách nhiệm phần nào đó cho sự vắng mặt của Wickham. Sự thất vọng khiến Elizabeth càng trở nên bực tức với Darcy, đến nỗi nàng gần như không đáp lại những lời thăm hỏi lịch sự của chàng. Sự quan tâm, chịu đựng và nhẫn nại của nàng đối với Darcy sẽ làm tổn thương Wickham.

Elizabeth hạ quyết tâm, bằng mọi cách sẽ không nói chuyện và tránh mặt Darcy. Nàng cảm thấy rất cáu kỉnh và buồn bực ngay cả

khi nói chuyện với Bingley, người đã khiến nàng không thể bình tĩnh vì sự quý trọng quá mức dành cho Darcy.

Tuy nhiên, bản chất phóng khoáng không cho phép Elizabeth giận dữ quá lâu. Mặc dù mọi hy vọng của nàng đều đã tan biến và sụp đổ, nàng nhanh chóng lấy lại cân bằng. Elizabeth tâm sự với Charlotte - người mà nàng đã không gặp mặt suốt cả tuần, về sự thất vọng của mình. Sau đó nàng chuyển đề tài sang anh Collins và sự kỳ quặc của anh ta. Hai bài khiêu vũ đầu tiên với Collins là những giây phút cực hình đối với Elizabeth. Trong lúc khiêu vũ, Collins tỏ ra rất lúng túng và ngượng nghịu. Anh luôn miệng xin lỗi đủ mọi thứ mà không hề chú tâm vào điệu nhảy. Nhiều lúc Collins còn sai nhịp, lỗi bước. Elizabeth cảm thấy rất xấu hổ và khổ sở khi phải khiêu vũ với một người như vậy. Nàng cảm thấy vui sướng khôn xiết khi nhạc dừng và thoát khỏi anh.

Bài nhạc tiếp theo Elizabeth khiêu vũ với một sĩ quan và có dịp hỏi về Wickham. Wickham rất được mọi người xung quanh yêu mến. Khi bài khiêu vũ kết thúc, Elizabeth quay lại chỗ Charlotte. Trong lúc hai người đang hàn huyên, đột nhiên Darcy xuất hiện và xin phép mời Elizabeth ra khiêu vũ bài nhạc kế tiếp. Vì quá đột ngột, chưa kịp suy nghĩ gì, Elizabeth đã lập tức nhận lời. Darcy vội vã bước đi ngay, để Elizabeth ở lại, tự trách mình vì đã hành động không tính toán, suy xét. Charlotte trấn an bạn: “Dần dần chị sẽ thấy anh ta rất dễ mến.”

“Trời đất! Đó sẽ là nỗi bất hạnh lớn nhất trong đời tôi, khi phải coi người đàn ông mà mình ghét cay ghét đắng là dễ thương. Đừng chúc tôi những chuyện độc địa như vậy nữa.”

Tuy nhiên, khi bài nhạc bắt đầu, Darcy quay lại chỗ Elizabeth và nắm lấy tay nàng dìu ra sân khấu. Charlotte thì thầm với bạn, dặn nàng đừng biến thành kẻ ngốc chỉ vì thứ tình cảm thoáng qua đối với Wickham, đừng tỏ ra đáng ghét trong mắt người đàn ông cao quý gấp mười lần. Elizabeth không trả lời, bước vào vị trí, quá bất ngờ trước sự coi trọng của Darcy dành cho mình. Nàng cũng bắt gặp ánh mắt kinh ngạc của những người phụ nữ khác trong căn phòng. Hai người khiêu vũ một lúc lâu, nhưng không nói với nhau một lời. Elizabeth quyết tâm giữ yên lặng trong suốt hai bài khiêu vũ. Ở điệu khiêu vũ thứ nhất, mọi chuyện diễn ra đúng như dự tính. Nhưng đến điệu khiêu vũ thứ hai, nàng đột nhiên thay đổi ý định, tinh nghịch trừng phạt bạn nhảy của mình bằng cách bắt chàng phải nói. Nàng gợi chuyện bằng những lời nhận xét vu vơ về buổi khiêu vũ. Darcy trả lời, nhưng sau đó lại chìm trong yên lặng. Vài phút sau, Elizabeth tiếp tục gợi chuyện.

“Đến lượt anh phải nói gì rồi đó, anh Darcy. Tôi vừa nhận xét về buổi khiêu vũ, anh cũng nên nói một điều gì đó, chẳng hạn như kích thước căn phòng hoặc số lượng người đang khiêu vũ hiện tại.”

Darcy mỉm cười và khẳng định với Elizabeth rằng chàng sẽ nói bất cứ điều gì nàng muốn.

“Tốt lắm. Câu trả lời cũng tạm chấp nhận được. Về sau, tôi nghiệm ra rằng những buổi khiêu vũ tổ chức riêng tại nhà sẽ vui hơn những buổi khiêu vũ hoành tráng, đông người. Bây giờ thì chúng ta có thể im lặng trở lại rồi.”

“Khi đang khiêu vũ, cô phải cố tìm ra thứ gì đó để nói sao?”

“Đôi khi là vậy. Anh biết đó, ta cũng nên nói gì đó. Thật kỳ cục nếu hai người ở bên cạnh nhau gần nửa tiếng đồng hồ mà chỉ biết

im lặng. Tuy nhiên, để tạo cảm giác thoải mái cho đối tác, cuộc nói chuyện nên được sắp xếp, bố cục trước, nếu không họ sẽ bối rối và trở nên im lặng."

"Xét trong trường hợp của chúng ta hiện giờ, cô đang làm theo những gì mình thích hay đang cố điều chỉnh bản thân để hài hòa với tôi?"

Elizabeth trả lời hóm hỉnh: "Cả hai, vì tôi luôn thấy giữa chúng ta có nhiều điểm tương đồng. Cả hai chúng ta đều trầm mặc, lầm lì và ít nói, trừ khi những lời nói ra có thể làm mọi người kinh ngạc hoặc truyền lại cho hậu thế như một câu tục ngữ kinh điển."

"Tôi nghĩ, những gì cô vừa miêu tả không thật sự giống bản chất của cô. Thêm nữa, chúng giống bản chất của tôi đến mức nào, tôi không thể nhận định. Có lẽ cô nghĩ, đó chính là bức chân dung rõ nét nhất của tôi nhỉ?"

"Tôi không dám nhận xét bức chân dung mà tôi tự vẽ ra."

Darcy không trả lời và họ im lặng cho đến hết bài khiêu vũ. Khi Darcy hỏi Elizabeth và các chị em gái có thường đi bộ tới Meryton không, nàng trả lời là có và không kiềm chế được nữa, nói: "Từ lúc anh gặp chúng tôi ngày hôm ấy, chúng tôi đã quen biết thêm một người."

Câu nói lập tức phát huy tác dụng. Nét kiêu căng, ngạo mạn lộ rõ trên mặt, nhưng Darcy vẫn giữ im lặng. Elizabeth tự trách mình đã quá yếu đuối, không thể tiếp tục tuôn trào cơn giận với Darcy. Nàng không nói thêm lời nào nữa. Cuối cùng, Darcy nói một cách gượng gạo: "Wickham được trời phú cho cách xử sự vui vẻ, dễ kết bạn. Thế nhưng anh ta có giữ được tình bạn một cách dễ dàng như khi kết bạn hay không, tôi không chắc chắn lắm."

Elizabeth nhấn mạnh: “Wickham thật bất hạnh vì đã không giữ được tình bạn “của anh”. Vì vậy anh ấy đã phải sống trong dằn vặt, đau khổ suốt cuộc đời của mình.”

Darcy không trả lời, dường như muốn thay đổi đề tài. Ngay lúc đó, ngài William xuất hiện và xin phép bước qua, tiến về phía bên kia căn phòng. Khi nhận ra Darcy, ngài dừng lại, nghiêng người chào lịch sự và khen ngợi màn khiêu vũ của Darcy và bạn nhảy bên cạnh chàng: “Thưa anh, tôi cảm thấy rất hài lòng. Phong cách khiêu vũ tuyệt vời như vậy quả thật hiếm thấy. Đó là bằng chứng cho thấy anh thuộc về tầng lớp thượng đẳng. Hơn nữa, cho phép tôi được nói rằng, người bạn khiêu vũ xinh đẹp của anh cũng không làm anh thất vọng, và tôi mong muốn được xem hai người biểu diễn lại vào một dịp nào đó đặc biệt khác, một dịp mà ai cũng mong đợi...” Ngài William vừa nói vừa liếc mắt về phía Jane và Bingley. “Đây chắc chắn là một chủ đề cuốn hút và khiến mọi người háo hức! Nhưng bây giờ, anh Darcy, tôi sẽ không quấy rầy anh nữa. Tôi nghĩ anh sẽ không vui nếu tôi chen vào cuộc đối thoại lý thú của anh với quý cô trẻ này. Cặp mắt sáng ngời của cô ấy cũng đang trách móc tôi kìa.”

Darcy không chú tâm tới câu nói cuối cùng của ngài William. Nhưng những lời bóng gió của ngài về bạn nhảy của chàng dường như có tác động mạnh mẽ đến Darcy. Ánh mắt nghiêm nghị của chàng lập tức hướng về Bingley và Jane. Nhưng chỉ trong khoảnh khắc, chàng trấn tĩnh lại, quay sang Elizabeth và nói: “Ngài William cắt ngang, làm tôi quên mất chúng ta đang nói gì.”

“Tôi không nghĩ chúng ta đang nói chuyện với nhau. Ngài William không thể cắt ngang khi chúng ta không có gì để nói với

nhau. Chúng ta đã thử hai, ba đề tài rồi nhưng không thành công, tôi không biết chúng ta sẽ nói gì kế tiếp."

Darcy mỉm cười. "Cô nghĩ gì về việc đọc sách?"

"Sách ư? Tôi tin rằng chúng ta không có chung thể loại sách yêu thích, và cũng không có chung cảm giác sau khi gấp một cuốn sách lại."

"Thật tiếc khi cô cho là thế. Nhưng ngay cả khi chúng ta có quan điểm khác biệt, chúng ta vẫn có thể chia sẻ với người kia."

"Không, tôi không thể nói về việc đọc sách trong phòng khiêu vũ. Lúc này, đầu tôi đầy ắp những chuyện khác."

Với một thoáng đăm chiêu, Darcy hỏi: "Phải chăng tâm trí cô thường đắm chìm vào mọi thứ xung quanh?"

"Vâng, luôn luôn như thế." Elizabeth trả lời mà không biết mình đang nói gì, bởi tâm trí nàng đang trôi dạt khỏi đề tài câu chuyện. Thế rồi nàng đột nhiên thốt lên: "Anh Darcy, anh từng nói rằng anh rất khó tha thứ cho người khác sau khi bị mất lòng và phật ý. Tôi đoán, sống chung với cảm giác đau đáu, khôn nguôi như vậy thật không dễ dàng."

Chàng trả lời với chất giọng chắc nịch: "Cô nói đúng."

"Và anh không bao giờ để định kiến che mắt cũng như lấn át mình?"

"Tôi hy vọng là vậy."

"Bổn phận quan trọng nhất của những người không bao giờ chịu thay đổi ý kiến của mình, đó là đưa ra một nhận định chuẩn xác và đúng đắn ngay từ ban đầu."

“Xin phép cô, tôi muốn biết liệu những câu hỏi vừa rồi có chủ ý gì không?”

“Chỉ là để phác họa bản chất của anh...” Elizabeth trả lời, cố gắng giảm bớt tính nghiêm trọng của câu chuyện. “Tôi đang tìm hiểu cá tính của anh.”

“Vậy cô đã thành công chưa?”

Nàng lắc đầu. “Tôi vẫn chưa hoàn toàn hiểu. Tôi được nghe nhiều nguồn thông tin khác nhau về anh, chúng khiến tôi bối rối và băn khoăn.”

Darcy mạnh dạn trả lời: “Điều đó đúng. Người ta thường đưa ra những ý kiến trái chiều về tôi. Nhưng cô Elizabeth, tại thời điểm hiện tại, có một số lý do khiến tôi không muốn cô phác họa cá tính của tôi, vì tôi sợ rằng bức chân dung sẽ không chính xác và không phản ánh trung thực con người tôi.”

“Nhưng nếu tôi không tìm hiểu con người thật của anh lúc này thì sẽ không còn cơ hội nữa.”

Darcy lạnh lùng trả lời: “Tôi chưa bao giờ dám ngăn cô làm những điều mình thích.”

Elizabeth không nói gì thêm. Bản nhạc kết thúc và hai người từ biệt nhau trong yên lặng. Cả hai đều thấy không vui, nhưng ở một mức độ khác nhau. Về phía Darcy, có một thứ cảm xúc mạnh mẽ, bao dung dành cho Elizabeth rực sáng trong tim, khiến chàng mau chóng tha thứ cho nàng và để dành tất cả sự tức giận cho một người khác.

Hai người chia tay chưa được bao lâu thì Caroline khinh khỉnh tiến về phía Elizabeth. “Thế nào Eliza, tôi nghe nói chị rất thích Wickham. Chị Jane đã kể cho tôi nghe và hỏi tôi hàng ngàn câu hỏi.

Trong số những gì mà chị từng được nghe, có lẽ chàng trai trẻ đó quên mất một chi tiết, rằng anh ta là con trai của người quản gia quá cố của gia đình Darcy. Tuy nhiên, với tư cách là một người bạn, tôi khuyên chị tuyệt đối đừng tin mọi điều Wickham nói. Cho rằng Darcy đối xử với Wickham tàn độc là hoàn toàn sai. Trong khi Darcy luôn tử tế, rộng lượng với anh ta, Wickham đã hành động rất bỉ ổi với Darcy. Tôi không biết đầu đuôi câu chuyện ra sao, nhưng tôi hiểu rất rõ con người Darcy, ít nhất ta không thể đổ hết mọi lỗi lầm lên anh ấy. Tuy Darcy không muốn nhắc tới Wickham nhưng anh trai tôi vẫn miễn cưỡng gửi thiệp mời tới Wickham. Thật may, anh ta rất biết điều, chủ động vắng mặt. Anh ta sẽ thật xấc láo nếu dám bạo gan đến đây. Eliza, tôi rất thương chị, khi chị phát hiện ra những điểm xấu của chàng trai mình thích nhất. Nhưng vì tôi biết rõ sự thấp hèn của anh ta, tôi buộc phải làm vậy thôi."

Elizabeth giận dữ nói: "Sau cùng, tôi vẫn chưa rõ Wickham đã làm gì sai trái để bị buộc tội, ngoại trừ việc anh ấy xuất thân từ một gia đình thấp kém. Gốc gác của anh ấy cũng là một loại tội lỗi à? Nếu như vậy, tôi xin khẳng định với chị, chính Wickham đã nói cho tôi biết rồi."

"Xin lỗi, tôi chỉ có ý tốt." Caroline nói rồi quay lưng bỏ đi với nụ cười khinh bỉ.

"Một cô gái xấc xược..." Elizabeth tự nhủ. "Cô ta nghĩ rằng mấy món nghề xảo trá, thâm độc này có thể lay chuyển được mình sao? Nhầm to. Mình chỉ thấy cô ta thật ngoan cố, ngu dốt và Darcy thì hiểm ác, độc địa."

Sau đó Elizabeth đi tìm chị của mình. Jane cũng đã hỏi Bingley một số thông tin về Wickham. Jane gặp lại em với nụ cười mãn

nguyện trên môi, ánh mắt bừng sáng vì hạnh phúc. Dường như nàng rất hài lòng với những gì diễn ra trong buổi tối hôm nay. Elizabeth lập tức nhìn thấu tâm trạng của chị và trong giây phút đó nàng rất muốn gặp Wickham. Mọi sự bực tức đối với những người thù ghét Wickham và mọi cảm xúc tiêu cực đều tan biến khi nàng nhìn thấy chị mình đang đi đúng hướng trên con đường hạnh phúc.

Elizabeth cất lời, với một vẻ mặt không kém phần vui tươi: “Em muốn biết chị đã tìm hiểu thêm được gì về Wickham. Nếu chị đang mải miết chú tâm đến chuyện khác và không nghĩ được gì nữa, hoặc không muốn nói về ai khác, thì cũng không sao cả.”

Jane đáp: “Không đâu. Chị chưa từng quên câu chuyện của Wickham, nhưng thông tin sau đây có thể sẽ khiến em không vui. Bingley không biết rõ ngọn ngành và hoàn toàn không hiểu vì sao Darcy tức giận như vậy. Tuy nhiên, anh ấy đứng ra bảo đảm cho những phẩm chất tốt đẹp của bạn mình và cho rằng Wickham đáng bị đối xử như vậy. Dựa trên lời kể của Bingley và Caroline, chị rất tiếc khi phải nói với em rằng Wickham không phải là một người đáng kính trọng. Chị sợ rằng anh ta đã hành động một cách thiếu suy nghĩ nên đã đánh mất sự tôn trọng của Darcy.”

“Nhưng Bingley không hề quen biết Wickham?”

“Đúng vậy. Anh ấy chưa bao giờ gặp mặt Wickham, cho tới buổi sáng hôm đó ở Meryton.”

“Thế nên những gì Bingley biết về Wickham đều qua lời kể của Darcy. Em nghe vậy cũng hài lòng rồi. Anh ta có nhắc tới căn nhà và lợi tức của mục sư không?”

“Bingley không nhớ chính xác mặc dù anh ấy đã được nghe kể nhiều lần. Bingley cho rằng căn nhà và lợi tức được để lại cho

Wickham với điều kiện kèm theo.”

Elizabeth nói bằng giọng nồng ấm: “Em không hề nghi ngờ những lời chân thật của anh Bingley, nhưng chị phải thứ lỗi cho em, bởi em vẫn chưa chắc chắn đúng sai, thật giả nếu chỉ dựa vào lời bảo đảm của anh Bingley. Anh ấy chỉ biết một phần của câu chuyện. Và những gì anh ấy biết đều do Darcy kể lại. Vậy nên, em xin phép giữ vững lập trường của mình. Em vẫn đánh giá hai người đàn ông trong cuộc giống y như trước.”

Sau đó, Elizabeth đổi sang đề tài khác để hai chị em có thể trao đổi một cách lý thú hơn và không bất đồng quan điểm hay cảm nhận. Elizabeth vui vẻ lắng nghe Jane kể về hạnh phúc và hy vọng của nàng dành cho Bingley. Khi Bingley bước đến nói chuyện với hai chị em, Elizabeth rời đi và tìm kiếm Charlotte. Charlotte hỏi thăm Elizabeth về chuyện khiêu vũ với Darcy nhưng nàng trả lời rất ít. Ngay lúc đó, Collins đi tới và hoan hỉ nói với Elizabeth rằng anh vừa khám phá ra một điều quan trọng.

“Tôi tình cờ biết rằng, trong phòng này có một người là họ hàng với ân nhân của tôi. Tôi lắng nghe anh ta trò chuyện với cô hầu trẻ tuổi làm nhiệm vụ đón tiếp khách khứa ở đây. Anh ta nhắc tới tên của cô em họ và mẹ của cô ấy - phu nhân Catherine. Thật là chuyện lạ kỳ. Tôi không ngờ mình có thể gặp được cháu trai của phu nhân Catherine vào đúng dịp này. Tôi rất thích thú với khám phá này, và tôi sẽ tới chào hỏi anh ta.”

“Anh sẽ không tự giới thiệu mình với Darcy chứ?”

“Tại sao không? Tôi sẽ xin anh ta tha lỗi vì đã không làm vậy sớm hơn. Tôi tin rằng anh ta đích thị là cháu trai của phu nhân. Tôi sẽ cho anh ta biết là cách đây tám ngày, phu nhân vẫn mạnh khỏe.”

Elizabeth khuyên Collins từ bỏ ý định đó, vì Darcy sẽ coi anh là kẻ xấc xược, dám tự nhiên đến giới thiệu, chứ không coi đó là sự biết ơn của anh đối với dì mình. Nàng cho rằng không cần thiết phải quen biết nhau ở đây. Nếu cần, hãy để Darcy làm quen trước vì anh ta có địa vị cao hơn. Collins lắng nghe với thái độ cứng ngắc, nhất quyết làm theo ý mình.

“Elizabeth yêu quý, tôi rất nể phục những phán đoán xuất sắc của cô trước những vấn đề mà cô hiểu biết. Nhưng xin cho tôi được nói, người thường và mục sư không có cùng hệ thống quy tắc và lễ giáo. Tôi cho rằng, người mang chức vụ mục sư cũng được coi là ngang hàng với người có địa vị cao nhất trong vương quốc, nếu người đó ứng xử đúng mực và khiêm tốn. Bởi vậy, hãy để tôi làm theo lương tâm và chức trách của mình trong trường hợp này. Xin thứ lỗi cho tôi vì không thể nghe theo lời khuyên của cô. Trong hoàn cảnh khác, những lời khuyên của cô luôn là ánh sáng dẫn đường cho tôi. Còn bây giờ, tôi tin rằng kiến thức và những chiêm nghiệm của tôi sẽ thích hợp cho bản thân mình hơn.”

Nói rồi, Collins nghiêng đầu nhã nhặn chào Elizabeth và bỏ đi tìm Darcy. Elizabeth chăm chú quan sát. Nàng thấy người anh họ của mình mở đầu bằng cách cúi chào trang trọng. Darcy lộ rõ vẻ kinh ngạc. Tuy Elizabeth không nghe được cuộc đối thoại giữa hai người nhưng nhìn đôi môi của Collins, nàng cũng hiểu được những cụm từ như “xin lỗi”, “Hunsford” và “phu nhân Catherine”. Nàng cảm thấy lo lắng vì Collins tự giới thiệu mình trước một người như Darcy. Darcy nhìn Collins bằng ánh mắt ngỡ ngàng xen lẫn khó hiểu. Khi Collins đã nói xong, chàng đáp lại với một vẻ lịch thiệp đầy xã giao và lạnh nhạt. Tuy nhiên, điều đó không làm Collins nản lòng và anh

tiếp tục nói. Sự khinh khỉnh của Darcy càng lúc càng tăng lên, tỷ lệ thuận với sự dài dòng lê thê của bài diễn văn thứ hai. Sau khi Collins dừng lại, Darcy chỉ nghiêng đầu nhẹ, chào và bước đi ngay. Collins quay lại với Elizabeth.

“Tôi cam đoan với cô, tôi không có lý do gì để không cảm thấy hãnh diện với sự đón tiếp vừa rồi. Anh Darcy dường như đánh giá rất cao sự tinh tế trong hành động của tôi. Anh ta trả lời tôi một cách lịch sự. Anh ta tin rằng phu nhân Catherine luôn suy xét đúng đắn và không bao giờ ban ân huệ cho người không xứng đáng. Đó là một suy nghĩ tốt đẹp và cũng là một lời khen dành cho tôi. Nói chung, tôi rất hài lòng về anh ta.”

Elizabeth lúc này không còn thấy hứng thú với câu chuyện của Collins. Nàng tập trung hoàn toàn vào chị Jane và Bingley. Những gì nàng thấy trước mắt khiến nàng cảm thấy hạnh phúc như chính Jane vậy. Trong thâm tâm, Elizabeth nhìn thấy hình ảnh chị mình yên ấm trong căn nhà này và cuộc hôn nhân của hai người ngập tràn tình yêu chân thành. Nếu điều đó trở thành hiện thực, nàng sẽ cố gắng yêu mến hai chị em gái của Bingley. Elizabeth nhận thấy mẹ mình cũng đang có những cảm xúc như vậy, do đó nàng nhất quyết không đến gần bà, sợ bà nói quá nhiều. Tuy nhiên, thật không may, khi ăn tối, Elizabeth bị xếp ngồi rất gần mẹ. Phu nhân Lucas ngồi chính giữa hai người, bất đắc dĩ trở thành đối tượng cho những câu chuyện miên man của bà Bennet. Elizabeth khổ sở lắng nghe mẹ kể lể, giải thích một cách công khai ước muốn Jane sẽ có một cuộc hôn nhân viên mãn. Bà rất nóng lòng chờ đợi ngày Jane kết hôn với Bingley. Đây thật sự là một đề tài có sức hút khủng khiếp, nó khiến bà Bennet nói không biết mệt. Bà liệt kê hàng loạt những lợi ích của

cuộc hôn nhân. Bà vui mừng về đủ thứ chuyện: Bingley là một thanh niên trẻ tuổi, duyên dáng, rất giàu có và chỉ sống cách họ vỏn vẹn ba dặm; hai chị em gái của Bingley cũng rất thân thiết với Jane; thêm nữa, khi Jane kết hôn với một người giàu có như vậy, các cô con gái nhỏ của bà sẽ có cơ hội gia nhập thế giới thượng lưu và quen biết những người đàn ông giống như Bingley; cuối cùng, bà có thể sung sướng giao phó cho Jane nhiệm vụ chăm sóc những cô em gái chưa lập gia đình, và bà sẽ không phải đi theo hay ở chung với các con. Đây chính là điều khiến bà cảm thấy thích thú vì bà chỉ thích sống ở căn nhà hiện tại của mình đến hết cuộc đời. Sau một tràng phân tích, bà Bennet chúc cho phu nhân Lucas sẽ được may mắn như vậy, dù trong lòng bà đang rất hoan hỉ niềm kiêu hãnh của kẻ chiến thắng khi nghĩ tới việc bà Lucas sẽ không bao giờ có diễm phúc đó.

Elizabeth ra sức ngăn mẹ dừng lại hoặc nhắc mẹ nói nhỏ tiếng một chút. Nàng ngại ngùng khi nghĩ rằng những lời thì thầm to nhỏ đầy lộ liễu của mẹ đều bị Darcy nghe thấy, vì chàng ngồi ngay đối diện. Tuy nhiên, những nỗ lực của nàng đều vô ích, bà Bennet quay sang trách mắng Elizabeth vì nàng chỉ toàn nói những điều vô lý bậy bạ.

“Darcy là kẻ nào, tại sao mẹ phải sợ hắn? Hắn cũng đâu phải loại người tốt đẹp và dễ thương đến mức mẹ phải nể nang, tôn trọng? Ngộ nhỡ mẹ nói ra những lời khiến hắn phật lòng thì cũng không có gì to tát.”

“Vì Chúa, con xin mẹ hãy nói nhỏ thôi. Làm cho Darcy tổn thương thì mang lại lợi lộc gì chứ? Nếu mẹ làm như vậy, mẹ sẽ không được giới thiệu, quen biết với bạn bè của anh ta.”

Những lời Elizabeth nói đều bị làm ngơ, bà mẹ trơ tráo tiếp tục nói về ước mơ của mình với tất cả sự lộ liễu, không hề che đậy. Elizabeth xấu hổ đỏ mặt, càng lúc càng cảm thấy nhục nhã và muộn phiền. Nàng thường xuyên liếc nhìn Darcy và tin rằng những việc mình lo sợ đã xảy ra. Tuy Darcy không thường xuyên quan sát mẹ của Elizabeth, nhưng có một điều chắc chắn rằng chàng rất để ý đến từng câu, từng chữ của bà Bennet. Nét mặt của chàng thay đổi tuần tự: từ phẫn nộ, khinh bỉ sang điềm tĩnh, lạnh lùng.

Cuối cùng, bà Bennet không còn chuyện gì để nói nữa. Lúc này phu nhân Lucas mới bắt đầu thưởng thức món thịt lợn muối mặn và thịt gà trong yên bình. Từ nãy đến giờ, bà vẫn thường ngáp dài khi nghe những điều nhàm chán, lặp lại nhiều lần. Elizabeth thở phào, tuy nhiên sự thanh thản của nàng kéo dài không được lâu. Khi bữa tối khép lại, mọi người bàn đến chuyện ca hát. Elizabeth bàng hoàng khi thấy Mary chấp nhận bước lên trình diễn tài năng chỉ sau vài lời mời gọi, năn nỉ của mọi người.

Bằng ánh mắt, nàng ra hiệu cho em gái dừng lại. Nhưng vô ích, Mary hoàn toàn không hiểu ý chị. Đây là một cơ hội cho nàng thi thố, trổ tài, do đó nàng bắt đầu lên hát. Tuyệt vọng, đôi mắt Elizabeth như bị thôi miên, không rời khỏi Mary. Nàng bồn chồn quan sát em mình biểu diễn. Có vài người yêu cầu Mary tiếp tục hát, vậy nên sau nửa phút nghỉ ngơi, Mary thể hiện một ca khúc khác. Khả năng của Mary quả thật chưa đủ để chơi nhạc ở đây. Giọng của nàng còn rất yếu và biểu cảm quá giả tạo, không được tự nhiên. Bất lực và buồn bã, Elizabeth nhìn qua phía Jane xem chị mình nghĩ gì, nhưng Jane vẫn bình thản nói chuyện với Bingley. Elizabeth quan sát hai chị em gái của Bingley và thấy họ đang ra dấu cho nhau thể hiện sự chế

nhạo, còn Darcy thì vẫn luôn giữ nét mặt trang nghiêm khó đoán. Elizabeth nhìn sang cha mình, cầu cứu sự can thiệp của cha để Mary không phải hát suốt đêm. Người cha hiểu sự gợi ý của nàng nên đã nói to khi Mary hoàn thành bài hát thứ hai: “Con gái, con hát khá lắm rồi. Con giúp mọi người vui vẻ như vậy là đủ rồi. Hãy để cho những quý cô khác có dịp trổ tài.”

Dù đã cố làm ngơ và bước xuống sân khấu, Mary vẫn không tránh khỏi bối rối. Elizabeth cảm thấy phật lòng về câu nói bất ngờ và thiếu tế nhị của cha. Nàng áy náy, day dứt về quyết định nhờ cha can thiệp vừa rồi. Những người khác bắt đầu lên hát.

Collins nói: “Nếu tôi biết hát, tôi sẽ rất vui lòng bước ra biểu diễn, góp chút sức mọn tô điểm cho đêm nay. Tôi cho rằng âm nhạc là thú vui lành mạnh, vô hại và hoàn toàn phù hợp với nghề mục sư. Tuy nhiên, điều đó không có nghĩa là chúng ta phải dành quá nhiều thời gian cho âm nhạc. Còn nhiều công việc khác mà chúng ta cần quan tâm. Mục sư của một giáo xứ có rất nhiều việc phải làm. Trước tiên, anh ta phải ký hợp đồng đóng thuế với giáo dân[24] để mang về lợi nhuận cho mình, đồng thời không làm mất lòng người bảo trợ của mình. Anh ta cũng phải biên soạn bài thuyết giảng. Thời gian ít ỏi còn lại được dành cho những nhiệm vụ khác trong giáo xứ hoặc chăm sóc, tu sửa nhà cửa. Anh ta cũng không thể coi nhẹ sự tử tế, thái độ ân cần và hòa nhã với tất cả mọi người, nhất là những vị ân nhân đã giúp anh ta được đề cử, thăng cấp. Theo tôi, một người đàn ông sẽ bị đánh giá thấp nếu anh ta không bày tỏ lòng kính trọng và biết ơn đối với những người có quan hệ họ hàng với những vị ân nhân đó.”

Collins nghiêng đầu chào Darcy sau khi kết thúc câu nói của mình, anh nói to đến nỗi một nửa khán phòng có thể nghe thấy. Nhiều người nhìn anh kinh ngạc. Nhiều người bật cười. Nhưng trong số đó, ông Bennet cảm thấy buồn cười hơn ai hết. Tuy nhiên, bà Bennet nghiêm túc khen ngợi Collins vì đã nói những lời thông thái, khôn ngoan và thì thầm với phu nhân Lucas rằng anh là một thanh niên có đức độ và cực kỳ khôn khéo.

Elizabeth nhận ra rằng, nếu gia đình nàng thật sự muốn đóng vai những gã hề trong buổi tối hôm nay, thì quả thật họ đã thành công mỹ mãn. Elizabeth chỉ thấy vui mừng vì Bingley và Jane không để ý tới những việc xung quanh và chàng đã không bận tâm đến những chuyện nực cười này. Tuy nhiên, hai chị em gái của Bingley và Darcy đã có không ít dịp nhạo báng những thành viên trong gia đình nàng, như vậy cũng tệ lắm rồi. Elizabeth băn khoăn, sự coi thường lặng lẽ của Darcy và sự châm chọc công khai của hai người phụ nữ, ai quá quắt hơn?

Phần còn lại của buổi tối diễn ra khá khẩm hơn chút, nhưng Elizabeth vẫn bị Collins quấy rầy. Mặc dù không thuyết phục được Elizabeth khiêu vũ với mình lần nữa, nhưng Collins vẫn kiên trì đứng cạnh nàng và ngăn nàng khiêu vũ với những người khác. Elizabeth không tìm ra cách nào có thể khiến anh sang đứng bên người khác, cũng không thể giới thiệu anh với bất kỳ cô gái trẻ nào trong phòng.

Collins nói rằng anh không hứng thú với khiêu vũ. Anh chỉ muốn làm nàng vui, quyết tâm ở cạnh nàng trong suốt thời gian còn lại của buổi tối. Lực bất tòng tâm, Elizabeth cảm thấy vô cùng biết ơn khi Charlotte bước tới nhập hội. Bằng một phong cách tự nhiên,

Charlotte đã khiến cho Collins dành một chút thời gian để nói chuyện với mình và buông tha Elizabeth.

Hơn nữa, Elizabeth cũng không còn phải bận tâm đến sự chú ý của Darcy. Chàng đứng cách Elizabeth một khoảng rất gần và cứ thế đứng một mình trong thời gian dài, nhưng không hề bước tới nói chuyện với nàng. Elizabeth cho rằng đây là kết quả của những lời bóng gió mà nàng nói về Wickham. Nàng cảm thấy rất vui thích.

Gia đình Bennet là những người ra về cuối cùng. Với sự dàn xếp của bà Bennet, họ phải chờ xe ngựa của mình thêm mười lăm phút nữa so với mọi người. Điều này giúp họ có thêm thời gian để chứng kiến những vị chủ nhà nóng lòng tiễn khách ra sao. Ông bà Hurst và cô em gái gần như không nói gì, ngoại trừ việc than mệt và tỏ ra thiếu kiên nhẫn, muốn đuổi khách ra khỏi nhà để họ được đi ngủ. Họ lảng tránh mỗi khi bà Bennet gợi chuyện, tạo ra bầu không khí nặng nề, thiếu sinh khí cho tất cả mọi người. Tình trạng này càng trở nên tồi tệ hơn bởi những lời diễn thuyết dài đằng đẵng của Collins. Anh không ngừng khen ngợi Bingley và hai chị em gái của chàng về sự thanh tao của buổi chiêu đãi và lòng hiếu khách, lịch thiệp, để lại nhiều ấn tượng tốt đẹp. Darcy không hé môi nửa lời. Ông Bennet cũng im lặng, thích thú quan sát mọi chuyện. Bingley và Jane đứng cạnh nhau, có chút xa cách với mọi người, mải mê trò chuyện và không quan tâm đến xung quanh. Về phần Elizabeth, giống như bà Hurst và Caroline, nàng không hề cất lời. Lydia thỉnh thoảng thốt ra câu “Chúa ơi, thật là mệt”, kèm theo đó là một cái ngáp dài.

Cuối cùng, mọi người chào tạm biệt nhau và ra về. Với vẻ lịch sự gượng ép, pha chút vội vã, bà Bennet hy vọng sẽ gặp lại toàn bộ gia đình Bingley ở Longbourn trong nay mai, đặc biệt là Bingley, chàng

sẽ đem tới vinh hạnh to lớn cho gia đình bà nếu chàng đến dùng bữa bất cứ lúc nào mà không cần mời mọc theo lễ nghi. Bingley hoan hỉ, biết ơn và hứa sẽ đến trong thời gian sớm nhất sau khi chàng quay trở lại từ London. Chàng cho biết mình phải đi London vào ngày mai và ở lại đó trong một thời gian ngắn.

Bà Bennet hoàn toàn hài lòng. Bà chắc mẩm rằng Jane sẽ yên ấm trong căn nhà của Bingley tầm khoảng ba, bốn tháng nữa. Bà bắt đầu vạch ra kế hoạch, lịch trình để biên soạn những giao ước cho cuộc hôn nhân, đặt mua xe ngựa mới và trang phục đám cưới. Bà còn tin chắc rằng mình cũng sẽ có một cô con gái nữa gả cho Collins. Tuy cuộc hôn nhân này không bằng của Jane nhưng bà cũng thấy rất vui. Elizabeth là đứa ít gắn bó khăng khít với bà nhất, nên bà cũng không quý mến nàng bằng những cô con gái khác. Thiết nghĩ, cuộc hôn nhân với Collins cũng không hề tệ chút nào đối với một đứa như Elizabeth, mặc dù nàng đã bị ánh hào quang chói lóa của Bingley và khối tài sản ở Netherfield làm cho lu mờ.

CHƯƠNG 19

Ngày hôm sau, có một sự việc động trời xảy ra ở Longbourn. Collins đã long trọng ngỏ ý cầu hôn. Anh không muốn lãng phí thời gian vì ngày nghỉ của anh chỉ kéo dài tới thứ Bảy. Không chút e ngại, anh tự tin theo đuổi ý định này đến cùng, không gì có thể khiến anh thay đổi kế hoạch vào phút chót. Collins chuẩn bị kĩ lưỡng, đâu ra đấy, kết hợp với dáng điệu cung kính mà anh coi là cần thiết phải làm. Sau bữa sáng, Collins bắt gặp bà Bennet, Elizabeth và một trong những cô con gái khác đang ở chung với nhau.

Anh nói với bà Bennet: “Thưa bà, bà có thể ban cho tôi một đặc ân để nói chuyện riêng với cô con gái xinh đẹp Elizabeth của bà trong buổi sáng hôm nay không?”

Elizabeth đỏ mặt kinh ngạc, chưa kịp làm gì thì bà Bennet đã trả lời ngay tức khắc: “Ồ! Tất nhiên là được rồi. Tôi tin chắc Lizzy cũng không thể chờ đợi lâu hơn. Nào Kitty, mẹ muốn con lên lầu.”

Nói rồi, bà vội vã thu dọn đồ đạc và nhanh chóng rời đi. Elizabeth hét lên, gọi theo: “Mẹ đừng đi. Con xin mẹ đừng đi. Anh Collins sẽ tha thứ cho con. Chẳng có chuyện gì phải nói riêng cả. Con cũng phải đi đây.”

“Không, Lizzy, không được, chỉ nói bậy bạ. Mẹ muốn con ở yên đó”.

Khi thấy vẻ mặt tức giận, lúng túng, như thể sắp bỏ trốn của Elizabeth, bà nói thêm: “Lizzy, mẹ nhắc lại, con phải ở yên đó và

lắng nghe những gì anh Collins nói.”

Elizabeth không dám cãi lại mệnh lệnh của mẹ. Trong một phút suy tính, nàng nhận ra rằng điều nên làm lúc này là giải quyết tất cả một lần cho xong, nhanh nhất có thể, càng ít ồn ào càng tốt. Do đó Elizabeth ngồi xuống, cố gắng kiềm chế sự bực bội của mình, kế tiếp là cố gắng nhịn cười trước những lời nói khôi hài của Collins. Ngay sau khi bà Bennet và Kitty đi khỏi, Collins bắt đầu.

“Elizabeth thân mến, xin hãy tin rằng tính cách thùy mị và dịu dàng của cô chưa từng làm tôi thất vọng. Phẩm chất tốt đẹp này tôn vinh thêm sự hoàn hảo trong con người cô. Trông cô lại càng dễ thương khi có chút kháng cự và đòi bỏ đi như vừa rồi. Tuy nhiên, tôi muốn đảm bảo với cô rằng tôi đã nhận được sự đồng ý và cho phép của bà Bennet đáng kính, vậy nên tôi hy vọng cô sẽ lắng nghe thật kĩ những gì tôi sắp sửa nói. Tôi biết, cô đang băn khoăn, nghi ngờ mục đích của cuộc đối thoại này, nhưng sự tế nhị và khéo léo đã giúp cô tỏ ra bình thản và vui vẻ. Sự quan tâm đặc biệt của tôi dành cho cô quả thật rõ ràng và hiển nhiên, thế nên cô sẽ đoán ra được một cách dễ dàng. Ngay khi tôi bước qua cánh cửa ngôi nhà này, tôi lập tức nhìn thấy hình ảnh hai ta sánh bước bên nhau, và cô sẽ là bạn đồng hành với tôi trong suốt quãng đời còn lại. Nhưng trước khi tôi chìm vào dòng cảm xúc miên man, xin hãy để tôi giải thích nguyên nhân tại sao tôi muốn lập gia đình, và tại sao tôi lại đến quận Hertfordshire này để tìm một người vợ.”

Elizabeth cảm thấy cực kỳ khôi hài khi nghe Collins nói tới việc “chìm vào dòng cảm xúc miên man” với một dáng điệu nghiêm nghị thái quá, đến nỗi nàng phải kiềm chế để không cười phá lên, làm đổ vỡ bài hùng biện hoành tráng của anh.

“Thứ nhất, bất kỳ mục sư nào cũng phải trở thành tấm gương sáng cho giáo xứ của mình, và dĩ nhiên, kết hôn là một biện pháp hữu hiệu. Thứ hai, kết hôn cũng là một công việc cần làm để đem tới hạnh phúc cho chính bản thân tôi. Và thứ ba, đáng lẽ tôi nên nói sớm hơn, tôi muốn đáp lại lời đề nghị đặc biệt của một người phụ nữ cao quý mà tôi hân hạnh gọi là người bảo trợ. Đã hai lần, mặc dù tôi không hỏi, nhưng phu nhân Catherine đã tự mình đưa ra ý kiến về vấn đề này. Hôm ấy, tối thứ Bảy, trước khi tôi rời Hunsford, trong lúc mọi người đang chơi bài và cô người hầu Jenkinson đang bố trí đệm gác chân cho tiểu thư Anne, phu nhân nói: “Anh Collins, anh phải lập gia đình đi. Một mục sư như anh phải lập gia đình. Hãy lựa chọn đúng người. Làm điều đó vì tôi, và vì chính bản thân anh, hãy chọn một cô gái tốt bụng, năng động, chăm chỉ, biết lắng nghe, không cần quá cao sang nhưng phải biết chi tiêu hợp lý, vun vén cho tài sản gia đình. Đây là lời khuyên của tôi. Anh hãy đi tìm một cô gái như vậy càng sớm càng tốt, đưa cô ấy về Hunsford và tôi sẽ đến thăm.” Thế nên, Elizabeth xinh đẹp của tôi, xin hãy biết rằng, sự bao dung và nhân hậu của phu nhân Catherine không phải là món quà duy nhất mà tôi có thể tặng cho cô. Phẩm hạnh của bà ấy vượt xa khả năng miêu tả của ngôn từ. Sự lanh lợi, hoạt bát và dí dỏm của cô sẽ khiến phu nhân ưng ý, nhất là khi những phẩm chất đó hòa quyện trong sự tế nhị và kính trọng địa vị cao quý của bà. Ngoài ra, tại sao tôi không tìm một cô gái trong khu vực của mình, thay vào đó tôi lại chọn Longbourn? Tôi xin khẳng định rằng nơi tôi đang sống cũng có rất nhiều cô gái trẻ đáng yêu. Nhưng quy tắc lâu đời của gia tộc buộc tôi phải thừa hưởng tài sản của gia đình cô sau khi người cha đáng kính của cô qua đời (tôi hy vọng điều này sẽ không xảy ra,

từ nay cho đến nhiều năm sau). Tôi chỉ còn cách kết hôn với một trong số các chị em cô, như vậy sự mất mát của gia đình sẽ vơi đi khi chuyện buồn nhất xảy ra, mặc dù tôi luôn mong rằng cha cô khỏe mạnh, sống lâu. Elizabeth thân mến, tôi cầu mong những lý do tôi vừa trình bày sẽ không hạ thấp giá trị của tôi trong lòng cô. Những gì tôi có thể làm bây giờ, đó là diễn tả hết những tình cảm sôi sục, mãnh liệt của mình. Chuyện tiền bạc, tôi không quan tâm. Tôi sẽ không đòi hỏi gì từ cha cô vì tôi nghĩ ông ấy cũng không đủ sức đáp ứng. Còn mẹ cô, theo tôi biết, phần gia sản mà bà ấy để lại chỉ có một ngàn bảng với tỷ suất lãi hằng năm là bốn phần trăm. Bởi vậy, khi chúng ta cưới nhau, tôi hứa sẽ giữ im lặng tuyệt đối về chuyện này và cô có thể yên tâm rằng mình sẽ không bao giờ nghe thấy những lời trách móc hẹp hòi thốt ra từ miệng của tôi."

Elizabeth nhận thấy đã đến lúc phải ngắt lời Collins. Nàng nói: "Thưa anh, anh thật quá vội vàng hấp tấp. Tôi vẫn chưa trả lời anh. Để khỏi làm mất thì giờ của chúng ta, hãy để tôi nói thẳng. Tôi xin cảm ơn anh về những lời khen mà anh dành cho tôi. Tôi rất cảm động và vinh hạnh được anh ngỏ lời cầu hôn, nhưng tôi không thể làm gì hơn, tôi phải từ chối."

Collins trả lời, đưa tay ra một cách trang trọng: "Tôi biết rằng mấy cô gái trẻ thường từ chối lời cầu hôn của người mình thích trong lần đầu tiên, mặc dù trong lòng các cô đã ưng thuận lắm rồi. Sau đó họ tiếp tục từ chối lần thứ hai, lần thứ ba. Bởi vậy, tôi sẽ không nản lòng, tôi tin không bao lâu nữa sẽ được dìu cô đi trên lễ đường."

Elizabeth thốt lên: "Thưa anh, niềm tin của anh thật sự mù quáng, ngay cả khi tôi đã thẳng thắn như vậy. Tôi không nằm trong

số những cô gái trẻ mà anh vừa nói tới, nếu trên đời có những trường hợp như vậy. Họ dám mạo hiểm với hạnh phúc của mình để được trải nghiệm cảm giác cầu hôn lần thứ hai. Tôi thì khác, tôi hoàn toàn nghiêm túc trong lời từ chối của mình. Anh không thể làm tôi hạnh phúc, và tôi tin rằng mình là phương án cuối cùng trên đời này nếu anh không tìm thấy hạnh phúc với một cô gái nào khác. Hơn nữa, nếu phu nhân Catherine quen biết tôi, tôi dám chắc là mình không thể đáp ứng tiêu chuẩn nào của bà ấy."

Collins nghiêm nghị nói: "Nếu vậy thì... Tôi vẫn không tin bà ấy có thể đánh giá cô theo hướng tiêu cực. Xin hãy tin rằng khi tôi gặp lại phu nhân, tôi sẽ ca ngợi những điểm tốt của cô, chẳng hạn như thùy mị, cần kiệm và những phẩm chất đáng yêu khác."

"Anh Collins, những lời khen dành cho tôi đều không cần thiết. Anh nên để tôi tự phán xét bản thân và hãy tin vào những gì tôi vừa nói, đó mới là lời khen thật sự. Tôi chúc cho anh được hạnh phúc và giàu có. Khi tôi từ chối lời cầu hôn của anh, tôi cũng đang đóng góp vào việc hiện thực hóa lời chúc này. Sau khi ngỏ lời cầu hôn với tôi, chắc hẳn cảm giác áy náy, khó xử trong lòng anh đối với gia đình tôi đã được xoa dịu. Giờ đây, anh có thể sở hữu Longbourn bất cứ lúc nào anh muốn mà không cần phải dằn vặt, day dứt. Vấn đề này coi như đã được giải quyết."

Nói đoạn, Elizabeth đứng lên, nàng sắp sửa bước ra khỏi phòng thì Collins nói thêm: "Lần sau, nếu có vinh hạnh được nói chuyện với cô về chủ đề này, tôi hy vọng sẽ nhận được một câu trả lời khả quan hơn. Tôi không trách cô tàn nhẫn với tôi bởi vì tôi biết đó là quy tắc ngầm của phái nữ trong lần cầu hôn đầu tiên. Có lẽ, những gì cô vừa nói là để mời tôi tiếp tục cầu hôn."

Elizabeth bực bội thốt lên: “Anh Collins, anh làm tôi khó xử hết mức. Nếu những gì tôi nói nhằm mục đích mời gọi anh, thì tôi phải từ chối như thế nào mới khiến anh tin là thật?”

“Elizabeth yêu dấu, hãy cứ để tôi tin rằng cô chỉ từ chối xã giao thôi. Thiết nghĩ, tôi không có điểm gì không xứng với cô. Lời đề nghị của tôi cũng rất đúng đắn, hợp lý và đáng mơ ước. Với địa vị của tôi, quan hệ giữa tôi và gia đình của phu nhân Catherine, cộng thêm quan hệ giữa tôi và gia đình cô, tất cả đều hoàn toàn phù hợp. Cô nên cân nhắc tất cả những yếu tố đó để suy nghĩ lại. Mặc dù cô rất xinh đẹp, lôi cuốn, nhưng điều đó không thể đảm bảo cho cô một lời cầu hôn nào khác trong tương lai. Ngoài ra, thật không may, của hồi môn của cô quá khiêm tốn, nó sẽ làm mất đi vẻ đáng yêu và phẩm chất tốt đẹp của cô. Do đó, tôi kết luận rằng cô đã không nghiêm túc khi từ chối tôi. Tôi sẽ coi lời từ chối của cô như một liều thuốc kích thích tình yêu của tôi. Lời cầu hôn của tôi tạm thời đang ở trạng thái chờ. Đúng như “phong tục” mà các cô gái thanh lịch thường làm.”

“Thưa anh, làm ơn hãy tin rằng tôi không muốn làm bất cứ việc gì “thanh lịch” để hành hạ một người đàn ông đáng kính. Tôi chỉ muốn mình được khen là người chân thật, không giả dối. Tôi mong mọi người sẽ tin những gì mình nói. Tôi xin cảm ơn anh lần nữa vì đã cho tôi vinh dự lớn lao này, nhưng tôi không thể chấp nhận lời cầu hôn này được. Trên mọi phương diện, cảm xúc của tôi không cho phép mình làm điều đó. Nói một cách đơn giản hơn, xin đừng nghĩ tôi là một thiếu nữ thanh lịch. Ý nghĩ này sẽ làm hại anh. Chỉ nên coi tôi như một cô gái có lý trí, dám nói những điều ẩn sâu trong trái tim mình.”

Với vẻ lịch thiệp gượng ép, nặng nhọc và vụng về, Collins đáp: “Dù có làm gì, cô vẫn luôn duyên dáng. Và tôi tin rằng, khi các bậc cha mẹ đáng kính tán thành, cô cũng sẽ chấp nhận lời cầu hôn của tôi.”

Elizabeth không thể đáp lại sự ương ngạnh, cố chấp của Collins, đành im lặng và rời đi. Nàng đã hạ quyết tâm, nếu anh nhất quyết coi lời từ chối của nàng như một sự khuyến khích đáng hãnh diện, nàng sẽ cầu cứu cha mình. Lời từ chối của ông Bennet sẽ dứt khoát hơn và thái độ của ông sẽ không bị lầm lẫn với sự chảnh chọe, làm dáng của một phụ nữ lịch thiệp.

CHƯƠNG 20

Collins ngồi một mình và suy ngẫm về sự thành công của màn cầu hôn vừa rồi. Bà Bennet đứng ở hành lang và chờ đợi cuộc đối thoại kết thúc. Ngay khi Elizabeth mở cửa và đi thẳng về phía cầu thang, bà bước vào phòng và chúc mừng nồng nhiệt cho Collins lẫn chính mình về hạnh phúc trong tương lai. Mối quan hệ gần gũi giữa hai người sắp sang chương mới. Collins đón nhận và đáp lại lời chúc mừng của bà một cách hớn hở. Sau đó anh thuật lại những gì đã xảy ra khi nãy. Anh cho rằng mình có lý do để tin tưởng vào một kết quả mỹ mãn. Lời từ chối chắc nịch của Elizabeth thể hiện bản tính thùy mị và thanh cao của nàng.

Những gì Collins nói khiến bà Bennet ngạc nhiên và giật mình. Bà rất muốn tán thành quan điểm của Collins, nhưng quả thật bà không tin con gái mình cố ý mời gọi Collins cầu hôn lần thứ hai. Bà buộc phải nói: “Anh Collins, anh có chắc là Elizabeth sẽ hiểu và nghe theo lý lẽ của anh không? Nó là đứa bướng bỉnh, ngu xuẩn và không biết điều gì có lợi cho mình. Tôi sẽ làm cho nó hiểu.”

Collins nói to: “Xin lỗi vì tôi ngắt lời, nhưng nếu em ấy thật sự là một người cứng đầu và ngu xuẩn thì không biết em ấy có xứng đáng làm vợ tôi không. Tôi là người đàn ông đi tìm hạnh phúc trong hôn nhân. Nếu em ấy thật sự muốn từ chối lời cầu hôn của tôi, có lẽ chúng ta không nên ép buộc. Một cô gái với những khiếm khuyết như vậy không thể mang lại hạnh phúc trọn đời cho tôi.”

Bà Bennet lo lắng nói: “Anh Collins, anh hiểu lầm ý tôi rồi. Lizzy chỉ bướng bỉnh trong những trường hợp như thế này thôi. Trong những trường hợp khác, nó là một đứa nết na. Tôi sẽ đi gặp ông Bennet và chúng tôi sẽ nhanh chóng thu xếp ổn thỏa với nó, tôi tin chắc như vậy.”

Không đợi cho Collins trả lời, bà hối hả đi gặp chồng, lớn tiếng gọi khi vừa bước vào thư phòng của ông: “Ôi, ông ơi, tôi cần ông giúp, ngay lập tức. Chúng ta đang rơi vào một mớ bòng bong. Ông phải đi khuyên con Lizzy đồng ý lấy Collins ngay bây giờ. Nó vừa long trọng tuyên bố không muốn lấy anh ta. Nếu ông không nhanh lên thì anh ta sẽ thay đổi ý kiến, sẽ không muốn lấy nó nữa.”

Khi bà bước tới, ông Bennet đặt quyển sách xuống, nhìn bà một cách bình thản và không quan tâm. Khi bà đã ngừng lời, ông nói: “Tôi không hiểu ý bà. Bà đang nói gì vậy?”

“Chuyện giữa Collins và Elizabeth. Lizzy không muốn lấy Collins và Collins vừa mới nói không muốn lấy Lizzy nữa.”

“Tôi có thể làm gì trong trường hợp này? Dường như không cứu vãn được nữa rồi.”

“Ông hãy nói chuyện với Lizzy. Nói rằng ông cương quyết muốn nó lấy Collins.”

“Vậy thì gọi con bé xuống đây. Tôi sẽ cho nó biết ý kiến của tôi.”

Bà Bennet rung chuông gọi người hầu, sau đó Elizabeth được mời xuống phòng đọc sách.

“Đến đây con gái...” Người cha gọi lớn khi nàng xuất hiện. “Cha muốn gọi con vì có chuyện quan trọng. Theo như cha biết, anh Collins đã ngỏ lời cầu hôn với con. Đúng vậy không?”

Elizabeth trả lời rằng đúng vậy.

“Tốt lắm, và con đã từ chối lời cầu hôn của anh ta?”

“Đúng vậy, thưa cha.”

“Tốt lắm. Chúng ta hãy vào chủ đề chính. Mẹ con nhất quyết muốn con nhận lời cầu hôn của Collins. Có phải thế không bà?”

“Đúng như vậy, nếu nó không đồng ý, tôi sẽ không bao giờ nhìn mặt nó nữa.”

“Elizabeth, trước mắt con bây giờ là một sự lựa chọn khó khăn và không mấy vui vẻ. Kể từ hôm nay, con sẽ trở thành người xa lạ đối với một trong hai người chúng ta: cha hoặc mẹ. Mẹ con sẽ không bao giờ nhìn mặt con nữa nếu con không chịu lấy Collins; và cha sẽ không bao giờ nhìn mặt con nữa nếu con lấy anh ta.”

Elizabeth không nhịn được cười trước câu nói bất ngờ của cha. Về phía bà Bennet, bà cứ nghĩ chồng mình sẽ về phe mình, cuối cùng phải nuốt trọn sự thất vọng vào tim.

“Ông nói như vậy là có ý gì? Ông đã hứa với tôi là ông sẽ bắt nó lấy anh ta mà.”

Ông Bennet trả lời: “Bà ơi, xin hãy cho tôi hai ân huệ nhỏ. Thứ nhất, bà hãy cho tôi được tự do đánh giá và quyết định. Thứ hai, hãy cho tôi được tự do ở trong thư phòng này, tôi muốn ở một mình, sớm nhất có thể.”

Mặc dù thất vọng về chồng nhưng bà Bennet nhất định không bỏ cuộc. Bà khuyên nhủ Elizabeth lần nữa, vừa dỗ dành vừa đe dọa. Bà cố gắng kéo Jane về phía mình nhưng với đức tính ôn hòa, Jane từ chối xen vào. Elizabeth lúc thì nghiêm trang, lúc thì hoan hỉ cười đùa, đáp trả từng câu nói của mẹ. Nàng có thể thay đổi chiến lược đáp trả, nhưng không bao giờ thay đổi ý chí và quyết định của mình.

Trong lúc đó, Collins trầm tư suy nghĩ. Anh quá tự phụ, tự đánh giá mình quá cao nên không thể hiểu ra lý do tại sao Elizabeth có thể từ chối anh như vậy. Mặc dù lòng kiêu hãnh bị tổn thương, nhưng Collins không cảm thấy buồn chút nào. Tình cảm mà anh dành cho nàng là ảo tưởng và ngộ nhận. Anh cho rằng Elizabeth đáng bị mẹ quở trách, không đáng được thương xót.

Trong khi cả gia đình đang rối bời, đột nhiên Charlotte Lucas đến chơi và ở lại qua đêm. Lydia chạy ra tiếp đón, thì thầm to nhỏ: “Em thật vui vì chị đến chơi, ở đây đang có kịch hay. Chị đoán xem sáng nay đã xảy ra chuyện gì? Anh Collins đã ngỏ lời cầu hôn chị Elizabeth và bị chị ấy từ chối.”

Charlotte chưa kịp trả lời thì Kitty đã chạy đến nhập hội, kể lại y như vậy. Sau đó họ bước vào phòng ăn sáng, bà Bennet đang ngồi một mình ở đó. Giống như hai cô con gái, bà bắt đầu nói về chủ đề tương tự, khơi gợi lòng thương cảm của Charlotte và nài nỉ cô giúp đỡ, khuyên Elizabeth làm theo ước nguyện của gia đình.

Bà u sầu nói: “Charlotte yêu quý, xin cô hãy giúp tôi. Không có ai đồng thuận với tôi cả, tôi bị đối xử nhẫn tâm quá. Không ai ủng hộ tôi, không ai thương cảm cho sự lo lắng, suy sụp của tôi.”

Charlotte chưa kịp trả lời thì Jane và Elizabeth bước vào, bà Bennet tiếp tục: “À, cô nàng đến rồi. Cô nàng không muốn dính líu đến bất cứ chuyện gì, cũng chẳng thèm quan tâm đến chúng ta, coi chúng ta như những người vô hình hoặc những kẻ sống ở miền quê xa tít. Cô ta chỉ biết làm theo ý mình thôi. Lizzy, để tôi nói cho cô biết, nếu cô cứ chăm chăm từ chối mọi lời cầu hôn, cô sẽ không bao giờ tìm được một vị hôn phu. Tôi cũng không biết ai sẽ chăm lo cho cô khi cha cô qua đời. Tôi cảnh báo trước, tôi không có khả năng để

nuôi cô. Chúng ta kết thúc từ hôm nay. Như tôi đã nói hồi nãy trong thư phòng, tôi sẽ không bao giờ nhìn mặt cô nữa. Nói là làm, những lời này là chắc chắn. Tôi không muốn nói chuyện với một đứa con ngỗ ngược, bất hiếu. Tôi cũng không muốn nói chuyện với bất kỳ ai. Những người phải chịu đựng cảm giác lo lắng, bồn chồn như tôi quả thật không tha thiết tới việc trò chuyện nữa. Không ai có thể thấu hiểu những gì tôi đang chịu đựng. Nhưng thôi, tôi cũng đành cam chịu. Những người không bao giờ than vãn như tôi sẽ không bao giờ được người ta thương."

Mấy cô con gái im lặng nghe mẹ thổ lộ. Họ biết rằng giải thích hay an ủi cũng chỉ khiến bà tăng thêm bực bội. Bởi vậy, bà Bennet tiếp tục nói một hồi mà không bị ngắt lời cho đến khi Collins xuất hiện. Collins bước vào với một dáng điệu trang nghiêm hơn bình thường. Nhận ra người bước vào, bà Bennet nói với các con: "Bây giờ tôi muốn tất cả các cô giữ yên lặng và rời khỏi đây. Hãy để tôi và anh Collins nói chuyện với nhau."

Elizabeth lặng lẽ ra khỏi phòng. Jane và Kitty theo sau. Lydia thì nán lại, nàng nhất quyết muốn nghe câu chuyện giữa hai người. Còn Charlotte, cô ở lại vì câu hỏi xã giao của Collins. Anh hỏi thăm cô và mọi người trong gia đình Lucas. Sau đó, cũng vì tò mò, muốn nắm bắt tình hình nên cô tiến về phía cửa sổ và vờ như không để ý. Bằng chất giọng đau khổ, bà Bennet bắt đầu: "Trời ơi, anh Collins."

Collins nói ngay: "Thưa bà, từ giờ trở đi, chúng ta sẽ không nhắc lại chuyện này nữa."

Tỏ ra không mấy hài lòng, anh nói tiếp: "Tôi không hề giận dỗi Elizabeth. Ta phải biết chấp nhận những điều tồi tệ không thể tránh khỏi. Đó là bổn phận của tất cả chúng ta. Bổn phận này lại càng

nặng nề đối với một mục sư như tôi - người đã may mắn có được thành công từ rất sớm. Tôi tình nguyện thực hiện bổn phận này, vì nó dễ chịu hơn nhiều so với cảm giác ngờ vực, không chắc chắn về hạnh phúc trong cuộc hôn nhân với Elizabeth. Tôi cũng nhận thấy rằng sự buông bỏ và chấp nhận lại càng trở nên đáng kính khi lời đề nghị cao quý đã bị từ chối và không còn nguyên giá trị ban đầu. Thưa bà, dù chưa hỏi ý kiến của cả hai ông bà, nhưng tôi quyết định rút lại lời cầu hôn dành cho Elizabeth. Tôi hy vọng bà sẽ hiểu và không cho rằng đây là hành vi vô lễ, xấc láo. Có lẽ, tôi đã quyết định sai lầm khi ưng thuận lời từ chối của Elizabeth mà không lắng nghe, chờ đợi hay tham khảo bà. Nhưng đôi khi chúng ta đều mắc sai lầm như thế. Từ đầu đến cuối, tôi thật lòng có ý tốt. Mục tiêu duy nhất của tôi là tìm cho mình một người bạn đồng hành dễ mến trên con đường đời, đồng thời giải quyết ổn thỏa những khúc mắc của gia đình. Nhưng nếu bà nhận thấy tôi cư xử không đúng mực, tôi xin bà tha thứ.”

CHƯƠNG 21

Những lời bàn tán xung quanh phi vụ cầu hôn của Collins gần như chìm xuống. Đó chắc hẳn là ký ức không mấy dễ chịu đối với Elizabeth, và thỉnh thoảng nàng vẫn bị mẹ giận dỗi và trách móc bóng gió. Về phía Collins đáng thương, anh không hề biểu lộ sự bối rối, thất vọng, cũng không tránh mặt Elizabeth. Thay vào đó, anh trưng ra bộ mặt khô khốc và cho thấy sự yên lặng đầy giận dữ. Giờ đây Collins không muốn nói chuyện với Elizabeth nữa: Anh dành hết sự quan tâm cho Charlotte. Cô nàng tốt bụng sẵn sàng lắng nghe những "bài diễn thuyết" của anh, khiến cho cả gia đình Bennet được yên ổn, đặc biệt là Elizabeth.

Ngày hôm sau, tình trạng sức khỏe và tinh thần của bà Bennet vẫn không chuyển biến tích cực. Collins vẫn giữ nguyên bộ mặt của kẻ bị tổn thương lòng tự ái. Elizabeth mong rằng sự tổn thương này sẽ khiến anh rời đi sớm, nhưng dường như lịch trình của anh không có bất cứ thay đổi gì. Lúc trước Collins có ý định ra về vào ngày thứ Bảy, nhưng khi thứ Bảy đến, anh vẫn tiếp tục ở lại.

Sau bữa ăn sáng, mấy cô gái đi bộ tới Meryton để hỏi xem Wickham đã trở lại chưa và giận dỗi anh đã vắng mặt trong đêm khiêu vũ ở Netherfield. Wickham gặp họ trên phố và đưa họ đến tận nhà người dì. Ở đó, họ nói rằng họ rất quan tâm đến anh và Wickham bày tỏ sự tiếc nuối vì đã làm họ thất vọng. Với Elizabeth, Wickham giải thích rằng anh cần phải vắng mặt, và đó là ý muốn của anh chứ không do ai cả. Anh nói: "Gần đến ngày khiêu vũ, tôi

nhận ra là tốt hơn hết mình không nên đối diện Darcy trong cùng một căn phòng, trong một khoảng thời gian dài, trong cùng một bữa tiệc. Tôi không thể chịu nổi. Chạm mặt như vậy sẽ gây ra những tình huống khó xử cho cả hai chúng tôi."

Elizabeth hoàn toàn đồng cảm với nỗi khổ tâm của anh. Họ tiếp tục trao đổi vui vẻ đề tài này trên đường về Longbourn. Wickham và một sĩ quan khác đưa tiễn mấy cô gái về tận nhà. Trên đường, Wickham tỏ ra rất quan tâm chăm sóc Elizabeth.

Sự đồng hành của anh tạo nên "một mũi tên trúng hai đích" cho Elizabeth. Thứ nhất, nàng có thể tận hưởng trọn vẹn sự quý mến và trân trọng của anh dành cho mình. Thứ hai, nàng có thể tranh thủ cơ hội này giới thiệu Wickham với cha mẹ mình.

Không lâu sau khi họ về nhà, Caroline gửi tới cô Bennet một lá thư. Lá thư được mở ra đọc ngay tức khắc. Phong thư chứa một tờ giấy nhỏ rất trang nhã với nét chữ mềm mại của phụ nữ. Elizabeth thấy sắc mặt của chị thay đổi trong lúc đọc thư, thi thoảng ngập ngừng dừng lại, đọc kĩ một vài đoạn. Sau đó Jane nhanh chóng trấn tĩnh lại, cất lá thư đi và tiếp tục nói chuyện vui vẻ với mọi người. Elizabeth cảm thấy rất lo lắng và không còn chú ý nhiều tới Wickham. Ngay khi Wickham và người bạn ra về, Jane đưa mắt ra hiệu cho em gái theo nàng lên lầu. Jane lấy lá thư ra và nói:

"Lá thư này do Caroline gửi, nội dung của nó khiến chị rất ngạc nhiên. Tất cả mọi người trong nhà Bingley đã rời Netherfield và đang trên đường tới London. Họ không có ý định quay trở lại đây nữa. Em nên nghe những gì cô ta viết."

Jane đọc to đoạn đầu của lá thư. Hai chị em gái của Bingley đã quyết định theo chàng trở về London và sẽ dùng bữa tại đường

Grosvenor bởi ông Hurst có một căn nhà ở đó. Caroline viết tiếp:

“Tôi không tiếc nuối gì cả khi rời khỏi Hertfordshire, trừ tình bạn giữa tôi và chị. Jane thân thương, chúng tôi hy vọng một ngày nào đó trong tương lai, ta sẽ lại có dịp hâm nóng và siết chặt tình bằng hữu thiêng liêng. Tuy nhiên, hiện giờ, hãy xoa dịu sự đau buồn xa cách của chúng ta bằng cách viết thư cho nhau thường xuyên và cởi mở. Tôi mong chị sẽ làm điều đó.”

Elizabeth lắng nghe những lời lẽ nồng nàn với một thái độ dửng dưng, ngờ vực. Mặc dù sự ra đi đột ngột của họ khiến nàng ngạc nhiên, nhưng nàng thấy không có gì đáng để u sầu, buồn bã. Mấy chị em gái của Bingley rời khỏi Netherfield không có nghĩa là Bingley sẽ không trở lại nữa. Elizabeth trấn an Jane. Tuy đã không còn tình bạn với hai chị em gái nhưng nàng vẫn còn Bingley. Sau khi im lặng một lúc, Elizabeth nói: “Thật không may, chị đã không thể chào tạm biệt những người bạn mới của mình trước khi họ rời đi. Nhưng chúng ta có thể hy vọng rằng trong tương lai, họ sẽ gặp lại chị sớm hơn họ nghĩ. Biết đâu đấy, tình bạn giữa chị và hai người phụ nữ này phát triển lên một tầm cao mới. Lúc đó, chị sẽ trở thành chị dâu, em dâu của họ. Họ không thể giữ chân Bingley ở London mãi được.”

“Nhưng Lizzy yêu dấu, Caroline nói rằng mùa đông này sẽ không có ai quay trở lại Hertfordshire hết. Để chị đọc tiếp cho em nghe.”

“Trước khi đi, anh trai tôi cho rằng công việc sẽ được giải quyết xong trong vòng ba, bốn ngày, nhưng sau đó chúng tôi biết rằng mọi chuyện không dễ dàng như vậy. Hơn nữa, một khi Bingley đã đến thủ đô, anh ấy sẽ không vội vã bỏ đi ngay. Bởi vậy, chị em chúng tôi đã quyết định đi theo anh ấy, như vậy anh ấy sẽ không phải cô đơn,

buồn chán những lúc rảnh rỗi trong căn nhà trọ không thoải mái. Rất nhiều bạn bè của chúng tôi cũng đã đến London để ở qua mùa đông. Tôi hy vọng rằng chị - người bạn yêu dấu của tôi, cũng sẽ có ý định gia nhập với chúng tôi. Nhưng tôi quả thật không dám mơ tới điều đó. Nếu vậy, tôi chúc cho mùa Giáng sinh của chị ở Hertfordshire sẽ được vui vẻ và những chàng trai theo đuổi chị sẽ nhiều đến nỗi chị không còn cảm thấy mất mát ba người chúng tôi nữa."

Jane nói thêm: "Rõ ràng đó là bằng chứng cho việc Bingley sẽ không quay về đây vào mùa đông này."

"Không, đó là bằng chứng cho thấy Caroline không muốn Bingley quay về."

"Sao em lại nghĩ vậy? Bingley làm chủ hành động của mình. Quyết định này chắc chắn do anh ấy tự mình đưa ra. Em phải nghe chị đọc hết phần còn lại của lá thư. Có một đoạn khiến chị đau đớn khôn nguôi. Chị không muốn giấu em bất cứ điều gì."

"Anh Darcy rất nôn nóng được gặp lại em gái của mình. Thành thật mà nói, chúng tôi cũng không kém phần muốn được gặp lại cô ấy. Tôi cho rằng, nếu nói về sắc đẹp, nét quý phái và sự đa tài thì không ai sánh bằng Georgiana Darcy. Tình cảm, sự quý trọng mà tôi và chị Louisa dành cho cô ấy ngày càng sâu đậm và bền chặt, và tôi hy vọng sau này cô ấy sẽ trở thành chị dâu của mình. Không biết tôi đã chia sẻ với chị những ý nghĩ chân thành của tôi trong chuyện này chưa nhỉ? Tôi sẽ không rời khỏi đây mà không nói rõ những điều này, và tôi tin chị sẽ thông cảm và thấu hiểu cho tôi. Anh của tôi rất ngưỡng mộ Georgiana. Giờ đây, Bingley sẽ có cơ hội để gặp gỡ cô ấy nhiều hơn. Gia đình cô ấy đều mong hai người sẽ kết hôn, hệt như những mong mỏi của gia đình chúng tôi. Tôi không hề thiên vị khi nói rằng, với những gì anh ấy đang có, Bingley hoàn toàn có thể chiếm được trái tim của bất kỳ cô gái nào. Nắm trong tay tất cả

những điều kiện thuận lợi như vậy, lại thêm sự ủng hộ, đồng tình của mọi người, tôi tin tưởng chuyện này sẽ thành công.

Jane thân thương, liệu tôi có sai không khi ấp ủ hy vọng họ được nên duyên? Cuộc hôn nhân của họ không chỉ đem lại hạnh phúc cho riêng họ, mà còn cho nhiều người khác nữa."

Jane hỏi: "Lizzy, em nghĩ sao về những lời này? Đã quá rõ ràng rồi phải không? Caroline không muốn chị trở thành chị dâu của cô ta. Cô ta tin rằng Bingley không yêu chị. Cô ta nhận ra tình cảm của chị đối với anh ấy nên mới thật lòng báo cho chị biết mọi chuyện, để chị tìm lối đi khác."

"Ý kiến của em thì hoàn toàn khác. Chị có muốn nghe không?"

"Muốn lắm chứ."

"Em sẽ nói ngắn gọn thôi. Caroline hiểu rằng Bingley yêu chị, nên cô ta muốn anh ấy cưới Georgiana. Cô ta theo anh ấy trở về thủ đô với mục đích là để giữ chân Bingley ở lại đó. Sau đó,

cô ta cố gắng thuyết phục chị rằng Bingley không quan tâm gì đến chị."

Jane lắc đầu. Elizabeth nói thêm: "Jane, chị nên tin em. Khi thấy chị và Bingley bên cạnh nhau, không ai có thể nghi ngờ tình cảm thắm thiết của anh ấy dành cho chị. Caroline thì lại càng không, cô ta không phải đứa ngốc nghếch, khờ khạo. Nếu cô ta thấy Darcy yêu mình bằng một nửa tình yêu mà Bingley dành cho chị, có lẽ cô ta đã đặt may áo cưới cho mình luôn rồi. Chúng ta không hề giàu có hay quyền quý để tương xứng với họ. Hơn nữa, Caroline chỉ muốn gán ghép em gái Darcy cho anh trai mình, bởi nếu cuộc hôn nhân này diễn ra êm đẹp thì cuộc hôn nhân thứ hai dành cho cô ta cũng sẽ dễ dàng hơn rất nhiều. Đây là nước cờ khôn ngoan, và cô ta

chắc chắn sẽ thành công nếu như con gái của phu nhân Catherine không nhúng tay vào. Nhưng chị Jane ơi, ngay cả khi Caroline nói rằng Bingley rất ngưỡng mộ Georgiana, điều đó không đủ để chứng minh rằng anh ấy không còn thương chị như thời điểm trước khi rời khỏi đây hôm thứ Ba. Chị đừng nghĩ rằng cô ta có thể khiến Bingley yêu Georgiana nhiều hơn yêu chị."

Jane đáp: "Những gì em vừa nói khiến chị yên tâm, dễ chịu hơn nhiều rồi. Chị cho rằng Caroline không có chủ tâm lừa dối bất cứ ai. Chị hy vọng rằng trong trường hợp này, cô ta đã tự lừa dối chính bản thân mình."

"Đúng như vậy. Nếu chị không tin lời em nói thì chị sẽ không thể cảm thấy khá hơn. Dù thế nào đi nữa, hãy tin rằng Caroline đang nói dối. Chị đã làm tròn bổn phận với cô ta rồi, giờ thì không có gì phải phiền muộn cả."

"Nhưng Elizabeth yêu dấu, ngay cả khi Bingley chịu lấy chị, liệu chị có thể hạnh phúc khi ở bên một người mà chị em gái, bạn bè của anh ấy đều muốn vị hôn thê là một người phụ nữ khác?"

Elizabeth nói: "Chị phải tự mình quyết định. Nếu sau khi đã suy nghĩ chín chắn, chị nhận thấy nỗi thống khổ vì không thể làm vừa ý hai chị em gái nhà Bingley sâu đậm hơn niềm hạnh phúc khi được làm vợ anh ấy, thì em khuyên chị nên từ chối anh ấy."

Jane cười nhẹ. "Sao em lại có thể nói như vậy? Em nên biết, tuy chị thấy buồn phiền vì họ không chấp nhận chị, nhưng chị sẽ không lưỡng lự để được kết hôn với Bingley."

"Em không nghĩ chị sẽ do dự. Nhưng nếu chị do dự, em sẽ không giúp chị giải quyết chuyện này bằng sự cảm thông hay trắc ẩn đâu."

“Nhưng nếu Bingley không quay trở lại vào mùa đông này thì sự lựa chọn của chị sẽ không còn nghĩa lý gì nữa. Có vô số chuyện có thể xảy ra trong vòng sáu tháng.”

Elizabeth không mảy may quan tâm đến chuyện Bingley sẽ không quay lại nữa. Đối với nàng, đó chỉ là ý muốn thuần túy của Caroline. Tuy chúng được nói ra một cách công khai và lươn lẹo, nhưng Elizabeth không hề cho rằng chúng có thể tác động tới một thanh niên độc lập, không lệ thuộc vào ai như Bingley.

Elizabeth cố gắng an ủi, động viên chị và kết quả cũng khá khả quan. Jane không còn chán nản thất vọng nữa, niềm hy vọng le lói trong tim. Tuy nhiên, đôi lúc những cảm giác đau buồn vẫn quay lại giằng xé tâm hồn Jane, lấn át niềm hy vọng về một ngày nào đó Bingley sẽ quay trở lại Netherfield.

Hai chị em thống nhất rằng chỉ nên cho mẹ biết chuyện gia đình Bingley đã rời đi, chứ không nên nhắc tới những ý định của Bingley để tránh làm mẹ lo lắng. Tuy chỉ nghe bề nổi của câu chuyện, bà Bennet vẫn tỏ ra rất lo lắng, tiếc nuối và than thở về việc những quý cô nhà Bingley đã bỏ đi khi họ chỉ mới bắt đầu trở nên thân quen ở đây. Dù vậy, sau một hồi than vãn, bà tự trấn an bản thân rằng Bingley sẽ quay lại trong nay mai và sớm đến dùng bữa tại Longbourn. Trước đây bà từng nói sẽ thết đãi Bingley những món ăn bình dị hằng ngày, nhưng thật ra bà muốn cho chàng tận hưởng ít nhất hai lượt phục vụ trong suốt bữa ăn để tỏ lòng hiếu khách.

CHƯƠNG 22

Nhà Bennet được mời đến dùng bữa với gia đình Lucas. Trong suốt bữa ăn, Charlotte Lucas tỏ ra rất thân thiện, chăm chú lắng nghe Collins nói chuyện. Elizabeth cảm ơn cô.

"Điều này sẽ làm anh ấy vui hơn. Tôi thật mang ơn chị và không biết dùng lời nào để diễn tả."

Charlotte đáp lại rằng, hy sinh thời gian của mình để đổi lấy sự nhẹ nhàng, thanh thản cho bạn mình là điều nên làm. Câu nói này quả thật rất lọt tai. Tuy nhiên, lòng tốt của Charlotte vượt xa trí tưởng tượng của Elizabeth. Mục đích của Charlotte hết sức đơn giản: Giúp bạn mình thoát khỏi sự quấy rầy của Collins bằng cách thay thế vị trí của Elizabeth trong trái tim anh ta. Kế hoạch của Charlotte dường như đang tiến triển rất tốt đẹp. Tối đó khi họ chia tay, Charlotte tin chắc rằng cô sẽ thành công nếu Collins không rời khỏi quận Hertfordshire sớm quá.

Thế nhưng, Charlotte đã nhầm. Cô đã không nhìn thấy ngọn lửa cuồng si và tính cách phóng khoáng của Collins. Sáng sớm hôm sau, anh "đào tẩu" khỏi Longbourn một cách bí mật, vội vã đến căn nhà Lucas Lodge để quỳ dưới chân cô. Collins muốn tránh sự chú ý của các cô gái nhà Bennet, sợ rằng nếu họ thấy anh rời đi như vậy, họ sẽ đoán được ý định của anh. Anh không muốn bất kỳ ai biết tới hành động của mình trước khi mọi chuyện thành công tốt đẹp. Dù Charlotte đã khích lệ và bật đèn xanh, nhưng Collins vẫn khá ngần ngại và cẩn trọng, nhất là sau màn cầu hôn thất bại hôm thứ Tư.

Collins được tiếp đón rất nồng hậu. Từ cửa sổ lầu trên, Charlotte nhận ra hình bóng của anh đang tiến về phía nhà mình. Cô lập tức chạy ra đầu ngõ, giả bộ như gặp được Collins một cách vô tình. Cô không thể ngờ rằng một tình yêu bao la và một bài hùng biện kinh điển đang chờ đợi cô phía trước.

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn, Collins đã nói xong lời cầu hôn dài dằng dặc. Sau đó, mọi chuyện đều được sắp xếp ổn thỏa trong sự vui mừng giữa hai người. Khi cả hai bước vào nhà, vì muốn có được hạnh phúc trọn vẹn, Collins thiết tha nài nỉ Charlotte ấn định ngày kết hôn. Đáng lẽ lời khẩn khoản như vậy phải bị khước từ, nhưng Charlotte không muốn đùa cợt, coi nhẹ thành ý của Collins. Bản chất khờ khạo của Collins khiến anh không biết cách theo đuổi, tán tỉnh phụ nữ, dù bất cứ cô gái nào cũng muốn được đàn ông theo đuổi càng lâu càng tốt. Đối với Charlotte, cô chỉ mong muốn có được một cuộc hôn nhân, vậy nên cô bằng lòng ngay. Ngày cử hành hôn lễ đến sớm hay muộn, cô cũng không quan tâm.

Hai người nhanh chóng trình bày rõ ngọn ngành và xin ý kiến của ngài William và phu nhân Lucas. Với niềm háo hức cao độ, hai ông bà lập tức cho phép Charlotte và Collins thành hôn. Vị thế hiện nay của Collins khiến anh trở thành người xứng đáng nhất cho con gái họ. Charlotte không có nhiều tài sản khi xuất giá, còn tương lai của Collins thì rất xán lạn và sung túc. Chưa bao giờ vui sướng như vậy, phu nhân Lucas bắt đầu tính toán xem ông Bennet có thể sống được bao nhiêu năm nữa. Ngài William tuyên bố rằng ngay khi Collins nắm quyền sở hữu Longbourn, anh và Charlotte nên đến trình diện ở điện St. James. Nói tóm lại, mọi người trong gia đình Lucas đều rất vui mừng. Nhờ vào cuộc hôn nhân này, mấy cô con

gái nhỏ hy vọng rằng họ sẽ được giới thiệu với thế giới bên ngoài sớm hơn dự kiến một, hai năm. Mấy cậu con trai cảm thấy an lòng, không còn lo sợ Charlotte ế chồng đến lúc già yếu và qua đời. Riêng với Charlotte, trong lòng cô phẳng lặng. Cô đã đạt được mục đích và giờ đây cô nhìn lại thành quả này: hài lòng. Dĩ nhiên, Collins không phải kiểu người thông minh, tế nhị hay dễ thương; lối nói chuyện xã giao của anh cũng rất tẻ nhạt và khó chịu. Anh biểu lộ một tình yêu nồng cháy, nhưng hầu như là do anh ảo tưởng, rất ít tình cảm chân thành thật sự. Thế nhưng, anh vẫn là chồng cô. Charlotte không bao giờ dám mơ mộng cao xa về một người đàn ông hoàn mỹ, cô chỉ muốn được kết hôn. Một chỗ dựa yên ổn và no ấm sẽ là nguồn chu cấp, bao bọc duy nhất cho một cô gái có học thức cao nhưng tài sản quá ít ỏi[25]. Cuộc hôn nhân này không cần mang lại hạnh phúc, nó chỉ cần đem tới sự che chở về mặt vật chất, vậy là được. Ở tuổi hai mươi bảy, với nhan sắc khiêm tốn và chưa bao giờ nổi trội, Charlotte cảm thấy may mắn khi được về chung một nhà với Collins.

Điều duy nhất khiến Charlotte trăn trở, đó là ánh mắt kinh ngạc của Elizabeth khi biết tin cô sẽ trở thành vợ của Collins. Đối với cô, tình bạn giữa hai người quý giá và sâu đậm hơn tất thảy. Elizabeth chắc chắn sẽ vô cùng bất ngờ và có lẽ sẽ trách móc cô. Ngay cả khi Charlotte đã hạ quyết tâm và không thể lay chuyển, sự phản đối của người bạn thân nhất vẫn sẽ khiến cô bị tổn thương khôn xiết. Do đó, Charlotte muốn tự mình báo tin cho Elizabeth. Cô yêu cầu Collins khi về đến Longbourn không được tiết lộ điều gì liên quan đến cuộc hôn nhân này cho bất kỳ ai trong nhà Bennet. Đương nhiên, Collins không ngần ngại chiều lòng phu nhân tương lai của mình, anh đưa ra lời hứa một cách ưng thuận và dịu dàng. Tuy nhiên, để giữ vững

lời hứa, Collins phải đối mặt với không ít khó khăn. Ngay khi về tới Longbourn, mọi người đổ dồn vào hỏi han xem anh đã đi đâu lâu như vậy. Mấy cô gái đưa ra một loạt câu hỏi thẳng thắn, trực diện, đòi hỏi rất nhiều khéo léo để tránh né. Đồng thời, anh phải đấu tranh tâm lý dữ dội nhằm kiềm chế khát khao được công khai thành quả vẻ vang của mình trước tất cả mọi người.

Vì Collins phải rời đi vào sáng sớm hôm sau, nên cuộc chia tay diễn ra vào buổi tối hôm trước. Bà Bennet lịch sự và trân trọng nói rằng gia đình bà rất vui nếu Collins có dịp quay lại thăm họ ở Longbourn.

“Thưa bà, tôi không mong chờ gì hơn ngoài lời mời dễ mến này. Xin bà yên tâm, chắc chắn tôi sẽ quay trở lại ngay khi có thể.”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc trước câu trả lời này. Ông Bennet trong lòng thực sự không muốn Collins quay lại sớm như vậy, lập tức nói: “Chẳng lẽ phu nhân Catherine không phản đối việc anh quay lại nơi này sao? Anh nên gạt hết sang một bên những mối quan hệ phức tạp hiện giờ, đừng làm phật lòng người bảo trợ của anh.”

Collins đáp: “Thưa ông, tôi xin cảm ơn lời khuyên chân thành của ông. Xin ông đừng lo lắng, tôi sẽ không đưa ra quyết định quan trọng mà không có sự chấp thuận của phu nhân.”

“Dĩ nhiên, anh không thể lúc nào cũng thận trọng và nghe lời phu nhân như vậy. Nhưng tôi nghĩ, anh phải tránh tất cả những hành động khiến phu nhân buồn lòng. Nếu phu nhân không vui vì anh đến đây lần tới, tốt hơn hết anh nên ở nhà. Chúng tôi sẽ không trách anh đâu.”

“Xin ông hãy tin tôi. Tôi rất biết ơn sự quan tâm, quý mến của ông. Vì thế, tôi sẽ gửi cho ông một lá thư để cảm tạ ân nghĩa của gia đình ta trong suốt thời gian tôi ở Hertfordshire. Còn những cô em dễ thương của tôi, mặc dù tôi sẽ sớm quay lại, nhưng cũng xin chúc các em nhiều hạnh phúc và dồi dào sức khỏe, không ngoại trừ Elizabeth.”

Sau khi chào tạm biệt Collins một cách lịch sự, các cô gái về phòng. Tất cả mọi người đều sững sờ khi biết Collins sẽ sớm quay lại. Bà Bennet mong rằng anh nhắm vào một trong những cô con gái nhỏ. Như vậy, Mary sẽ là lựa chọn hàng đầu và nàng sẽ nhận lời anh. So với các quý cô còn lại, Mary đánh giá Collins tích cực hơn. Nàng nhận thấy Collins có khả năng tư duy vững vàng; dù anh không được khôn ngoan như nàng, nhưng nếu được khuyến khích đọc sách và học hỏi thêm giống như nàng, anh sẽ tiến bộ và trở thành một người bạn đời đáng yêu. Thế nhưng, sáng hôm sau, những hy vọng này đều tan thành mây khói: Charlotte đến thăm. Trong lúc trò chuyện riêng với Elizabeth, cô đã thuật lại tất cả những gì xảy ra ngày hôm qua.

Việc Collins nảy sinh tình yêu đối với Charlotte đã được Elizabeth nghĩ tới trong suốt hai ngày qua, nhưng việc Charlotte khuyến khích và tạo điều kiện cho Collins quả thật không thể tưởng tượng nổi. Sự bàng hoàng của Elizabeth lớn đến nỗi nàng không còn tự chủ được nữa. Gần như quên hết mọi phép tắc lịch sự, Elizabeth thốt lên: “Đính hôn với Collins ư? Chuyện này là không thể.”

Sự điềm tĩnh của Charlotte trong lúc kể chuyện nhanh chóng biến mất, nhường chỗ cho sự bối rối sau khi nghe Elizabeth trách

móc thẳng thừng như vậy. Tuy nhiên, chuyện này không nằm ngoài dự đoán của Charlotte. Cô mau chóng trấn tĩnh lại và trả lời điềm đạm: “Eliza, tại sao chị lại choáng váng đến vậy? Chỉ vì Collins không chiếm được trái tim chị nên chị nghĩ rằng anh ấy không thể chiếm được trái tim của bất kỳ thiếu nữ nào khác hay sao?”

Elizabeth trở nên bình tĩnh hơn. Nàng khẳng định với bạn rằng nàng vui mừng cho tương lai sáng sủa của hai người và mong sao họ sẽ được phú quý, sung túc như mong đợi.

Charlotte trả lời: “Tôi hiểu cảm xúc của chị. Cách đây không lâu, anh Collins vừa mới ngỏ lời cầu hôn chị, vậy mà giờ đây anh ấy chuyển qua tôi. Nhưng nếu chị có thời gian suy nghĩ thấu đáo, tôi hy vọng chị sẽ ủng hộ tôi. Chị biết đấy, tôi không phải típ người lãng mạn - tôi chưa bao giờ như vậy cả. Những gì tôi mong chờ, đó là một cuộc sống hôn nhân êm đềm, sung sướng, no đủ. Với phẩm hạnh của Collins, cộng thêm quan hệ và địa vị của anh ấy, tôi tin mình sẽ có cơ hội tìm thấy chiếc chìa khóa mở ra bí mật hạnh phúc - thứ mà không phải ai cũng có được khi bước vào hôn nhân.”

Elizabeth trả lời nhẹ nhàng: “Không có gì phải bàn cãi cả.”

Hai người không nói gì thêm, chìm vào sự yên lặng khó tả. Sau đó họ đi gặp những thành viên khác trong gia đình. Charlotte không nán lại lâu. Sau khi bạn mình rời đi, Elizabeth bắt đầu suy nghĩ về những gì nàng vừa được nghe. Đối với Elizabeth, việc Collins cầu hôn hai người con gái trong vòng ba ngày không đáng kinh ngạc bằng việc Charlotte vui vẻ chấp nhận anh. Elizabeth vẫn luôn biết rằng, quan niệm về hôn nhân của Charlotte không giống như nàng, nhưng nàng không ngờ rằng bạn mình lại hy sinh tình cảm thiêng liêng để chạy theo lợi ích vật chất và nhu cầu tầm thường. Charlotte

là vợ của Collins! Một hình ảnh thật đáng hổ thẹn! Elizabeth cảm thấy tiếc nuối, xót xa vì Charlotte đã ném đi lòng tự trọng, tự hạ thấp giá trị của mình trong mắt nàng. Ngoài ra, nàng cũng thấy đau khổ vì Charlotte khó có thể tìm được hạnh phúc với người mà cô lựa chọn, với ngã rẽ mà cô đang theo đuổi.

CHƯƠNG 23

Elizabeth ngồi cạnh mẹ và các chị em gái. Nàng phân vân, băn khoăn, không biết có nên đề cập tới chuyện của Charlotte không. Đúng lúc đó, ngài William Lucas xuất hiện. Con gái nhờ ngài đến thông báo ngày đính hôn cho gia đình Bennet. Ngài William liên tục tâng bốc cuộc hôn nhân giữa Collins và Charlotte, vẽ ra viễn cảnh hoàn hảo về tình thông gia giữa hai gia đình. Các thành viên nhà Bennet lắng nghe, vừa ngạc nhiên, vừa hoài nghi, ngờ vực. Với giọng điệu cố chấp, khiếm nhã, bà Bennet kịch liệt phản đối và cho rằng ngài William đã nhầm lẫn. Còn Lydia, lúc nào cũng thiếu suy nghĩ trong lời nói và thiếu lễ độ trong ứng xử, thốt lên: “Chúa ơi, ngài William, sao ngài có thể kể một câu chuyện hư cấu như vậy được? Ngài không biết rằng anh Collins muốn cưới chị Lizzy sao?”

Không ai có thể chịu nổi sự vô duyên và xấc xược này, dù họ dễ dãi đến đâu đi nữa. Nhưng ngài William là một người điềm tĩnh, thông thái nên đã bỏ qua tất cả. Ngài cố gắng thuyết phục các quý cô, quý bà tin vào những gì mình nói, đồng thời lắng nghe một cách bao dung, vị tha những lời phản bác xấu xí của mọi người.

Elizabeth cảm thấy đã đến lúc giải nguy cho ngài William khỏi tình trạng khó xử, liền bước ra xác nhận những lời ngài William nói và khẳng định chính miệng Charlotte đã nói cho nàng biết. Elizabeth ngăn chặn sự la lối của mẹ và những chị em gái bằng cách chân thành ngỏ lời chúc mừng tới ngài William. Sau đó Jane cũng làm theo em, nàng còn khen ngợi phẩm chất tốt đẹp của Collins, chúc

phúc cho Charlotte và nhấn mạnh khoảng cách thuận tiện giữa Hunsford và London.

Bà Bennet bị ngăn cản nên không nói được gì nhiều trong thời gian ngài William còn ở đó. Sau khi ngài ra về, bà bắt đầu thả mình theo dòng cảm xúc hỗn độn, rạo rực. Thứ nhất, bà kiên quyết không tin câu chuyện của ngài William. Thứ hai, bà cho rằng Collins đã bị quyến rũ, dụ dỗ. Thứ ba, bà khẳng định rằng hai người sẽ không hạnh phúc. Và cuối cùng, bà dự đoán cuộc hôn nhân sẽ đổ vỡ. Tuy nhiên, có hai điểm không liên quan đến Charlotte và Collins nhưng vẫn bị bà đem ra chỉ trích. Đầu tiên, Elizabeth là nguồn cơn cho tất cả tai ương và bất hạnh này. Tiếp đến, bà nhận thấy mình bị mọi người đối xử tệ bạc, bất công. Bà lặp lại một cách đay nghiến hai điểm này suốt cả ngày. Không gì có thể khiến bà khuây khỏa và bớt giận. Thời gian một ngày không đủ để bà bình tĩnh lại. Sau một tuần, bà Bennet mới ngừng mắng mỏ Elizabeth mỗi khi gặp mặt. Và phải mất hơn một tháng bà mới có thể nói chuyện với ngài William hay phu nhân Lucas mà không tỏ thái độ bất lịch sự với họ. Sau cùng, phải mất nhiều tháng để bà tha thứ cho cô con gái của họ.

Về phía ông Bennet, ông điềm tĩnh và bình thản trước những gì đã xảy ra. Ông không cảm thấy buồn khi nghe tin Charlotte - người mà ông luôn cho là thông minh, lý trí, giờ đây cũng trở về cùng đẳng cấp với bà Bennet và thua xa con gái ông.

Trong thâm tâm Jane, nàng có phần ngạc nhiên về cuộc tình này. Nhưng nàng ít khi nói tới sự ngạc nhiên của mình. Thay vào đó, nàng thật lòng mong ước hai người sẽ được hạnh phúc, mặc dù Elizabeth tin rằng điều đó khó có thể xảy ra. Kitty và Lydia không hề cảm thấy ganh tị với Charlotte chút nào, vì đối với họ Collins chỉ là

một mục sư truyền giáo. Tin tức này cũng như những tin tức thông thường khác, chỉ dùng để tán gẫu với nhau tại Meryton.

Phu nhân Lucas không thể vui sướng hơn, bà bắt đầu trả đũa bà Bennet. Giờ đây con gái bà sắp có một người chồng xứng đáng. Bà cố tình đến thăm Longbourn nhiều hơn thường lệ để cho mọi người thấy mình đang vui mừng cỡ nào, bất chấp cái nhìn cay nghiệt và những lời nhận xét khó chịu của bà Bennet - vũ khí hủy diệt niềm hạnh phúc.

Giữa Elizabeth và Charlotte có một rào cản vô hình. Họ không hé môi nửa lời, cũng không đề cập đến chủ đề này nữa. Elizabeth cảm thấy sự tin cậy, sẻ chia giữa hai người đã vụn vỡ. Quá thất vọng về Charlotte, Elizabeth trở nên gần gũi với chị mình hơn. Nàng cho rằng sự chính trực và nhã nhặn của Jane sẽ không bao giờ thay đổi, và nàng biết rằng mình có thể đặt niềm tin vào chị. Tuy nhiên, Elizabeth cũng đang lo lắng cho hạnh phúc của Jane vì Bingley đã đi được một tuần rồi mà vẫn chưa có thông tin nào cho thấy chàng sẽ quay trở lại. Trước đó, Jane đã gửi cho Caroline một lá thư; nàng vẫn chờ đợi, đếm từng ngày để nhận được hồi âm từ cô ta.

Về phần Collins, đúng như đã hứa, lá thư cảm ơn của anh đã đến tay ông Bennet hôm thứ Ba. Văn phong rất trang trọng và ngập tràn lòng cảm kích, cứ như thể anh đã ở nhà Bennet trong suốt một năm vậy. Sau những lời tâng bốc say mê, cuồng nhiệt, Collins bày tỏ một cách hãnh diện niềm vui sướng của anh khi chiếm được tình cảm của cô hàng xóm Charlotte đáng yêu. Anh tiết lộ rằng mục đích chính của mình là về thăm Charlotte, đồng thời tranh thủ đến thăm gia đình ông Bennet luôn. Anh sẽ đáp lại lời mời chân thành của bà Bennet, dự kiến anh sẽ trở lại Longbourn trong hai tuần nữa. Còn

phu nhân Catherine, bà hoàn toàn chấp thuận cuộc hôn nhân của anh và muốn tổ chức đám cưới càng sớm càng tốt. Điều này là cơ sở vững chắc khiến “Charlotte dễ thương” quyết định chọn ra một ngày đẹp trời, giúp Collins trở thành người đàn ông hạnh phúc nhất thế gian.

Việc Collins trở lại Hertfordshire không còn đem tới niềm vui cho bà Bennet nữa. Ngược lại, bà than phiền với chồng rằng sẽ rất oái oăm, phiền phức và tẻ nhạt nếu Collins đến Longbourn thay vì đến Lucas Lodge. Bà ghét có khách đến nhà khi sức khỏe của mình không tốt, và những người đang yêu đều không thân thiện, dễ mến. Bà Bennet tiếp tục xì xào một hồi, sau đó bà chuyển sang đề tài khác. Bà rầu rĩ than thở rằng tại sao Bingley lại vắng mặt lâu như vậy.

Jane và Elizabeth đều cảm thấy không thoải mái khi nhắc tới chuyện này. Thời gian trôi đi, họ vẫn không nhận được bất cứ tin tức gì của Bingley, ngoại trừ tin đồn chàng sẽ không quay lại Netherfield trong suốt mùa đông này. Lời đồn lan ra khắp Meryton, khiến bà Bennet giận dữ và bà tiếp tục phủ nhận, cho đó là một lời gièm pha sai trái.

Ngay cả Elizabeth cũng bắt đầu lo lắng. Nàng không sợ Bingley không có tình cảm với Jane, mà lo rằng hai chị em gái của chàng sẽ giữ chân chàng ở London. Nàng không muốn nghĩ tới trường hợp xấu nhất - khi hạnh phúc của Jane tan biến và sự kiên định của Bingley sụp đổ. Nhưng nàng không kiềm lòng được. Những suy nghĩ này cứ luẩn quẩn trong đầu nàng. Nàng sợ âm mưu, thủ đoạn của hai chị em xấu tính nhà Bingley, sợ anh bạn Darcy độc đoán và lạnh lùng, sợ sự quyến rũ của Georgiana và những thú vui ở

London. Tất cả dồn ép lại, có thể lấn át tình cảm của Bingley dành cho Jane.

Về phần Jane, dĩ nhiên nàng đau đớn, quặn thắt hơn nhiều so với Elizabeth. Tuy vậy, dù có tan nát cõi lòng đến đâu, Jane luôn che giấu cảm xúc của mình. Giữa nàng và Elizabeth, chủ đề này không bao giờ được nhắc đến. Bà Bennet thì khác, không một sự tế nhị, khéo léo nào tồn tại trên người bà nữa. Không giờ nào trôi qua mà bà không nhắc đến Bingley, bày tỏ sự thấp thỏm, ngóng trông ngày về của chàng. Bà còn buộc Jane xem xét mọi chuyện, nếu Bingley vĩnh viễn ra đi thì quả thật nàng đã bị lợi dụng. Jane phải tỏ ra dịu dàng và vững tin để chịu đựng sự công kích này từ phía mẹ.

Collins rất đúng hẹn. Hai tuần sau, vào ngày thứ Hai, anh quay lại Longbourn. Lần này anh không còn được tiếp đón nồng hậu như lần trước. Tuy nhiên, Collins đang rất hạnh phúc nên anh không đòi hỏi gì nhiều. May mắn cho gia đình Bennet, Collins đang bộn rộn yêu đương nên không có thời gian tra tấn họ bằng những cuộc trò chuyện nhạt thếch và vô vị. Mỗi ngày, Collins đều dành phần lớn thời gian ở Lucas Lodge. Anh chỉ quay về Longbourn trước khi mọi người đi ngủ, để nói lời xin lỗi vì sự vắng mặt của mình.

Bà Bennet rơi vào tình cảnh vô cùng tội nghiệp. Mỗi khi ai đó nhắc đến chuyện hôn nhân, bà trở nên điên dại và không còn là chính mình. Bất cứ nơi nào bà tới, bà luôn nghe thấy người ta bàn tán về chuyện này. Bóng dáng của Charlotte khiến bà ghê tởm. Bà bức xúc khi nghĩ tới hình ảnh Charlotte thừa kế căn nhà của bà. Bất cứ khi nào Charlotte đến thăm, bà cho rằng cô muốn chiếm đoạt căn nhà. Bất cứ khi nào Charlotte thì thầm to nhỏ với Collins, bà cho rằng họ đang bàn luận về khối tài sản Longbourn, quyết tâm đẩy bà

và các cô con gái ra khỏi nhà ngay sau khi ông Bennet qua đời. Bà chua chát than phiền với chồng: “Ông à, tôi không thể tin rằng Charlotte sẽ là nữ chủ nhân của căn nhà này, và tôi sẽ phải nhường chỗ cho cô ta. Tôi sống chỉ để nhìn cô ta chiếm chỗ của mình.”

“Bà ơi, đừng nghĩ tới chuyện buồn phiền này. Hãy tin vào những điều tốt đẹp. Hãy hy vọng tôi sẽ sống lâu hơn bà và các con.”

Lời nói này không xoa dịu được bà Bennet. Thay vì trả lời, bà tiếp tục câu nói dở dang của mình: “Tôi không thể chấp nhận! Toàn bộ gia sản này sẽ thuộc về họ! Nếu không vì luật thừa kế gia sản chết tiệt của dòng họ Bennet, tôi sẽ không phải bận tâm gì hết.”

“Bà không muốn bận tâm chuyện gì nhỉ?”

“Tất cả mọi thứ.”

“Ơn trời, điều đó chứng tỏ bà không hề vô tâm, hờ hững trước mọi việc.”

“Ông ạ, tôi không thể cảm ơn ông trời bất cứ chuyện gì liên quan đến việc kế thừa tài sản. Làm sao người ta có thể nhẫn tâm cướp đi tài sản mà một bà mẹ để lại cho những cô con gái ruột chứ? Thật không thể hiểu nổi, cái gì cũng có lợi cho Collins. Tại sao luôn là anh ta? Sao không phải một ai đó khác?”

Ông Bennet nói: “Tôi xin để bà tự mình khám phá.”

CHƯƠNG 24

Lá thư của Caroline đã gỡ bỏ mọi nghi vấn trong suốt thời gian qua. Câu đầu tiên của bức thư xác nhận rằng mọi người sẽ yên vị ở London đến hết mùa đông, đồng thời gửi tới lời xin lỗi của Bingley vì đã không có thời gian chào tạm biệt bạn bè ở Hertfordshire trước khi ra đi.

Hy vọng tan biến, hoàn toàn tan biến. Với tất cả sự dũng cảm, Jane cố gắng đọc hết toàn bộ lá thư. Nàng không tìm thấy chút an ủi nào, ngoại trừ tình bạn thắm thiết mà Caroline khẳng định chắc nịch. Mục đích cốt lõi của lá thư là khen ngợi em gái của Darcy. Sức lôi cuốn của Georgiana được nhắc đi nhắc lại nhiều lần. Caroline vui mừng khoe khoang rằng tình cảm âu yếm giữa Bingley và Georgiana ngày càng tăng thêm. Cô còn mạnh dạn tiên đoán cuộc hôn nhân lý tưởng mình mong ước trong lá thư hôm trước sẽ thành sự thật. Caroline thích thú viết rằng anh trai mình trở thành khách quen tại nhà của Darcy và hào hứng liệt kê những dự định của Darcy về việc mua sắm thêm đồ đạc mới trong nhà.

Jane nhanh chóng cho em gái biết nội dung lá thư. Elizabeth lắng nghe, im lặng, bất bình. Tâm tư nàng xáo trộn, vừa tiếc thương cho chị, vừa oán hận những người kia. Nàng tin rằng Bingley rất yêu mến Jane và không tin chàng đang mê đắm em gái của Darcy. Tuy vậy, nàng có chút tức giận và khinh thường tính cách thiếu cương quyết của chàng. Nó khiến chàng trở thành nô lệ cho những người bạn mưu mô của mình, khiến chàng hy sinh hạnh phúc cá nhân để

làm theo ý muốn của người khác. Chàng có quyền hy sinh hạnh phúc của bản thân, nhưng không có quyền đem hạnh phúc của Jane lên bàn cân như vậy. Elizabeth không nghĩ được gì nữa. Nàng tự hỏi, phải chăng tình cảm của Bingley dành cho Jane đã chết rồi, hay là tình cảm đó đã bị bạn của chàng ngăn cản? Chàng đã nhìn thấu tình cảm của Jane chưa? Hay chàng vẫn không nhận ra? Dù đáp án là gì, Bingley đã không còn giữ được hình tượng tốt đẹp trong mắt Elizabeth nữa: Jane đã bị tổn thương rồi.

Một, hai ngày trôi qua, Jane mới có can đảm tâm sự với Elizabeth về chuyện của Bingley. Trưa hôm nọ, bà Bennet bỗng dưng nổi giận lôi đình, quát mắng chủ nhân căn nhà Netherfield. Jane không kìm lòng được, nói thẳng với em: “Mẹ nên tự chủ và biết điểm dừng. Mẹ không biết rằng chị tổn thương nhiều thế nào khi liên tục đả kích và đem Bingley ra trút giận. Tuy nhiên, chị không muốn than phiền, chuyện này rồi sẽ qua nhanh. Chị sẽ quên anh ấy và chúng ta sẽ trở lại như xưa.”

Elizabeth nhìn chị, lo lắng hoài nghi, nhưng nàng không nói gì. Jane thốt lên, mặt ửng đỏ: “Em không tin chị ư? Em nhầm rồi. Bingley sẽ ở lại trong ký ức của chị như một chàng trai dễ thương nhất trong số những người chị từng quen biết. Chỉ thế thôi. Chị không hy vọng, cũng không sợ hãi. Chị không có gì phải khiển trách anh ấy. Lạy Chúa, chị không buồn đâu. Rồi chị sẽ cảm thấy khá hơn.”

Nàng nói thêm với giọng mạnh mẽ: “Chị nhận ra một sự thật bình dị rằng: Tất cả đều xuất phát từ sự ngộ nhận và mơ tưởng của bản thân chị; nó khiến chị đau khổ, chỉ mình chị thôi.”

Elizabeth cảm phục nói: “Jane, chị là người nhân hậu và rộng lượng. Sự dịu dàng và vô tư của chị giống như thiên thần, em không biết phải nói gì nữa. Em cảm thấy mình đã không yêu thương và thừa nhận chị theo cách mà chị xứng đáng nhận được.”

Jane nhất quyết từ chối lời khen của em. Thay vào đó, nàng khen Elizabeth là cô gái có trái tim nồng ấm. Elizabeth nói: “Như vậy không công bằng. Chị luôn nghĩ tốt về mọi người xung quanh và cảm thấy buồn nếu em nói xấu hay nặng lời nhận xét ai đó. Khi em nói chị là người hoàn hảo, chị lại phản đối. Đừng lo, em không nói quá, cũng không bắt chước chị trong việc ưu ái và nghĩ tốt về mọi người đâu. Trong đời mình, chỉ có một vài người khiến em thật lòng yêu mến và rất ít người được em đánh giá tốt. Càng hiểu rõ thế giới bên ngoài, em càng thấy thất vọng. Mỗi ngày em đều nhận ra những mâu thuẫn trong cá tính con người. Em không thể ngừng nghi ngờ những biểu hiện bên ngoài của sự khôn ngoan và những tiêu chuẩn trong việc nhận định một người là xứng đáng hay không. Vừa rồi em đã gặp hai trường hợp, trường hợp thứ nhất em sẽ không nhắc tới, còn trường hợp thứ hai là cuộc hôn nhân của Charlotte. Nó thật kỳ quặc và không thể giải thích nổi, dù ở góc độ nào đi nữa.”

“Lizzy yêu quý, em không cần suy nghĩ về những chuyện này. Nó sẽ làm em mất vui. Em chưa đủ chín chắn để đánh giá bản chất con người. Họ ở trong những hoàn cảnh khác nhau, sở hữu những cá tính khác nhau. Bây giờ, hãy xét đến địa vị của Collins và óc lý trí, cẩn trọng của Charlotte. Đừng quên rằng Charlotte sinh ra trong một gia đình đông con, kết hôn với Collins sẽ là bước đi đúng đắn và cực kỳ có lợi ở khía cạnh vật chất. Hơn nữa, hãy tin rằng Charlotte

thật sự có cảm giác gì đó đặc biệt đối với Collins, giống như sự yêu mến và kính trọng.”

“Để chị vui, em sẽ tin vào bất cứ điều gì. Thế nhưng, cứ nhắm mắt tin như vậy thì có ích gì chứ? Nếu Charlotte thật sự yêu Collins, em sẽ đánh giá trái tim và trí óc của chị ấy mù quáng như nhau. Chị không thể phủ nhận, Collins là một thanh niên kiêu ngạo, hẹp hòi và ngu xuẩn. Hai chị em ta đều hiểu rằng, cô gái đồng ý kết hôn với anh ta chắc chắn là người thiếu suy nghĩ. Chị không nên bào chữa cho cô gái đó, ngay cả khi cô ấy là Charlotte Lucas. Đừng vì một cá nhân mà thay đổi ý nghĩa của hai từ: nguyên tắc và liêm khiết, cũng đừng thuyết phục em hay bản thân chị rằng ích kỷ đồng nghĩa với thận trọng, hay thiếu nhận thức trước rủi ro đồng nghĩa với đảm bảo một tương lai hạnh phúc.”

Jane đáp: “Chị nghĩ rằng em đã dùng những từ quá nặng nề và nghiêm trọng để nói lên suy nghĩ của mình. Chị mong em sẽ thay đổi quan điểm khi chứng kiến hai người họ hạnh phúc bên nhau. Chuyện này dừng ở đây, hãy nói qua chuyện khác.

Lúc nãy em có nhắc tới hai trường hợp và nói bóng gió về một trường hợp. Chị biết em muốn ám chỉ điều gì. Elizabeth, chị năn nỉ em, đừng làm chị đau lòng bằng cách quở trách Bingley và mất niềm tin vào anh ấy. Chúng ta không nên nghĩ rằng mình là nạn nhân, bị người khác làm tổn thương. Chúng ta cũng không có quyền bắt ép một người đàn ông thân thiện, cởi mở như Bingley phải sống kín đáo, giữ mình. Sự ngạo mạn sẽ khiến chúng ta lạc lối. Phụ nữ thường ảo tưởng rằng đàn ông yêu thương họ say đắm, nhưng sự thật không hẳn là vậy.”

“Đàn ông lại muốn chúng ta nghĩ như vậy.”

“Nếu vậy thì không còn gì để bao biện cho họ nữa. Nhưng chị không thể tượng tưởng nổi trên đời này lại có nhiều mưu đồ như vậy.”

“Em không hề buộc tội anh Bingley vì những mưu đồ hay toan tính. Ngay cả khi người ta không có ý đồ xấu, người ta vẫn không tránh khỏi những hành động sai lầm và gây ra nỗi buồn cho người khác. Đôi khi, sự vô tâm, thiếu nhạy bén trước cảm xúc của người khác và sự thiếu kiên định chính là nguyên nhân của mọi sự khổ đau.”

“Trong ba khuyết điểm kể trên, đâu là khuyết điểm khiến em giận dữ, trách móc Bingley?”

“Khuyết điểm cuối cùng. Nhưng nếu em tiếp tục nhận xét tiêu cực về người chị yêu, chị sẽ bất bình. Hãy ngăn em lại nếu chị có thể.”

“Em vẫn kiên quyết cho rằng hai chị em nhà Bingley đang thao túng anh ấy?”

“Vâng. Còn có bạn của anh ấy nữa.”

“Chị không thể tin điều này. Tại sao họ lại muốn thao túng anh ấy? Họ phải mong anh ấy hạnh phúc mới đúng. Nếu như anh ấy thật sự thích chị, những người phụ nữ khác không thể khiến anh ấy hạnh phúc đâu.”

“Lập luận thứ nhất của chị không đúng. Họ muốn nhiều thứ khác nữa, không chỉ riêng hạnh phúc cho anh ấy. Họ muốn anh ấy thêm giàu có. Họ muốn anh ấy kết hôn với một cô gái bạc triệu, thuộc dòng dõi cao quý với nhiều mối quan hệ. Họ muốn được tự hào, hãnh diện.”

Jane trả lời: “Chắc chắn rồi, họ muốn Bingley kết hôn với em gái của Darcy. Ước muốn này xuất phát từ một động cơ tốt đẹp hơn em nghĩ. Họ quen biết Georgiana lâu hơn, như vậy cũng hợp tình, hợp lý nếu họ thích cô ta hơn. Tuy nhiên, nếu họ tin rằng Bingley thích chị, họ không nên đi ngược lại ý muốn của anh ấy, không nên chia rẽ hai người bọn chị. Mặt khác, nếu Bingley yêu chị bằng cả trái tim, mọi âm mưu của họ sẽ bị phá sản. Nói ngắn gọn, trong trường hợp Bingley yêu chị, chị sẽ phải chấp nhận một sự thật rằng: Bạn bè và người thân của anh ấy đang hành động ngu xuẩn và sai lầm. Điều này khiến chị đau đớn vô cùng. Chị không thấy xấu hổ nếu phải thừa nhận rằng mình đã ngộ nhận và mơ mộng xa vời. Thà chị chịu như vậy còn hơn phải nghĩ xấu về Bingley hay chị em gái của anh ấy. Hãy để chị nhìn nhận mọi chuyện theo cách mà chị cho là đúng.”

Elizabeth không thể phản bác ước muốn của chị. Từ đó trở đi, cái tên Bingley rất ít khi được nhắc tới giữa hai chị em.

Bà Bennet vẫn không ngừng băn khoăn và than phiền rằng Bingley sẽ không trở lại nữa. Elizabeth cố gắng giải thích cho mẹ hiểu, nhưng quả thật rất khó để khiến bà suy nghĩ đơn giản và thanh thản hơn. Elizabeth thuyết phục mẹ tin vào những điều mà chính nàng cũng không tin, rằng sự chú ý của Bingley đối với Jane chỉ là sự mến mộ thông thường và nhanh chóng phai tàn khi hai người không gặp nhau thường xuyên. Mặc dù lời động viên này được mẹ chấp nhận, Elizabeth vẫn phải lặp đi lặp lại như vậy mỗi ngày. Niềm an ủi lớn nhất của bà Bennet là tin vào việc Bingley sẽ quay lại vào mùa hè tới.

Về phần ông Bennet, ông nhìn nhận vấn đề theo cách khác hẳn. Một hôm ông nói với con: “Sao rồi Lizzy, cha thấy chị Jane đang gặp

trở ngại trong tình yêu. Cha mừng cho nó. Trước khi bước vào hôn nhân, một cô gái cũng nên được thử thách một chút trong tình yêu. Chị con sẽ có cơ hội để suy nghĩ lại và chọn ra người bạn đời phù hợp. Bây giờ sẽ đến lượt con. Con sẽ không chịu thua chị Jane đâu nhỉ? Thời cơ đã đến. Hiện tại có rất nhiều quân nhân đang đóng ở Meryton, đủ để khiến tất cả các cô gái trẻ trên khắp đất nước phải ghen tị. Hãy để Wickham trở thành người đàn ông của con. Anh ta là một thanh niên vui vẻ, dễ thương. Hãy như chị Jane, hãy thử cảm giác bị bỏ rơi, hờ hững xem thế nào."

"Cảm ơn cha. Một người đàn ông kém dễ thương hơn Wickham cũng đủ làm con mãn nguyện rồi. Chúng ta không nên ước ao may mắn, phúc phần như chị Jane."

"Đúng vậy. Con cứ yên tâm, dù chuyện gì xảy đến với con, con vẫn luôn có một bà mẹ dịu dàng, luôn biết cách xử trí mọi việc."

Giao thiệp với Wickham giúp xua tan đám mây u ám trong gia đình Bennet. Họ gặp anh thường xuyên hơn và nhận thấy sự phóng khoáng, cởi mở của anh. Tất cả những gì Wickham nói với Elizabeth về Darcy, về cách đối xử nhẫn tâm của chàng, về sự nhẫn nhục chịu đựng của anh đều được công khai để mọi người đem ra bàn luận. Ai cũng vui vẻ khi nhận ra rằng Darcy chưa bao giờ được yêu mến, cả trước và sau khi họ biết những việc xấu xa mà chàng làm trong quá khứ.

Jane là người duy nhất cho rằng mọi người ở Hertfordshire đã bỏ sót một số chi tiết nào đó trong câu chuyện. Tính cách trong sáng, nhân hậu của nàng luôn đem tới những tình tiết giảm nhẹ và sự dung thứ. Nàng phỏng đoán một sự hiểu lầm nảy sinh giữa

Darcy và Wickham. Dù vậy, đối với những người còn lại, Darcy vẫn bị cho là gã đàn ông tồi tệ nhất.

CHƯƠNG 25

Sau một tuần bày tỏ yêu thương và vẽ ra bức tranh tươi sáng cho tương lai, thứ Bảy đến và Collins phải nói lời chia tay cô người yêu dễ thương Charlotte. Tuy nhiên, nỗi buồn chia ly có thể được xoa dịu bằng cách tập trung chuẩn bị mọi thứ để đón cô dâu. Anh có lý do để tin rằng lần tới trở lại Hertfordshire, ngày cưới đã được ấn định. Collins giã từ những người bà con của mình ở Longbourn một cách trang trọng y như lần trước. Anh chúc những cô em họ nhiều sức khỏe, nhiều hạnh phúc và hứa khi về tới nhà sẽ gửi thêm một lá thư cảm ơn nữa.

Sang thứ Hai, bà Bennet vui mừng đón tiếp em trai ruột và em dâu của mình đến tham dự lễ Giáng sinh ở Longbourn như thường lệ. Ông Gardiner là một người thông minh, lịch lãm và vượt trội hơn chị mình về phẩm chất lẫn học vấn. Hai chị em nhà Bingley sẽ không tin vào sự thật rằng người đàn ông đang sống bằng nghề buôn bán và chỉ quanh quẩn bên nhà kho này là một người có giáo dục và dễ thương. Bà Gardiner trẻ hơn bà Bennet và bà Philips rất nhiều, là người thanh lịch, dễ mến và thông minh. Bà được các cháu gái ở Longbourn cực kỳ yêu quý. Giữa bà và hai cô con gái đầu lòng nhà Bennet có một tình cảm đặc biệt; hai cô cháu gái cũng thường xuyên lên London thăm bà.

Cử chỉ yêu thương đầu tiên của bà Gardiner trong dịp Giáng sinh năm nay là chia quà cho mọi người và miêu tả những mốt thời trang mới nhất. Xong việc, bà không còn là nhân vật chính nữa. Khi đó

đến lượt bà ngồi lắng nghe bà Bennet than vãn, kêu ca: Kể từ lần sum họp gần nhất đến nay, gia đình bà toàn gặp những chuyện xui xẻo, không vui; hai cô con gái đầu lòng đến tuổi lấy chồng, nhưng cuối cùng mọi kế hoạch đều đổ bể.

“Chị không trách Jane. Nếu nó được chọn, Jane sẽ lấy Bingley ngay. Nhưng Lizzy thì khác. Đáng lẽ giờ này nó đã là vợ của Collins rồi, tất cả đều do cái tính ương bướng của nó. Chính trong căn phòng này, Collins đã cầu hôn nó và nó từ chối. Hậu quả là gì? Phu nhân Lucas sẽ có một đứa đi lấy chồng sớm hơn chị, và khối tài sản ở Longbourn sẽ tuột khỏi tay gia đình chị. Em biết không, thật ra gia đình Lucas là những người xảo trá, mưu mẹo. Họ sẵn sàng giành lấy những thứ mà họ có thể giành được. Xin lỗi khi chị nói vậy, nhưng đó là sự thật. Chị cảm thấy rất khó chịu, bực bội khi chính người trong nhà là kẻ phá đám và những người hàng xóm quá ích kỷ, chỉ biết vun vén cho bản thân mình. Tuy nhiên, hai em đến chơi lúc này là điều an ủi lớn lao và chị rất thích nghe em tường thuật về mốt áo dài tay.”

Qua những lá thư trao đổi với Jane và Elizabeth, bà Gardiner gần như đã biết hết các tin tức này. Bà trả lời chị dâu một cách qua loa, ậm ừ rồi đổi sang đề tài khác vì cảm thấy tội nghiệp hai cháu.

Khi chỉ còn một mình với Elizabeth, bà quay lại chủ đề vừa nãy. Bà nói: “Dường như ai cũng mong Jane kết hôn với Bingley. Mợ thấy đáng tiếc vì chuyện đã không thành công như ý muốn. Tuy nhiên, chuyện như vậy rất dễ bắt gặp. Một thanh niên tốt như Bingley, như cháu đã miêu tả, sẽ dễ dàng phải lòng một cô gái xinh đẹp trong vòng vài tuần, rồi khi bất chợt phải chia tay, anh ấy cũng sẽ dễ dàng quên đi mau chóng. Chuyện thường tình thôi.”

Elizabeth nói: “Lời an ủi của mợ thật khéo léo nhưng nó không đúng với trường hợp của bọn cháu. Ở đây không có gì là “bất chợt” cả. Hoàn toàn không bình thường khi một chàng trai trẻ với khối tài sản riêng bị chi phối bởi chính những người thân cận nhất, khiến anh ta không còn nghĩ tới cô gái mà anh ta yêu say đắm vài ngày trước đó.”

“Cụm từ “yêu say đắm” được sử dụng quá phổ biến, đáng ngờ và mập mờ. Mợ thấy cụm từ này không nói lên nhiều điều. Ngày nay, nó được dùng để miêu tả những rung động nhất thời, chỉ vừa mới chớm nở sau nửa giờ làm quen, chứ không phải những mối quan hệ gắn bó, bền chặt. Hãy nói cho mợ biết, tình yêu mãnh liệt của Bingley được thể hiện như thế nào?”

“Cháu chưa bao giờ thấy một mối tình đầy hứa hẹn như thế. Anh ấy không còn chú ý tới mọi người xung quanh và chỉ mê mải trò chuyện với chị. Mỗi lần họ gặp nhau, thái độ của họ càng rõ ràng và dứt khoát. Ở buổi dạ vũ do Bingley tổ chức, anh ấy đã làm mất lòng hai, ba cô gái vì quên mời họ khiêu vũ. Cháu cũng thử nói chuyện với Bingley hai lần, nhưng dường như anh ấy không muốn nghe. Còn dấu hiệu nào rõ ràng hơn vậy không? Cư xử bất lịch sự với tất cả mọi người, chỉ quan tâm tới một người, đó có phải là biểu hiện của tình yêu không ạ?”

“Đúng thế! Mợ cho rằng anh ta đã yêu. Tội nghiệp Jane. Mợ cảm thấy tội nghiệp cho nó. Với tính khí của Jane, sẽ mất một thời gian dài để nó quên được Bingley. Lizzy, nếu chuyện tương tự xảy ra với cháu, có lẽ cháu sẽ vượt qua nhanh thôi, nhờ vào sự kiên cường và lạc quan của mình. Theo cháu, liệu Jane có thể hồi phục sớm không, nếu ta thay đổi môi trường sống một chút? Hãy để nó rời xa

gia đình trong một thời gian ngắn. Đó là phương thuốc hữu hiệu nhất lúc này.”

Elizabeth rất vui mừng với lời đề nghị này và tin rằng chị mình sẽ ưng thuận. Bà Gardiner nói thêm: “Mợ hy vọng Jane sẽ không nghĩ về người thanh niên này nữa. Nhà của cậu mợ và nhà của Bingley cách xa nhau. Cậu mợ cũng không quen biết, dính líu gì tới người thân, bạn bè của anh ta. Hơn nữa, như cháu biết, cậu mợ rất ít khi ra ngoài. Như vậy tụi nó rất khó gặp được nhau, trừ khi Bingley cố tình đến tìm Jane.”

“Không thể đâu, thưa mợ. Bây giờ Bingley đang được “chăm sóc rất kĩ” bởi bạn của mình. Darcy chắc chắn sẽ không cho phép Bingley đến thăm Jane tại địa chỉ của mợ. Trời ạ, sao mợ có thể nghĩ ra ý tưởng hay như vậy được? Có lẽ Darcy đã nghe nói tới một con đường tên là Gracechurch. Nếu anh ta muốn đi tới đó, anh ta phải tắm gội theo đúng nghi thức cả tháng trời. Ngoài ra, đừng quên rằng Bingley sẽ không ra ngoài nếu không có Darcy bên cạnh.”

“Vậy càng tốt. Mợ hy vọng họ sẽ không bao giờ gặp nhau. Tuy nhiên, Jane vẫn đang liên lạc với em gái của anh ta phải không? Cô ta không thể không đến thăm.”

“Cô ta sẽ cắt đứt mối quan hệ với chị Jane ngay tức khắc.” Elizabeth đưa ra khẳng định trên một cách chắc chắn, dứt khoát, giống như khi nàng nói Bingley đang bị thao túng, chi phối. Tuy nhiên, sâu thẳm trong tim, nàng vẫn thầm mong tình thế chưa đến mức vô vọng. Biết đâu đấy, có khả năng, tình cảm của Bingley sẽ sống dậy, và sự cuốn hút tự nhiên của Jane sẽ giúp Bingley chiến thắng sự chi phối của bạn bè, người thân.

Jane vui vẻ chấp nhận lời mời của mợ, lòng không còn nghĩ tới Bingley nữa. Nàng chỉ mong Caroline sẽ không ở cùng nhà với anh trai, như vậy nàng có thể đến thăm cô một buổi sáng nào đó mà không sợ chạm mặt Bingley.

Hai vợ chồng Gardiner ở lại Longbourn chơi một tuần. Trong thời gian đó, ngày nào họ cũng có hẹn với gia đình Philips, gia đình Lucas và những quân nhân. Bà Bennet chu đáo, tận tình chăm lo cho sự giao lưu, kết bạn, giải trí của em trai và em dâu, đến nỗi họ không có thời gian ăn tối riêng tư cùng gia đình Bennet. Trong những buổi tiệc tùng được tổ chức tại nhà Bennet, luôn có một vài sĩ quan tham dự và đương nhiên, Wickham cũng nằm trong số đó. Elizabeth thường kể về Wickham với rất nhiều thiện cảm và ngưỡng mộ, vậy nên bà Gardiner bắt đầu quan sát hai người một cách kĩ càng. Bà không nghĩ là họ đang yêu nhau, nhưng khi chứng kiến sự vui sướng, hân hoan của họ khi gặp nhau, bà cảm thấy lo lắng. Bà quyết định sẽ nói chuyện với Elizabeth trước khi rời khỏi Hertfordshire để cho nàng biết rằng mối tình này chứa đựng nhiều rủi ro.

Không xét tới phẩm chất cá nhân của Wickham, anh sở hữu một ưu thế khiến bà Gardiner yêu mến. Khoảng mười hay mười hai năm trước, trước khi kết hôn với ông Gardiner, bà từng sống một thời gian dài ở Derbyshire - nơi Wickham sinh ra và lớn lên. Bởi vậy, Wickham và bà có nhiều mối quan hệ tương đồng. Sau khi cha của Darcy qua đời năm năm trước,

Wickham rời bỏ quê hương. Dù vậy, anh vẫn có thể cung cấp cho bà những thông tin sốt dẻo của những người bạn cũ một cách chính xác hơn so với những gì bà biết.

Bà Gardiner đã từng đến Pemberley và biết rõ cha của Darcy. Bởi vậy, đề tài này trở nên vô cùng cuốn hút, khiến bà và Wickham nói hoài không hết. Bà vui vẻ so sánh những gì đọng lại trong ký ức của mình về Pemberley với những gì Wickham mô tả, đồng thời khen ngợi, bày tỏ lòng kính trọng đối với người chủ cũ của Pemberley. Cũng giống như bà Gardiner, Wickham say sưa nhìn lại quá khứ. Khi anh thuật lại những hành động tệ bạc của Darcy, bà cố gắng nhớ lại những gì người ta hay nói về Darcy khi chàng còn là một cậu nhóc. Cuối cùng, bà nhớ ra rằng, hình như Fitzwilliam Darcy là một cậu bé vô cùng kiêu hãnh và xấu tính.

CHƯƠNG 26

Bà Gardiner lựa chọn thời điểm phù hợp để nhẹ nhàng nhắc nhở Elizabeth những chuyện được cho là cần thiết.

Sau khi thành thật chia sẻ với nàng những suy nghĩ của mình, bà nói tiếp: “Lizzy, cháu là một cô gái cực kỳ thông minh, lý trí. Bởi vậy, cháu sẽ gắn bó với người mà cháu lựa chọn, chứ không chịu nghe theo sắp đặt. Do đó, mợ không ngần ngại nói thẳng với cháu. Nghiêm túc nhé, mợ muốn cháu cẩn trọng và giữ mình, đừng lún sâu vào tình cảm với Wickham, cũng đừng khiến Wickham lún sâu vào mối quan hệ này. Sự khó khăn về kinh tế của cả hai đứa sẽ khiến tình yêu trở nên mong manh, dễ vỡ. Wickham không có gì đáng chê trách hết, anh ta là một thanh niên thú vị và thân thiện. Nếu anh ta nắm trong tay khối tài sản mà anh ta xứng đáng có được, thì cháu đã chọn đúng người rồi đấy. Nhưng anh ta không có gì cả. Đừng để sự mơ mộng, ảo tưởng khiến cháu lạc đường. Cháu có hiểu biết và suy nghĩ thấu đáo; mọi người mong cháu biết sử dụng nó đúng lúc. Cha cháu tin vào sự cương quyết và óc phán đoán của cháu. Đừng làm ông ấy thất vọng.”

“Mợ yêu quý, những lời mợ nói thật sự rất nghiêm túc và chí lý.”

“Mợ hy vọng cháu cũng sẽ suy nghĩ nghiêm túc như vậy.”

“Mợ hãy an tâm. Cháu sẽ tự lo cho mình và cả Wickham nữa.

Anh ấy sẽ không phải lòng cháu, nếu cháu có thể ngăn anh ấy làm vậy.”

“Lizzy, cháu không nghiêm túc rồi.”

“Cháu xin lỗi mợ, nhưng hãy để cháu nói tiếp. Hiện tại, cháu không phải người yêu của Wickham, chắc chắn là không. Nhưng không cần so sánh cũng có thể khẳng định Wickham là người dễ thương nhất mà cháu từng gặp. Nếu anh ấy muốn tiến xa hơn và muốn gắn bó với cháu thì... Không đâu, anh ấy không nên làm vậy. Cháu nhìn thấy rất rõ những rủi ro phía trước. Chưa kể những rắc rối với anh chàng Darcy xấu tính... Về phần cha cháu, những lời khen của ông ấy là một vinh dự to lớn đối với cháu, và dĩ nhiên cháu không muốn đánh mất niềm tin của ông ấy. Tuy nhiên, cha cháu cũng rất thích Wickham. Thưa mợ, nói ngắn gọn, cháu xin lỗi vì đã làm mợ không vui. Hằng ngày, chúng ta chứng kiến rất nhiều người trẻ yêu nhau: Họ hiếm khi bị kìm hãm bởi tiền bạc hay vật chất. Khi sa vào lưới tình, làm sao cháu có thể hứa rằng mình sẽ khôn ngoan hơn những người cùng trang lứa để cưỡng lại sức hút của nó? Làm sao cháu có thể chắc chắn rằng mình sẽ lựa chọn theo lý trí? Hiện tại, cháu chỉ có thể hứa với mợ rằng cháu sẽ không hấp tấp. Cháu sẽ không vội vàng cho rằng mình là đối tượng duy nhất trong lòng Wickham. Khi ở bên cạnh anh ấy, cháu sẽ không mơ tưởng gì. Nói tóm lại, cháu sẽ cố gắng hết sức.”

“Có lẽ sẽ tốt hơn nếu cháu khuyên anh ta đừng tới đây thường xuyên. Chí ít, cũng không nên đề nghị mẹ cháu mời Wickham đến nhà nữa.”

Elizabeth nở một nụ cười kín đáo, nói: “Mợ nói đúng. Hôm nọ cháu đã nói chuyện với mẹ rồi. Sẽ khôn khéo hơn nếu cháu giữ một khoảng cách nhất định và không can dự nhiều. Nhưng anh ấy không ghé thăm cháu thường xuyên như mợ nghĩ đâu. Vì tuần này mợ đến chơi, nên anh ấy mới được mời đến nhiều lần. Mợ biết tính khí của

mẹ cháu mà. Để tiếp đãi khách chu đáo, cần phải có những đám đông để khuấy động không khí, trò chuyện vui vẻ. Với tất cả lòng chân thành, cháu xin hứa sẽ làm những điều mà mình cho là đúng đắn nhất. Cháu hy vọng như vậy sẽ khiến mợ hài lòng."

Bà Gardiner bày tỏ sự hài lòng với câu trả lời của Elizabeth. Elizabeth cảm ơn bà đã có lòng tốt nhắc nhở nàng. Họ chia tay nhau, trong lòng đều cảm thấy vui mừng vì những lời góp ý được đưa ra mà không có sự chống đối hay giận dữ.

Collins quay lại quận Hertfordshire sau khi ông bà Gardiner và Jane rời đi. Lần này, sự quay lại của anh không khiến bà Bennet cảm thấy khó chịu, vì anh ở hẳn nhà Lucas. Ngày kết hôn giữa Collins và Charlotte đã cận kề, bà Bennet đành cam chịu và thừa nhận chuyện này không thể cứu vãn được nữa. Bà lặp lại nhiều lần, bằng một chất giọng gắt gỏng câu "Chúc hai người hạnh phúc".

Thứ Năm sẽ là ngày cưới. Do đó ngày thứ Tư, Charlotte đến Longbourn nói lời tạm biệt. Khi Charlotte đứng lên chuẩn bị ra về, Elizabeth cảm thấy xấu hổ về những câu nói khiếm nhã và lời chúc tẻ nhạt, thiếu chân thành của mẹ. Cộng thêm sự xúc động dâng trào, nàng vội vã tiễn bạn ra khỏi phòng. Khi hai cô gái bước xuống cầu thang, Charlotte nói: "Eliza, tôi mong mình sẽ nhận được tin tức của chị thường xuyên."

"Đương nhiên rồi."

"Xin hãy cho tôi một ân huệ nữa. Chị sẽ đến thăm tôi chứ?"

"Tôi hy vọng chúng ta sẽ thường xuyên gặp nhau ở quận Hertfordshire."

"Tôi sẽ không có cơ hội rời khỏi Kent trong thời gian tới. Bởi vậy, làm ơn hứa với tôi, chị sẽ đến thăm tôi ở Hunsford."

Elizabeth không thể từ chối, mặc dù nàng biết rằng chuyến viếng thăm sẽ không mấy dễ chịu. Charlotte nói thêm: “Cha tôi và Maria sẽ đến thăm tôi vào tháng Ba. Tôi hy vọng chị sẽ đồng ý đi với họ. Eliza, chị sẽ được đón tiếp nồng hậu giống như họ.”

Cuối cùng, đám cưới của Collins và Charlotte được cử hành.

Sau khi kết thúc nghi lễ ở nhà thờ, cô dâu và chú rể lên đường đi Kent. Tại lối ra của nhà thờ, mọi người thay phiên nhau chúc tụng, từ biệt, dặn dò. Một thời gian sau, Elizabeth hăm hở đón nhận những lá thư đầu tiên của Charlotte. Hai người tiếp tục trao đổi thư tín thường xuyên như xưa, nhưng sự cởi mở, thẳng thắn đã không còn tồn tại giữa họ nữa. Elizabeth viết thư cho bạn với tâm trạng nặng trĩu; nàng nhận thấy sự thân quen, gắn bó keo sơn giữa hai người đã tan biến. Nàng chưa từng sao nhãng việc trả lời thư của Charlotte, nhưng tất cả chỉ vì những kỷ niệm đẹp trước đây giữa hai người, còn thực tại không thể níu giữ nàng nữa. Lúc này, nàng rất tò mò về gia đình mới của Charlotte, về phu nhân Catherine và về hạnh phúc mà cô hằng mong ước. Sau khi đọc xong những bức thư, nàng nhận ra rằng Charlotte kể cho mình nghe toàn những điều mà mình đã tiên đoán từ trước: Charlotte không giấu được sự phấn khởi, hào hứng; dường như cô đang sống rất thoải mái, sung túc; mọi thứ được nhắc đến trong thư đều thấm đượm lời khen ngợi. Căn nhà, đồ đạc, hàng xóm, đường phố đều hợp với sở thích của Charlotte. Bên cạnh đó, phu nhân Catherine rất thân thiện và ân cần. Elizabeth có thể bắt gặp những mô tả về Hunsford và Rosings của Collins trong những trang viết của Charlotte, theo cách tiết chế hơn, giảm nhẹ hơn. Nàng hiểu rằng, phải chờ đến lúc tới thăm

Charlotte ở Hunsford mới có thể tìm hiểu phần còn lại của câu chuyện.

Jane cũng gửi thư cho em gái để thông báo rằng họ đã đến London an toàn. Elizabeth hy vọng lá thư tiếp theo của chị sẽ nhắc đến gia đình Bingley.

Tuy nhiên, niềm hy vọng của nàng cũng chịu chung số phận như biết bao niềm hy vọng khác... Jane đã ở London được một tuần, nhưng nàng vẫn chưa từng gặp hay nghe ngóng được tin tức gì về Caroline. Jane cho rằng lá thư cuối cùng của nàng gửi cho Caroline từ Longbourn đã bị thất lạc.

Nàng viết tiếp rằng: "Ngày mai, mợ sẽ đi qua khu phố họ sống và chị sẽ nhân dịp này ghé thăm đường Grosvenor."

Sau khi đến thăm gia đình Bingley, Jane viết thư báo cho Elizabeth biết rằng nàng đã gặp Caroline. Nàng kể: "Caroline không cảm thấy phấn khích hay dữ dội khi gặp chị. Tuy nhiên, cô ấy tỏ ra vui mừng và trách chị đến London mà không báo trước. Điều này chứng tỏ chị đoán đúng, lá thư của chị đã không đến tay cô ấy. Đương nhiên, chị đã hỏi thăm anh trai của Caroline. Bingley vẫn khỏe nhưng thường xuyên ra ngoài cùng Darcy, đến

nỗi hai chị em của Bingley cũng hiếm khi gặp mặt anh ấy. Chị cũng biết rằng em gái của Darcy sẽ đến nhà dùng bữa tối. Chị rất muốn gặp cô ấy. Nhưng chị không thể ở lại lâu, Caroline và bà Hurst có chuyện phải đi. Chắc là họ sẽ đến thăm chị sớm thôi."

Elizabeth lắc đầu khi đọc lá thư này. Nó chứng minh rằng chỉ có may mắn hoặc tình cờ mới giúp Bingley nhận ra Jane đã có mặt ở London.

Bốn tuần lễ trôi qua mà Jane vẫn chưa gặp được Bingley. Nàng tự an ủi bản thân rằng mình không hối hận về những gì đã làm. Tuy vậy, nàng không thể không nhận ra thái độ hờ hững của Caroline. Nàng kiên nhẫn chờ đợi trước hiên nhà mỗi sáng trong suốt hai tuần và không ngừng bào chữa cho Caroline. Cuối cùng cô cũng xuất hiện. Cuộc thăm viếng diễn ra chóng vánh và thái độ của Caroline thay đổi chóng mặt. Jane không còn tự lừa dối mình được nữa. Lá thư nàng viết cho Elizabeth đã thừa nhận tất cả.

“Lizzy thân mến, em thật sự rất xuất sắc, chị chắc chắn về điều đó. Em có thể tự hào khi biết rằng mình đã đưa ra một phán đoán không thể chuẩn xác hơn. Chị đã sai lầm khi tin vào tình cảm yêu mến của Caroline. Nhưng em yêu quý, ngay cả khi mọi bằng chứng đều cho thấy em nói đúng, chị vẫn khẳng định rằng, sau khi chứng kiến thái độ thân thiện, dễ mến của Caroline từ đầu đến giờ, chị tin tưởng cô ấy là chuyện thường tình, dễ hiểu. Niềm tin của chị cũng tự nhiên, thuần túy như óc phán đoán, nghi ngờ của em vậy. Đừng cho rằng chị cố chấp, bướng bỉnh khi nói ra điều đó. Chị thật sự không hiểu vì sao cô ấy muốn kết thân, tỏ ra gần gũi với chị; nhưng nếu tình huống tương tự xảy đến, rất có thể chị sẽ bị lừa dối lần nữa.

Mãi hôm qua Caroline mới đến thăm chị. Trước đó, cô ấy bặt vô âm tín, không một lá thư, không một tin nhắn. Khi đã vào nhà, cô ấy thể hiện rõ sự thờ ơ, lạnh nhạt. Cô ấy xin lỗi một cách sơ sài, xã giao vì đã không báo trước chuyến viếng thăm, chẳng hề hứa hẹn điều gì về lần gặp gỡ tiếp theo. Cô ấy dường như biến thành một con người khác, thay đổi đáng sợ đến nỗi sau khi cô ấy ra về, chị quyết định cắt đứt tình bạn với cô ấy. Chị cảm thấy

buồn và thương, đồng thời trách móc cô ấy. Caroline đã lầm khi cố tình thể hiện tình cảm và thiện chí đặc biệt đối với chị, bởi chính cô ấy là người chủ động làm thân với chị trước. Chị thương cho

Caroline, bởi cô ấy nhất định sẽ bị lương tâm dằn vặt vì đã làm điều sai trái; chị cũng thương Caroline vì quá lo lắng cho anh trai mà lầm đường lạc lối. Về phần chị, không cần giải thích thêm nữa. Chúng ta đều biết rằng sự lo lắng của Caroline là không cần thiết. Vì anh trai, Caroline sẵn sàng ôm vào lòng rất nhiều mối bận tâm, lo lắng. Dù mối lo ấy là gì đi nữa, nó rất đáng quý, tự nhiên và tốt bụng.

Tuy nhiên, chị thấy bất ngờ khi mà đến tận bây giờ Caroline vẫn không ngừng lo lắng: Nếu Bingley có chút tình cảm với chị, thì anh ấy đã đến gặp chị từ lâu rồi. Qua lời kể của Caroline, chị tin chắc Bingley biết chị có mặt trong thành phố. Không chỉ vậy, với cách nói chuyện của Caroline, dường như cô ấy đang cố thuyết phục chính mình rằng Bingley rất thích em gái của Darcy. Chị không hiểu nổi. Chị sẽ không ngần ngại nhận xét thẳng thắn rằng có ai đó đang lừa gạt, giả dối, hai mặt trong chuyện này. Chị sẽ cố gắng xua tan mọi ý nghĩ đau lòng và chỉ nghĩ về những chuyện vui, ví dụ như tình cảm của em và tấm lòng không bao giờ thay đổi của cậu mợ chúng ta.

Hãy sớm viết thư cho chị nhé. Caroline từng đề cập tới chuyện Bingley sẽ không trở lại Netherfield nữa và sẽ trả lại căn nhà, nhưng không chắc chắn lắm. Tốt hơn hết chúng ta không nên nhắc đến chuyện này nữa. Chị rất vui vì em đã nhận được tin tốt từ những người bạn ở Hunsford. Em hãy đi cùng ngài William và Maria đến thăm họ. Chị tin chắc em sẽ tận hưởng quãng thời gian dễ chịu ở đó.

Chị của em."

Lá thư khiến Elizabeth cảm thấy đau lòng, nhưng sau đó nàng lấy lại tinh thần khi nghĩ rằng Jane không còn bị Caroline lừa dối nữa. Mọi hy vọng vào Bingley đều đã tan theo mây khói. Nàng không muốn tình cảm của Bingley giống như xưa nữa. Trong thâm tâm, Elizabeth coi thường Bingley. Để trừng phạt Bingley, cũng như để mở ra một lối đi khác tốt đẹp hơn cho Jane, Elizabeth thành thật

mong rằng chàng sẽ sớm kết hôn với em gái của Darcy. Nếu những gì Wickham nói là đúng, Georgiana sẽ khiến Bingley hối tiếc về những gì chàng đã vứt bỏ.

Cũng trong khoảng thời gian này, bà Gardiner nhắc nhở Elizabeth về lời hứa của nàng trong chuyện Wickham và bà muốn biết kế hoạch tiến triển đến đâu rồi. Elizabeth đành viết thư kể cho bà nghe những chuyện khiến bà vui lòng, còn nàng thì ngược lại. Sự yêu thích đặc biệt của Wickham dành cho Elizabeth đang dần lắng xuống, sự quan tâm của anh đã biến mất và anh theo đuổi một cô gái khác. Elizabeth quan sát rất kĩ và nhận ra tất cả những thay đổi đó, tuy nhiên nàng không thật sự cảm thấy buồn. Nàng có thể viết về những điều đó mà không đau đớn, quặn thắt. Trái tim nàng có chút xao động, nhưng niềm kiêu hãnh của nàng nhanh chóng được vỗ về khi nàng tin rằng mình chỉ thiếu tiền bạc, của cải mà thôi. Một cô gái bất ngờ được thừa hưởng khối gia sản mười ngàn bảng nghiễm nhiên trở nên quyến rũ và thu hút, khiến Wickham tình nguyện dành tặng tất cả sự dịu dàng, quan tâm. Đối diện với sự ra đi của Wickham, dường như Elizabeth không còn sáng suốt như lúc đối diện với trường hợp của Charlotte. Nàng không tranh cãi với Wickham khi biết tin anh muốn tìm hiểu cô gái khác, cũng không cảnh báo anh về những rủi ro khi đánh đổi hạnh phúc vì vật chất. Elizabeth cho rằng hành động của Wickham là hiển nhiên, hợp lý, dù anh sẽ gặp đôi chút khó khăn khi phải từ bỏ tình cảm ấp ủ dành cho nàng. Sau tất cả, anh đã có một quyết định khôn ngoan và thích đáng. Nàng chân thành cầu phúc cho anh.

Elizabeth kể cho bà Gardiner nghe hết mọi chuyện. Nàng viết tiếp trong thư:

“Thưa mợ, bây giờ cháu đã tin là mình chưa thực sự yêu Wickham. Nếu cháu yêu anh ấy say đắm, chỉ cần nghe đến tên anh ấy thôi cũng khiến cháu thù hận khôn nguôi, đồng thời ước anh ấy xuống địa ngục ngay. Thế nhưng, cháu không chỉ cảm thấy quý mến anh Wickham, mà còn rất vô tư, dễ chịu với cô King. Cháu không ghét cô ấy; ngược lại cháu luôn thừa nhận những phẩm chất tốt đẹp của cô ấy. Đây không phải là tình yêu đâu, thưa mợ. Sự cẩn trọng của cháu đã phát huy tác dụng. Thật

ra, trông cháu sẽ thú vị hơn khi trở nên suy sụp, buồn bã; nhưng sau cùng, cháu vẫn thích sự ổn định và kiềm chế cảm xúc hơn. Kitty và Lydia khó chấp nhận sự thay lòng của Wickham hơn cháu. Các em còn nhỏ và chưa va chạm với cuộc đời. Mấy đứa nó không muốn chấp nhận một sự thật nghiệt ngã rằng: Như bao người khác, những thanh niên đáng yêu, dễ thương cũng cần thứ gì đó để duy trì cuộc sống.”

CHƯƠNG 27

Tháng Giêng và tháng Hai trôi qua trong lạnh lẽo, u ám và bùn đất. Không có chuyện gì đáng chú ý xảy ra tại Longbourn. Các cô gái không có việc gì để làm, ngoại trừ những cuộc tản bộ tới Meryton. Tháng Ba đến, cũng là lúc Elizabeth đi Hunsford theo dự tính. Ban đầu, nàng không thật sự nghiêm túc trong việc khởi hành, nhưng về sau nàng nhận thấy Charlotte rất mong chờ cuộc viếng thăm của mình. Dần dần, Elizabeth tìm thấy hứng thú và háo hức trong chuyến đi sắp tới. Sự xa cách lâu ngày và nỗi nhớ Charlotte làm tăng thêm khát khao gặp lại bạn của Elizabeth và làm dịu đi sự chán ghét của nàng với Collins. Chuyến đi cũng sẽ giúp nàng mở mang đầu óc, tăng cường hiểu biết. Mặt khác, với sự hiện diện của một người mẹ hay càu nhàu và những cô em gái không cùng sở thích, ở nhà không phải lúc nào cũng là thiên đường. Thay đổi không khí một chút là việc đáng làm. Nhân tiện, nàng cũng muốn ghé qua London xem Jane đang sống ra sao. Mọi việc đều diễn ra thuận lợi như Charlotte sắp đặt. Elizabeth sẽ đồng hành với ngài William và cô con gái thứ hai của ngài. Kế hoạch trở nên hoàn hảo khi Elizabeth sẽ ở lại London một đêm để nghỉ ngơi.

Chỉ có một chuyện khiến Elizabeth bận tâm, đó là nàng phải rời xa cha. Ông rất nhớ con gái khi nàng đi xa. Dù không muốn nhưng ông vẫn bằng lòng để con đi và dặn Elizabeth viết thư cho ông, ông cũng hứa sẽ hồi âm.

Cuộc chia tay giữa Elizabeth và Wickham diễn ra rất chân thành, nhất là về phía Wickham. Tuy đang đeo đuổi người con gái khác nhưng Wickham không quên Elizabeth là người con gái đầu tiên khơi dậy trong lòng anh những rung động, người đầu tiên lắng nghe và thấu hiểu anh mỗi khi giãi bày tâm sự, cũng là người đầu tiên xứng đáng để anh ngưỡng mộ.

Wickham chúc Elizabeth một chuyến đi bình an, nhắc nhở nàng về con người thật sự của phu nhân Catherine, đồng thời hy vọng rằng hai người sẽ luôn hòa hợp và hiểu nhau, dù ở bất cứ nơi đâu. Elizabeth thật sự cảm động và trân trọng Wickham. Lúc rời đi, nàng tin rằng Wickham sẽ luôn là hình mẫu của người đàn ông dễ thương trong lòng nàng, dù sau này anh kết hôn hay sống độc thân đi chăng nữa.

Những người đồng hành với Elizabeth ngày hôm sau không thể sánh được với Wickham về sự dễ mến và lịch thiệp. Ngài William và con gái Maria - một cô gái có tính tình vui vẻ nhưng đầu óc cũng rỗng tuếch như cha, cả hai đều không có gì đáng để lắng nghe. Elizabeth thử lắng nghe họ trò chuyện, ngỡ như đang nghe tiếng kêu lách cách của xe ngựa. Thật ra Elizabeth cũng thích nghe những điều ngớ ngẩn, nhưng nàng quen biết ngài William quá lâu rồi. Nàng biết ngài không có gì để nói ngoài chuyện phong tước hiệp sĩ. Sự quý phái của ngài ngày càng trở nên nhạt nhòa, giống như những thông tin ngài kể.

Quãng đường tới London chỉ dài hai mươi bốn dặm. Họ khởi hành từ sáng sớm, vậy nên họ đã có mặt tại đường Gracechurch vào buổi trưa. Qua khung cửa sổ phòng khách, Jane ngóng trông sự xuất hiện của mọi người. Khi họ vào tới hành lang, Jane đã chờ sẵn

ở đó để đón. Động thái đầu tiên của Elizabeth là quan sát thật kĩ sắc mặt của chị. Nàng rất vui khi thấy chị khỏe mạnh và đáng yêu như thường lệ. Trên cầu thang là mấy bé trai, bé gái nhà Gardiner. Tụi nhóc hăm hở chào đón chị họ, không chịu ngồi yên trong phòng giải trí. Chúng vẫn còn xấu hổ và không dám bước xuống cầu thang vì đã không gặp Elizabeth cả năm nay. Không khí vui tươi, ấm áp bao trùm cả gia đình. Một ngày trôi qua êm đềm; buổi sáng họ đi mua sắm và buổi tối thì đi xem nhạc kịch.

Trong nhà hát, Elizabeth ngồi cạnh mợ để trò chuyện. Hai người nói về Jane. Sau khi nghe mợ kể, thay vì ngạc nhiên, Elizabeth cảm thấy buồn nhiều hơn. Jane đã có những khoảng thời gian chán nản mặc dù nàng luôn đấu tranh tư tưởng để tự vực mình lên. Họ mong rằng tình trạng này sẽ không tiếp diễn nữa. Bà Gardiner cũng cung cấp thêm một số chi tiết về cuộc viếng thăm của Caroline; bà nhắc lại một số đoạn hội thoại giữa Jane và cô em của Bingley. Những lời mà Caroline nói đã cho thấy cô chủ động cắt đứt quan hệ với Jane.

Bà Gardiner tiếp tục hỏi han cháu gái về việc Wickham ra đi và khen nàng đón nhận mọi việc một cách bình thản. Bà nói thêm: “Nhưng Elizabeth thân mến, cô King là người thế nào? Mợ cảm thấy đáng buồn khi nghĩ đến anh chàng tham lam tiền bạc đó.”

“Thưa mợ, xin hãy cho cháu biết, đâu là sự khác biệt giữa hám lợi và khôn ngoan? Khi nào sự hám lợi dừng lại và nhường chỗ cho sự khôn ngoan? Giáng sinh vừa rồi, mợ lo ngại Wickham sẽ cưới cháu; mợ cho rằng cuộc hôn nhân này thiếu khôn ngoan, thiếu tính toán. Bây giờ anh ấy đang cố gắng chinh phục một cô gái có khối tài sản vỏn vẹn mười ngàn bảng ít ỏi, mợ lại cho rằng anh ấy là kẻ hám tiền, đào mỏ.”

“Hãy cho mợ biết cô King là người thế nào, mợ sẽ tự biết mình cần phải nghĩ sao cho đúng.”

“Theo như cháu biết, đó là một cô gái tốt. Cháu chưa nghe ai nói xấu về cô ấy cả.”

“Nhưng Wickham không hề chú ý đến cô ta, cho tới khi ông nội của cô ta qua đời và để lại khối tài sản kếch sù.”

“Không đúng thưa mợ. Tại sao Wickham phải chú ý đến cô ấy trước khi ông nội cô ấy qua đời chứ? Điều này không quan trọng. Nếu anh ấy không yêu cháu vì cháu nghèo, anh ấy có quyền tìm kiếm một cô gái khác giàu hơn, sung túc hơn. Mợ nghĩ mà xem, lúc ông nội cô King còn sống, cô ấy cũng nghèo y như cháu, vậy thì Wickham chú ý đến cô ấy để làm gì?”

“Nhưng làm như vậy quả thật sỗ sàng, thiếu tế nhị. Wickham theo đuổi cô ta ngay sau khi cô ta trở thành người thừa kế bạc triệu.”

“Một người đàn ông lâm vào tình trạng khốn khổ, phiền muộn sẽ không có thời gian để làm những việc đứng đắn, lịch lãm mà chúng ta thường muốn chứng kiến. Nếu cô King không phản đối, tại sao chúng ta lại phản đối?”

“Cô ta không phản đối không có nghĩa là việc làm của anh ta nghiễm nhiên được chấp nhận. Nó chỉ chứng tỏ cô King là người thiếu trực giác và cảm giác.”

Elizabeth thốt lên: “Vâng, cứ theo ý mợ đi ạ. Coi như anh ấy là người hám lợi và cô ấy là người ngu xuẩn.”

“Không đâu Lizzy, đó không phải điều mợ muốn nói. Mợ sẽ cảm thấy day dứt nếu đi nói xấu một thanh niên từng sống lâu năm tại Derbyshire.”

“Ồ! Cứ cho là cháu đánh giá rất thấp những thanh niên sống ở Derbyshire đi; và những người bạn thân thiết nhất của họ sống ở Hertfordshire cũng không khá hơn gì. Cháu đã chán ngấy họ. Tạ ơn Chúa! Ngày mai cháu sẽ đi gặp một người đàn ông không có điểm gì dễ mến, từ nhân phẩm, trí tuệ tới hành động. Cuối cùng, chỉ có những người đàn ông ngu dại mới đáng để ta quen biết, tìm hiểu.”

“Chú ý ngôn từ Lizzy, mợ thấy cháu đang lộ rõ sự thất vọng.”

Trước khi màn trình diễn trên sân khấu khép lại, Elizabeth bất ngờ nhận được lời mời tham dự một chuyến du lịch được tổ chức vào mùa hè năm sau cùng gia đình bà Gardiner.

“Cậu mợ vẫn chưa quyết định địa điểm, nhưng có lẽ chúng ta sẽ tới vùng hồ The Lakes.”

Với Elizabeth, đây là điều không thể tuyệt vời hơn. Nàng nhận lời một cách hồ hởi và biết ơn. Nàng thốt lên sung sướng: “Ôi, mợ yêu quý, thật là hạnh phúc và vui sướng! Cậu mợ đem tới cho cháu sức sống và nhiệt huyết tươi mới. Tạm biệt những nỗi thất vọng và u buồn. Hãy ngắm nhìn núi sông và quên hết mấy gã đàn ông. Chúng ta sẽ có những giây phút rong ruổi bất tận trên đường. Đến khi về nhà, chúng ta sẽ không giống với những vị khách du lịch thông thường khác: Họ không lưu lại bất cứ điều gì trong đầu. Chúng ta biết nơi nào mình đã đi qua, hồi tưởng những gì đã thấy. Sông, hồ, núi non sẽ không còn lộn xộn trong ký ức của chúng ta; và khi cố gắng mô tả một khung cảnh đặc biệt nào đó, chúng ta sẽ không cãi vã. Những hoài niệm về chuyến đi đầu tiên của chúng ta sẽ thú vị hơn, đẹp đẽ hơn những dấu ấn mờ nhạt trong lòng các du khách khác.”

CHƯƠNG 28

Ngày hôm sau, Elizabeth tiếp tục cuộc hành trình. Mọi thứ bỗng trở nên mới mẻ và lôi cuốn đối với nàng. Nàng an tâm về tình hình sức khỏe của Jane, háo hức mỗi khi nghĩ tới chuyến du lịch ở phía bắc nước Anh. Nàng cảm thấy tràn đầy hứng khởi và lạc quan.

Sau khi ra khỏi đường lớn và rẽ vào con đường nhỏ dẫn đến Hunsford, mọi cặp mắt đều lùng sục căn nhà bé nhỏ của cha xứ Collins. Trên từng khúc cua, ngã rẽ, họ kiên trì chờ đợi bóng dáng căn nhà lọt vào tầm mắt. Con đường cứ thế chạy dọc theo hàng rào bảo vệ của khuôn viên Rosings. Elizabeth mỉm cười nhớ lại những gì nàng được nghe về những người sống ở đó.

Cuối cùng, ngôi nhà đơn sơ của Collins hiện ra. Vườn hoa um tùm, tràn ra sát lề đường. Hàng giậu xanh mơn mởn. Đám cây nguyệt quế kết thành hàng rào. Cách bài trí nói cho mọi người biết đây chính xác là nơi Collins ở. Xe ngựa dừng ở một cánh cổng nhỏ, rồi chậm rãi men theo con đường trải sỏi để vào nhà. Collins và Charlotte đợi sẵn ở cửa, gật đầu và mỉm cười đón chào khách. Những vị khách bước xuống xe, mừng rỡ chào hỏi gia chủ. Charlotte gặp lại bạn trong niềm hân hoan xúc động, còn Elizabeth cảm thấy hài lòng về sự đón tiếp nồng hậu và thắm thiết này. Ngay lập tức, nàng nhận ra cách xử sự của anh họ mình vẫn không thay đổi sau khi lập gia đình. Vẫn là phong cách xã giao, trang trọng và hình thức quá mức. Collins trò chuyện với Elizabeth vài phút để thăm hỏi gia đình nàng. Khi mọi người đang bước vào nhà, Collins

giới thiệu nét đẹp của hành lang và lối đi, rồi nhanh chóng cho các vị khách yên vị trong phòng khách. Tại đây, Collins lặp lại bài diễn văn chào đón của mình và liên tục nhắc vợ mời khách uống nước giải khát.

Elizabeth đã chuẩn bị tinh thần để đối diện với một Collins đầy kiêu hãnh và hả hê. Khi giới thiệu đồ đạc và cách bài trí trong phòng, Collins dường như cố ý nhắc nhở Elizabeth về những thứ nàng đánh mất khi từ chối lời cầu hôn của mình. Mặc dù mọi thứ đều ngăn nắp, gọn gàng, tiện nghi, nhưng Elizabeth tỏ ra không chút tiếc nuối và khiến Collins thất vọng tràn trề. Nàng chỉ nhìn Charlotte và tự hỏi tại sao cô có thể tươi vui bên cạnh một người chồng như vậy. Mỗi khi Collins nói bất cứ điều gì khiến vợ mình xấu hổ (điều này xảy ra không ít), Elizabeth lại đưa mắt nhìn Charlotte. Đôi khi nàng thấy bạn mình hơi đỏ mặt, nhưng Charlotte lờ đi như không nghe thấy. Collins để mọi người ngắm nghía tất cả đồ đạc trong phòng, từ tủ bát đĩa tới đồ chắn lò sưởi, rồi lắng nghe họ kể sơ qua về cuộc hành trình từ Longbourn đến Hunsford và những chuyện xảy ra ở London. Tiếp đến, anh mời họ đi dạo một vòng trong vườn. Khu vườn rất rộng và được thiết kế tao nhã. Tất cả cây trong vườn đều do Collins trồng. Chăm sóc khu vườn là một trong những sở thích chính của anh. Elizabeth thán phục nét mặt nghiêm túc, tỉnh bơ của Charlotte khi cô ca ngợi công việc bổ ích, lành mạnh này của chồng. Cô thừa nhận đã khuyến khích chồng làm việc đó đều đặn, thường xuyên hơn. Collins dẫn mọi người tham quan mọi ngóc ngách, giới thiệu tỉ mỉ đến nỗi không ai kịp thốt lên những lời khen mà anh vẫn hằng mong đợi. Từng vị trí trong khu vườn đều được phân tích cụ thể. Thế nên, vẻ đẹp của nó dần bị lu mờ bởi lượng thông tin quá

lớn, trong khi những vị khách thì không có thời gian để thưởng thức. Collins có thể nói đúng mã số của bất kỳ khoảng đất nào, ở mọi hướng đông tây nam bắc; anh cũng dễ dàng biết được có bao nhiêu cây trong một lùm cây xa tít.

Tuy nhiên, nếu xét trong phạm vi địa phương, quốc gia hay toàn vương quốc, khu vườn của Collins không thể nào sánh được với tòa dinh thự Rosings. Nó đẹp tuyệt diệu đến nỗi, chỉ cần một lỗ nhỏ trên thân cây bất kỳ, người ta đã có thể chiêm ngưỡng mãn nhãn khung cảnh từ nhà của Collins. Tòa nhà được xây dựng theo lối kiến trúc hiện đại, tọa lạc sừng sững trên một mô đất cao.

Tiếp đó, Collins muốn dẫn mọi người đi thăm hai đồng cỏ của mình. Tuy nhiên, những cô gái không muốn giày bị ướt khi lọ mọ đi trên nền đất sau một đêm tuyết trắng, vậy nên họ quay về trước, chỉ còn ngài William tiếp tục đồng hành với Collins. Charlotte dẫn em gái và Elizabeth vào nhà, vui vẻ giới thiệu căn nhà mà không cần chồng giúp đỡ. Căn nhà hơi nhỏ một chút nhưng rất khang trang và tiện nghi. Mọi thứ trong nhà được sắp xếp vừa vặn, ngăn nắp. Theo Elizabeth, đây là công lao của Charlotte - một người vợ thông minh và trí thức. Khi Collins vắng mặt, ai cũng cảm thấy rất thoải mái; đặc biệt là Charlotte, sự thanh thản của cô được biểu lộ một cách rõ nét. Elizabeth hiểu rằng, Charlotte chắc sẽ rất vui nếu Collins vắng nhà thường xuyên.

Các vị khách sau đó nghe tin phu nhân Catherine hiện đang ở quê. Bữa tối hôm đó, Collins nhắc lại tin này: “Thưa cô Elizabeth, cô sẽ có vinh dự được gặp phu nhân Catherine vào sáng Chủ nhật tuần sau ở nhà thờ. Khỏi cần phải nói, cô sẽ yêu mến phu nhân. Bà ấy rất nhã nhặn, lịch thiệp và tôi tin bà ấy sẽ chú ý đến cô sau buổi lễ. Tôi

cũng mạnh dạn tin rằng phu nhân sẽ mời cô và Maria tới tòa Rosings trong thời gian hai người ở đây. Thái độ của phu phân đối với Charlotte quả thật dễ chịu và ấm áp. Chúng tôi được ăn tối ở Rosings hai lần một tuần và không bao giờ phải đi bộ về nhà. Xe ngựa của phu nhân luôn sẵn sàng phục vụ. Nói đúng hơn, tôi phải nhấn mạnh là một trong những chiếc xe ngựa của phu nhân sẽ đưa chúng tôi về nhà, bởi vì phu nhân có nhiều xe ngựa lắm."

Charlotte tiếp lời: "Phu nhân Catherine là một người đáng kính và thông minh. Đối với chúng tôi, bà ấy là một người láng giềng tốt bụng, ân cần."

"Em nói rất đúng, Charlotte yêu dấu. Như tôi vừa nói, bà ấy là mẫu người mà ta không thể xem thường hay coi nhẹ."

Buổi tối dần trôi đi, chuyện vẫn luôn xoay quanh Hertfordshire và những sự kiện đã được nhắc đến qua thư. Xong xuôi, Elizabeth quay về phòng và tận hưởng sự yên tĩnh. Nàng nghĩ về mức độ mãn nguyện của Charlotte trong cuộc hôn nhân này, về sự điềm tĩnh, khéo léo của cô khi chịu đựng và quản lý ông chồng. Elizabeth phải thừa nhận rằng tất cả đều hoàn hảo. Đồng thời, nàng hình dung xem cuộc thăm viếng của mình ở đây sẽ trôi qua như thế nào, đâu là những công việc thường nhật ở đây, đối diện với thói ngắt lời vô duyên của Collins như thế nào, niềm vui khi được tham quan Rosings lớn đến đâu. Tất cả đều được lấp đầy trong trí tưởng tượng của Elizabeth.

Chiều hôm sau, Elizabeth đang ở trong phòng và chuẩn bị ra ngoài đi dạo. Nàng bất ngờ nghe thấy một âm thanh chói tai, vang vọng khắp căn nhà. Một lúc sau, Elizabeth nghe thấy tiếng bước chân sầm sập trên cầu thang và tiếng ai đó gọi nàng. Elizabeth mở

cửa và gặp Maria đang kích động, nói không ra hơi, cô kêu lớn: “Ôi Eliza, mời chị xuống phòng ăn ngay, có kịch hay để xem rồi. Em không nói cho chị biết đó là gì đâu. Nhanh lên, xuống ngay lập tức.”

Elizabeth gặng hỏi nhưng vô ích, Maria nhất định không nói. Cả hai chạy vội xuống phòng ăn, nhìn ra ngoài đường để nghe ngóng tình hình. Có hai người phụ nữ đang đứng bên xe ngựa ở cổng vào. Elizabeth nói to: “Chỉ vậy thôi sao? Chị tưởng mấy con heo đang phá phách trong vườn. Không có gì đặc biệt, ngoài phu nhân Catherine và cô con gái.”

“A! Thưa chị...” Maria sửng sốt về sự lầm lẫn của Elizabeth. “Đó không phải là phu nhân Catherine. Người lớn tuổi là bà Jenkinson, sống với gia đình phu nhân, còn người kia là con gái của phu nhân. Nhìn cô ta đi, một con người bé nhỏ. Ai mà biết cô ta lại gầy còm như vậy.”

“Thật khiếm nhã khi bắt Charlotte đứng ngoài, dưới tiết trời lộng gió như vậy. Tại sao cô ta không vào nhà?”

“Chị Charlotte nói cô ta hầu như không bao giờ làm vậy. Phải vinh dự lắm mới được cô ta đồng ý vào nhà.”

Elizabeth thì thầm vào tai Maria một cách châm biếm, sâu cay: “Chị thích vóc dáng của cô ta. Trông cô ta khá gắt gỏng và khổ sở. Quả thật xứng đôi với Darcy. Đây chính là người vợ mà Darcy cần.”

Collins và Charlotte đều đứng ở cổng nói chuyện với hai vị khách. Ngài William đứng ở cửa ra vào, dáng vẻ nghiêm chỉnh, mắt mở to, lặng lẽ ngắm nhìn cảnh tượng đỉnh cao trước mắt và nghiêng đầu chào mỗi khi tiểu thư De Bourgh nhìn về phía mình. Hành động của ngài William khiến Elizabeth vô cùng thư giãn và thích thú.

Cuối cùng, hai vị khách rời đi và gia chủ quay vào trong nhà. Collins bắt gặp Elizabeth và Maria, cất lời chúc mừng. Charlotte giải thích rằng cả nhà sẽ được mời tới dùng bữa ở Rosings vào ngày hôm sau.

CHƯƠNG 29

Sau khi nhận được lời mời của phu nhân Catherine, Collins hoàn toàn hả hê và sung sướng vì chiến tích này. Từ lâu, anh luôn muốn chứng minh sự vĩ đại của vị phu nhân bảo trợ, đồng thời cho mọi người thấy thái độ lịch thiệp của bà đối với vợ chồng anh. Thật không ngờ, cơ hội để Collins thỏa ước nguyện được phu nhân ban tặng quá sớm và anh tỏ lòng biết ơn khôn xiết. Anh nói: “Thú thật, tôi không mấy ngạc nhiên về việc phu nhân sẽ mời chúng ta đến uống trà và ở lại chơi tối Chủ nhật ở Rosings. Tôi khá chắc chắn về điều này, bởi tôi biết phu nhân là người chu đáo và hào hiệp. Tuy vậy, có ai ngờ, phu nhân lại mời chúng ta đến chơi ngay sau khi mọi người vừa đặt chân đến Hunsford chứ? Một lời mời dành cho tất cả chúng ta.”

Ngài William đáp: “Chuyện này không làm tôi ngạc nhiên. Địa vị xã hội giúp tôi có dịp tiếp xúc và am hiểu cung cách của giới thượng lưu. Ở cung điện hoàng gia, những lời mời lịch sự, tao nhã như của phu nhân Catherine không hiếm.”

Cả ngày hôm đó và buổi sáng hôm sau, mọi người chỉ nói về cuộc viếng thăm Rosings sắp tới. Để mọi người không cảm thấy choáng ngợp, Collins hướng dẫn mọi người cách ứng phó trong những tình huống cụ thể, tiết lộ bố cục của những căn phòng, số lượng người hầu và nhắc nhở về tác phong khi ăn một bữa tối thịnh soạn.

Khi những cô gái về phòng thay đồ, Collins nói với Elizabeth:

“Elizabeth thân mến, đừng lo lắng về trang phục của mình. Phu nhân Catherine không bao giờ đòi hỏi chúng ta ăn mặc sang trọng như phu nhân và tiểu thư. Tôi khuyên cô hãy mặc những bộ đẹp nhất mà mình có. Sẽ thật vô ích nếu cứ chăm chăm tôn vinh nhan sắc của bản thân. Ăn mặc đơn giản không hề khiến phu nhân coi thường hay đánh giá thấp cô. Phu nhân muốn chúng ta tôn trọng sự khác biệt đẳng cấp xã hội.”

Trong khi mọi người đang sửa soạn, Collins tiến tới gõ cửa hai, ba lần mỗi phòng để yêu cầu họ khẩn trương, vì phu nhân Catherine không muốn bữa tối bị trì hoãn. Những tiểu tiết như vậy và thói quen thường ngày của người phụ nữ quyền lực khiến Maria Lucas kinh hãi. Maria chưa va chạm nhiều với bên ngoài và cô nghĩ đến Rosings với rất nhiều lo lắng, bồn chồn, giống như những gì mà cha cô từng trải qua khi được phong tước ở điện St. James vậy.

Thời tiết hôm đó rất đẹp. Họ đi bộ rất thoải mái, chừng nửa dặm băng qua khuôn viên xanh mát của Rosings. Mỗi vườn cây có vẻ đẹp riêng, tầm vóc riêng. Elizabeth cảm thấy thích thú, dù nàng không biểu lộ sự say đắm như Collins hằng mong đợi và nàng cũng chỉ xao xuyến một chút khi anh cung cấp hàng loạt thông tin về hệ thống cửa sổ phía mặt tiền của tòa nhà. Ngài Lewis De Bourgh - chồng của phu nhân Catherine, đã tốn một khoản tiền không nhỏ để lắp kính cho tất cả các cửa sổ lúc mới xây.

Khi họ bước lên những bậc thềm của tòa đại sảnh, mỗi phút trôi qua Maria lại cảm thấy tăng thêm phần sợ hãi. Ngay cả ngài William cũng tỏ ra không được bình tĩnh. Trái ngược với hai cha con nhà Lucas, như thường lệ, Elizabeth can đảm và mạnh mẽ. Nàng chưa từng nghe nói phu nhân Catherine là người có tài năng xuất chúng

hay phẩm chất ưu việt. Sự oai vệ bắt nguồn từ tiền bạc hay chức tước không thể khiến Elizabeth sợ hãi hay bối rối.

Từ lối vào đại sảnh, Collins hào hứng chỉ cho mọi người thấy sự cân xứng tuyệt hảo của kiến trúc và những đồ trang hoàng tinh xảo trong nhà. Người hầu dẫn đường cho họ đi qua phòng đợi rồi tới phòng chính, nơi phu nhân Catherine, cô con gái và bà Jenkinson đang ngồi. Phu nhân từ tốn đứng lên chào mọi người. Lúc ở nhà, Charlotte thỏa thuận với chồng rằng cô sẽ đứng ra giới thiệu mọi người với phu nhân, và giờ cô đã làm điều đó một cách đúng đắn và khéo léo; cô không hề nói những câu xin lỗi hay cảm ơn sáo rỗng như chồng mình.

Mặc dù đã từng đến điện St. James, ngài William vẫn bị choáng ngợp trước sự tráng lệ, huy hoàng xung quanh mình, đến nỗi ngài chỉ biết cúi chào, nghiêng đầu thật thấp, sau đó ngồi xuống và không nói được lời nào. Maria chết lặng vì sợ hãi, mất hết tri giác, ngồi khúm núm bên mép ghế và không biết phải nhìn về hướng nào. Riêng Elizabeth thì cảm thấy rất tự chủ và nàng quan sát ba người phụ nữ phía trước một cách điềm tĩnh. Phu nhân Catherine là một người phụ nữ cao lớn với những nét nổi bật, rất dễ nhận thấy. Trước đây, bà ắt phải là một cô gái quyến rũ, rạng ngời. Phong cách của bà khi tiếp đón khách không mấy thân thiện, khiến họ tủi thân về thân phận thấp kém của mình. Bà không im lặng kiêu ngạo, nhưng thường nói chuyện bằng chất giọng sai khiến, mệnh lệnh và tự cho mình là trung tâm. Elizabeth nghĩ ngay tới Wickham. Quan sát một cách chăm chú và lâu dài, Elizabeth tin rằng phu nhân giống hệt như những gì Wickham đã mô tả.

Kết thúc những đánh giá về phu nhân Catherine - người có quá nhiều nét tương đồng với Darcy về dáng điệu và thái độ, Elizabeth đưa mắt quay sang nhìn tiểu thư De Bourgh. Nàng kinh ngạc y như Maria: Cô quá gầy gò và nhỏ bé, hai mẹ con gần như không có điểm gì giống nhau, từ dáng dấp tới khuôn mặt. Cơ thể cô xanh xao, ốm yếu; nhan sắc không quá tệ nhưng cũng không có gì đặc biệt. Cô nói rất ít, hầu như chỉ nói vài lời với bà Jenkinson bằng âm lượng nhỏ nhẹ, yếu ớt. Bà Jenkinson thì không có điểm gì đáng chú ý; bà chỉ chú tâm lắng nghe cô chủ nhỏ và tập trung điều chỉnh tấm che nắng để nắng khỏi chiếu vào mắt của tiểu thư.

Vài phút trôi qua, mọi người được mời tới bên ô cửa sổ để thưởng thức cảnh đẹp bên ngoài. Collins nhanh nhảu phân tích vẻ đẹp của bức tranh thiên nhiên, còn phu nhân Catherine trịnh trọng cho mọi người biết rằng quang cảnh sẽ đẹp hơn rất nhiều vào mùa hè.

Bữa tối vô cùng thịnh soạn; những người hầu, món ăn, bát đĩa đều đúng như những gì Collins miêu tả trước đó. Collins cũng tự hào nói rằng phu nhân muốn anh ngồi ở chiếc ghế cuối cùng đối diện bà. Nhìn biểu cảm hạnh phúc trên khuôn mặt Collins, người ta biết rằng trên đời này không có vinh dự nào to lớn hơn thế. Collins cắt thịt ra thành từng miếng, vừa ăn vừa khen một cách hoạt bát, tươi vui. Món ăn nào đem lên cũng đều được Collins nhận xét, bình phẩm trước, sau đó tới ngài William. Ngài William bây giờ đã hoàn hồn và hùa theo người con rể. Elizabeth không rõ phu nhân Catherine nghĩ gì trước một loạt lời khen như vậy, nhưng bà có vẻ hài lòng khi chứng kiến sự khâm phục thái quá và lố lăng của họ; bà luôn mỉm cười rất khoan dung, độ lượng, nhất là khi trên bàn ăn có

món nào đó độc đáo, mới lạ, khiến họ trầm trồ. Bầu không khí trầm lặng bao trùm, cuộc trò chuyện giữa những người đang ăn tối cùng nhau trở nên tẻ nhạt và vô vị. Elizabeth rất muốn góp chuyện khi có cơ hội, nhưng vì nàng ngồi giữa Charlotte và tiểu thư De Bourgh nên cũng đành bất lực: Charlotte như bị hút hồn, mắt không rời phu nhân Catherine; còn tiểu thư De Bourgh thì không hé răng nửa lời trong suốt buổi tối. Bà Jenkinson mải mê chăm sóc tiểu thư, nhắc cô ăn thêm và đảm bảo cô được thoải mái nhất. Maria không dám nói gì. Những người đàn ông thì chỉ biết ăn và tán thưởng.

Tiếp đó, mọi người quay lại phòng khách. Các quý cô buộc phải lắng nghe phu phân Catherine nói. Bà nói liên tục, không ngừng nghỉ, cho tới khi cà phê được mang ra. Phu nhân cho ý kiến về mọi vấn đề một cách thẳng thắn và quyết liệt. Chất giọng khảng khái cho thấy bà hiếm khi bị ai đó phản đối hay tranh luận. Phu nhân hỏi thăm chuyện gia đình Charlotte một cách tỉ mỉ và thân mật. Bà chỉ bảo Charlotte một cách tường tận phương pháp cai quản mọi việc trong nhà, lèo lái gia đình nhỏ đến bờ hạnh phúc. Phu nhân còn hướng dẫn Charlotte chăm sóc đàn bò và gia súc. Elizabeth nhận thấy không gì có thể qua mắt được người đàn bà này, không gì có thể khiến bà cảm thấy quyền lực hơn việc ra lệnh và chi phối người khác. Nhân lúc nói chuyện với Collins, bà đặt ra rất nhiều câu hỏi cho Maria và đặc biệt là Elizabeth, bởi lẽ bà không có nhiều thông tin về nàng và gia đình nàng; bà nhận xét với Collins rằng Elizabeth là một cô gái trẻ trung, tử tế và có giáo dục tốt. Phu nhân hỏi nàng rất nhiều thứ, chẳng hạn như nàng có bao nhiêu chị em gái tất cả, ai lớn, ai nhỏ, có ai sắp lập gia đình chưa, họ có đẹp không, họ đi học ở đâu, cha dùng xe ngựa loại gì và tên của mẹ lúc chưa lấy chồng là

gì. Elizabeth cảm thấy cực kỳ khó chịu, nhưng nàng vẫn trả lời hết các câu hỏi một cách điềm đạm. Sau cùng, phu nhân Catherine nói: “Theo như tôi biết, tài sản của cha cô sẽ được truyền lại cho Collins. Thế nên vị hôn thê của Collins...” Phu nhân quay sang Charlotte nói: “Tôi mừng cho chị.”

Bà tiếp tục: “Ngoài việc đó ra, không có lý do gì để chiếm đoạt tài sản của những người phụ nữ nhà Bennet. Chuyện đó không bao giờ xảy ra trong gia đình Lewis De Bourgh chúng tôi. Cô có biết đàn và hát không, cô Bennet?”

“Biết một chút thôi ạ.”

“Ồ! Chúng tôi sẽ rất vui nếu sau này có dịp xem cô biểu diễn. Cây đàn của chúng tôi là loại thượng hạng, vượt trội hơn so với... Cô nên thử chơi cho biết. Mấy chị em gái của cô có biết đàn và hát không?”

“Chỉ một người trong số họ biết thôi ạ.”

“Tại sao tất cả các cô không học cùng nhau? Các cô nên học.

Mấy cô con gái nhà Webb đều biết chơi đàn, mặc dù thu nhập của cha họ không nhiều bằng cha cô. Cô có biết vẽ không?”

“Dạ, không biết một chút nào ạ.”

“Sao cơ? Tất cả các chị em cô đều không biết vẽ?”

“Đúng vậy, không một người nào ạ.”

“Thế thì lạ thật. Tôi đoán là các cô không có cơ hội. Mẹ của các cô nên dẫn các cô đi London vào mùa xuân để học vẽ.”

“Mẹ cháu không phản đối nhưng cha cháu rất ghét London.”

“Cô gia sư vẫn làm việc với các cô chứ?”

“Tụi cháu chưa bao giờ có gia sư.”

“Không có gia sư? Sao có thể như vậy được? Nhà có năm cô con gái mà không thuê một cô giáo tại gia? Tôi chưa bao giờ nghe những điều như vậy. Mẹ của các cô đúng là chịu kiếp nô lệ trong việc nuôi dạy các cô.”

Elizabeth không thể nhịn được cười khi giải thích cho phu nhân Catherine rằng mọi chuyện không như bà nghĩ.

“Thế thì ai là người dạy bảo các cô? Ai chăm sóc các cô? Không có gia sư, các cô sẽ bị bỏ bê, sao nhãng.”

“Nếu so với một số gia đình khác, có lẽ chúng cháu bị bỏ bê thật. Nhưng chỉ cần chúng cháu ham học, chúng cháu sẽ được tạo điều kiện. Chúng cháu luôn được khuyến khích đọc sách và luôn có thầy dạy khi cần. Còn đứa nào không muốn học thì thôi.”

“À, đúng vậy, nhưng có gia sư tại nhà thì sẽ đảm bảo việc dạy dỗ dễ dàng hơn. Nếu tôi quen biết mẹ cô, tôi nhất định sẽ khuyên bà ấy thuê một người. Chuyện học hành quan trọng nhất là phải trau dồi liên tục, kiên trì đào tạo; và cô gia sư chính là giải pháp tốt nhất. Thật tuyệt, không biết bao nhiêu gia đình đã được tôi bày cách như vậy. Tôi thấy hạnh phúc khi giúp thế hệ trẻ phát triển trong những điều kiện tốt nhất. Nhờ có lời khuyên của tôi, bốn cô cháu gái của bà Jenkinson hiện giờ đang sống rất tốt.

Mới hôm trước, tôi giới thiệu một vị gia sư trẻ cho một gia đình nọ. Người này tôi quen một cách tình cờ, và gia đình thuê cô ta đã hoàn toàn hài lòng. Chị Collins, hình như tôi từng kể với chị rằng phu nhân Metcalfe đã đến cảm ơn tôi ngày hôm qua? Bà ta cho rằng tôi đã giới thiệu cho bà ta một viên ngọc quý: Cô Pope là một nhân tài. Cô Bennet, trong mấy đứa em của cô, đã có ai ra ngoài giao tiếp với mọi người chưa?”

“Tất cả các chị em cháu, thưa phu nhân.”

“Tất cả các cô? Gì chứ? Cả năm người luôn sao? Lạ đời. Và cô là người con thứ hai trong gia đình? Mấy đứa em được phép ra ngoài giao tiếp trước khi chị mình kết hôn? Các em của cô chắc hẳn còn rất nhỏ?”

“Dạ đúng, em út của cháu chưa được mười sáu tuổi. Có lẽ nó còn quá nhỏ để làm quen với bạn bè bên ngoài. Nhưng thưa phu nhân, cháu cũng thương các em nếu tụi nó không có cơ hội ra ngoài khám phá thế giới chỉ vì những người chị không muốn hoặc không thể kết hôn sớm. Con gái út trong nhà cũng có quyền tận hưởng tuổi thanh xuân như những người chị cả. Nếu chúng nó bị “nhốt” ở nhà chỉ vì chuyện kết hôn của các chị, điều này sẽ ảnh hưởng xấu đến tình cảm chị em, cũng không giúp mở mang đầu óc.”

“Tuổi đời của cô còn khá trẻ mà đã đưa ra quan điểm của mình một cách quyết đoán như vậy. Cô bao nhiêu tuổi rồi?”

Elizabeth mỉm cười trả lời: “Mong phu nhân hiểu cho, với ba đứa em gái trẻ trung, chín chắn, cháu không cần quan tâm đến tuổi tác của mình nữa.”

Phu nhân Catherine sững sờ vì không nhận được câu trả lời trực tiếp của Elizabeth. Nàng đoán mình là nhân vật đầu tiên dám đùa giỡn với phu nhân một cách táo tợn và anh dũng như vậy.

“Tôi đoán cô không trên hai mươi tuổi, bởi vậy cô không cần phải che giấu tuổi thật của mình.”

“Cháu vẫn chưa tròn hai mươi mốt tuổi.”

Sau khi dùng trà xong, những người đàn ông quay lại và bàn chơi bài được mang ra. Phu nhân Catherine, ngài William và vợ chồng Collins tạo thành một nhóm bốn người. Tiểu thư De Bourgh

chơi môn khác, do đó Maria, Elizabeth và bà Jenkinson vinh dự nhập cuộc với tiểu thư. Bàn chơi của họ vô cùng buồn tẻ. Những lời thoại ít ỏi hầu như chỉ liên quan đến ván bài, ngoại trừ bà Jenkinson - thường xuyên tỏ vẻ lo lắng cho tiểu thư, sợ cô bị nóng hay lạnh, quá nhiều ánh sáng hay quá tối. Bàn bên kia thì có nhiều chuyện để nói hơn. Phu nhân Catherine chỉ ra lỗi trong khi chơi của ba người còn lại, hồi tưởng những giai thoại cuộc đời. Collins bận rộn đồng tình với tất cả những gì phu nhân nói, cảm ơn rối rít mỗi khi anh thắng và không quên xin lỗi khi anh thắng quá nhiều. Ngài William nói ít hơn. Ngài cố gắng ghim vào trong đầu những giai thoại và tên của những nhà quý tộc mà mình nghe được.

Khi phu nhân Catherine và cô con gái đã chán đánh bài, người hầu dọn dẹp đồ đạc và phu nhân đề nghị cho xe ngựa đưa mọi người về. Collins chấp nhận với lòng biết ơn. Trong thời gian đợi xe, tất cả mọi người tập trung quanh lò sưởi để nghe phu nhân phán đoán thời tiết ngày hôm sau. Lúc chia tay, Collins không ngừng nói cảm ơn và ngài William không ngừng nghiêng đầu chào. Ngay sau khi đi khỏi, Collins hỏi ý kiến của Elizabeth về những gì nàng đã thấy ở Rosings. Nể mặt Charlotte, Elizabeth đành đưa ra những lời nhận xét mỹ miều hơn so với thực tế. Dù cho nàng nhẫn nhịn, hết lòng khen ngợi, Collins vẫn không thỏa mãn. Anh tự mình tán dương phu nhân thêm nhiều lần nữa.

CHƯƠNG 30

Ngài William chỉ ở lại Hunsford một tuần, nhưng như vậy cũng đủ để ngài yên tâm rằng con gái của mình đang sống rất thoải mái. Đối với ngài, Charlotte có một người chồng và một người hàng xóm tuyệt vời như vậy không phải điều dễ thấy. Mỗi ngày, Collins dành trọn cả buổi sáng để đưa ngài tham quan xung quanh bằng xe độc mã. Sau khi ngài William rời khỏi Hunsford, mọi người quay lại nhịp sống thường nhật. Elizabeth thấy sung sướng khi biết rằng Collins sẽ không vì sự ra đi của bố vợ mà làm phiền những người khác. Collins dành phần lớn thời gian của mình để chăm sóc khu vườn, đọc sách, viết lách, hoặc nhìn xa xăm bên ô cửa sổ phòng làm việc, hướng ra phía con đường. Các quý cô ở cùng nhau trong căn phòng phía cuối ngôi nhà. Lúc đầu, Elizabeth tự hỏi vì sao Charlotte không quy hoạch phòng ăn thành phòng sinh hoạt chung dành cho khách khứa và gia đình, vì nó rộng hơn và dễ chịu hơn, mà lại quy hoạch thành phòng làm việc của Collins. Không bao lâu sau, nàng nhận ra sự thông thái đằng sau cách bố trí của Charlotte: Nếu phòng làm việc của Collins có nhiều tiện nghi và thú tiêu khiển hơn, anh sẽ không bén mảng tới phòng khách hay phòng sinh hoạt chung nữa. Vậy nên khách đến chơi sẽ không bị Collins tra tấn lỗ tai thường xuyên! Charlotte đáng được khen ngợi cho sự sắp xếp này.

Tại phòng khách, người ta không thể ngắm nhìn đường sá.

Nhờ ơn Collins, mọi người biết rõ có bao nhiêu xe ngựa đi qua hôm nay, đặc biệt là chiếc xe song mã của tiểu thư De Bourgh có

đến không - thông tin cực kỳ quan trọng mà Collins chưa bao giờ quên thông báo, ngay cả khi sự viếng thăm của tiểu thư diễn ra mỗi ngày. Tiểu thư De Bourgh thường cho xe dừng trước nhà Collins và nói chuyện với Charlotte vài phút, tuy nhiên cô hầu như không bao giờ bước ra khỏi xe.

Vài ngày trôi qua, Collins không đến thăm Rosings và vợ anh không nghĩ họ cần thiết phải làm vậy. Elizabeth không hiểu tại sao Collins phải kìm hãm khát khao đi Rosings lâu như vậy, cho đến khi nàng nhận ra anh còn có những công việc khác cần giải quyết. Thỉnh thoảng họ vinh dự được phu nhân Catherine ghé thăm. Mỗi lần như vậy, không gì có thể thoát khỏi cặp mắt soi xét của bà. Phu nhân kiểm soát những gì họ làm. Bà còn đưa ra đủ các lời khuyên, chê bai cách sắp xếp đồ đạc trong nhà hay chỉ trích sự chểnh mảng của cô hầu gái. Nếu bà ngồi xuống ăn nhẹ cùng hai vợ chồng, mục đích chủ yếu là bới móc Charlotte vì đã chuẩn bị quá nhiều đồ ăn.

Không mất nhiều thời gian, Elizabeth nhận ra rằng người phụ nữ cao quý ấy không làm trong ngành tư pháp địa phương, nhưng bà hành động như một vị thẩm phán vô cùng nhiệt tình trong giáo xứ của bà. Tất cả những chuyện vụn vặt nhất đều được Collins trình báo lên bà. Bất cứ khi nào có người cãi nhau, bất mãn hay than phiền rằng mình quá nghèo, phu nhân sẽ đi xử lý mọi chuyện: giải quyết mâu thuẫn, làm câm lặng những lời than phiền, lập lại trật tự, đem tới sự thỏa mãn và thịnh vượng.

Những bữa tối ở Rosings diễn ra hai lần một tuần. Sau khi ngài William rời đi, người ta chỉ bố trí một bàn chơi bài duy nhất. Sự đón tiếp của gia đình De Bourgh vẫn như lần đầu tiên. Ngoài Collins và những người bạn, rất hiếm khi thấy phu nhân mời thêm ai khác, bởi

lối sống của những người hàng xóm khác hẳn với Collins. Tuy nhiên, chuyện này cũng không ảnh hưởng gì tới Elizabeth; nhìn chung, chuyến đi của nàng trôi qua tốt đẹp.

Mỗi ngày, Elizabeth dành nửa giờ để nói chuyện thân mật với Charlotte. Ngoài ra, thời tiết lúc đó đẹp nhất trong năm, nên nàng có thể trải nghiệm những hoạt động ngoài trời. Elizabeth thích nhất là dạo bộ. Trong lúc mọi người đến thăm Rosings, nàng thong thả bước đi trên con đường nhỏ xinh, mát rượi, dẫn nàng băng qua những khóm cây rung rinh,

không hàng rào, nằm ngay cạnh khu vườn rộng lớn của phu nhân Catherine. Chỉ mình Elizabeth biết cách tận hưởng thú vui này. Ở đây, cặp mắt thóc mách, soi xét của phu nhân Catherine không thể chạm tới nàng.

Hai tuần đầu của Elizabeth tại Hunsford đã trôi đi bình yên như vậy. Lễ Phục sinh đang đến gần. Một tuần trước lễ Phục sinh, một nhân vật quan trọng sẽ xuất hiện và đem tới luồng gió mới cho nhóm người ở Rosings. Chàng là người thân của phu nhân Catherine. Thật ra, sau khi đến Hunsford, Elizabeth đã sớm biết Darcy sẽ có mặt trong vài tuần nữa. Mặc dù Darcy là kẻ khó ưa nhất trong số những người mà nàng biết, sự xuất hiện của chàng vẫn sẽ mang đến nhiều điều thú vị cho những buổi tiệc ở Rosings. Nàng cũng sẽ có dịp được giải trí, thư giãn khi quan sát Caroline chìm vào tuyệt vọng trước thái độ của Darcy đối với cô em họ mình - người được phu nhân Catherine chọn làm vị hôn thê của Darcy. Bà vui mừng thông báo tin tức về Darcy, sử dụng những từ ngữ cao quý để nói về chàng, và dường như có chút phật lòng khi biết rằng Darcy quen biết Charlotte và Elizabeth từ trước rồi.

Rất nhanh chóng, mọi người trong khu nhà của Collins đều biết tin Darcy sắp đến. Bởi lẽ, suốt cả buổi sáng, Collins đi bộ khắp Hunsford để trở thành người đầu tiên biết đến sự kiện quan trọng này. Sau khi thấy chiếc xe ngựa rẽ vào tòa nhà, anh nghiêng đầu chào và vội vã quay về nhà báo tin. Sáng hôm sau, Collins liền đến Rosings để thăm hỏi. Ở đó, có hai người cháu của phu nhân Catherine: Darcy và Đại tá Fitzwilliam - người con trai thứ của chú Darcy. Collins quay về nhà, dẫn theo hai người thanh niên quý phái, đem tới sự kinh ngạc khó tin cho mọi người. Từ trong phòng của chồng, Charlotte trông thấy họ băng qua đường, cô lập tức chạy đi báo cho mấy cô gái vinh hạnh được đón tiếp khách quý, cô nói thêm: “Eliza, chúng tôi nợ chị một lời cảm ơn. Nếu chỉ có mình tôi, anh Darcy sẽ không bao giờ đến thăm nhà tôi sớm như vậy.”

Elizabeth chưa kịp phản đối thì chuông cửa reo lên, ba người đàn ông bước vào phòng khách. Đại tá Fitzwilliam dẫn đầu, anh khoảng chừng ba mươi tuổi, không đẹp trai lắm nhưng dáng điệu nổi bật và tư cách lịch sự. Darcy vẫn giống như hôm nào ở Hertfordshire, chào hỏi Charlotte một cách dè dặt và kín đáo. Khi nhìn thấy Elizabeth, không rõ cảm xúc của chàng như thế nào, chỉ biết chàng nghiêng mình kính cẩn, bình lặng và thản nhiên. Elizabeth nhún mình chào lại, không nói một lời nào.

Đại tá Fitzwilliam là người hiểu biết, có giáo dục, nhanh chóng trò chuyện vui vẻ với mọi người. Tuy nhiên, Darcy - người anh họ của anh, sau khi đưa ra vài lời nhận xét ngắn gọn về căn nhà, khu vườn của Collins, chỉ ngồi một chỗ và không nói gì. Lâu lâu sau đó, theo phép lịch sự, Darcy hỏi thăm sức khỏe của những người trong gia đình Elizabeth. Elizabeth đáp lại một cách từ tốn. Ngừng một lát,

nàng nói tiếp: “Chị tôi đã ở London suốt ba tháng nay. Anh chưa từng gặp chị ấy sao?”

Tuy nàng biết rằng Darcy chưa hề gặp Jane, nhưng nàng vẫn muốn tìm hiểu xem liệu Darcy có tiết lộ điều gì về chuyện giữa Bingley và Jane không. Elizabeth nhận thấy Darcy hơi lúng túng và bối rối khi trả lời rằng mình không có may mắn gặp được Jane. Sau đó không ai nói thêm gì, và hai vị khách ra về..

CHƯƠNG 31

Phẩm chất của Đại tá Fitzwilliam được mọi người trong nhà ngưỡng mộ; đặc biệt là các cô gái, họ cho rằng sự hiện diện của anh sẽ đem tới gia vị đậm đà cho các buổi tiệc ở Rosings. Tuy nhiên, cũng bởi sự có mặt của anh và Darcy, gia đình Collins bỗng rơi vào quên lãng và không còn nhiều vai trò ở Rosings nữa. Phải chờ tới lễ Phục sinh, tức một tuần sau khi Darcy và Đại tá Fitzwilliam đến, gia đình Collins mới được mời đến ăn tối. Lời mời được gửi tới ngay khi mọi người rời khỏi nhà thờ. Tuần vừa rồi, gia đình Collins rất ít khi gặp phu nhân Catherine và cô con gái của bà. Đại tá Fitzwilliam đến thăm họ vài lần, còn Darcy chỉ gặp họ ở nhà thờ.

Đương nhiên, lời mời được chấp nhận ngay và họ đến Rosings đúng giờ, ở phòng khách của phu nhân. Phu nhân đón tiếp họ rất lịch sự. Tuy vậy, rất dễ để nhận thấy rằng sự có mặt của họ không còn nhiều giá trị như ngày thường nữa. Bà dành trọn sự chú ý của mình cho những đứa cháu, trò chuyện với hai anh nhiều hơn bất cứ người nào trong phòng, đặc biệt là với Darcy.

Đại tá Fitzwilliam dường như rất vui khi được gặp gia đình Collins; mọi thứ ở Rosings khiến anh thoải mái và hài lòng. Riêng cô bạn xinh đẹp của Charlotte khiến anh cảm mến vô ngần. Anh chọn ngồi bên cạnh Elizabeth và dịu dàng trò chuyện với nàng về nhiều đề tài, về Kent và Hertfordshire, về thú vui khi du lịch cũng như ở nhà, về những cuốn sách và bản nhạc mới ra. Fitzwilliam làm

Elizabeth vui, và chưa bao giờ nàng vui đến vậy ở đây. Hai người trò chuyện rất sôi nổi, khiến phu nhân Catherine phải chú ý. Đôi mắt của Darcy cũng thường xuyên hướng về phía họ một cách tò mò. Sau một lúc, phu nhân không giấu được tò mò, không ngại lên tiếng hỏi:

“Cháu đang nói gì đó Fitzwilliam? Cháu đang nói gì với cô Bennet vậy? Cho cô nghe với được không?”

Fitzwilliam không thể không trả lời: “Chúng cháu đang nói về âm nhạc, thưa dì.”

“Âm nhạc? Hãy nói to lên. Đó là đề tài dì rất thích. Dì có thể tham gia vào câu chuyện với mấy đứa. Ở Anh, chỉ có một vài người yêu thích âm nhạc mãnh liệt hơn dì, hoặc có khiếu thưởng thức âm nhạc tốt hơn dì. Nếu được học, dì sẽ trở thành một chuyên gia. Tiểu thư Anne cũng vậy, nếu sức khỏe của nó cho phép, dì tin nó sẽ biểu diễn xuất sắc. Georgiana thì sao, con bé tiến bộ nhiều không Darcy?”

Dĩ nhiên, là một người anh trai, Darcy khen ngợi tài năng của em mình một cách trìu mến.

“Dì rất vui khi nghe cháu nói như vậy. Thay mặt dì, nhắc nó tập luyện thật nhiều nếu không muốn giậm chân tại chỗ.”

Darcy đáp: “Xin dì hãy tin rằng con bé không cần lời khuyên như vậy. Nó luyện tập liên tục.”

“Càng tập nhiều càng tốt. Không có gì gọi là quá nhiều cả. Lần sau viết thư cho nó, dì sẽ nhắc nhở nó không được sao nhãng. Dì thường nói với các cô gái trẻ rằng nếu muốn xuất sắc trong âm nhạc thì không thể không luyện tập thường xuyên. Dì cũng có nói với cô Bennet nhiều lần rằng cô ấy sẽ không bao giờ tiến bộ trừ khi luyện

tập thêm. Nếu Charlotte không có đàn ở nhà, cô ấy được tự do đến Rosings mỗi ngày để chơi piano trong phòng bà Jenkinson. Cháu biết đấy, ở phía đó của căn nhà, cô ấy sẽ không làm phiền ai cả."

Darcy cảm thấy ngượng ngùng trước thái độ thiếu tế nhị của dì. Chàng không trả lời bà.

Uống hết ly cà phê, Đại tá Fitzwilliam nhắc Elizabeth thực hiện lời hứa chơi đàn cho anh nghe. Elizabeth nhận lời và ngồi xuống trước đàn piano; anh kéo một chiếc ghế và ngồi cạnh nàng. Phu nhân Catherine chỉ lắng nghe chừng nửa bài, sau đó quay lại nói chuyện với Darcy cho đến khi chàng đứng dậy. Với dáng điệu khoan thai, Darcy bước về phía Elizabeth và chọn một chỗ thích hợp, đứng ngắm nhìn người đang chơi đàn. Elizabeth đã thấy hết những cử chỉ của Darcy. Nhân khúc nghỉ của bản nhạc, nàng quay sang chàng với một nụ cười tinh quái.

"Anh muốn làm tôi ngại ngùng, bối rối khi cố tình đứng cạnh tôi với cung cách nghiêm nghị như vậy, phải không anh Darcy? Tôi sẽ không sợ đâu, mặc dù em gái của anh chơi đàn rất giỏi. Đó là sự ương ngạnh, cứng đầu của tôi, không ai có thể lay chuyển. Những nỗ lực đe dọa chỉ khiến tôi thêm dũng cảm, gan dạ hơn mà thôi."

Darcy trả lời: "Tôi sẽ không nói là cô đang hiểu lầm tôi, bởi tôi chắc chắn, cô không nghĩ rằng tôi có ý định dọa dẫm cô. Tôi quen biết cô khá lâu rồi, đủ để tôi hiểu rằng cô có sở thích đưa ra những ý kiến không xuất phát từ những gì cô đang nghĩ trong đầu."

Elizabeth cười phá lên khi biết mình được mô tả như vậy, nàng nói với Đại tá Fitzwilliam: "Anh họ của anh đã vẽ ra một hình tượng rất đẹp về tôi; Darcy muốn khuyên anh không nên tin vào những gì tôi nói. Tôi thật xui xẻo khi đụng phải một người có thể vạch trần bản

chất của tôi như vậy, trong một thế giới mà tôi hy vọng mình sẽ thành công khi đánh lừa người khác về con người thật của tôi. Anh Darcy thật hẹp hòi khi nói ra những điểm xấu mà anh ấy tìm thấy ở tôi khi còn ở Hertfordshire; làm vậy sẽ khiến tôi muốn trả đũa anh ấy và thốt ra những lời ngu ngốc. Chúng sẽ làm mọi người ở đây sửng sốt."

Darcy nhẹ nhàng nói, nụ cười nở trên môi: "Ồ, tôi không sợ cô đâu."

Đại tá Fitzwilliam thốt lên: "Tôi rất muốn nghe cô nhận xét về anh ấy. Tôi muốn biết anh ấy cư xử ra sao đối với những người lạ."

"Vậy thì anh nên chuẩn bị tinh thần để nghe những chuyện khủng khiếp. Lần đầu tiên tôi gặp anh ấy ở Hertfordshire là trong một buổi khiêu vũ. Anh có biết Darcy đã làm gì không? Anh ấy chỉ nhảy bốn bản nhạc, mặc dù khi đó số lượng đàn ông rất ít. Bữa đó có rất nhiều cô gái phải ngồi chờ đợi lời mời khiêu vũ. Anh Darcy, anh không phủ nhận sự thật này chứ?"

"Lúc đó tôi chưa hề quen biết bất cứ cô gái nào trong phòng, ngoại trừ những người tôi đi chung."

"Đúng như vậy. Nhưng ai lại đi giới thiệu người này với người kia trong một đêm khiêu vũ cơ chứ? Ôi, Đại tá Fitzwilliam, tôi nên đánh bản nhạc nào tiếp đây? Những ngón tay tôi vẫn đang chờ yêu cầu của anh."

Darcy nói: "Có lẽ tôi nên suy nghĩ khác đi. Tình hình sẽ khá hơn nếu tôi tự mình làm quen với ai đó. Tuy nhiên, tôi không có năng khiếu trong việc gây thiện cảm với người lạ."

Elizabeth tiếp tục nhìn về phía Đại tá Fitzwilliam. "Chúng ta có nên hỏi lại người anh họ của anh xem đâu là lý do không nhỉ? Tại

sao một người đàn ông tinh tế, thông minh, có học vấn và nhiều mối quan hệ lại dở tệ trong việc giới thiệu mình với người lạ?”

Fitzwilliam trả lời: “Tôi có thể trả lời ngay mà không cần hỏi lại. Bởi vì Darcy không muốn rước lấy phiền phức.”

Darcy nói: “Tôi chắc chắn mình không có tài năng như những người khác để có thể trò chuyện một cách dễ dàng với những người mà tôi chưa hề gặp mặt. Tôi không thể hòa nhập vào câu chuyện hoặc giả vờ thích thú trước lời thoại của đối phương như người ta thường làm.”

Elizabeth nói: “Những ngón tay tôi không hề điêu luyện và không thể làm chủ phím đàn như bao cô gái khác. Chúng không đủ lực và không đủ nhanh để tạo ra vẻ đẹp ngân vang như những người khác. Nhưng tôi luôn cho rằng đó là khuyết điểm của chính mình, chứ không phải lỗi ở đôi bàn tay tôi. Do tôi không đủ kiên nhẫn để tập luyện và thuần hóa chúng.”

Darcy cười và nói: “Cô hoàn toàn đúng. Lý luận của cô khá lắm. Cô khiến những người có vinh dự lắng nghe cô cảm thấy vui lòng và thỏa mãn với câu trả lời của cô. Tuy nhiên, cô cũng giống như tôi: Chúng ta đều không thích đóng kịch trước mặt người lạ.”

Ngay lúc đó họ bị cắt ngang bởi phu nhân Catherine. Bà í ới hỏi xem họ đang nói gì. Elizabeth lập tức tiếp tục chơi đàn. Sau khi phu nhân Catherine bước đến, lắng nghe chừng vài phút, bà nói với Darcy: “Cô Bennet sẽ không đánh sai nốt nào, nếu chịu khó tập luyện nhiều hơn và đi học ở London. Cô ý thức được những ngón bấm, tuy nhiên cách cảm thụ của cô thì không bằng tiểu thư Anne. Anne sẽ là một người chơi đàn tuyệt vời nếu sức khỏe của nó cho phép gắn bó với bộ môn này.”

Elizabeth liếc nhìn Darcy, xem chàng sẽ hùa theo lời khen dành cho cô em họ như thế nào. Thế nhưng, Darcy không biểu lộ bất cứ dấu hiệu nào của tình yêu. Qua cách cư xử của chàng đối với tiểu thư De Bourgh, Elizabeth nhận thấy Caroline sẽ được an ủi phần nào: Có thể Darcy sẽ cưới Caroline, nếu cô ở vị trí của tiểu thư Anne.

Phu nhân Catherine tiếp tục bình phẩm về màn trình diễn của Elizabeth, đưa thêm những lời khuyên và hướng dẫn. Elizabeth lắng nghe một cách nhún nhường. Theo yêu cầu của các chàng trai, nàng tiếp tục biểu diễn cho đến khi xe ngựa được chuẩn bị để đưa mọi người ra về.

CHƯƠNG 32

Sáng hôm sau, Elizabeth ở nhà một mình để viết thư cho Jane; Charlotte và Maria xách giỏ đi chợ. Bất chợt, nàng giật mình khi nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên. Không nghe thấy tiếng xe ngựa, Elizabeth sợ rằng đây có thể là phu nhân Catherine. Nàng cất vội lá thư đang viết dở sang một bên, nhằm tránh những câu hỏi tò mò, khiếm nhã của bà. Cánh cửa mở ra, Elizabeth ngạc nhiên khi nhìn thấy Darcy. Sau khoảnh khắc, nàng mời chàng bước vào.

Darcy cũng rất kinh ngạc khi biết Elizabeth ở nhà một mình. Chàng vội vàng xin lỗi về sự mạo muội của mình và giải thích rằng chàng không hề biết điều này.

Sau khi ngồi xuống. Elizabeth hỏi thăm về Rosings. Nàng cảm thấy cuộc trò chuyện bắt đầu chìm vào bế tắc; sự im lặng tột cùng đang chờ đợi họ. Trong lúc cố gắng tìm ra điều gì đó để nói, Elizabeth chợt nghĩ về lần cuối nàng gặp Darcy ở Hertfordshire. Nàng tò mò muốn biết Darcy sẽ nói gì về sự ra đi đột ngột của chàng và những người bạn. Elizabeth đưa ra nhận xét: “Anh Darcy, các anh chị đã rời khỏi Netherfield một cách đột ngột vào tháng Mười một vừa qua. Bingley chắc chắn đã rất ngạc nhiên và vui vẻ khi gặp lại anh sớm như vậy, bởi nếu tôi nhớ không nhầm, Bingley rời khỏi Netherfield trước anh đúng một ngày. Lúc anh rời London, Bingley và hai chị em gái của anh ta vẫn khỏe chứ? Tôi hy vọng như vậy.”

“Rất khỏe, cảm ơn cô.”

Elizabeth không nhận được bất cứ câu trả lời nào khác. Sau khi ngừng một chút, nàng nói thêm: “Theo như tôi biết, anh Bingley không có ý định quay lại Netherfield nữa. Có phải thế không?”

“Tôi chưa từng nghe Bingley nói như vậy. Nhưng cũng có thể trong tương lai, anh ấy sẽ dành rất ít thời gian sống ở đó. Bingley có rất nhiều bạn. Ở tầm tuổi này, những mối quan hệ và sự ràng buộc sẽ không ngừng tăng lên.”

“Nếu anh ta không thường xuyên ghé qua Netherfield, anh ta nên trả lại căn nhà vĩnh viễn, như vậy sẽ thuận tiện hơn cho hàng xóm láng giềng. Chúng tôi muốn người khác định cư lâu dài, ổn định tại đó. Có lẽ, anh Bingley chọn thuê căn nhà là bởi hứng thú nhất thời của mình, chứ không hề quan tâm đến tâm trạng, ý thích của những người xung quanh. Việc anh ta đi hay ở, có lẽ cũng tùy hứng như vậy.”

“Tôi sẽ không ngạc nhiên nếu anh ấy đồng ý trả lại ngôi nhà khi có ai đó đưa ra lời đề nghị nghiêm túc.”

Elizabeth không trả lời. Nàng không muốn nói thêm quá nhiều về người bạn của Darcy. Không còn chuyện gì để nói, nàng quyết định để Darcy khơi gợi đề tài.

Darcy nhận ra sự gợi ý này và nhanh chóng bắt đầu. “Căn nhà này trông rất tiện nghi. Tôi tin rằng phu nhân Catherine đã cho tu sửa kĩ lưỡng khi Collins dọn đến Hunsford.”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Chỉ có người giàu lòng biết ơn như Collins mới xứng đáng nhận được ân huệ của bà.”

“Anh Collins dường như rất may mắn trong việc kết hôn và chọn vợ.”

“Đúng như vậy, bạn bè của anh ta nên vui mừng vì anh ta lấy được một người vợ tuyệt vời, chấp nhận kết hôn với anh ta và biết cách làm anh ta hạnh phúc. Bạn tôi có kiến thức và óc phán đoán xuất sắc, mặc dù đối với tôi, quyết định chung sống với Collins chưa hẳn là một điều khôn ngoan. Tuy nhiên, chị ấy trông rất hạnh phúc ở khía cạnh vật chất. Sau tất cả, có lẽ đây là một cuộc hôn nhân phù hợp.”

“Chị Collins chắc hẳn rất hài lòng vì được ở một nơi không xa gia đình và bạn bè.”

“Anh nghĩ như vậy là gần sao? Quãng đường lên tới năm mươi dặm.”

“Tôi chỉ mất nửa ngày để đi hết năm mươi dặm. Đúng vậy, tôi cho rằng đó là quãng đường ngắn.”

Elizabeth thốt lên: “Tôi không bao giờ nghĩ khoảng cách là một ưu điểm trong cuộc hôn nhân của Charlotte. Tôi cũng không bao giờ nói rằng chị ấy được ở gần gia đình mình.”

“Điều đó cho thấy cô gắn bó, thủy chung với Hertfordshire. Chỉ cần rời khỏi Longbourn, nơi nào cũng xa xôi dưới đôi mắt của cô.”

Darcy dứt lời, kèm theo một nụ cười nhẹ nhàng. Elizabeth hiểu ý nghĩa của nụ cười đó. Có lẽ Darcy cho rằng nàng đang nghĩ về Jane và Netherfield. Bởi vậy, Elizabeth đỏ mặt trả lời: “Tôi không có ý nói rằng một phụ nữ nên ở quá gần nhà mình. Xa và gần chỉ là tương đối, nó còn tùy thuộc vào hoàn cảnh. Nếu ta có nguồn động lực để đi xa, thì khoảng cách không là gì cả. Nhưng trường hợp này hoàn toàn khác. Vợ chồng Collins có thu nhập khá, nhưng không đủ để họ đi lại thường xuyên; và tôi tin rằng bạn của tôi không hề ở gần gia đình, trừ khi quãng đường được rút gắn một nửa.”

Darcy kéo ghế gần lại Elizabeth và nói: “Về phần cô, cô không nên quá gắn bó với địa phương của mình như vậy. Chắc chắn, cô không thể ở Longbourn mãi được.”

Elizabeth tỏ vẻ ngạc nhiên. Darcy dường như có chút thay đổi trong cảm xúc; chàng kéo ghế lùi lại, lấy tờ báo trên bàn, liếc nhanh, sau đó nói bằng một giọng lạnh lùng hơn: “Cô có thích Kent không?”

Họ trao đổi về Kent một cách bình thản và ngắn gọn. Cuộc nói chuyện kết thúc khi Charlotte và cô em gái trở về nhà. Hai chị em ngạc nhiên khi thấy Elizabeth và Darcy đang nói chuyện riêng với nhau. Darcy giải thích rõ lý do, rồi nán lại chừng vài phút nhưng không nói gì nhiều. Chàng đứng dậy ra về.

Ngay khi Darcy đi khỏi, Charlotte nói: “Chuyện này là sao? Eliza, chắc chắn anh ta yêu chị rồi, nếu không anh ta sẽ không bao giờ đến thăm chúng ta một cách thân thiện như vậy.”

Elizabeth kể về sự im lặng của Darcy và cho rằng trong trường hợp này, điều đó là không thể, cho dù Charlotte có muốn như vậy đi nữa. Sau nhiều phỏng đoán, hai cô gái cuối cùng thống nhất rằng Darcy đến thăm bởi vì chàng không có gì để làm. Suy đoán này có lẽ hợp lý hơn cả: Tại thời điểm này trong năm, những môn giải trí ngoài trời đều đã kết thúc. Ở trong nhà chỉ có phu nhân Catherine, sách và bàn đánh billiard[26]. Những quý ông không thể lúc nào cũng ở trong nhà. Có lẽ bởi nhà Collins gần ngay cạnh Rosings, hoặc do sự sảng khoái khi đi bộ tới đó, hoặc vì sức hấp dẫn của những người trong gia đình Collins, Darcy và Fitzwilliam bị thôi thúc đi bộ về đó hầu như mỗi ngày. Mỗi sáng, họ ghé chơi vào những khung giờ khác nhau. Đôi khi họ đi riêng, đôi khi đi chung, thỉnh thoảng đi cùng phu nhân Catherine. Rõ ràng, Đại tá Fitzwilliam đến chơi vì

anh cảm thấy thích thú khi được giao thiệp với mọi người. Và dĩ nhiên, có một lý do quan trọng khác. Elizabeth luôn cảm thấy hài lòng và dễ chịu khi ở bên cạnh Fitzwilliam, và nàng nhận thấy anh cũng rất cảm mến mình. So sánh với Wickham mà nàng yêu quý trước đây, phong thái của Fitzwilliam dù không dịu dàng, quyến rũ bằng Wickham, nhưng anh có hiểu biết và nhiều kiến thức hơn.

Còn Darcy, tại sao chàng thường xuyên đến thăm nhà của Collins? Đây là điều khó lý giải. Chắc chắn không phải vì chàng muốn kết giao, mở rộng quan hệ, bởi vì Darcy vẫn thường ngồi yên suốt mười phút và không hề hé môi nửa lời. Khi chàng lên tiếng, đó là bởi chàng phải nói, chứ không hề muốn nói. Chàng hiếm khi sôi nổi, vui tươi. Charlotte thật sự không thể nhìn thấu Darcy. Đôi khi, cô chứng kiến Đại tá Fitzwilliam bật cười trước sự im lặng ngu ngốc của Darcy; cô hiểu rằng, ngày thường, Darcy không đến nỗi trầm lắng như vậy. Nhưng với những gì cô biết về Darcy, Charlotte không thể nào giải thích được động cơ đằng sau sự im lặng đó. Cô muốn tin rằng thái độ kỳ lạ của Darcy là biểu hiện của tình yêu dành cho Elizabeth. Charlotte quyết tâm tìm hiểu. Cô quan sát Darcy bất cứ khi nào cô đến Rosings cũng như khi chàng đến Hunsford; nhưng sau cùng, cô không khám phá được điều gì lớn lao. Chắc chắn, Darcy nhìn Elizabeth rất nhiều lần, nhưng với một ánh mắt đầy bí ẩn và khó suy đoán, nghiêm nghị và không bao giờ thay đổi. Charlotte tự hỏi, liệu ánh mắt ấy chứa đựng sự ngưỡng mộ, hay chỉ là biểu hiện của một tâm hồn lơ đễnh, xa xăm?

Đôi lần, Charlotte gợi ý cho Elizabeth biết rằng Darcy có lẽ đang bị nàng thu hút, nhưng Elizabeth luôn mỉm cười và phủ nhận. Charlotte hiểu rằng mình không nên đi sâu vào vấn đề này, hy vọng

càng nhiều thì thất vọng càng lớn. Trong thâm tâm, cô không hề nghi ngờ một ngày nào đó, tất cả thù ghét hay ác cảm của bạn mình đối với Darcy sẽ biến mất, nếu Elizabeth tự tin sở hữu chiếc chìa khóa mở cửa trái tim của Darcy.

Nhiều lúc nghĩ tới tương lai của bạn, Charlotte cũng muốn Elizabeth kết hôn với Đại tá Fitzwilliam. So với Darcy, anh là một người đàn ông vui tính. Fitzwilliam chắc chắn đang cảm mến Elizabeth. Với địa vị của anh bây giờ, anh hoàn toàn xứng đáng với cô con gái thứ hai nhà Bennet. Tuy nhiên, xét thêm các yếu tố khác, Darcy có sức ảnh hưởng không nhỏ trong giáo hội, còn Fitzwilliam thì không hề có.

CHƯƠNG 33

Đôi khi, Elizabeth đi dạo trong vườn và bất chợt gặp Darcy. Thật trớ trêu khi bắt gặp chàng ở nơi không ai lui tới này. Để tránh tái diễn tình trạng gặp mặt không mong muốn, ngay trong lần tình cờ gặp mặt đầu tiên, Elizabeth nhắc nhở Darcy rằng đây là nơi nàng thích ghé thăm nhất. Nhưng thật lạ lùng, họ gặp nhau lần thứ hai và lần thứ ba. Thật ra, Darcy muốn gặp Elizabeth không chỉ để nói những lời xã giao, chìm vào yên lặng rồi tạm biệt. Chàng nhận thấy việc đi dạo cùng Elizabeth là cần thiết. Chàng không bao giờ nói nhiều, và nàng cũng không muốn lắng nghe hay nói gì cả. Trong lần gặp thứ ba, nàng ngạc nhiên khi Darcy đặt ra những câu hỏi lạ lùng, không hề móc nối với nhau: cảm nghĩ của nàng khi ở Hunsford, vì sao nàng thích đi dạo một mình, nàng nghĩ gì về hạnh phúc của vợ chồng Collins. Cuối cùng, sau khi lắng nghe ý kiến của Elizabeth về Rosings và câu trả lời trung thực rằng nàng không am hiểu cách thiết kế ngôi nhà, Darcy dường như lóe lên một suy nghĩ trong đầu: Lần tới, khi nàng quay lại Kent, nàng sẽ ở lại trong dinh thự Rosings. Đó là những gì nàng phỏng đoán sau khi phân tích câu chữ của Darcy. Phải chăng chàng đang nghĩ tới Fitzwilliam? Nếu chàng muốn ám chỉ những gì có thể xảy ra giữa nàng và vị Đại tá, Elizabeth cảm thấy một chút bối rối. Nàng chỉ có thể nhẹ nhõm, thoải mái khi về đến cổng nhà Collins.

Một hôm, nàng đi dạo và tranh thủ đọc lại lá thư của Jane. Nàng phát hiện những đoạn văn hé lộ nỗi buồn và thất vọng của chị. Khi

Elizabeth ngẩng đầu lên, thay vì Darcy, nàng gặp Đại tá Fitzwilliam. Elizabeth lập tức cất lá thư và nở một nụ cười gượng gạo. “Tôi không biết anh sẽ đi bộ về hướng này.”

Anh đáp: “Tôi vừa đi dạo một vòng xung quanh khu vườn. Năm nào tôi cũng làm như vậy. Tôi đang định kết thúc hành trình bằng việc ghé thăm vợ chồng Collins. Cô sẽ tiếp tục tản bộ chứ?”

“Không, tôi sắp sửa về nhà rồi.”

Sau đó hai người cùng nhau về nhà của Collins. Elizabeth hỏi: “Anh chắc chắn sẽ rời khỏi Kent vào ngày thứ Bảy?”

“Đúng vậy, nếu Darcy không trì hoãn thời điểm khởi hành. Tuy nhiên, tôi nghe theo anh ấy. Anh ấy sắp xếp mọi việc.”

“Ngay cả khi sự sắp xếp, lên kế hoạch không làm anh ta hài lòng, anh ta vẫn thỏa mãn vì được tự do quyết định. Tôi chưa từng gặp người nào đam mê quyền lực, hành động theo ý thích như anh Darcy.”

“Dĩ nhiên, anh ấy luôn muốn làm những gì mình thích. Chúng ta đều như vậy cả. Darcy có điều kiện hơn nhiều người, anh ấy có thể thỏa mãn ý thích một cách dễ dàng. Anh ấy giàu có, người khác thì nghèo. Tôi nói như vậy bằng cảm xúc sâu thẳm và chân thành. Cô biết đó, những người con thứ trong nhà phải làm quen với sự lệ thuộc và ruồng bỏ.”

“Theo tôi, người con trai thứ trong những gia đình bá tước hiểu biết rất sơ sài về hai chữ lệ thuộc và ruồng bỏ. Nghiêm túc mà nói, anh hiểu như thế nào về hai chữ đó? Có khi nào anh thiếu tiền, không thể tới những nơi mình muốn hay mua những thứ mình thích?”

“Câu hỏi của cô rất sắc bén và thẳng thắn. Tôi thừa nhận, tôi chưa từng rơi vào hoàn cảnh đó. Tuy nhiên, sự thiếu thốn tiền bạc khiến tôi phải đối mặt với những thử thách ngặt nghèo hơn thế. Cô biết đấy, người con thứ không thể kết hôn với người mà họ yêu, họ không có quyền lựa chọn.”

“Trừ khi mấy anh chàng đó thích cưới những cô gái giàu sụ, tôi nghĩ rằng họ thường làm như vậy.”

“Thói quen chi tiêu hằng ngày khiến chúng tôi trở nên lệ thuộc. Trong số những người cùng đẳng cấp với tôi, rất ít người có thể kết hôn mà không lo nghĩ về tiền bạc.”

Elizabeth tự nhủ: “Câu nói này dành cho mình sao?” Nàng đỏ mặt. Nhưng sau đó nàng trấn tĩnh lại và nói bằng chất giọng khôi hài: “Thông thường, người con trai thứ của một vị bá tước có giá bao nhiêu? Trừ khi sức khỏe của người con cả đặc biệt yếu kém, anh sẽ không đề xuất mức giá nhiều hơn năm mươi ngàn bảng chứ?”

Fitzwilliam không ngần ngại trả lời Elizabeth bằng chất giọng vui đùa như vậy, rồi cả hai không nói về đề tài này nữa. Để phá tan bầu không khí im lặng khiến Fitzwilliam lầm tưởng rằng nàng đang phật ý vì những lời bông đùa vừa rồi, Elizabeth nhanh chóng nói: “Tôi cho rằng Darcy dẫn anh đến đây với mục đích là để tùy ý sai khiến. Tôi thắc mắc tại sao anh ta chưa cưới vợ. Hôn nhân sẽ giúp anh ta có một người ở bên mình lâu dài, đáp ứng thói quen kiểm soát của anh ta. Có lẽ hiện giờ, cô em gái ở bên anh ta là đủ rồi. Cô ấy hoàn toàn do Darcy chăm sóc, vậy nên anh ta sẽ tùy ý yêu cầu, sai khiến cô ấy.”

Đại tá Fitzwilliam đáp: “Không. Tôi và anh ấy cùng chăm sóc Georgiana. Chúng tôi là những người đồng giám hộ của Georgiana.”

“Thật vậy sao? Anh là người giám hộ trong lĩnh vực gì? Trách nhiệm này có gây phiền hà gì cho anh không? Những cô gái ở tuổi này đôi khi cũng khó quản lý; nếu tính khí của cô ấy cũng giống như Darcy, cô ấy sẽ chỉ thích làm theo ý mình.”

Trong khi nói ra điều đó, Elizabeth để ý thấy Fitzwilliam đang chăm chú nhìn nàng. Ngay lập tức, anh muốn biết tại sao nàng cho rằng Georgiana có thể đem tới phiền phức. Khoảnh khắc đó, Elizabeth tin rằng nàng đã nói đúng sự thật. Elizabeth trả lời: “Anh không cần lo lắng. Tôi chưa bao giờ nghe ai nói xấu về cô ấy cả; tôi cam đoan rằng cô ấy là một trong những cô gái dễ bảo nhất trên đời. Cô ấy rất được yêu mến bởi hai quý cô mà tôi quen - bà Hurst và Caroline. Tôi nghe nói anh cũng biết họ.”

“Tôi chỉ biết sơ sơ. Họ là thành viên trong gia đình của Bingley - một thanh niên lịch sự, dễ mến, có học thức; anh ta là bạn thân của Darcy.”

Elizabeth nói bằng giọng khô khốc: “À vâng. Darcy tỏ ra tử tế quá mức đối với Bingley và thường chăm sóc anh ta một cách trìu mến, ân cần đến khó tin.”

“Chăm sóc? Đúng vậy, tôi tin Darcy luôn nhiệt tình chăm sóc cho bạn mình trong những tình huống mà người đó cần chăm sóc và hướng dẫn. Khi chúng tôi trên đường về đây, Darcy đã kể cho tôi nghe một vài điều. Qua đó, tôi đoán rằng Bingley mang ơn Darcy nhiều lắm. Nhưng tôi xin lỗi vì đã phỏng đoán vội vã như vậy; không gì có thể đảm bảo Bingley là người mà Darcy muốn nói tới. Đây chỉ là suy đoán của tôi thôi.”

“Anh ta đã kể cho anh biết những gì?”

“Darcy muốn giữ bí mật chuyện này, bởi nó liên quan đến gia đình của một thiếu nữ. Nó sẽ khiến người ta tổn thương và tự ái.”

“Anh có thể tin tưởng sự tế nhị, không thóc mách của tôi.”

“Hãy nhớ kĩ, tôi không chắc đó là Bingley đâu nhé. Chuyện của Darcy như sau: Anh ấy tự hào vì gần đây đã giúp bạn mình thoát khỏi một cuộc hôn nhân thiếu suy nghĩ. Darcy không nói rõ tên của người bạn đó, nhưng tôi đoán là Bingley vì anh ta trẻ tuổi, dễ rơi vào tình trạng tồi tệ bởi những quyết định dại dột. Hơn nữa, tôi biết rằng hai người họ đi chung với nhau suốt mùa hè vừa rồi.”

“Darcy có tiết lộ vì sao anh ta can dự vào chuyện của Bingley không?”

“Theo như tôi hiểu, có một số tình tiết gây bất lợi cho thiếu nữ đó, khiến cô ấy không thể tiếp tục đồng hành với Bingley.”

“Anh ta dùng thủ đoạn gì để chia rẽ Bingley và cô gái đó?” Fitzwilliam mỉm cười. “Anh ấy không đề cập đến chuyện đó.

Anh ấy chỉ kể cho tôi nghe những gì tôi vừa kể.”

Elizabeth không trả lời. Nàng tiếp tục bước đi, trong lòng ngập tràn giận dữ và phẫn nộ. Sau khi quan sát Elizabeth một lúc, Fitzwilliam hỏi tại sao nàng lại suy tư như vậy.

Elizabeth nói: “Tôi đang nghĩ về những gì anh vừa kể. Cách đối nhân xử thế của anh họ anh khiến tôi choáng váng và thất vọng. Tại sao anh ta lại tự cho mình là người phán xử?”

“Theo ý cô, anh ấy đã quá ngạo mạn và xía mũi vào chuyện của người khác?”

“Tôi thấy Darcy đã sai khi quyết định thay cho bạn mình. Chỉ dựa trên phán xét của bản thân, anh ta dám định đoạt và thao túng hạnh

phúc của người khác...” Elizabeth cố trấn tĩnh lại và nói tiếp: “Tuy nhiên, chúng ta không biết tường tận câu chuyện, sẽ không công bằng nếu lên án anh ta. Ngoài ra, không ngoại trừ giả thuyết: Tình cảm của người bạn kia không đủ sâu đậm.”

Fitzwilliam nói: “Giả thuyết trên cũng rất hợp lý. Nhưng nó sẽ làm giảm đi hào quang chiến thắng của Darcy trong phi vụ này.”

Fitzwilliam nói đùa, nhưng vô tình vẽ lên hình ảnh chân thực của Darcy. Nàng sợ, nếu đi sâu vào chủ đề này, nàng sẽ không giữ được bình tĩnh nữa. Vậy nên, Elizabeth đột nhiên chuyển sang chủ đề khác, cho đến khi hai người về đến nhà Collins. Ngay sau khi Fitzwilliam rời khỏi, Elizabeth giam mình trong phòng và suy nghĩ về những gì nàng được nghe. Nàng cho rằng những nhân vật trong câu chuyện vừa rồi chính là những người nàng quen biết. Trên đời này, không thể có người đàn ông thứ hai chịu ảnh hưởng của Darcy nhiều như vậy. Trước đây, nàng vốn đã biết Darcy có liên quan đến việc chia rẽ Bingley và Jane, nhưng nàng luôn nghĩ kẻ chủ mưu là Caroline. Nếu Darcy không bị mờ mắt vì sự tự mãn và đề cao bản thân, thì chính nét thất thường trong tính cách và sự kiêu hãnh lố bịch của chàng đã khiến Jane đau khổ và sẽ còn tiếp tục đau khổ. Darcy đã đập nát mọi hy vọng tìm kiếm hạnh phúc trong trái tim dịu dàng và nhân hậu của Jane. Không ai biết được, nỗi đau mà Jane phải chịu đựng sẽ kéo dài đến khi nào.

“Có một số tình tiết gây bất lợi cho thiếu nữ đó.” Sở dĩ Darcy nói như vậy là vì Jane có một người chú làm nghề luật sư ở một thành phố nhỏ và một người cậu làm nghề buôn bán ở London. Nàng thảng thốt kêu lên: “Về phần Jane, chị ấy có điểm nào đáng chê trách không? Chị ấy là người đáng yêu, tốt bụng, hiểu biết xuất sắc

và vô cùng quyến rũ. Về phần cha, không ai có thể phàn nàn điều gì. Mặc dù tính cách của cha có chút khác thường, nhưng cha có những phẩm chất và trí tuệ thông thái mà Darcy không thể coi nhẹ; đặc biệt, cha nhận được sự kính trọng từ phía mọi người - thứ mà Darcy sẽ không bao giờ vươn tới được."

Khi nghĩ về mẹ, lòng tự tin của Elizabeth có chút giảm xuống, tuy nhiên nàng cho rằng bà không thể là "tình tiết gây bất lợi" trong mắt Darcy được. Nàng tin chắc, với sự kiêu ngạo của Darcy, chàng chỉ bận tâm soi xét gốc gác thấp kém của gia đình nàng, chứ không thèm để ý đến sự ngốc nghếch của một thành viên nào đó trong nhà.

Cuối cùng, Elizabeth đi tới kết luận: Darcy bị chi phối bởi tính kiêu hãnh xấu xí, đáng ghét, và chàng muốn giữ Bingley cho riêng em gái của mình.

Cảm xúc dâng trào và những giọt nước mắt tuôn rơi sau bao nhiêu đau đớn và tổn thương đã khiến Elizabeth bị đau đầu không dứt. Đến tối, với lý do đau đầu, cộng thêm sự chán ghét Darcy, Elizabeth quyết định không đi cùng gia đình Collins đến Rosings để dùng trà. Charlotte thấy bạn mình không khỏe nên không bắt ép và nhắc nhở chồng để nàng nghỉ ngơi ở nhà. Tuy nhiên, Collins không giấu được nỗi lo sợ, rằng phu nhân Catherine sẽ không vui lòng khi thấy Elizabeth ở nhà.

CHƯƠNG 34

Khi mọi người đã đi hết, Elizabeth xem lại tất cả những lá thư mà Jane gửi cho nàng từ khi đến Kent, như một cách để tuôn ra hết bao nhiêu phẫn nộ dành cho Darcy. Jane không than phiền, không nhắc lại những chuyện đã xảy ra trong quá khứ, không đề cập đến những đau khổ trong hiện tại. Tuy nhiên, từng câu, từng chữ giờ đây thiếu vắng sự vui tươi - linh hồn trong ngòi bút của Jane, đồng thời là biểu tượng của một trái tim bình thản, dịu dàng với mọi người và với chính mình, rất ít khi bị mây đen che phủ. Mỗi câu trong thư của Jane đều chứa đựng nỗi buồn sâu thẳm, Elizabeth không thể nhận ra trong lần đọc đầu tiên. Việc Darcy tìm thấy niềm vui chiến thắng từ sự đau khổ của Jane càng làm tăng thêm sự tiếc thương và đồng cảm của nàng đối với chị. Elizabeth cảm thấy an ủi một chút khi nghĩ tới sự ra đi của Darcy trong hai ngày nữa. Thêm vào đó, trong vòng chưa đến hai tuần, nàng có thể gặp lại Jane và vực dậy tinh thần, chữa lành vết thương của chị bằng tất cả yêu thương, gắn bó giữa hai chị em.

Khi nghĩ đến chuyện Darcy sắp rời đi, Elizabeth biết rằng Fitzwilliam sẽ không ở lại. Đại tá Fitzwilliam thẳng thắn nói anh không có ý định tiến xa hơn trong mối quan hệ với nàng. Tuy anh là một người dễ thương, nhưng Elizabeth không nghĩ mình sẽ buồn phiền vì chuyện này.

Đang mải mê trong dòng suy nghĩ, Elizabeth giật mình khi nghe thấy tiếng chuông cửa. Nàng xao xuyến khi cho rằng Đại tá

Fitzwilliam đến để hỏi thăm sức khỏe của nàng, bởi trước đây, anh từng đến thăm nàng vào tối muộn. Nàng vội vã quên đi suy nghĩ đó, lấy lại bình tĩnh và mở cửa đón khách. Nàng thảng thốt khi thấy Darcy. Darcy lập tức hỏi thăm sức khỏe của Elizabeth và trình bày lý do mình đến. Elizabeth trả lời một cách lạnh lùng, khách sáo. Darcy ngồi xuống, rồi đứng lên, đi đi lại lại. Elizabeth rất ngạc nhiên nhưng không hề nói một lời. Vài phút im lặng trôi qua, Darcy tiến về phía Elizabeth, bắt đầu nói một cách kích động: “Tôi đã đấu tranh với chính mình, nhưng vô ích. Tôi không thể kìm nén tình cảm của mình được nữa. Hãy cho phép tôi nói ra sự ngưỡng mộ và tình yêu mãnh liệt dành cho cô.”

Sự kinh ngạc của Elizabeth không thể nào tả xiết. Nàng nhìn Darcy chằm chằm, mặt đỏ ửng, hoài nghi và vẫn giữ im lặng. Biểu cảm của Elizabeth khiến Darcy nghĩ rằng nàng đang khuyến khích mình nói tiếp, nên chàng thú nhận tất cả tình cảm sâu đậm dành cho nàng suốt thời gian qua. Darcy trình bày rất trôi chảy. Bên cạnh tình yêu, chàng cũng có những cảm xúc khác cần giãi bày. Những cảm xúc kiêu hãnh, trăn trở được chàng bộc bạch một cách thuyết phục và ấn tượng hơn so với cảm xúc yêu thương: Chàng nói ra suy nghĩ của mình về địa vị thấp kém của Elizabeth, về việc chàng sẽ bị giảm giá trị nếu kết hôn với nàng, về những chướng ngại khi lý trí đối nghịch với con tim. Elizabeth cảm nhận được sự chân thành và nồng cháy trong ngôn từ của Darcy; dường như chàng đã chịu đựng dằn vặt và day dứt khôn nguôi khi nghĩ tới tất cả điều đó. Cuộc hôn nhân giữa hai người quả thật rất khó xảy ra...

Dù ác cảm sâu sắc với Darcy, Elizabeth không thể không hãnh diện vì được chàng yêu. Mặc dù nàng vẫn coi Darcy là kẻ khó ưa,

nàng ít nhiều cũng cảm thấy tội nghiệp cho những đau khổ mà chàng phải gánh chịu. Tuy nhiên, sau khi nghe tiếp những gì Darcy nói, nàng trở nên giận dữ và mất đi tất cả sự đồng cảm. Elizabeth cố gắng kiềm chế, chờ đợi chàng nói xong, rồi sẽ đưa ra một câu trả lời nhẹ nhàng, lịch sự. Chàng tuyên bố mình đã yêu Elizabeth quá nhiều, đến nỗi chàng phải đầu hàng trái tim sau bao nhiêu nỗ lực kìm hãm của lý trí; và đặc biệt, chàng muốn Elizabeth đồng ý nắm tay chàng đi nốt quãng đời còn lại. Rất dễ nhận thấy sự tự tin của Darcy; chàng tin Elizabeth sẽ đồng ý và ưng thuận. Dù Darcy tâm sự về nỗi sợ hãi, lo lắng, nhưng phong thái của chàng cho thấy mọi thứ vẫn đang trong tầm kiểm soát. Dáng điệu này khiến Elizabeth ngày càng phẫn nộ. Với hai gò má đỏ đậm như hoa hồng, nàng đáp: “Trong những trường hợp như thế này, tôi tin rằng mình phải có trách nhiệm bày tỏ lòng biết ơn sau khi nghe anh thổ lộ tình cảm chân thành của mình. Theo lẽ tự nhiên, nếu tôi cảm thấy nợ anh ân nghĩa, tôi sẽ nói cảm ơn. Thế nhưng, hiện giờ, tôi không cảm thấy như vậy. Tôi chưa bao giờ cầu mong anh yêu tôi hay khen tôi; và chắc chắn anh yêu tôi một cách miễn cưỡng, gượng ép. Tôi rất tiếc nếu chót gây ra đau khổ cho ai đó, tôi thật lòng không muốn. Tôi hy vọng sự đau khổ của anh sẽ sớm qua đi. Tôi tin, sau khi nghe xong những lời giải thích này, lý trí - thứ đã ngăn cản anh bày tỏ tình cảm ấp ủ bấy lâu, sẽ giúp anh sớm vượt qua nỗi buồn.”

Darcy tựa vào lò sưởi, cặp mắt không rời khỏi Elizabeth, chăm chú đón nhận từng câu, từng chữ của nàng. Chàng vừa phẫn uất, vừa bất ngờ. Làn da trở nên tái nhợt vì giận dữ và đầu óc rối bời. Hiển nhiên, chàng đấu tranh dữ dội để giữ vững sự bình tĩnh và tỉnh táo; chàng không nói gì cho tới khi biết mình đã thành công. Đối với

Elizabeth, sự im lặng này vô cùng đáng sợ. Một lúc sau, bằng chất giọng bình thản gượng gạo, chàng nói: “Đây là câu trả lời mà tôi vinh hạnh đón nhận.

Tôi rất muốn biết lý do tại sao cô lại từ chối tôi một cách phũ phàng, thẳng thắn, thiếu tế nhị như vậy. Tuy nhiên, điều này cũng không quan trọng lắm.”

Elizabeth trả lời: “Tôi cũng rất muốn biết, với ý đồ xúc phạm và hạ nhục tôi, tại sao anh lại đến và ngỏ lời cầu hôn tôi, bất chấp lý trí, bất chấp nguyện vọng, bất chấp tính cách của mình? Anh có đồng ý với lời giải thích này của tôi không, nếu quả thật tôi là kẻ thiếu tế nhị như anh nói? Không chỉ vậy, tôi cũng có những lý do khác để giận dữ. Anh thừa biết điều đó. Cho dù tôi không muốn đối đầu với anh, cho dù tôi dửng dưng hay có thiện cảm với anh, anh thật sự tin rằng tôi sẽ nghe lời cám dỗ của anh và chấp nhận một người đàn ông đã phá vỡ (có thể là mãi mãi) hạnh phúc của chị tôi - người mà tôi thương yêu nhất trên đời?”

Nói đến đây, khuôn mặt của Darcy biến sắc. Tuy nhiên, cảm xúc này chỉ thoáng qua. Chàng không muốn ngắt lời Elizabeth, và nàng tiếp tục: “Tôi có đủ lý do trên đời để nghĩ xấu về anh. Không gì có thể bào chữa cho hành động sai trái và ích kỷ mà anh đã làm. Anh có dám phủ nhận mình là nhân tố chính, nếu không muốn nói là nhân tố duy nhất, chia rẽ hai người họ? Anh đã khiến Bingley trở thành đối tượng chỉ trích bởi thói dễ dãi, dễ thao túng, biến Jane thành trò cười vì đã nuôi hy vọng hão huyền. Anh đã nhấn chìm cả hai người họ trong đau khổ tột cùng.”

Elizabeth ngừng lại, ánh mắt giận dữ khi chứng kiến Darcy đứng nghe với một thái độ thờ ơ, hờ hững, không chút hối hận. Thậm chí,

chàng nhìn Elizabeth với một nụ cười hoài nghi giả tạo.

Elizabeth hỏi lại: “Anh có thể phủ nhận điều đó không?”

Lấy lại bình tĩnh, Darcy trả lời: “Tôi không phủ nhận. Tôi đã làm tất cả những gì có thể nhằm chia rẽ Bingley và chị của cô.

Tôi không vui sướng vì chuyện đã thành công. Tôi đối xử tốt với Bingley còn hơn cả bản thân mình.”

Elizabeth khinh miệt suy nghĩ tốt bụng của Darcy. Nội dung của câu nói không khiến nàng nguôi giận hay tha thứ. Elizabeth tiếp tục gay gắt: “Không chỉ vì chuyện này mà tôi không thích anh. Từ lâu, quan điểm của tôi về anh đã được xác định. Tôi càng hiểu rõ con người anh hơn vì cách đây mấy tháng, Wickham tiết lộ với tôi rất nhiều chuyện kinh khủng mà anh làm trong quá khứ. Trong chuyện này, anh còn gì để nói? Anh có thể bịa ra một vài hành động tốt đẹp của anh đối với Wickham để bào chữa không? Anh sẽ đổ lỗi cho người khác như thế nào?”

Darcy nói với giọng vồn vã, nét mặt đỏ rực: “Cô thật sự rất quan tâm đến chuyện của anh ta.”

“Những ai thấu hiểu nỗi bất hạnh của Wickham không thể không quan tâm đến anh ấy.”

Darcy khinh bỉ. “Ồ, nỗi bất hạnh của anh ta! Đúng vậy, nỗi bất hạnh của anh ta thật to lớn!”

Elizabeth hùng hồn nói: “Tất cả đều do anh gây ra. Anh đã khiến Wickham rơi vào tình trạng nghèo khó như bây giờ. Anh đã cướp đi cơ hội của Wickham, cướp đi những năm tháng tự do, hạnh phúc nhất trong đời anh ấy. Chính anh đã làm tất cả những chuyện đó. Vậy mà khi tôi nhắc đến nỗi bất hạnh của Wickham, anh lại tỏ thái độ khinh bỉ và nhạo báng.”

Darcy đi bộ xung quanh căn phòng, nói lớn: “Cô nghĩ về tôi như vậy đấy! Cô nhận xét tôi là người như thế! Cảm ơn cô đã giải thích tường tận. Theo bản cáo trạng vừa rồi, tội lỗi của tôi thật sự rất nặng nề!”

Chàng ngừng bước, hướng về phía Elizabeth, nói tiếp: “Nhưng có lẽ, cô sẽ nhắm mắt cho qua những tội lỗi này, nếu như tôi không thừa nhận mình đắn đo, cân nhắc, không dám đưa ra quyết định cầu hôn cô ngay lập tức. Tôi biết, sự do dự của tôi khiến cô tự ái, tổn thương lòng kiêu hãnh. Có lẽ, cô sẽ không tuôn ra những lời buộc tội, chỉ trích nếu như tôi khôn ngoan hơn, biết che giấu sự dằn vặt, đau khổ của mình, biết nịnh bợ để cô tin rằng tôi yêu cô thuần khiết, không bị ràng buộc bởi lý trí. Nhưng tôi ghét cay ghét đắng sự che giấu này; tôi không cảm thấy xấu hổ khi nói ra cảm giác thật của mình - những cảm giác tự nhiên và chính đáng. Làm sao tôi có thể hoan hỉ khi nghĩ tới gia đình thấp kém của cô? Làm sao tôi có thể vui sướng khi trở thành thông gia với những người có địa vị thấp hơn tôi trong xã hội?”

Elizabeth nhận thấy cơn giận trong người bùng phát và không thể dập tắt, nhưng nàng cố gắng nói một cách bình tĩnh: “Anh Darcy, nếu anh cho rằng tỏ tình theo cách khác sẽ khiến tôi suy nghĩ lại, vậy thì anh lầm rồi. Tôi sẽ không buồn phiền khi từ chối lời cầu hôn của anh nếu anh ngỏ lời theo đúng phẩm chất của một quý ông đích thực.”

Darcy giật mình, nhưng vẫn để nàng tiếp tục nói: “Dù anh làm cách gì đi nữa, tôi cũng sẽ không chấp nhận lời cầu hôn của anh.”

Một lần nữa, Darcy biểu lộ sự kinh ngạc. Chàng nhìn Elizabeth vừa hoài nghi, vừa ê chề. Vẫn là Elizabeth nói: “Lúc chúng ta quen

nhau, từ những phút đầu tiên, cách cư xử của anh đã để lại cho tôi ấn tượng về một kẻ ngạo mạn, ích kỷ và không nghĩ đến cảm xúc của người khác. Điều đó tạo ra những bất mãn sơ khai trong lòng tôi; tiếp đến là một loạt những sự kiện bi thương xảy ra, định hình sự căm ghét thường trực của tôi đối với anh. Tôi biết anh lâu rồi, và tôi cho rằng anh là lựa chọn cuối cùng trên thế giới này nếu tôi không tìm thấy người chồng nào phù hợp."

"Cô nói vậy đủ rồi, thưa cô. Tôi hoàn toàn hiểu tâm trạng của cô và cảm thấy thật xấu hổ về bản thân mình. Tha lỗi cho tôi vì đã quấy rầy cô quá lâu. Chúc cô nhiều sức khỏe và hạnh phúc."

Darcy vội vã rời khỏi căn phòng. Elizabeth nghe thấy cánh cửa đóng lại, hình bóng chàng khuất xa.

Tâm tư xáo trộn, khiến đầu óc Elizabeth càng lúc càng đau nhức. Nàng không gắng gượng được nữa, ngồi thụp xuống yếu ớt và khóc hơn nửa tiếng đồng hồ. Nghĩ lại những gì vừa xảy ra, quả thật khó tin và ám ảnh: Darcy thầm yêu nàng từ nhiều tháng qua, say đắm đến nỗi muốn kết hôn với nàng, bất chấp những khó khăn, rào cản mà chàng vẫn thường viện cớ để chia rẽ Bingley và Jane. Elizabeth cảm thấy tự hào khi nhận được tình yêu mãnh liệt như vậy từ Darcy. Tuy nhiên, nàng nghĩ về thái độ và hành động của chàng, về tính kiêu hãnh đáng sợ, về lời thú nhận công khai những chuyện đã làm với Jane, về sự thờ ơ trước nỗi đau của Wickham mà không có một lời giải thích. Những suy nghĩ đó nhanh chóng xóa sạch sự rung động trước tình yêu mà Darcy vừa thổ lộ.

Elizabeth không thể ngừng trăn trở, rối bời, cho đến khi nghe thấy tiếng xe ngựa của phu nhân Catherine. Cảm xúc của nàng

không thể thoát khỏi sự quan sát nhạy bén và óc phán đoán tinh tế của Charlotte; vậy nên nàng vội vã trốn vào phòng.

CHƯƠNG 35

Sáng hôm sau, Elizabeth thức dậy, những suy tư vẫn còn nguyên vẹn. Nàng chưa hết ngạc nhiên về những gì đã diễn ra. Trong lúc này, nàng không thể nghĩ thêm điều gì nữa và cũng không biết làm gì cho hứng khởi. Nàng quyết định sẽ ra ngoài hít thở không khí trong lành sau khi bữa sáng kết thúc. Nàng muốn đi dạo trong vườn, nhưng chợt nhớ ra Darcy đôi khi cũng tới đó, nàng do dự. Thay vào đó, nàng men theo con đường nhỏ, ra khỏi đường lớn. Phía bên kia là hàng rào bao quanh khu vườn. Nàng đi qua một cánh cổng, rồi tiếp tục dạo chơi.

Sau khi đi bộ hai, ba lần dọc theo con đường mòn, Elizabeth mê đắm phong cảnh tươi đẹp của buổi sáng. Đôi lúc nàng dừng lại ở một cánh cổng, đờ đẫn ngắm nhìn những hàng cây xanh ngát. Năm tuần sống ở Kent, Elizabeth chứng kiến cảnh sắc trong vùng thay đổi nhiều. Mỗi ngày trôi qua, những chồi non xanh mơn mởn nhú lên, thu vào tầm mắt. Đang thong thả bước đi, nàng chợt thấy bóng dáng đàn ông thấp thoáng sau lùm cây, hướng về phía mình. Sợ rằng người đó chính là Darcy, Elizabeth lập tức lùi lại. Nhưng đã quá muộn, chàng đã thấy nàng, bước nhanh hơn và gọi tên nàng. Dù đã quay lưng đi, Elizabeth vẫn nghe thấy tiếng gọi và nhận ra giọng Darcy; nàng liền quay trở lại phía cánh cổng. Lúc đó, Darcy đưa cho nàng một lá thư. Theo phản xạ tự nhiên, Elizabeth nhận lấy. Darcy nói với vẻ kiêu hãnh:

“Tôi đi dạo với hy vọng sẽ gặp được cô. Xin hãy cho tôi một vinh hạnh: Hãy đọc lá thư này nhé.”

Chàng nghiêng mình cúi chào, quay lưng rời đi.

Elizabeth mở thư, vì tò mò hơn là hứng thú. Nàng không khỏi ngạc nhiên khi những nét chữ sạch đẹp, gọn gàng lấp kín hai tờ giấy trắng. Elizabeth tiếp tục tản bộ, vừa đi vừa đọc. Lá thư được viết ở Rosings vào lúc tám giờ sáng.

“Thưa cô, xin đừng hoảng hốt khi nhận được lá thư này; tôi sẽ không nhắc lại những cảm xúc mà mình đã thổ lộ, cũng không gửi đến cô lời cầu hôn khiến cô phát ớn. Lá thư này không nhằm mục đích khiến cô tổn thương hay tự hạ thấp giá trị của tôi, cũng không nhắc lại những ước nguyện mà cả hai ta đều không thể quên đi trong một sớm một chiều. Tôi sẽ không viết ra những dòng này, cũng không ép cô đọc chúng, nếu như bản ngã và khát khao giữ gìn danh tiếng không thôi thúc tôi làm điều đó. Xin tha thứ cho tôi vì đã mạo muội yêu cầu cô đọc thật kĩ lá thư này. Tôi không thể đòi hỏi ở cô sự quý mến hay thiện cảm, nhưng tôi hy vọng mình có thể đòi hỏi một chút công bằng và khách quan từ phía cô.

Tối qua, cô đã cáo buộc tôi hai tội danh tuy khác nhau về bản chất nhưng giống nhau về độ nghiêm trọng. Tội danh thứ nhất: Mặc kệ cảm xúc chân thành của Bingley và Jane, tôi đã ngăn cản họ đến với nhau. Còn tội danh thứ hai: Bất chấp những đòi hỏi chính đáng của Wickham, bất chấp danh dự và lòng nhân đạo, tôi đã phá hủy sự nghiệp và hy vọng vào tương lai tươi sáng của anh ta; tôi đã chủ động và thản nhiên bỏ rơi người bạn thời niên thiếu - người được cha tôi vô cùng yêu mến, quý trọng - chàng thanh niên trẻ trung, không có gì trong tay ngoài sự bảo trợ của gia đình tôi - người đã lớn lên với niềm tin rằng mình sẽ có toàn quyền thụ hưởng sự chở che, bảo vệ đó; đây là sự suy đồi đạo đức, kinh tởm hơn nhiều so với tội danh chia rẽ cặp đôi vừa mới nảy sinh tình cảm được vài tuần.

Trước những lời buộc tội nặng nề mà cô công khai gán cho tôi, tôi hy vọng mình sẽ được giải oan bằng cách viết ra hết những gì tôi đã làm và những động cơ đằng sau từng hành động của tôi. Trong khi đọc những lời giải thích dưới đây, nếu có những đoạn văn, câu văn khiến cô tự ái hoặc chạnh lòng, tôi thật sự xin lỗi. Tôi không thể làm gì khác, tôi buộc phải nói ra những điều đó.

Dù ở Hertfordshire chưa lâu, nhưng tôi cũng như những người khác, đều nhận ra rằng Bingley dành nhiều sự ngưỡng mộ cho chị của cô hơn những thiếu nữ khác trong vùng. Đến hôm khiêu vũ ở Netherfield do Bingley tổ chức, tôi hiểu rằng tình cảm của Bingley

thật sự rất sâu đậm và khăng khít. Thật ra, tôi từng chứng kiến Bingley phải lòng khá nhiều cô gái trước đây. Nhưng trong buổi tiệc ở Netherfield, khi tôi đang khiêu vũ với cô, tôi tình cờ nghe được thông tin từ ngài William Lucas, rằng Bingley đã yêu chị cô đến mức ai cũng tin rằng anh ấy sắp sửa ngỏ lời cầu hôn. Ngài khẳng định đám cưới giữa họ là điều hiển nhiên; thứ duy nhất chưa chắc chắn, đó là ngày tổ chức lễ cưới. Ngay lúc ấy, tôi bắt đầu chăm chú quan sát hành động, cử chỉ của bạn tôi và phát hiện ra rằng sự say mê của anh ấy dành cho Jane đã vượt xa những gì tôi nghĩ. Tôi cũng quan sát chị của cô. Như thường lệ, dáng điệu và thái độ của chị cô tuy rất cởi mở, vui vẻ và mời gọi, nhưng chị của cô không biểu lộ bất kỳ sự quan tâm hay tình ý đặc biệt nào đối với Bingley. Sau khi xem xét kĩ càng, tôi có thể khẳng định, mặc dù chị cô thích thú đón nhận tình yêu của Bingley, nhưng chị cô không hề đáp lại, không chứng minh bản thân đang có cùng một cảm xúc với Bingley. Về chuyện này, nếu như cô không nhầm, vậy thì chắc chắn tôi đã nhầm. Cô gần gũi với chị mình như vậy, nên tôi nghĩ giả thiết trên là đúng. Do đó, sự oán hận của cô hoàn toàn có cơ sở, nếu như tôi trót gây ra đau khổ cho chị cô. Tuy nhiên, tôi không ngần ngại khẳng định rằng sự trầm lặng, bình thản trong nét mặt và dáng điệu của chị cô khiến cho bất kỳ ai có óc quan sát tốt nhất cũng phải đưa ra kết luận: Tâm tính chị cô rất hòa nhã, đáng yêu, nhưng trái tim không dễ gì bị rung

động. Tôi không phủ nhận, tôi luôn muốn tin vào sự hờ hững của chị cô; nhưng tôi hiếm khi để cho cảm xúc ảnh hưởng đến phán đoán và nhận định của mình. Tôi tin rằng Jane thờ ơ với Bingley không phải vì tôi muốn tin điều đó, mà bởi vì chính chị cô đã thật sự khiến tôi tin điều đó.

Nhưng lý do mà tôi phản đối cuộc hôn nhân giữa họ không đơn thuần như những gì tôi chia sẻ với cô tối qua. Đó không chỉ là những rào cản mà tôi phải dùng một sức mạnh tột cùng, một tình yêu mãnh liệt để gạt sang một bên. Bingley khác với tôi: Gia đình người yêu thấp kém, ít mối quan hệ cao quý, đó không hẳn là chướng ngại quá lớn đối với anh ấy. Nhưng Bingley phải đối mặt với nhiều thứ kinh hoàng khác trong cuộc hôn nhân này. Chúng phải được cân nhắc kĩ lưỡng bởi Bingley cũng như tôi. Riêng tôi, tôi sẽ cố gắng làm ngơ chúng, vì tôi chưa phải chịu nhiều ảnh hưởng. Tôi sẽ trình bày ngắn gọn như sau:

Vị thế của gia đình cô, đối với tôi là một chướng ngại, nhưng nó cũng chưa là gì nếu so với sự bất lịch sự, khiếm nhã được biểu lộ thường xuyên, liên tục bởi mẹ cô, ba đứa em gái nhỏ của cô và đôi khi bởi cha cô nữa. Xin thứ lỗi cho tôi. Tôi rất đau lòng khi làm tổn thương cô. Tuy nhiên, ngay cả khi sự vô duyên, khiếm nhã của người thân khiến cô liên lụy và buồn phiền, xin hãy vui lên và tin rằng cô và chị cô chưa bao giờ khiến người ta phải phàn nàn hay chỉ trích. Bên cạnh cách cư xử đúng mực, nhận thức và cá tính của hai chị em cô cũng xứng đáng được khen ngợi. Nói xa hơn một chút, sau những gì xảy ra tối hôm đó, quan điểm của tôi về các thành viên trong gia đình cô đã được xác định. Tôi thật sự muốn bảo vệ bạn tôi khỏi những mối quan hệ không hạnh phúc.

Ngày hôm sau, Bingley rời Netherfield để tới London với ý định sẽ nhanh chóng quay trở lại, tôi tin chắc cô vẫn còn nhớ. Vai trò của tôi trong phi vụ này được giải thích như sau. Em gái anh ấy và tôi đều có chung một nỗi lo; chúng tôi nhanh chóng nhận ra sự trùng hợp

này, và cả hai đều biết rằng không nên lãng phí thời gian nữa, cần phải ngăn cách anh ấy ngay khi có thể. Do đó, chúng tôi quyết định đi theo anh ấy đến London. Tại đó, tôi đã phân tích cho bạn mình thấy những rủi ro trong sự lựa chọn của mình. Tôi không rõ sự khuyên can này đã làm dao động, trì hoãn quyết tâm của Bingley đến mức nào, nhưng sau tất cả, tôi có thể chắc chắn rằng: Chính sự hờ hững của chị cô đã tạo điều kiện cho tôi thuyết phục Bingley không quay về Netherfield nữa. Trước đó, Bingley thật sự tin rằng Jane đáp lại tình yêu của mình một cách chân thành, mức độ thì ít nhiều cũng như anh ấy. Tuy nhiên, Bingley là người dễ nhún nhường, lệ thuộc vào sự phán đoán của tôi hơn là bản thân mình, vậy nên tôi không gặp nhiều khó khăn trong việc thuyết phục anh ấy tin rằng mình đã ngộ nhận. Sau đó, giữ chân Bingley ở lại London lại càng dễ dàng hơn. Tôi không cho rằng hành động của mình là sai trái. Nhìn lại mọi chuyện, tôi chỉ áy náy duy nhất một việc: Tôi đã không cho Bingley biết Jane đang có mặt ở London. Caroline và tôi nhận thấy tình cảm của Bingley dành cho Jane vẫn chưa nguội lạnh; nếu anh ấy gặp lại chị cô ở London thì quả thật nguy hiểm. Có lẽ, sự giấu giếm hèn hạ này không xứng với con người tôi, nhưng tôi làm vậy vì lợi ích của bạn tôi. Tôi không còn gì để nói, và cũng không thể đưa ra thêm lời xin lỗi. Nếu tôi trót gây ra tổn thương cho chị cô, tôi thật

sự không biết và không lường trước được. Nếu cô cho rằng những lý do kể trên không hợp tình hợp lý, tôi đành phải giữ nguyên quan điểm của mình: Với tôi, đó là những động cơ tốt đẹp, không hề độc địa.

Về tội danh thứ hai, nặng nề hơn, tôi bị quở trách vì đã làm tổn thương Wickham. Tôi chỉ có thể bác bỏ điều này bằng cách cho cô biết toàn bộ mối quan hệ của anh ta với gia đình tôi. Tôi không rõ anh ta đặc biệt tố cáo tôi chuyện gì, nhưng những gì tôi sắp kể dưới đây là sự thật, tôi có thể mời nhiều người đứng ra làm chứng - những người có uy tín và đáng tin cậy.

Wickham là con trai của một người đàn ông đáng kính; ông ấy đã quản lý tất cả gia sản của Pemberley trong nhiều năm. Lối cư xử đúng mực và lòng trung thành, nhiệt huyết của ông ấy khiến cha tôi luôn sẵn lòng giúp đỡ. Cha tôi nhận Wickham làm con đỡ đầu, và ông đã ban tặng lòng tốt của mình một cách hào phóng. Cha tôi nuôi dưỡng anh ta, cho anh ta đi học ở trường Đại học Cambridge. Đây là sự giúp đỡ to lớn và quan trọng nhất, vì cha của Wickham thường lâm vào cảnh nghèo khó do thói tiêu xài hoang phí của người vợ, khiến Wickham không được hưởng một nền giáo dục xứng đáng. Cha tôi không những gắn bó, yêu thương người thanh niên trẻ trung với tính cách lôi cuốn, mà còn đặt kỳ vọng cao nhất vào anh ta: Ông muốn chức vụ mục sư nhà thờ sẽ thuộc về anh ta; đồng thời, ông dự định sẽ chu cấp tiền bạc để anh ta hoàn thành công việc này. Về phần tôi, tôi có cái nhìn khác về Wickham cách đây rất lâu, rất lâu rồi. Những thói hư tật xấu và tính thiếu nguyên tắc đã được anh ta che đậy cẩn thận, kĩ lưỡng trước vị ân nhân tốt bụng nhất là cha tôi. Tuy nhiên, chúng không thể thoát khỏi sự quan sát của tôi - một chàng trai bằng tuổi anh ta. Tôi đã có dịp chứng kiến, nhưng cha tôi thì không, những lần anh ta để lộ bản chất của mình. Một lần nữa, điều này sẽ khiến cô tổn thương. Tổn thương đến mức nào, chỉ có cô mới biết. Dù Wickham đem tới cho cô thứ cảm xúc nào, tôi vẫn sẽ vạch trần bộ mặt thật của anh ta, để cô hiểu rõ con người anh ta.

Người cha yêu quý của tôi đã qua đời năm năm trước. Tình cảm của ông ấy dành cho Wickham bền chặt đến phút cuối; trong di chúc của mình, ông nhờ tôi tương trợ và giúp đỡ anh ta thăng

tiến, đạt tới đỉnh cao trong sự nghiệp. Nếu anh ta nghe theo sắp đặt và đảm nhận vị trí mục sư đang bỏ trống, một căn nhà và khoản lợi tức không nhỏ sẽ thuộc về anh ta. Di chúc cũng nêu rõ anh ta sẽ được kế thừa một ngàn bảng. Cha của Wickham qua đời sau đó không lâu. Chỉ trong vòng nửa năm, kể từ khi hai người cha nhắm mắt xuôi tay, Wickham viết thư cho tôi và khẳng định anh ta không còn muốn nghe theo sự sắp đặt nữa. Anh ta hy vọng tôi thấu hiểu và

quy đổi chức vụ mục sư thành một khoản tiền tương ứng, bởi anh ta không muốn làm cái nghề chẳng được lợi lộc gì. Anh ta muốn chuyển sang ngành luật và một ngàn bảng dĩ nhiên không đủ để anh ta chi trả cuộc sống. Tôi mong là đúng như vậy, chứ tôi không tin. Dù sao đi nữa, tôi luôn sẵn sàng đáp ứng yêu cầu này của Wickham, bởi tôi biết rằng anh ta vốn dĩ không nên làm mục sư. Tiếp đó, mọi việc được sắp xếp ổn thỏa. Wickham sẽ rút lui, không giúp việc cho nhà thờ nữa. Đổi lại, Wickham nhận ba ngàn bảng. Từ lúc đó, quan hệ giữa chúng tôi coi như chấm dứt. Tôi thấy anh ta quá tệ bạc, không muốn mời anh ta tới Pemberley nữa và cũng không muốn giao thiệp với anh ta mỗi khi lên thủ đô. Tôi thừa biết, học luật chỉ là cái cớ. Anh ta đi London để được tự do, không bị ràng buộc gì, sống một đời "ăn không ngồi rồi" và chơi bời phóng đãng. Trong vòng ba năm, tôi không nghe được tin tức gì về Wickham. Tuy nhiên, khi biết tin vị mục sư đang sống trong căn nhà trước đây thuộc về mình qua đời, Wickham viết thư kể lể với tôi một lần nữa. Trong thư, anh ta than thở cuộc sống hiện giờ rất bi đát, và tôi hoàn toàn tin điều đó. Anh ta thấy ngành luật không kiếm được nhiều tiền, nên rất muốn được tấn phong và sở hữu ngôi nhà khi xưa. Wickham tin rằng tôi sẽ đồng ý, bởi lúc đó tôi không có ai để giao phó cả; hơn nữa, tôi không được phép quên đi tâm nguyện của người cha tôn kính. Nhưng cuối cùng, tôi từ chối. Tôi nghĩ, cô sẽ không quở trách tôi chỉ vì tôi làm ngơ trước sự nài nỉ, van xin vô lý của Wickham. Sự bực mình, phẫn nộ của anh ta ngày càng gia tăng, tỷ lệ thuận với tình trạng túng quẫn của anh ta; anh ta hung hăng nói xấu tôi với mọi người, tìm cách lăng nhục tôi. Sau thời gian đó, anh ta biến mất. Không thăm viếng, không trở lại. Tôi không biết Wickham sống ra sao, cho đến mùa hè vừa qua. Tôi gặp lại anh ta trong một tình huống vô cùng khó xử và bối rối.

Bây giờ, tôi phải nhắc tới một sự việc mà tôi ước gì mình có thể quên đi. Chuyện này, dù là quá khứ hay hiện tại, tôi không được phép tiết lộ cho bất cứ ai. Như vậy, tôi tin tưởng sự kín đáo của cô, mong rằng cô sẽ giữ bí mật cho tôi. Em gái của tôi, nhỏ hơn tôi mười

tuổi, chịu sự giám hộ của tôi và Đại tá Fitzwilliam sau khi cha tôi mất. Cách đây khoảng một năm, em tôi kết thúc việc học ở trường. Tôi đưa nó về sống ở London. Mùa hè năm ngoái, nó nghe lời cô gia sư tên Younge, đi tới Ramsgate. Wickham cũng xuất hiện ở đó. Chắc chắn việc này đã được sắp đặt trước, vì anh ta và bà Younge quen biết nhau. Bà ta thật sự khiến tôi thất vọng. Với sự đồng lõa và trợ giúp của bà ta, Wickham đã dụ dỗ và tán tỉnh Georgiana. Con bé ngây thơ tin vào cảm giác trước đây, khi Wickham còn là người bạn tâm giao thời thơ ấu. Con bé tin rằng mình đã yêu Wickham, bằng lòng bỏ trốn cùng anh ta. Lúc đó em tôi mới mười lăm tuổi, quá nhỏ để bị kết tội. Giờ cô đã biết sự dại dột và mất trí của nó, nhưng tôi cũng vui mừng nói thêm rằng, cũng nhờ nó mà tôi phát hiện ra âm mưu của Wickham. Một, hai ngày trước khi họ bỏ trốn, tôi bất ngờ đi tới Ramsgate. Georgiana không dám gây đau khổ và xúc phạm người anh mà nó tôn kính như cha, nên đã thú nhận hết với tôi. Cô có thể tưởng tượng cảm giác của tôi lúc đó ra sao và tôi đã xử sự như thế nào. Nghĩ đến danh dự của em tôi và không muốn làm suy sụp tinh thần nó, tôi quyết định không để lộ chuyện này ra ngoài. Tôi đã viết thư cho Wickham - người đã chuồn khỏi hiện trường ngay tức khắc. Bà Younge, đương nhiên, cũng bị sa thải ngay lập tức. Mục tiêu của Wickham, không nghi ngờ gì, đó là khối tài sản của em gái tôi, khoảng ba mươi ngàn bảng. Tuy nhiên, tôi cũng không loại bỏ giả thuyết rằng anh ta muốn trả thù tôi. Thật lòng mà nói, anh ta đã trả thù thành công!

Thưa cô, tôi đã trình bày một cách trung thực toàn bộ sự kiện mà chúng ta đều dính dáng. Nếu cô có lòng tin vào sự thật, tôi hy vọng cô sẽ rút lại những lời trách móc, cho rằng tôi tàn ác với Wickham. Tôi không rõ anh ta dùng cách nào, nói dối ra sao để lừa gạt cô, nhưng có lẽ anh ta đã thành công. Hiển nhiên, cô không hiểu rõ ngọn ngành câu chuyện, nên cô không thể đưa ra phán đoán chính xác; đặc biệt, khi cô cảm mến ai đó, cô sẽ mất đi khả năng nghi ngờ và cẩn trọng.

Cô sẽ tự hỏi, tại sao tôi không kể cho cô nghe những chuyện này tối hôm qua. Thật ra, lúc đó tôi không thể làm chủ được mình, không biết chuyện gì nên kể và chuyện gì không nên kể. Về những gì tôi nói, tôi bảo đảm Đại tá Fitzwilliam có thể đứng ra làm chứng. Anh ấy là người họ hàng thân thiết nhất của tôi và cũng là một trong những người đứng ra thi hành di chúc của cha tôi. Bởi vậy, anh ấy biết rõ từng chi tiết nhỏ nhất của vụ lùm xùm này. Nếu như cô vẫn ghét tôi ghê gớm và coi những lời khẳng định của tôi là vô giá trị, xin hãy đi hỏi Fitzwilliam. Để cô có thể gặp được Fitzwilliam trước khi anh ấy rời đi, tôi phải gửi lá thư này đến tận tay cô trong buổi sáng hôm nay.

Lời cuối, cầu Chúa ban phúc lành cho cô.

Fitzwilliam Darcy."

CHƯƠNG 36

Khi Elizabeth nhận thư của Darcy, nàng không mong đợi chàng nhắc lại lời cầu hôn, cũng không đoán được nội dung chứa đựng những gì. Elizabeth sốt sắng đọc và nếm trải từng cung bậc cảm xúc tương phản. Ban đầu, nàng sửng sốt khi thấy Darcy tự tin rằng mình có thể biện hộ cho mọi thứ; nàng nghĩ, giờ đây Darcy nói gì cũng vô ích, chàng không thể đưa ra lời giải thích nào thỏa đáng, ngoại trừ sự hổ thẹn không thể che đậy. Với định kiến sâu sắc như vậy, Elizabeth bắt đầu nghiền ngẫm những gì xảy ra ở Netherfield. Nàng đọc ngấu nghiến. Nhưng vì nôn nóng, vội vã lướt nhanh sang câu tiếp theo, nàng không thể lĩnh hội hết nội dung của từng đoạn. Elizabeth lập tức phản đối quan điểm của Darcy: Chị cô không hề vô cảm, thờ ơ trước Bingley. Những lý do mà chàng liệt kê ra nhằm phản đối cuộc hôn nhân khiến Elizabeth giận tím mặt, đến nỗi nàng phủ nhận hoàn toàn sự chặt chẽ và khách quan trong luận điểm của Darcy. Đã vậy, chàng không hề tỏ ra ăn năn, hối lỗi; điều này khiến cho lời giải thích của Darcy càng khó chấp nhận. Giọng văn nồng nặc kiêu hãnh và ngạo nghễ, thiếu vắng sự day dứt và hối cải.

Khi đọc đến Wickham, Elizabeth xem xét một cách bình tĩnh, từ tốn hơn. Nếu lời tường thuật của Darcy là thật, hình tượng của Wickham coi như sụp đổ; tình cảm của nàng vỡ vụn khi quá khứ của anh dần được lật mở. Nàng đau đớn, không nói nên lời.

Cảm giác ngạc nhiên, lo lắng và khiếp sợ khiến nàng nghẹt thở. Elizabeth không muốn tin. Nàng thốt lên nhiều lần: “Chuyện này

không đúng. Không thể nào như thế được. Đây là sự dối trá trắng trợn nhất trên đời.” Sau khi kết thúc lá thư, với đầu óc trống rỗng và không biết gì nữa, Elizabeth vội vàng đặt lá thư qua một bên, tự nhủ rằng sẽ không quan tâm, không để mắt tới nó nữa.

Tâm tư rối bời, không biết bấu víu vào đâu để tìm lại bình yên và thanh thản trong lòng, Elizabeth tiếp tục bước đi. Tuy nhiên, làm vậy cũng vô ích, chỉ nửa phút sau, nàng mở lá thư ra, cố gắng trấn tĩnh và chịu đựng tra tấn tinh thần để đọc kĩ tất cả những dòng liên quan đến Wickham. Lần này, nàng không bỏ sót bất kỳ nội dung nào. Theo đó, mối quan hệ của Wickham với gia đình Pemberley hoàn toàn trùng khớp với lời kể của Wickham. Lòng nhân hậu của cha Darcy, mặc dù Elizabeth không rõ mức độ ra sao, cũng được miêu tả không hề sai lệch. Nhưng khi nói về bức di chúc, sự khác biệt trong lời kể của hai người rất lớn. Elizabeth vẫn còn nhớ như in những gì Wickham kể về căn nhà và chức vụ mục sư. Do đó, khi so sánh với những gì Darcy kể, nàng không làm sao phân biệt được ai là người đã nói dối. Elizabeth muốn tin vào Wickham. Thế nhưng, sau khi đọc lại thật kĩ, thật nhiều, nghĩ đến chuyện Wickham tự rút lui khỏi chức vụ và căn nhà để nhận số tiền ba ngàn bảng, Elizabeth không thể không băn khoăn, do dự. Nàng đặt lá thư xuống, cân nhắc mọi chuyện một cách không thiên vị, suy xét tính đúng đắn của từng chi tiết. Rồi nàng tiếp tục đọc. Bây giờ, những câu văn bắt đầu chứng minh cách cư xử của Darcy không quá tồi tệ và chàng trong sạch.

Tính hoang phí và phóng đãng mà Darcy không ngần ngại gán cho Wickham thật sự tạo nên cú sốc lớn đối với Elizabeth. Nàng không thể tìm ra bằng chứng bác bỏ lời buộc tội này. Elizabeth chưa

bao giờ nghe nói tới Wickham cho đến khi anh gia nhập quân đoàn. Nàng chỉ biết duy nhất một điều: Anh trở thành quân nhân qua lời động viên của một thanh niên tình cờ quen biết trên thủ đô. Không ai ở Hertfordshire biết anh đã sống ra sao trước đó; vẫn luôn là anh tự kể về chính mình. Thật ra lúc đó, dù có thể, nhưng Elizabeth không muốn tìm hiểu sâu hơn con người của Wickham. Khuôn mặt, giọng nói và dáng điệu của anh đều chứng tỏ anh là người có đức hạnh tốt. Elizabeth cố tìm ra những phẩm chất tiêu biểu của Wickham, chẳng hạn như sự liêm chính và lòng nhân đức. Nhờ đó, Wickham sẽ thoát khỏi những cáo buộc của Darcy.

Hay ít nhất, bằng việc nêu ra một số giá trị đạo đức khác mà Wickham sở hữu, nàng có thể bù đắp cho những sai lầm nhất thời của anh - những sai lầm mà Darcy thẳng thắn đánh giá là “ăn không ngồi rồi” và đê tiện hèn hạ trong nhiều năm liên tục. Sau cùng, không có bất kỳ dấu ấn, kỷ niệm tốt đẹp nào được Wickham lưu lại trong đầu nàng. Nàng nhớ tới những cử chỉ đáng yêu của Wickham, và đó là tất cả những “thành tựu” mà anh đạt được. Anh không có gì khác để tán dương, ngoại trừ sự quý mến của mọi người trong vùng và những ưu thế đến từ kỹ năng giao tiếp tốt.

Sau khi ngồi suy nghĩ một hồi lâu, Elizabeth đọc lá thư thêm một lần nữa. Khi biết tới âm mưu của Wickham đối với em gái Darcy, nàng chứng thực ngay bằng cuộc đối thoại giữ nàng và Đại tá Fitzwilliam sáng hôm qua. Mặt khác, Darcy chọn Fitzwilliam làm nhân chứng bởi anh là người thân cận nhất của Darcy, chắc chắn sẽ biết rõ đầu đuôi câu chuyện. Elizabeth không có lý do gì để nghi ngờ con người này. Nàng định đi hỏi Fitzwilliam ngay, nhưng rồi lại thôi, vì nàng ngại phiền phức và biết chắc rằng Darcy sẽ không đề xuất

Fitzwilliam cho nàng nếu chàng không chắc chắn về sự làm chứng của em họ mình.

Elizabeth nhớ lại lần đầu tiên gặp mặt Wickham tại nhà bác Philips. Nhiều câu nói của anh vẫn còn in sâu trong tâm trí nàng. Thật không hợp lý, khi mà Wickham mạnh dạn chia sẻ những câu chuyện thầm kín như vậy với một người xa lạ như Elizabeth. Nàng bất chợt nhận ra mình đã bỏ sót điểm này. Đó là sự khiếm nhã. Nàng cũng nhìn ra sự mâu thuẫn giữa lời nói và hành động của Wickham. Wickham từng khoe khoang rằng mình không sợ đối diện với Darcy; chính Darcy mới là người phải bỏ trốn khỏi vùng, còn anh vẫn khoan thai, ung dung trên mảnh đất của mình. Thế nhưng, một tuần sau, Wickham cố tình vắng mặt trong buổi dạ vũ ở Netherfield. Hơn nữa, trong suốt thời gian Bingley và những người bạn còn ở Netherfield, Wickham không tâm sự với bất kỳ ai khác ngoài Elizabeth. Đặc biệt, ngay khi nhà Bingley rời đi, Wickham rêu rao khắp nơi nỗi bất hạnh của mình, không tiếc lời nói xấu Darcy, mặc dù anh khẳng định rằng lòng kính trọng đối với cha của Darcy sẽ không cho phép anh làm điều đó.

Xem ra hình ảnh của Wickham trong mắt Elizabeth đã khác đi rất nhiều. Wickham theo đuổi cô King chỉ vì những toan tính tầm thường. Chút tài sản ít ỏi của cô King không chỉ vạch trần tham vọng nhỏ nhen của Wickham, mà còn bóc mẽ thói cơ hội, sẵn sàng cướp lấy những gì trong tầm tay mình. Thái độ của Wickham đối với nàng cũng không dựa trên động cơ tốt đẹp gì. Có lẽ anh theo đuổi Elizabeth bởi vì nhầm tưởng rằng nàng giàu, hoặc vì anh muốn thỏa mãn cái tôi của kẻ chinh phục, khi thấy Elizabeth đã biểu lộ thiện chí với mình. Những lý lẽ để bào chữa cho Wickham ngày càng ít đi. Về

phần Darcy, Elizabeth nhớ lại trước đây, Jane đã từng hỏi Bingley về vụ lùm xùm này; Bingley khẳng định Darcy không đáng bị đổ lỗi trong chuyện này. Mặt khác, trong suốt thời gian Elizabeth quen biết Darcy và nhất là gần đây khi nàng có dịp gần gũi chàng hơn, ngoài sự kiêu hãnh, lạnh lùng và xa cách, Elizabeth chưa bao giờ thấy Darcy hành động như một kẻ thiếu nguyên tắc, bất công, hay phản đạo đức, phản tín ngưỡng. Những người thân của Darcy luôn kính trọng và yêu mến chàng; ngay cả Wickham cũng từng thừa nhận chàng xứng đáng làm anh cả trong nhà. Đồng thời, Elizabeth thường xuyên nghe Darcy kể về em gái Georgiana một cách trìu mến, điều đó chứng tỏ chàng cũng có một trái tim yêu thương. Nếu Darcy thật sự giống như những gì Wickham đã kể, tại sao những việc sai trái, ghê tởm như vậy lại có thể qua mắt được tất cả mọi người? Còn nữa, sự trân trọng và cảm phục của một thanh niên có phẩm giá như Bingley dành cho Darcy sẽ trở nên phi lý nếu chàng là một gã đồi bại và nhẫn tâm.

Elizabeth cảm thấy xấu hổ vì chính mình. Đối với cả hai, Darcy và Wickham, nàng đều mù quáng, bất công, thành kiến và ngu xuẩn đến lố bịch. Elizabeth thốt lên: “Mình thật ti tiện! Quá tự đại về óc phán đoán của mình! Quá tin tưởng vào năng lực của mình! Mình đã coi thường sự rộng lượng và vô tư của Jane, tự thỏa mãn cái tôi kiêu hãnh bằng sự hoài nghi vô nghĩa và gàn dở. Phát hiện này thật là nhục nhã! Nhục nhã! Tình yêu nào có thể khiến ta mù quáng hơn thế! Nhưng không phải tình yêu, mà chính sự hợm hĩnh, ngạo mạn mới khiến ta lạc lối, điên dại. Mê đắm bởi sự quan tâm, ân cần của người này, giận dữ vì sự lạnh nhạt, thờ ơ của người kia; ngay từ

đầu, mình đã ngập tràn định kiến và ngu dốt, mất hết lý trí. Mình chẳng biết gì về bản thân, mãi cho tới lúc này."

Elizabeth suy nghĩ miên man về bản thân, Bingley rồi đến Jane. Tới khi nàng bế tắc, nàng lấy bức thư ra đọc lại. Lần đọc thứ hai đem tới hiệu ứng khác hẳn. Lúc trước, nàng không tin những gì Darcy viết. Hiện giờ, nàng buộc phải tin. Chàng tuyên bố rằng mình không nhận thấy tình cảm của Jane dành cho Bingley. Elizabeth sực nhớ tới ý kiến của Charlotte. Nàng không thể phủ nhận rằng Jane hiếm khi biểu lộ cảm xúc ra ngoài. Tuy tình cảm của Jane nóng bỏng, thiết tha, nhưng luôn được che giấu kín kẽ. Jane luôn thể hiện bộ mặt bình thản, vui vẻ, ổn định, khiến người khác cho rằng nàng không thật sự động lòng hay rung cảm.

Khi đọc tới đoạn văn lột tả sự vô duyên, bất lịch sự của những thành viên trong gia đình nàng, Elizabeth cực kỳ hổ thẹn. Từ ngữ của chàng có phần nặng nề, nhưng thích đáng. Sự thích đáng ấy phũ phàng đến nỗi Elizabeth không thể phản đối nửa lời. Darcy đồng thời liệt kê tất cả các chi tiết trong đêm khiêu vũ ở Netherfield, khẳng định rằng ấn tượng đầu tiên của chàng về gia đình Bennet là chính xác. Trong lòng Elizabeth trào dâng sự tủi hổ và buồn bã khôn nguôi.

Lời khen của Darcy đối với Jane và bản thân nàng khiến tâm hồn Elizabeth dịu nhẹ và an yên phần nào, nhưng không đủ để nàng quên đi sự khinh miệt mà những người trong gia đình nàng đã tự chuốc lấy. Jane chịu đựng bao nhiêu đau khổ và thất vọng, hóa ra không phải do Darcy, mà là do chính những người thân trong gia đình mình. Tiếng tăm của hai chị em cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi

những hành động ngờ nghệch, thô lỗ của người nhà; Elizabeth chưa bao giờ có cảm giác chán nản tột cùng như vậy trước đây.

Thơ thẩn bước đi trên con đường mòn suốt hai tiếng đồng hồ để suy nghĩ và cân nhắc, Elizabeth cảm thấy mệt mỏi và chợt nhớ ra rằng mình đã đi dạo quá lâu, do đó nàng vội vã trở về nhà Collins. Elizabeth bước vào nhà với dáng điệu vui tươi như thường lệ, quyết tâm kiềm chế mọi suy nghĩ tiêu cực, tập trung trò chuyện với mọi người.

Nàng được biết, hai chàng trai ở Rosings đã đến thăm trong lúc nàng vắng mặt. Darcy dành vài phút để chào tạm biệt, còn Đại tá Fitzwilliam ngồi chơi ít nhất một giờ với hy vọng gặp được Elizabeth. Anh muốn đi tìm Elizabeth và trực tiếp nói lời chia tay. Elizabeth giả vờ tiếc nuối vì không gặp được vị Đại tá. Thật ra, nàng cảm thấy vui mừng. Fitzwilliam không còn khiến nàng quan tâm nữa. Elizabeth chỉ nghĩ về lá thư của Darcy.

CHƯƠNG 37

Hai chàng trai khởi hành vào sáng hôm sau. Collins đợi họ ở ngoài dinh thự Rosings, nói lời tạm biệt thân thương cuối cùng, đảm bảo rằng hai quý ông vẫn khỏe mạnh và vui tươi sau khoảnh khắc chia ly buồn bã ở Rosings. Lúc quay về, Collins vội vã an ủi phu nhân Catherine và cô con gái của bà. Sau đó, anh mừng rỡ về nhà và thông báo tin vui: Phu nhân đang buồn chán, bà rất muốn họ đến chơi và ở lại ăn tối.

Elizabeth nghĩ rằng, nếu nàng ưng thuận lời cầu hôn của Darcy thì giờ đây nàng đã được giới thiệu như cháu dâu tương lai của bà. Nàng mỉm cười, hình dung khuôn mặt giận dữ và bực bội của người phụ nữ uy quyền. “Không biết lúc đó bà ta sẽ nói gì, làm gì nhỉ?” Elizabeth thầm nghĩ thích thú.

Chủ đề đầu tiên là sự thiếu hụt nhân sự ở Rosings. Phu nhân Catherine nói: “Tôi dám chắc, tôi là người cảm nhận rõ nét nhất sự trống trải khi người thân ra đi. Giữa chúng tôi có một sợi dây kết nối bền chặt và tương hỗ. Họ rất buồn khi phải lên đường. Họ lúc nào cũng vậy cả. Fitzwilliam giữ được tâm trạng vui vẻ cho đến phút cuối, nhưng Darcy dường như rất xúc động, nhiều hơn so với năm ngoái. Có vẻ như anh chàng càng lúc càng gắn bó với Rosings.”

Collins khen ngợi và thêm vào đôi lời ẩn ý tinh tế, khiến bà Catherine và cô con gái nở nụ cười thân thiện.

Sau bữa tối, phu nhân Catherine quan sát và nhận thấy Elizabeth đang trầm ngâm, suy tư. Bà cho rằng nàng buồn rầu vì

sắp phải về nhà quá sớm. Bà liền nói: “Nếu vậy, cô phải viết thư cho mẹ và năn nỉ để ở lại đây lâu hơn. Tôi tin rằng chị Collins cũng rất muốn cô ở lại.”

Elizabeth đáp: “Cháu rất cảm ơn lòng tốt và lời mời của phu nhân, nhưng cháu không có quyền quyết định. Cháu phải có mặt ở London vào thứ Bảy tới.”

“Vì sao vậy? Cô mới chỉ ở đây tổng cộng sáu tuần lễ. Tôi thật sự mong cô ở đây hai tháng. Trước khi cô tới đây, tôi đã nói với chị Collins như thế. Không có lý do gì để cô phải ra đi sớm. Bà Bennet chắc chắn sẽ đồng ý cho cô thêm hai tuần nữa ở Rosings.”

“Nhưng cha cháu thì không cho phép. Tuần vừa rồi, cha viết thư giục cháu về sớm.”

“Ồ, nếu mẹ cô chấp nhận thì cha cô sẽ không phản đối. Đối với cha, con gái không bao giờ có vị trí quan trọng như thế. Nếu cô ở lại đây thêm một tháng nữa, tôi sẽ dẫn một trong các cô đi London, vì tôi ở đó một tuần vào đầu tháng Sáu. Nếu anh phu xe Dawson không ngại chở thêm người, chúng ta sẽ có đủ chỗ. Nếu thời tiết mát mẻ, tôi sẵn lòng dẫn theo cả hai cô, vì các cô đều nhỏ nhắn, vừa vặn.”

“Thưa phu nhân, phu nhân thật tốt bụng, nhưng cháu sẽ giữ nguyên kế hoạch.”

Phu nhân Catherine cuối cùng cũng nghe theo Elizabeth.

“Chị Collins, chị hãy phái một người hầu đi với họ. Chị thừa biết tôi luôn nói những gì mình nghĩ. Tôi không thể chịu được cảnh hai cô gái trẻ đi đường một mình. Thật khó coi. Hãy cử ai đó ngay. Tôi ghét cay ghét đắng những tình huống như vậy. Thiếu nữ phải được bảo vệ và song hành, tùy theo địa vị của họ. Khi cháu gái Georgiana

của tôi đi Ramsgate vào mùa hè vừa qua, tôi đã bố trí hai người hầu đi theo nó. Georgiana là con gái của ngài Darcy và phu nhân Anne cao quý, nó không thể ra ngoài với cung cách thấp kém. Tôi rất chú ý đến những điều đó. Chị Collins, chị phải yêu cầu anh John hộ tống hai thiếu nữ này. Tôi mừng vì đã không quên nhắc chị, nếu không chị sẽ mang tiếng là để bạn mình phiêu bạt đơn độc."

"Cậu của cháu sẽ tự cho người đến đón bọn cháu."

"Ô! Cậu của cô? Ông ta cũng có người hầu à? Tôi mừng vì cô có người chăm lo tận tình trong những trường hợp như vậy. Đến vùng nào thì cô đổi ngựa? Đương nhiên là vùng Bromley rồi. Tới đó, nếu cô nhắc đến tên tôi ở tiệm Bell, cô sẽ được người ta chú ý, quan tâm."

Phu nhân Catherine tiếp tục hỏi rất nhiều về lịch trình của hai cô gái. Có những câu hỏi không nhất thiết phải trả lời, nàng chỉ cần im lặng, chăm chú lắng nghe. Như vậy là may mắn cho nàng, bởi vì tâm hồn nàng đang ở nơi khác, rất có khả năng nàng sẽ quên mất mình đang ở đâu, đang nói chuyện với ai. Tốt hơn hết, nàng chỉ nên suy tư những lúc một mình. Bất cứ khi nào ở một mình, Elizabeth luôn tận dụng cơ hội để làm khuây khỏa tâm hồn. Không ngày nào nàng không đi dạo một mình, cặm cụi đào bới những kỷ niệm xót xa, đau lòng.

Chẳng bao lâu, nàng đã thuộc lòng lá thư của Darcy. Nàng nghiên cứu từng câu, từng chữ; cảm xúc dành cho chủ nhân của bức thư thay đổi theo từng thời điểm. Khi nhớ tới văn phong của Darcy, nàng cảm thấy phẫn nộ ghê gớm; nhưng khi nhận ra mình đã kết án sai lầm, không công bằng và còn mắng nhiếc chàng, nàng giận dữ chính mình. Elizabeth động lòng trắc ẩn khi nghĩ về sự thất

vọng mà Darcy phải nhận. Nàng cảm thấy biết ơn trước tình yêu của Darcy và kính trọng con người chàng. Tuy nhiên, Elizabeth không thể chấp nhận Darcy; nàng không hối hận vì đã khước từ lời cầu hôn của chàng, cũng không muốn gặp lại chàng. Mỗi khi nghĩ tới cách cư xử của mình lúc trước, nàng luôn tủi hổ và tiếc nuối. Hơn nữa, những khiếm khuyết của các thành viên trong gia đình tạo ra nỗi buồn đè nặng không ngớt trong tim nàng. Thói xấu của họ vô phương cứu chữa. Cha của nàng chỉ biết vui vẻ cười nhạo những cô em út trong nhà, không chịu cố gắng dạy dỗ và chỉ bảo chúng. Còn mẹ của nàng, với những hành động, lời nói chưa bao giờ đúng mực, chẳng hề nhận thức được vệt đen trong cá tính của mình. Elizabeth và Jane vẫn thường cùng nhau kiểm soát sự dại dột, thiếu suy nghĩ của Catherine và Lydia, thế nhưng hai đứa nó được mẹ nuông chiều, nâng đỡ, biết đến khi nào mới thay đổi? Catherine yếu đuối, dễ bị kích động và hoàn toàn bị Lydia chi phối, thường xuyên đi chệch với lời khuyên của hai chị lớn. Lydia thì cứng đầu, cẩu thả, thậm chí còn không bao giờ đếm xỉa đến lời khuyên của Jane và Elizabeth. Cả hai đều ngu dại, lười biếng và mải mê ăn diện. Chừng nào Meryton còn bóng dáng quân nhân, họ vẫn sẽ tán tỉnh; chừng nào Meryton còn ở gần Longbourn, họ vẫn sẽ đến đó chơi.

Hiện tại, Elizabeth lo lắng cho Jane nhất. Những lời giải thích của Darcy đã xóa tan ác cảm và ấm ức của nàng đối với Bingley, đồng thời khiến nàng thấm thía những gì mà Jane đã để tuột mất. Tình cảm của Bingley quá đỗi chân thành, và thái độ của chàng rất thủy chung, son sắt. Có trách thì trách chàng đã quá tin tưởng người bạn thân nhất. Thật buồn khi biết rằng, sự cộc cằn, thô lỗ và khiếm nhã của những người thân trong gia đình đã khiến Jane mất đi cơ

hội tìm thấy hạnh phúc đích thực, đầy hứa hẹn trên mọi phương diện.

Những suy nghĩ đó, cộng thêm khám phá mới nhất về con người thật của Wickham khiến Elizabeth không còn vui tươi, nhiệt huyết như trước kia nữa. Trong sâu thẳm, những vết thương lòng chẳng biết bao giờ mới lành lại.

Những buổi gặp gỡ tại Rosings diễn ra thường xuyên hơn trong tuần lễ cuối cùng của Elizabeth tại đó. Buổi tối cuối cùng, phu nhân Catherine một lần nữa tra hỏi chuyến đi của hai cô gái. Bà hướng dẫn họ cách đóng hành lý và cách gấp áo đầm dài. Maria nghe theo răm rắp những lời chỉ bảo này; ngay khi về tới nhà Collins, cô đem hết đồ đạc ra và xếp lại từ đầu.

Khi họ chia tay, phu nhân Catherine, vô cùng khiêm nhường, chúc hai cô thượng lộ bình an và mời họ trở lại Hunsford vào năm sau. Tiểu thư De Bourgh hạ cố nhún mình, chào và nắm tay tạm biệt.

CHƯƠNG 38

Vào sáng thứ Bảy, Elizabeth và Collins gặp nhau trong bữa ăn sáng, ít phút trước khi những người còn lại trong nhà xuất hiện. Nhân cơ hội này, anh nói những câu chia tay xã giao mà anh cho là cần thiết và không thể thiếu được.

Collins nói: “Cô Elizabeth, tôi không biết vợ tôi đã bày tỏ chưa, nhưng chúng tôi cảm ơn lòng tốt của cô vì đã hạ cố đến nơi này. Tôi chắc chắn cô sẽ không rời khỏi nơi này mà không nhận được lời cảm ơn từ vợ tôi. Những ngày cô ở đây, chúng tôi cảm nhận sâu sắc tình cảm mến yêu mà cô trao tặng. Căn nhà khiêm tốn của chúng tôi khó có thể hấp dẫn, thu hút khách khứa tới đây. Cách sống thanh đạm trong căn nhà nhỏ, phòng ốc chật hẹp và đồ đạc ít ỏi, đồng thời chúng tôi cũng không biết nhiều chỗ vui chơi, sẽ khiến Hunsford trở nên tẻ nhạt trong mắt một thiếu nữ như cô. Nhưng hy vọng cô hiểu rằng, chúng tôi rất biết ơn sự chiếu cố của cô, và chúng tôi đã làm tất cả những gì có thể để cô không phải trải qua những giây phút nhàm chán.”

Elizabeth sốt sắng cảm ơn Collins và khẳng định nàng đã sống những ngày vui vẻ ở đây. Nàng đã được trải qua sáu tuần lễ sống động bên cạnh Charlotte; sự chăm sóc chu đáo của gia chủ khiến nàng rất cảm kích. Nghe xong, Collins rất hài lòng, anh nở một nụ cười trang trọng và trả lời: “Tôi rất vui khi nghe cô nói vậy. Chắc chắn, chúng tôi đã cố gắng hết mình và đã có may mắn giới thiệu cô đến với một tầng lớp thượng đẳng. Vậy nên, chúng tôi hãnh diện nói

rằng quãng thời gian của cô ở Hunsford không đến nỗi quá tệ. Quan hệ gần gũi giữa gia đình tôi và gia đình phu nhân Catherine chính là ưu điểm vượt trội và độc nhất, ít người có được. Cô cũng thấy đó, chúng tôi có một chỗ dựa vững chắc như vậy. Tuy căn nhà mục sư của tôi có chút kham khổ, nhưng tôi không nghĩ những vị khách đến đây phải chịu vất vả, khi mà họ được chia sẻ và hưởng lợi từ mối thân tình của tôi với Rosings."

Những lời vừa rồi không đủ để diễn tả hết tình cảm nồng cháy của Collins. Anh đi lại xung quanh căn phòng, trong khi Elizabeth cố gắng tìm ra những lời vừa thẳng thắn, vừa tế nhị để hồi đáp một cách ngắn gọn. Collins tiếp tục: "Elizabeth thân mến, xin hãy kể lại những ấn tượng tốt đẹp mà cô có ở đây cho những người ở Hertfordshire biết. Tôi tin rằng, ít nhất cô cũng có thể làm điều này. Hằng ngày, cô được chứng kiến sự quan tâm ân cần của phu nhân Catherine dành cho vợ tôi. Theo tôi thấy, Charlotte không hề hối hận vì đã chọn tôi. Nhưng có lẽ, tôi không nên nói gì thêm về điều này. Từ tận đáy lòng, tôi chúc cô sẽ có được một cuộc hôn nhân giống như chúng tôi. Charlotte và tôi đều có chung suy nghĩ, đồng điệu về tâm hồn. Chúng tôi giống nhau một cách tuyệt diệu về cá tính cũng như sở thích. Dường như chúng tôi sinh ra là để dành cho nhau."

Trong trường hợp này, Elizabeth tin rằng hai người thật sự hạnh phúc. Nàng thật lòng tin tưởng và mừng cho Collins vì tổ ấm mà anh đang có. Elizabeth không cảm thấy phiền hà khi cuộc trò chuyện bỗng nhiên bị cắt ngang bởi nhân vật đang được nói tới - Charlotte tội nghiệp. Thật buồn khi phải bỏ lại bạn mình tại nơi này, với những con người này. Tuy Charlotte buồn vì phải chia tay cô bạn thân, nhưng cô không cần ai thương hại. Charlotte đã lựa chọn nơi đây

với con mắt rộng mở và tỉnh táo. Đối với Charlotte, căn nhà cô đang ở, mái ấm cô đang chăm nom, gia cầm cô đang nuôi, giáo xứ mà cô thuộc về, tất cả những thứ liên quan khác, đều chưa mất đi sức hấp dẫn.

Lát sau, xe ngựa tới, hành lý được buộc chặt và đồ đạc được để vào trong xe. Họ sẵn sàng lên đường. Sau những lời chia tay thắm thiết giữa hai người bạn, Collins tiễn Elizabeth từ trong nhà ra xe ngựa. Lúc hai người bước ngang qua khu vườn, Collins nhờ Elizabeth gửi lời chúc tới những thành viên trong gia đình nàng, và anh cũng không quên cảm ơn sự tiếp đón tử tế của nhà Bennet mùa đông vừa rồi. Collins ngỏ lời khen ông bà Gardiner, dù anh chưa từng gặp mặt. Sau đó Collins đỡ tay Elizabeth vào xe, rồi Maria. Khi cửa xe dần đóng lại, Collins đột nhiên nhắc nhở họ vì đã quên gửi lời chúc tới những người ở Rosings.

Anh nói: “Có lẽ hai cô muốn tôi thay mặt và bày tỏ sự kính trọng và biết ơn đối với lòng hào hiệp của họ trong suốt thời gian qua.”

Elizabeth đồng ý với đề xuất này. Xe bắt đầu lăn bánh. Maria thốt lên sau vài phút im lặng: “Trời đất! Tưởng như chúng ta mới ở đây một, hai ngày! Nhưng có biết bao nhiêu chuyện đã xảy ra.”

“Đúng vậy, đã có quá nhiều chuyện xảy ra.” Người bạn đồng hành cất lời, kèm một tiếng thở dài.

“Chúng ta đã ăn tối ở Rosings chín lần, dùng trà hai lần. Về đến nhà, tôi sẽ kể bao nhiêu thứ đây?”

Elizabeth thầm nghĩ: “Còn mình, mình phải giấu kín bao nhiêu chuyện đây?”

Suốt dọc đường, hai cô nói chuyện với nhau rất ít và chuyến đi diễn ra an toàn. Khoảng bốn giờ sau khi rời khỏi Hunsford, họ đến

nhà ông Gardiner và sẽ ở lại đây một vài ngày.

Jane trông khá khỏe mạnh, nhưng Elizabeth không đoán được tâm tư của nàng vì bà Gardiner liên tục tổ chức tiệc tùng, hội họp, khiến Elizabeth không có thời gian để quan sát chị.

Tuy nhiên, Elizabeth không vội, vì Jane sẽ quay về Longbourn cùng nàng.

Elizabeth muốn chờ đến khi về nhà mới kể cho Jane nghe về lời cầu hôn của Darcy. Những gì nàng tiết lộ khi về tới Longbourn sẽ là cú sốc cực lớn đối với Jane, cũng là cơ hội cho Elizabeth tự thỏa mãn sự kiêu hãnh của chính mình - nét cá tính mà nàng chưa thể lý giải nổi. Đây thật sự là một cám dỗ khiến Elizabeth muốn kể ra hết tất thảy. Nàng băn khoăn,

phân vân, không biết mình sẽ kể bao nhiêu, đâu là giới hạn của câu chuyện. Elizabeth lo ngại những chi tiết liên quan đến Bingley sẽ khiến Jane thêm đau lòng và tuyệt vọng.

CHƯƠNG 39

Tuần lễ thứ hai của tháng Năm, Jane, Elizabeth và Maria rời khỏi căn nhà của ông bà Gardiner ở đường Gracechurch, di chuyển đến một quán trọ trong vùng Hertfordshire, nơi ông Bennet đã bố trí xe ngựa đón họ về nhà. Sắp sửa tới nơi, ba cô gái bắt gặp Kitty và Lydia đang đứng bên cửa sổ nhà ăn lầu hai. Cả hai đã đến cách đây hơn một giờ. Trong lúc chờ đợi, hai nàng tranh thủ ghé qua hàng may bên kia đường và ngắm nhìn những người lính đang đứng canh gác. Rồi họ về nhà trọ và chuẩn bị món xà lách dưa leo.

Sau khi chào đón các chị của mình, Kitty và Lydia hân hoan yêu cầu phục vụ mang lên bất cứ món thịt ướp lạnh nào mà quán trọ đang có. Họ nói bằng chất giọng sĩ diện: “Các chị thấy sao? Ngạc nhiên chứ ạ?”

Lydia nói thêm: “Hôm nay chúng em mời các chị bữa này, nhưng các chị phải cho chúng em vay tiền, bởi chúng em đã tiêu hết tiền vào cửa hàng bên kia rồi...” Lydia khoe những món hàng mình mới mua. “Nhìn này, em mới mua chiếc mũ này. Em nghĩ nó không đẹp lắm nhưng vẫn cứ mua. Ngay sau khi về nhà, em sẽ tháo nó ra thành từng mảnh và sửa lại xem có đẹp hơn không.”

Khi các chị chê chiếc mũ xấu quá, Lydia nói một cách dửng dưng: “Ồ! Ở tiệm đó, có mấy chiếc mũ còn xấu hơn cái này. Em sẽ mua một ít vải xa tanh với màu sắc đẹp hơn và trang trí lại; em nghĩ nó sẽ không đến nỗi quá tệ. Hơn nữa, mùa hè này, sau khi quân

đoàn rời khỏi Meryton, mặc trang phục gì cũng không còn quan trọng nữa. Họ sẽ rời khỏi đó trong hai tuần nữa."

Elizabeth thốt lên với vẻ hài lòng: "Họ sẽ đi thật sao?"

"Họ sẽ chuyển đến gần Brighton. Em muốn mùa hè này cha sẽ dẫn tất cả chúng ta đến đó chơi. Một kế hoạch tuyệt vời. Nó cũng không tốn kém nhiều đâu. Mẹ cũng sẽ đi. Nếu không, chị nghĩ xem, chúng ta sẽ có một mùa hè thật ảm đạm."

Elizabeth nghĩ thầm: "Đúng vậy. Quả là một kế hoạch hấp dẫn cho tất cả chúng ta! Trời ơi! Brighton và cả một trại lính! Trước đây, chỉ với một trung đoàn bé nhỏ và những buổi khiêu vũ diễn ra hằng tháng ở Meryton, chúng ta đã bị tra tấn khổ sở lắm rồi."

Khi mọi người ngồi vào bàn, Lydia tiếp tục: "Em có tin này cho các chị. Thử đoán xem. Đây là một tin tốt và giật gân, liên quan đến một người mà chắc chắn chúng ta đều yêu mến."

Jane và Elizabeth nhìn nhau. Họ nói với người bồi bàn rằng anh ta không cần ở lại thêm nữa. Lydia cười. "Ôi trời, em biết các chị lúc nào cũng kín đáo và thích lễ nghi. Các chị nghĩ người bồi bàn không nên biết những gì chúng ta nói, cứ như thể anh ta thích nghe ngóng lắm. Em dám chắc anh ta đã nghe nhiều chuyện còn kinh khủng hơn những gì em sắp nói. Nhưng anh bồi bàn này xấu trai quá. Em cũng mừng vì anh ta đã đi khỏi đây. Em chưa từng thấy cái cằm nào dài như vậy trong đời. Chà, bây giờ quay lại tin tức mà em muốn nói. Tin tức về anh Wickham thân thương: Không ai phải lo nghĩ về đám cưới giữa anh ấy và cô King nữa. Cô ta đã chuyển nhà, đi theo người chú và sống ở Liverpool luôn rồi, không trở lại. Anh Wickham bây giờ được an toàn rồi."

Elizabeth tiếp lời: “Mary King cũng được an toàn, nhất là khối tài sản của cô ấy.”

“Cô ta thật khờ dại mới bỏ đi như vậy, nếu cô ta thích anh ấy.”

Jane nói: “Chị hy vọng cả hai bên đều chưa yêu nhau sâu đậm.”

“Em tin chắc anh Wickham chưa từng yêu cô ta sâu đậm. Em sẽ trả lời giùm anh ấy: Anh ấy chưa bao giờ quan tâm đến cô ta.

Ai có thể yêu một cô gái với khuôn mặt lốm đốm tàn nhang như vậy được?”

Elizabeth không thể đưa ra một lời nhận xét thô tục như vậy; nhưng trong thâm tâm, đánh giá của nàng về cô King cũng không khá khẩm hơn là mấy. Nàng cảm thấy bàng hoàng khi nghĩ tới điều này.

Ăn uống xong, hai chị lớn trả tiền, cho gọi xe ngựa đến và chất hành lý, thùng hộp, túi gói, cùng mấy món hàng không ai thích của Kitty và Lydia lên xe. Lydia thốt lên: “Thật may là em đã nhét hết tất cả lên xe. Em cũng mừng vì đã mua chiếc mũ, ít ra em có thêm một cái hộp bìa cứng. Chao ôi, bây giờ chúng ta đã yên vị trên xe, thoải mái nói chuyện, cười đùa cho tới nhà. Trước tiên, em muốn biết chuyện gì đã xảy ra với các chị từ khi rời nhà? Các chị có gặp anh chàng nào dễ thương không? Các chị có được tán tỉnh không? Em luôn hy vọng một trong các chị sẽ dẫn theo người yêu khi về nhà. Em xin tuyên bố Jane sắp trở thành bà già ế chồng rồi. Chị ấy gần hai mươi ba tuổi rồi. Trời ơi, em sẽ thật xấu hổ nếu chưa lấy chồng trước hai mươi ba tuổi. Dì Philips muốn các chị kết hôn. Dì nói chị Elizabeth đáng lẽ phải lấy Collins, nhưng em thấy điều đó chẳng vui gì cả. Trời ơi, sẽ ra sao nếu em lấy chồng trước các chị? Như vậy em sẽ phải hộ tống các chị tới những buổi khiêu vũ. Thật đáng

thương cho em. Tụi em vừa có một phi vụ vui nhộn ở nhà Đại tá Forster. Kitty và em ở đó cả ngày; bà Forster hứa hẹn một buổi khiêu vũ nhỏ vào buổi tối (nhân tiện nói luôn, bà Forster và em trở thành bạn tâm giao rồi). Bà ấy mời hai chị em nhà Harringtons đến, nhưng Harriet bị ốm và chị Pen đến một mình. Các chị nghĩ xem, sau đó tụi em đã làm gì? Tụi em cho Chamberlayne mặc đồ của phụ nữ để anh ta giả gái và khiêu vũ cùng tụi em, buồn cười quá trời. Không một ai biết được chuyện này ngoài ông bà Forster, Kitty, em và dì Philips. Tụi em buộc phải mượn dì một chiếc đầm dài cho anh ta mặc. Các chị không thể tưởng tượng được anh ta trông giống con gái thế nào đâu. Khi Denny, Wickham, Pratt và hai, ba thanh niên khác nhập hội, không ai nhận ra Chamberlayne cả. Trời ơi! Buồn cười chết mất. Vì tụi em cười nhiều quá nên mấy chàng trai bắt đầu nghi ngờ và khám phá ra chuyện tụi em làm."

Với cách kể chuyện khôi hài, cộng thêm sự gợi ý và đóng góp của Kitty, Lydia tìm cách mua vui cho các chị suốt đoạn đường về Longbourn. Elizabeth cố lắng nghe ít nhất có thể, nhưng không thoát khỏi cái tên Wickham được nhắc lại nhiều lần.

Cả gia đình chào đón mấy cô con gái một cách nồng hậu. Bà Bennet vui sướng khi gặp lại Jane và thấy nàng vẫn đẹp như xưa. Trong bữa tối, ông Bennet nhắc lại nhiều lần với Elizabeth: "Lizzy, cha rất mừng vì con đã trở về."

Phòng ăn chật cứng. Gần như cả gia đình Lucas đến để đón Maria và nghe ngóng tin tức. Rất nhiều nội dung được quan tâm. Phu nhân Lucas hỏi thăm Maria về phúc lợi và đàn gia cầm của cô con gái lớn. Bà Bennet chăm chú lắng nghe Jane kể về những mốt thời trang thịnh hành, rồi thuật lại cho mấy cô gái nhà Lucas. Giọng

của Lydia lấn át mọi người, không ngừng liệt kê những thú vui mà cô làm trong suốt buổi sáng.

Lydia nói: “Chị Mary, ước gì chị đi cùng tụi em, vui ơi là vui. Lúc đi, Kitty và em kéo tấm màn xe ngựa lên, làm như không có ai trong xe. Em có thể làm vậy suốt đoạn đường nếu như Kitty không bị ốm. Khi tụi em tới quán trọ, tụi em đã cư xử rất hào phóng: Thết đãi ba chị một bữa trưa tuyệt cú mèo với những món ăn lạnh ngon nhất thế giới. Nếu chị đi cùng, tụi em cũng sẽ mời chị. Sau đó, tụi em tiếp tục lên đường; niềm vui vẫn còn tiếp diễn. Em tưởng rằng cả bọn sẽ không có đủ chỗ trên xe, thật sự vô cùng hài hước! Tụi em suýt chết vì cười. Tiếng cười lớn đến nỗi, người ở cách xa mười dặm cũng có thể nghe thấy.”

Mary trả lời một cách thờ ơ: “Chị không muốn phủ nhận những điều em nói, Lydia. Chị biết, những thú vui em kể rất phù hợp với đại đa số phụ nữ. Nhưng đối với chị, chúng chẳng có nghĩa lý gì hết. Đọc một cuốn sách còn thích hơn.”

Lydia không màng đến câu trả lời của chị. Nàng hiếm khi lắng nghe người khác lâu hơn nửa phút, và không bao giờ chú ý đến Mary.

Buổi chiều, Lydia giục các chị, các em đi bộ đến Meryton chơi, nhưng Elizabeth nhất quyết phản đối. Nàng không muốn người ta nói các cô gái nhà Bennet vừa về đến nhà chưa được nửa ngày đã chạy theo các quân nhân.

Còn một lý do nữa khiến cho Elizabeth phản đối. Nàng không muốn gặp lại Wickham và quyết định tránh mặt anh càng lâu càng tốt. Elizabeth không sao diễn tả được niềm hạnh phúc của mình khi biết tin quân đoàn sắp chuyển địa bàn. Chỉ trong hai tuần nữa, họ sẽ

không còn có mặt ở đây. Elizabeth hy vọng, sau khi họ rời đi, nàng sẽ không nhớ tới chuyện của Wickham nữa.

Dù về nhà chưa lâu, Elizabeth có thể nhận ra rằng kế hoạch đi Brighton của những chàng quân nhân là chủ đề thảo luận thường xuyên giữa cha mẹ nàng. Dù ông Bennet chưa bao giờ có ý định nhường nhịn vợ, nhưng ông tìm cách trả lời mập mờ và nước đôi, khiến bà Bennet - một người dễ bộc phát cảm xúc và hay bực bội, phải tin rằng mình đã đạt được mục đích.

CHƯƠNG 40

Elizabeth không thể kiên nhẫn thêm. Nàng muốn kể cho Jane nghe những chuyện đã xảy ra. Cuối cùng, nàng quyết định giấu đi những chi tiết liên quan đến Jane và đem tới cho chị mình một điều bất ngờ. Nàng bắt đầu kể về lời cầu hôn của Darcy.

Tình cảm chị em khiến Jane không quá ngạc nhiên khi lắng nghe câu chuyện; nàng cho rằng người khác ngưỡng mộ Elizabeth là điều hiển nhiên, dễ hiểu. Jane cảm thấy đáng tiếc cho Darcy vì chàng bày tỏ tình cảm theo cách không phù hợp và không chuẩn bị kĩ lưỡng. Nàng buồn cho nỗi đau của chàng khi bị Elizabeth từ chối.

Jane nói: “Anh ta đã sai lầm khi quá tự tin vào khả năng thành công của mình. Như vậy anh ta càng thêm thất vọng khi bị em từ chối.”

Elizabeth trả lời: “Đúng vậy, em cảm thấy vô cùng tội nghiệp cho Darcy. Tuy nhiên, anh ấy sẽ có những cảm xúc khác để sớm quên em. Chị không trách em vì đã từ chối anh ấy chứ?”

“Trách em ư? Không đâu.”

“Chị có trách em vì em đã thiên vị Wickham quá nhiều không?”

“Không. Chị không thấy em sai khi em nói ra những gì mình cho là đúng.”

“Rồi chị sẽ biết em sai lầm như thế nào. Để em kể cho chị nghe những diễn biến tiếp theo.”

Sau đó Elizabeth kể về lá thư của Darcy và bí mật của Wickham. Đây là cú sốc đau điếng đối với Jane đáng thương,

người luôn cho rằng trên đời này không hề tồn tại bất cứ sự xấu xa nào. Giờ đây Jane khám phá ra tất cả mọi điều đen tối trên đời đều tập trung ở một con người. Phát hiện này khiến Jane đau lòng, bất chấp niềm an ủi khi biết rằng Darcy vô tội. Jane cố chấp tin rằng mọi chuyện chỉ là sự hiểu lầm giữa Darcy và Wickham. Nàng tìm cách bào chữa cho người này mà không buộc tội người kia.

Elizabeth nói: “Chị làm vậy cũng vô ích. Chị không bao giờ có thể biến cả hai người họ thành người tốt. Chị phải lựa chọn và chỉ được chọn một người. Phẩm chất và công lao của họ không tương xứng với nhau. Về phần em, em xin dành tất cả niềm tin và kính trọng cho Darcy. Còn chị, chị có quyền tự do quyết định.”

Một lúc lâu sau, nụ cười mới quay trở lại trên đôi môi Jane. Nàng nói: “Lúc này, chị cảm thấy sững sờ hơn bao giờ hết. Wickham thật tệ bạc và xấu xa. Thật không thể tin nổi. Tội nghiệp Darcy. Hãy nghĩ về những gì anh ta đã phải chịu đựng. Anh ta phải nhận gáo nước lạnh vì bị em từ chối, phát hiện ra bản thân mình bị người khác ghét bỏ và hiểu lầm, rồi phải kể ra những bí mật tủi hổ của em gái mình. Anh ta chắc chắn rất đau khổ. Chị tin em cũng có cảm giác như chị.”

“Không đâu, sự áy náy và đồng cảm của em đã tan biến khi em chứng kiến tấm lòng nhân hậu của chị. Em biết chị sẽ dành cho Darcy sự công bằng và thiện cảm, vậy nên em không cần phải thương xót anh ấy nữa. Nếu chị tiếp tục buồn thương cho anh ấy, chẳng mấy chốc trái tim em sẽ nhẹ tựa lông hồng.”

“Tội nghiệp Wickham. Nét mặt của anh ta chứa chan vẻ hiền lành. Cách ứng xử thì cởi mở và dịu dàng.”

“Chắc chắn đã có sai sót trong phương pháp giáo dục hai người đàn ông. Một người sở hữu những phẩm chất tốt đích thực, còn một người chỉ biết thể hiện vỏ bọc bên ngoài của những phẩm chất tốt.”

“Chị nghĩ con người Darcy rất hài hòa giữa phẩm chất bên trong và biểu hiện bên ngoài. Biểu hiện bên ngoài của anh ấy cũng không đến nỗi tệ. Em thì khác, em cho rằng Darcy luôn khoác lên mình lớp vỏ đáng ghét và khó ưa.”

“Đúng vậy. Em đã tự cho mình là khôn ngoan hơn người, nhất mực ghét bỏ anh ấy mà không có lý do gì. Đây là cái tát tỉnh ngộ đối với một kẻ kiêu ngạo như em, giúp em nhận thức được sự thù ghét vô cớ của mình. Bất cứ ai cũng có thể trở thành kẻ mù quáng, cố chấp, không nói lý lẽ. Nhưng không ai có thể liên tục cười nhạo người khác bằng những lời châm chọc, xiên xẹo như em.”

“Lizzy, khi em đọc lá thư lần đầu tiên, chị tin rằng em không thể bình tĩnh suy xét mọi chuyện như bây giờ.”

“Đúng vậy, khi đó em không thể tỉnh táo suy xét như bây giờ. Em rất khó chịu, đúng hơn là đau khổ. Không có ai để tâm sự, không có chị Jane bên cạnh để an ủi, động viên; chị sẽ nói rằng em không quá yếu mềm, tự mãn hay vô lý như em nghĩ. Trời ơi, khi ấy em thật muốn có chị ở bên cạnh.”

“Thật không may, em đã quá kích động khi nói về Wickham trước mặt Darcy, điều này quả thật không đáng.”

“Những lời cay đắng đối với Darcy là hệ quả tự nhiên của những định kiến được thai nghén trong em từ lâu. Có một chuyện em muốn nghe lời khuyên của chị. Em có nên tiết lộ cho mọi người biết tính cách thật sự của Wickham không?”

Jane ngừng một lúc, sau đó trả lời: “Chị nghĩ, không cần thiết phải đẩy anh ta xuống vực thẳm khinh thường của mọi người. Ý của em như thế nào?”

“Em cũng nghĩ vậy. Darcy không cho phép em công khai những gì anh ấy viết. Chuyện của em gái Darcy cũng phải giữ bí mật tuyệt đối. Nếu như em vạch trần bộ mặt của Wickham, ai sẽ tin em? Định kiến của mọi người đối với Darcy quá khủng khiếp; nửa dân số ở Meryton sẽ lăn ra chết nếu chúng ta cố gắng chứng minh anh ấy là người tốt bụng, dễ thương. Em không đủ sức làm vậy. Wickham sẽ rời khỏi đây, và con người thật của anh ta như thế nào sẽ không còn quan trọng nữa. Sau này, khi sự thật được phơi bày, chúng ta có thể cười chế nhạo sự ngốc nghếch của mọi người vì đã không nhận ra từ trước. Còn bây giờ, em sẽ không nói gì cả.”

“Em nói hoàn toàn đúng. Vạch trần lỗi lầm của anh ta trước công chúng sẽ hủy hoại anh ta mãi mãi. Có lẽ bây giờ anh ta đang hối hận và rất muốn sửa chữa. Chúng ta nên cho anh ta một cơ hội.”

Trò chuyện với chị khiến những cơn sóng cuộn trào trong lòng Elizabeth lắng xuống. Nàng cảm thấy nhẹ nhõm sau hai tuần cố gắng che giấu hai bí mật nặng nề. Jane sẵn sàng nghe Elizabeth tâm sự bất cứ khi nào Elizabeth tìm đến. Tuy nhiên, Elizabeth không dám tâm sự với chị nửa đầu của lá thư hay tình cảm chân thành của Bingley. Bí mật này chỉ có nàng biết và sẽ do nàng nắm giữ; chỉ khi Bingley và Jane thấu hiểu nhau một cách trọn vẹn, nàng mới có thể giải phóng bản thân khỏi trách nhiệm giấu kín bí mật này. Nàng tự nhủ: “Sau này, nếu như hai người trở về bên nhau - dù điều này rất khó có thể xảy ra, mình sẽ không ngần ngại thay mặt Bingley nói ra

tất cả, theo cách nồng nhiệt và chân thành hơn cả anh ấy. Hiện tại, mình không có quyền lên tiếng, trước khi đủ điều kiện thích hợp."

Elizabeth đã quen với nhịp sống hằng ngày ở nhà, thảnh thơi quan sát tinh thần của chị. Nàng nhanh chóng nhận ra Jane không vui. Jane vẫn còn nâng niu tình cảm dịu dàng đối với Bingley. Jane chưa bao giờ yêu ai, tình cảm của nàng chứa đựng tất cả sự nồng cháy và đam mê thuở ban đầu. Với độ tuổi và tính cách của nàng, tình cảm đó bền vững và son sắt hơn những mối tình đầu khác. Đồng thời, đối diện với những kỷ niệm khó phai và với tính cách thủy chung, một lòng với người mình chọn, nàng phải dùng tất cả sức mạnh của lý trí, tự dặn mình không được làm mọi người lo lắng, không được để buồn phiền hủy hoại bản thân và phá vỡ sự bình yên của gia đình, bạn bè.

Một hôm, bà Bennet nói với con gái: "Này Lizzy, con nghĩ gì về câu chuyện buồn này của Jane? Về phần mẹ, mẹ có nói với dì Philips rằng mẹ sẽ không bao giờ đề cập tới chuyện này với bất cứ ai nữa. Mẹ không biết Jane có gặp Bingley ở London không? Thế đấy, anh ta không xứng đáng với chị của con; mẹ nghĩ rằng cơ hội để Jane chiếm được Bingley còn rất ít. Mẹ cũng đã dò hỏi những người có khả năng biết tin về anh ta, nhưng chẳng ai nói rằng mùa hè này Bingley sẽ trở về Netherfield."

"Con không tin anh ấy sẽ không bao giờ quay lại Netherfield."

"Ồ. Anh ta cứ làm những gì anh ta muốn. Không ai ép anh ta phải quay lại đây. Anh ta đối xử với con gái của mẹ thật tệ. Nếu mẹ là Jane, mẹ sẽ không để yên cho anh ta. Thật ra, mẹ sẽ thấy vui nếu Jane chết vì buồn rầu và Bingley phải hối hận về việc mình đã làm."

Đối với Elizabeth, nàng không vui khi nghĩ tới viễn cảnh mà bà mẹ vừa nhắc tới. Nàng im lặng. Mẹ nàng nói tiếp: “Mà này Lizzy, gia đình Collins đang sống rất thoải mái nhỉ? Vậy là tốt, rất tốt. Mẹ mong họ sẽ mãi lâu bền như vậy. Họ tiêu xài, ăn uống như thế nào? Mẹ dám chắc Charlotte là một nữ quản lý tài năng. Nếu cô ta tinh ý, sáng dạ bằng một nửa mẹ mình, cô ta sẽ dành dụm và tiết kiệm được kha khá. Mẹ không nhận thấy điều gì ngớ ngẩn hay sai lầm trong cách họ giữ gìn tổ ấm.”

“Đúng vậy, hoàn toàn không có.”

“Việc quản lý chi tiêu phải thật khéo léo. Như vậy, họ sẽ không tiêu xài vượt mức thu nhập của mình. Họ sẽ không bao giờ bị túng thiếu. Chao ôi, họ thật sung sướng. Còn nữa, mẹ nghĩ rằng họ thường xuyên nhắc tới cái ngày mà cha con qua đời và Longbourn sẽ thuộc về họ. Vốn dĩ, họ đã coi Longbourn như tài sản của mình rồi.”

“Mẹ à, họ không thể nói chuyện đó trước mặt con.”

“Tất nhiên rồi. Sẽ thật kỳ cục nếu họ dám nói điều đó trước mặt con. Nhưng mẹ tin chắc họ nói chuyện riêng với nhau. Tùy họ thôi, nếu lương tâm họ cho phép thừa hưởng khối gia sản vốn dĩ không thuộc về họ trên pháp lý. Nếu mẹ là họ, mẹ sẽ cảm thấy nhục nhã khi chiếm hữu tài sản của người khác theo cách đó.”

CHƯƠNG 41

Tuần lễ đầu tiên từ khi Elizabeth và Jane trở về đã trôi qua nhanh chóng. Tuần lễ thứ hai của hai chị em cũng là tuần lễ cuối cùng của quân đoàn tại Meryton. Tất cả các thiếu nữ trẻ trong vùng đều xôn xao, lo lắng. Sự chán nản và buồn bã ngập tràn khắp nơi. Jane và Elizabeth vẫn ăn uống, nghỉ ngơi và tiếp tục những công việc hằng ngày của họ. Tuy nhiên, Kitty và Lydia thì không được như vậy. Hai nàng đau khổ tột cùng, thường xuyên trách móc thái độ vô cảm của hai chị và không thể hiểu được trái tim băng giá của những người trong gia đình. Họ thường than thở trong cay đắng, buồn phiền: “Trời ơi! Chúng ta sẽ ra sao? Chúng ta sẽ làm gì đây? Sao chị có thể cười như thế được, chị Lizzy?”

Bà mẹ trìu mến chia sẻ nỗi đau của mấy cô con gái. Bà nhớ lại hai mươi lăm năm trước, những ngày còn trẻ, bà đã trải qua những trường hợp tương tự. Bà nói: “Mẹ đã khóc suốt hai ngày khi quân đoàn của Đại tá Millar chuyển đi. Lúc đó mẹ cảm thấy trái tim mình như sắp vỡ vụn.”

“Trái tim con cũng sắp phải chịu chung số phận rồi.” Lydia nói.

“Mong là sẽ có người nào đó được đi Brighton!” Bà Bennet nhận định.

“Ồ đúng rồi, đi Brighton! Nhưng cha sẽ không bằng lòng.”

“Cứ nói là đi tắm biển, điều đó tốt cho sức khỏe của mẹ.”

“Dì Philips chắc chắn sẽ đồng ý, bởi điều này rất có ích đối với con.” Kitty nói thêm.

Những lời than thở không ngừng vang lên trong căn nhà Longbourn. Elizabeth muốn cười nhạo sự nhố nhăng của họ,

nhưng nàng bất lực khi cảm giác hổ thẹn len lỏi vào tâm trí. Một lần nữa, Elizabeth nhận thấy sự chính xác và thích đáng trong những phán xét của Darcy. Hơn bao giờ hết, nàng sẵn sàng tha thứ cho sự can thiệp của Darcy vào chuyện của Bingley.

Nỗi u sầu của Lydia chẳng mấy chốc đã tiêu tan sau khi nàng nhận được lời mời của bà Forster - vợ của Đại tá Forster: Bà muốn Lydia đi cùng bà tới Brighton. Bà Forster là người bạn "vô giá" của Lydia; bà còn trẻ, mới lập gia đình chưa lâu. Cũng giống như Lydia, bà rất khôi hài, lạc quan, nhiệt tình. Điểm này khiến hai người trở nên gần gũi. Quen nhau cách đây ba tháng, cả hai đã nhanh chóng trở thành bạn tâm giao của nhau chỉ trong hai tháng qua.

Sự phấn khích của Lydia, niềm vui của bà Bennet và sự tủi thân của Kitty không có từ nào diễn tả nổi. Bất chấp sự tổn thương của Kitty, Lydia chạy khắp nhà, sung sướng mê li, yêu cầu mọi người chúc mừng nàng. Nàng vừa cười vừa nói, hào hứng hơn bao giờ hết. Trong khi đó, Kitty kém may mắn hơn, ngồi trong phòng khách giận dỗi và than phiền về số phận của mình bằng những từ ngữ chua chát và nặng nề: "Em không hiểu tại sao bà Forster không mời cả em và Lydia. Mặc dù em không phải là người bạn đặc biệt của bà, nhưng em vẫn xứng đáng được mời. Hơn nữa, em lớn hơn Lydia hai tuổi."

Elizabeth cố gắng giải thích cho em hiểu, còn Jane thì khuyên em từ bỏ và chấp nhận. Tất cả đều vô vọng. Về phía Elizabeth, chuyến đi này không khiến nàng thích thú giống như mẹ hay Lydia. Nàng cho rằng đây sẽ là dấu chấm hết cho chút năng lực phán đoán

ít ỏi của Lydia. Elizabeth không kìm lòng được, bí mật đi tìm cha để nghĩ cách giữ em mình ở lại, dù nàng thật sự không thoải mái khi làm điều này. Nàng chỉ ra sự lỗ mãng trong cách cư xử hằng ngày của Lydia, sự vô nghĩa khi kết bạn với một người như bà Forster và những rủi ro, cám dỗ đầy rẫy ở Brighton. Ông Bennet chăm chú lắng nghe và trả lời: “Lydia sẽ không bao giờ cảm thấy hài lòng, trừ khi nó được tiếp xúc với thế giới bên ngoài, với những nơi đông vui nhộn nhịp. Hiện giờ, chúng ta đang ở trong một tình huống không thể thuận lợi hơn: Lydia được thỏa sức vui chơi, còn chúng ta không phải chịu phiền phức hay những khoản phí đắt đỏ mà nó gây ra như trước đây.”

“Cha có biết, chỉ vì Lydia mà mọi người nhận xét tiêu cực về gia đình ta như thế nào không? Cha có biết những tiếng xấu mà Lydia có thể gây ra cho gia đình ta không? - Nói đúng hơn, Lydia đã gây ra tiếng xấu cho gia đình ta rồi. Nếu cha biết, những lời nói, hành động khiếm nhã của nó đã ảnh hưởng tới người thân như thế nào, cha sẽ nhìn nhận mọi chuyện theo cách khác.”

“Tiếng xấu mà Lydia đã gây ra cho chúng ta?...” Ông Bennet hỏi lại. “Cái gì? Lydia đã khiến cho những người yêu thương con kinh hãi? Tội nghiệp Lizzy của cha. Đừng nên thất vọng như vậy. Những thanh niên có tính khắt khe câu nệ, không chịu nổi một chút ngớ ngẩn, lố bịch như vậy thì không đáng để con tiếc nuối. Lại đây, kể cho cha nghe danh sách những chàng trai đáng thương đã phải rời xa con chỉ vì thái độ điên rồ của Lydia nào.”

“Cha hiểu lầm ý con rồi. Không phải vì con bị mấy anh chàng xa lánh nên mới nổi giận với Lydia. Con chỉ đang phàn nàn về những thói hư tật xấu nói chung. Thanh danh và tư cách của chúng ta sẽ bị

bôi nhọ bởi tính bừa bãi phóng túng, bởi sự tự tin thái quá và coi thường nguyên tắc của Lydia; chúng tạo nên gốc rễ tính cách của em nó. Tha lỗi cho con, con phải nói thẳng như vậy. Cha ơi, nếu cha không chấp nhận khó khăn, nỗ lực kiểm soát tính phóng túng của Lydia, dạy cho nó biết rằng những gì nó đang theo đuổi hiện tại thật nhảm nhí và vô nghĩa, thì chẳng bao lâu nữa nó sẽ không thể sửa đổi hay cứu vãn. Con người của Lydia sẽ dần được định hình, và ở tuổi mười sáu, nó sẽ trở thành đứa con gái lẳng lơ nhất, khiến cho bản thân nó và gia đình trở nên lố bịch, nực cười; lẳng lơ theo nghĩa tầm thường và xấu xí nhất trong chuyện tán tỉnh, ve vãn. Vỏ ngoài trẻ trung, xinh đẹp, nhưng bên trong rỗng tuếch và ngu muội, cộng thêm sự thèm khát ánh mắt chú ý, ngưỡng mộ của mọi người tới mức điên dại, tất cả sẽ khiến Lydia chìm trong coi thường và khinh miệt. Kitty cũng phải đối mặt với những nguy cơ tương tự. Nó sẽ học theo Lydia: kiêu ngạo, ngu dốt, lười biếng, cứng đầu. Cha ơi, cha có tin rằng hai đứa nó sẽ thoát khỏi sự phê bình, chỉ trích ở những nơi tụi nó đến? Cha có tin rằng các chị lớn sẽ không bị liên lụy không?”

Nhận thấy Elizabeth hết lòng quan tâm tới chủ đề này, ông Bennet nắm tay con gái và trả lời một cách trìu mến: “Con yêu, đừng buồn rầu hay khó chịu như vậy. Bất cứ nơi nào con và Jane lui tới, các con sẽ được mọi người kính trọng và đánh giá cao. Hai con sẽ không bị coi thường chỉ vì hai, ba đứa em ngu ngốc. Chúng ta không thể sống bình yên tại Longbourn nếu Lydia không đi Brighton. Hãy cứ để nó đi. Đại tá Forster là một người tinh tế, anh ta sẽ ngăn nó làm những việc ngu xuẩn. Hơn nữa, cũng may là nó nghèo, nên khó có thể trở thành con mồi cho người khác. Ở Brighton, nó lại càng

mờ nhạt và ít được chú ý, ngay cả khi nó là đứa lẳng lơ đi nữa. Ở đó, có nhiều cô gái đáng để mấy anh sĩ quan chú ý hơn. Bởi vậy, ta hãy hy vọng nơi đó sẽ dạy cho nó một bài học, để nó nhận ra mình chẳng là gì cả. Dù sao đi nữa, nó sẽ không tha hóa hơn bây giờ, cũng không cho phép chúng ta giam cầm nó ở nhà suốt đời."

Elizabeth buộc phải hài lòng với câu trả lời này. Tuy nhiên, quan điểm của nàng không hề thay đổi. Nàng rời khỏi căn phòng với sự thất vọng và tiếc nuối. Dù vậy, Elizabeth không phải kiểu người thích nghiêm trọng hóa vấn đề. Nàng cho rằng mình đã làm tròn bổn phận. Lo lắng quá mức cho những thói hư tật xấu mà nàng không thể ngăn chặn sẽ chẳng giúp ích được gì, thậm chí còn khiến chúng khó chữa hơn.

Nếu Lydia và bà Bennet nghe được cuộc nói chuyện giữa ông Bennet và Elizabeth, cơn giận của họ sẽ thật khủng khiếp và không thể làm dịu. Trong trí tưởng tượng của Lydia, cuộc viếng thăm Brighton chứa đựng tất cả niềm vui, lạc thú trên đời. Lydia hình dung ra những con đường náo nhiệt, vui tươi, toàn những sĩ quan. Lydia thấy mình là trung tâm của rất nhiều người xa lạ mà hiện giờ nàng chưa hề quen biết. Nàng nhìn thấy vẻ đẹp lộng lẫy của trại lính, với những chiếc lều ngay ngắn, thẳng hàng, đồng nhất. Nơi ấy tập trung những chàng quân nhân mặc trang phục đỏ chói, hứng khởi, trẻ trung, vui tươi. Cuối cùng, Lydia thấy mình ngồi dưới một túp lều, dịu dàng tán tỉnh với ít nhất sáu chàng sĩ quan cùng lúc.

Nếu Lydia biết được chị mình đã tìm cách phá vỡ viễn cảnh hoàn hảo đó, cảm giác của nàng sẽ như thế nào? Hiểu được những cảm giác này, chỉ có bà Bennet. Có lẽ bà cũng đã tưởng tượng ra bức tranh tươi đẹp giống như cô con gái của mình. Chuyến đi của

Lydia là niềm an ủi, giúp bà quên đi nỗi buồn gây ra bởi người chồng không bao giờ muốn đi tới đó.

Sau tất cả, họ hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì. Sự thích thú, háo hức của họ cứ thế tiếp diễn cho tới ngày khởi hành của Lydia.

Lại nói về Elizabeth, nàng đến gặp Wickham lần cuối trước khi anh ta ra đi. Từ ngày trở về nhà, nàng đã gặp Wickham không ít lần; vậy nên lần gặp mặt này cũng không có nhiều ý nghĩa đối với Elizabeth. Trước đây, sự rung động mãnh liệt khiến nàng thiên vị anh ta tới mức mù quáng. Bây giờ, Elizabeth học cách nhận ra, trong từng biểu hiện dịu dàng, dễ thương mà ngày ấy nàng say mê, chỉ toàn những thứ tình cảm khô khan, tẻ nhạt và vô vị. Hơn nữa, Elizabeth cảm thấy kinh tởm thái độ mới của Wickham; anh ta công khai bày tỏ ước muốn nối lại tình cảm như những ngày đầu tiên. Điều này chỉ khiến Elizabeth càng thêm tức giận. Elizabeth mất hết lòng kính trọng đối với Wickham sau khi nàng trở thành mục tiêu cho sự tán tỉnh nhảm nhí và lố bịch của anh ta. Trong khi Elizabeth từ chối một cách dứt khoát sự ga lăng của Wickham, nàng cảm thấy ghê rợn trước sự tự tin, chắc chắn của Wickham. Anh ta tin rằng, không cần biết lý do mình rời bỏ Elizabeth trước đây là gì, chỉ cần tỏ tình lại lần nữa thì nàng sẽ hồi tâm chuyển ý, gạt bỏ sự kiêu ngạo và sẽ cảm mến mình bất cứ lúc nào.

Vào ngày cuối cùng của quân đoàn ở Meryton, Wickham cùng các sĩ quan khác tới ăn tối ở Longbourn. Elizabeth không còn hứng thú gặp mặt anh ta chút nào. Khi Wickham hỏi thăm Elizabeth về thời gian nàng ở Hunsford, Elizabeth kể lại rằng Đại tá Fitzwilliam và

Darcy đã ở lại Rosings trong ba tuần. Sau đó nàng hỏi Wickham có quen biết với Đại tá Fitzwilliam không.

Wickham dường như rất ngạc nhiên, phật ý và hoảng hốt; nhưng sau khi trấn tĩnh lại, anh ta nở một nụ cười và trả lời rằng trước đây có gặp Fitzwilliam thường xuyên. Wickham nhận xét Fitzwilliam là một người thanh lịch, rồi hỏi cảm nghĩ của Elizabeth về Fitzwilliam. Elizabeth cho hay nàng rất mến Fitzwilliam. Với vẻ dửng dưng, Wickham hỏi thêm: “Cô nói anh ấy đã ở lại Rosings trong bao lâu?”

“Gần ba tuần.”

“Cô gặp anh ấy thường xuyên chứ?”

“Vâng, gần như là hằng ngày.”

“Thái độ của Fitzwilliam rất khác với anh họ của anh ấy.”

“Vâng, rất khác. Nhưng tôi nghĩ thái độ của Darcy sẽ tốt hơn nếu ta thân thiết với anh ấy.”

“Thật vậy sao?...” Wickham thốt lên một cách bất thường.

Điều này không lọt qua được cặp mắt của Elizabeth. Nhưng sau đó, anh ta kiềm chế lại, giọng vui tươi hơn: “Xin cho tôi hỏi thêm, cách nói chuyện của anh ta có tiến bộ chút nào không? Anh ta có học cách cư xử lịch thiệp hơn không?”

Wickham hạ giọng, nghiêm trang kết luận: “Tôi không dám hy vọng bản chất của anh ta đã thay đổi.”

Elizabeth nói: “Ồ, không. Về bản chất, anh ấy vẫn luôn là chính mình.”

Wickham dường như bối rối, không biết nên vui mừng hay nghi ngờ câu nói của Elizabeth. Anh ta quan sát gương mặt của Elizabeth một cách lo lắng, băn khoăn, trong khi Elizabeth tiếp tục nói: “Như tôi vừa nói, thái độ của Darcy sẽ tốt hơn nếu ta thân thiết

với anh ấy. Điều đó không có nghĩa là tâm trí, thái độ của Darcy đang tốt lên. Tôi chỉ muốn nói rằng tôi sẽ thấu hiểu anh ấy hơn, nếu như tôi có cơ hội tiếp xúc với anh ấy nhiều hơn."

Sự căng thẳng và sợ sệt được biểu hiện trên khuôn mặt bối rối và ánh mắt xáo trộn của Wickham. Anh ta yên lặng vài phút, đấu tranh với sự ngại ngùng và lúng túng, rồi tiếp tục câu chuyện. Bằng giọng dịu dàng nhất của mình,Wickham nói: "Cô thừa biết tình cảm của tôi dành cho Darcy, vậy nên cô sẽ hiểu rằng tôi thật sự vui mừng khi thấy Darcy khôn khéo bộc lộ vẻ ngoài chính trực, đứng đắn. Tính kiêu ngạo đi theo hướng đó sẽ tạo ra hiệu ứng tốt cho chính anh ta và mọi người xung quanh. Nó sẽ ngăn anh ta làm những việc bất nhân, bất nghĩa giống như đã làm với tôi trước đây. Điều duy nhất khiến tôi lo lắng, đó là anh ta giả vờ tử tế với cô chỉ vì anh ta e ngại phu nhân Catherine. Phu nhân thường xuyên đánh giá và phán xét tất cả mọi người. Mỗi khi ở cùng phu nhân, Darcy chỉ biết sợ hãi và nhún nhường. Ngoài ra, nỗi sợ này cũng bắt nguồn từ khát khao được kết hôn với tiểu thư De Bourgh - khát khao luôn cháy bỏng trong lòng anh ta."

Elizabeth không thể nhịn được cười, nhưng nàng chỉ trả lời bằng một cái gật đầu. Wickham muốn nói về chủ đề cũ: những nỗi thống khổ mà anh ta phải chịu đựng. Nhưng Elizabeth không còn hứng thú lắng nghe và chia sẻ nữa. Buổi tối trôi qua một cách gượng ép, giả tạo. Wickham tỏ ra vui vẻ, hồ hởi như thường lệ, nhưng không có động thái gì đặc biệt đối với Elizabeth. Cuối cùng, hai người chia tay một cách xã giao và đều chung ước muốn không bao giờ gặp lại.

Khi bữa tiệc đã tàn, Lydia đi cùng bà Forster đến Meryton. Họ chuẩn bị đồ đạc để sáng sớm hôm sau lên đường. Cuộc chia tay

giữa Lydia và gia đình diễn ra một cách ồn ào, náo nhiệt hơn là cảm động. Kitty là người duy nhất rơi nước mắt - những giọt nước mắt ghen tị và ấm ức. Bà Bennet dài dòng chúc mọi điều tốt lành cho con gái và đưa ra lời huấn thị đanh thép rằng Lydia không nên bỏ lỡ cơ hội hưởng thụ những ngày tháng rong chơi vui vẻ. Khỏi cần nói, những lời răn dạy này chắc chắn sẽ được cô con gái làm theo. Về phía các chị, những lời tạm biệt nhỏ nhẹ, hiền dịu của họ hoàn toàn bị lấn át và chìm vào quên lãng bởi giọng nói inh ỏi và hạnh phúc ngập tràn của Lydia.

CHƯƠNG 42

Nếu Elizabeth quan sát và nhìn nhận lại gia đình mình, nàng sẽ không dám nghĩ rằng hôn nhân chỉ toàn màu hồng và hạnh phúc trọn vẹn. Cha nàng khi xưa vì say mê tuổi trẻ và sắc đẹp, lầm tưởng rằng phụ nữ xinh đẹp thì tính cách sẽ tốt, nên đã kết hôn với một người có hiểu biết hạn hẹp và tâm hồn trơ lì. Ngay từ những năm tháng đầu tiên của cuộc hôn nhân, khuyết điểm của vợ đã nhanh chóng giết chết và dập tắt ngọn lửa tình cảm đích thực trong lòng ông. Sự tôn trọng và tin yêu dành cho vợ hoàn toàn sụp đổ; giấc mơ về một gia đình yên ấm cũng tan theo mây khói. Tuy nhiên, không giống như những gã đàn ông khác, ông Bennet không phải loại người tìm tới những thói hư tật xấu để giải tỏa nỗi thất vọng gây ra bởi sự bất cẩn và thiếu cân nhắc khi kết hôn của mình. Ông yêu thích vùng nông thôn và ham mê đọc sách; những thứ này đã trở thành nguồn vui chính của ông. Đối với vợ, ông chỉ biết ơn bà duy nhất một điều: Sự ngu dốt và nực cười của bà đã giúp ông giải trí, mua vui. Trên đời, chẳng có người đàn ông nào muốn tìm thấy hạnh phúc theo cách đó. Tuy nhiên, một nhà hiền triết phải biết cách tìm thấy niềm vui trong những thứ mình đang có.

Ở khía cạnh này, Elizabeth nhận thấy cha mình ứng xử sai lầm và chưa làm tròn chức trách của một người chồng. Nàng nhận thấy điều đó rất rõ và cảm thấy đau đớn khôn nguôi; tuy nhiên, vì kính trọng phẩm hạnh, năng lực của cha và biết ơn tình yêu thương đặc biệt mà cha dành cho mình, Elizabeth nhắm mắt làm ngơ trước

những điều sai trái mà nàng khó lòng chấp nhận. Nàng cố gắng quên đi những hành động đáng khiển trách của cha đối với chuyện hôn nhân: Ông biến bà Bennet thành trò hề, để những cô con gái coi thường chính mẹ ruột của mình. Trước đây, Elizabeth chưa bao giờ xem trọng chuyện này; nhưng hiện tại, nàng đã thay đổi quan điểm, khi mà các chị em trong nhà phải gánh chịu hậu quả nặng nề từ một cuộc hôn nhân không tương xứng. Tới giờ, nàng mới nhận ra những sai lầm của cha, khi tài năng, phẩm chất của ông được dùng sai cách trong việc ứng xử với mẹ; nếu cha biết vận dụng ưu điểm của mình đúng cách, ông có thể giữ gìn thanh danh cho các con, ít nhất là vậy, ngay cả khi không thể khiến mẹ sáng dạ hơn, thanh lịch hơn.

Elizabeth vui mừng vì Wickham đã ra đi. Tuy vậy, toàn bộ quân đoàn rời đi hết một lượt đã tạo ra khoảng trống lớn trong nhịp sống thường ngày của nàng. Những buổi tiệc bên ngoài không còn sống động, vui vẻ như trước. Ở nhà, bà Bennet và Kitty không ngừng than phiền về sự buồn tẻ, tạo ra bầu không khí u ám trong gia đình. Nói về Kitty, sau khi vượt qua những xáo trộn và tủi hờn, cuối cùng nàng cũng trở về trạng thái cân bằng của mình. Lúc này Elizabeth cảm thấy lo lắng cho Lydia. Elizabeth sợ rằng Lydia, với những tính xấu đáng lo ngại, có thể sẽ lún sâu vào những điên rồ và mù quáng khi ở những nơi nguy hiểm như bãi biển hay trại lính. Sau tất cả, sự kiện mà nàng hằng ao ước đã diễn ra, những người lính đã đi xa, nhưng dường như nàng không cảm thấy mãn nguyện và hài lòng như kỳ vọng. Bởi vậy, nàng hướng về tương lai, tìm kiếm niềm hạnh phúc cho chính mình. Nàng tự an ủi bản thân bằng những chờ đợi và hy vọng. Bằng cách tận hưởng cảm giác ngóng trông, hồi hộp vì những điều vui vẻ sắp tới, nàng thoát khỏi buồn bực của hiện tại và

sẵn sàng cho những thất vọng đang chờ phía trước. Chuyến du lịch đến vùng The Lakes là động lực duy nhất giúp Elizabeth giữ một tinh thần phấn chấn, đồng thời vượt qua những giây phút khó chịu, không thể tránh khỏi khi ở bên hai con người u sầu như bà Bennet và Kitty. Elizabeth cho rằng nếu Jane có thể cùng đi với nàng thì chuyến đi coi như hoàn hảo.

Elizabeth nghĩ: “Thật may mắn vì mình có thứ gì đó để chờ đợi và ước ao. Nếu như mọi chuyện được sắp đặt hoàn hảo thì chắc chắn mình sẽ thất vọng. Bây giờ, vì lo lắng cho Lydia nên mình mới hướng về tương lai, có lý do để tin rằng những mong ước của mình sẽ thành hiện thực. Một kế hoạch hứa hẹn quá nhiều niềm vui sẽ chỉ đem tới thất vọng. Cách duy nhất để ngăn ngừa sự thất vọng, đó là tránh xa những muộn phiền nhỏ nhặt.”

Khi Lydia đi khỏi nhà, nàng hứa sẽ viết thư thường xuyên và kể chi tiết câu chuyện cho mẹ và Kitty biết. Tuy nhiên, những lá thư ngắn ngủi phải chờ rất lâu mới về tới nhà. Thư viết cho mẹ không chứa đựng gì nhiều, ngoài những việc như: họ mới đi thư viện về, anh sĩ quan nào chú ý đến họ, những món đồ trang sức lộng lẫy khiến nàng phát điên, nàng vừa mua một chiếc váy mới hay một cây ô mới. Lydia muốn miêu tả thật kĩ những món đồ mới mua, nhưng vội vàng dừng bút vì bà Forster gọi nàng đi tới trại lính. Lá thư gửi cho Kitty thì dài hơn một chút, nhưng cũng không phong phú về mặt thông tin, vì có quá nhiều câu văn được gạch chân, không tiện cho mọi người trong gia đình biết.

Sau hai, ba tuần lễ từ khi Lydia vắng nhà, bầu không khí vui vẻ đã quay trở lại Longbourn. Mọi thứ đều phấn chấn hơn. Những gia đình hàng xóm lúc trước lên thủ đô để nghỉ đông nay đã quay trở lại.

Những hoạt động liên quan đến mùa hè cùng áo quần lộng lẫy bắt đầu xuất hiện. Bà Bennet trở lại với thói quen than phiền một cách tự nhiên, bình thản của mình. Vào khoảng giữa tháng Sáu, Kitty phục hồi tâm lý đáng kể, có thể đến Meryton mà không rơi nước mắt nữa. Biểu hiện đáng mừng này khiến Elizabeth hy vọng mùa Giáng sinh năm nay, Kitty sẽ suy nghĩ chín chắn hơn và không nhắc đến những quân nhân thêm một lần nào nữa, trừ khi Văn phòng Chiến tranh không ngần ngại đưa thêm một quân đoàn khác về đóng ở Meryton.

Chuyến đi khám phá miền Bắc nước Anh đang đến gần. Thế nhưng, khoảng hai tuần trước ngày đi, bà Gardiner gửi thư thông báo họ sẽ phải hoãn lại ngày khởi hành và rút ngắn thời gian chuyến đi. Ông Gardiner bận công việc, chỉ có thể khởi hành vào giữa tháng Bảy, sau đó phải quay lại London trong vòng một tháng. Với kế hoạch mới này, họ sẽ không có đủ thời gian để đi xa, tham quan những nơi họ muốn một cách thong thả, thư thái. Họ buộc phải từ bỏ vùng The Lakes và thay vào đó bằng một chuyến tham quan khiêm tốn hơn. Theo chương trình mới, họ sẽ không đi xa hơn vùng Derbyshire. Vùng này có đủ cảnh đẹp cho họ chiêm ngưỡng trong ba tuần. Thêm vào đó, bà Gardiner gắn bó bền chặt với Derbyshire. Đó là thành phố mà bà từng sống vài năm trước đó. Sắp tới, bà rất muốn đi thăm những thắng cảnh nổi tiếng như Matlock, Chatsworth, Dovedale, hoặc The Peak.

Elizabeth vô cùng thất vọng, nàng đã chuẩn bị mọi thứ, sẵn sàng đi thăm The Lakes và nghĩ rằng cả nhóm sẽ có đủ thời gian. Nhưng sau đó, với bản chất lạc quan trong mọi hoàn cảnh, nàng nhanh chóng vượt qua và vui vẻ trở lại.

Cái tên Derbyshire gợi ra cho Elizabeth không ít suy tư. Khi nghe thấy cái tên này, nàng không thể không nghĩ tới Pemberley và chủ nhân của nó. Nàng tự nhủ: “Dù sao đi nữa, mình vẫn có thể tiến vào khu vực của anh ấy, nhặt trộm vài viên khoáng thạch mà không bị phát hiện.”

Bốn tuần chờ đợi dài đằng đẵng trôi qua, ông bà Gardiner cùng với bốn đứa nhỏ đã có mặt tại Longbourn. Mấy đứa trẻ, gồm hai bé gái sáu và tám tuổi, cộng thêm hai bé trai ít tuổi hơn, được giao cho Jane chăm sóc. Chúng rất yêu mến và ngưỡng mộ Jane. Với tính tình dịu dàng và thấu hiểu, Jane là sự lựa chọn lý tưởng cho việc dạy bảo, chăm sóc và vui chơi cùng lũ trẻ.

Ông bà Gardiner chỉ ở lại Longbourn một đêm. Sáng hôm sau, họ và Elizabeth lên đường tìm kiếm những vùng đất mới, trải nghiệm mới. Niềm vui lớn nhất là được bầu bạn với những người hiểu mình. Những con người tâm đầu ý hợp, cùng nhau vượt qua những khó khăn trong suốt hành trình bằng sức khỏe và tinh thần hào sảng, tạo ra hứng khởi bằng tính cách lạc quan, dễ chịu, chia sẻ và động viên nhau những lúc thất vọng, chán chường.

Vẻ đẹp của Derbyshire hay những danh lam thắng cảnh dọc đường như Oxford, Blenheim, Warwick, Kenilworth, Birmingham thật sự không cần phải miêu tả thêm nữa. Hãy chú tâm đến một mảnh đất nhỏ xinh tại Derbyshire. Sau khi thưởng thức những phong cảnh tuyệt đẹp của vùng, những du khách hướng về phía thị trấn Lambton, nơi bà Gardiner từng cư trú trước đây. Bà biết rằng mình sẽ có dịp gặp lại vài người quen cũ. Bà nói với Elizabeth rằng Pemberley nằm trong bán kính khoảng năm dặm so với Lambton. Nó không nằm trên đường họ đi, mà ở cách vị trí hiện tại của họ hơn

một, hai dặm. Tối hôm đó, ở quán trọ, bà Gardiner thổ lộ ước muốn về thăm lại Pemberley. Ông Gardiner nhiệt liệt ủng hộ. Bà hỏi ý kiến của Elizabeth: “Cháu yêu, cháu có muốn đến thăm một nơi mà cháu đã được nghe kể rất nhiều không? Nơi đó liên quan mật thiết đến những người mà cháu quen. Đó là nơi Wickham sống trong suốt thời thơ ấu.”

Elizabeth cảm thấy bối rối và lo lắng. Nàng không có việc gì ở Pemberley cả, do đó nàng từ chối. Nàng viện cớ rằng mình đã chán ngấy những tòa lâu đài, những tấm thảm lộng lẫy hay những tấm màn gió bằng xa tanh quý phái.

Bà Gardiner trách mắng sự ngu ngốc của cô cháu: “Nếu đó chỉ là một căn nhà đẹp với đồ đạc sang trọng thì mợ cũng không thèm để ý. Nhưng đất đai, vườn tược của căn nhà này thật đáng ngưỡng mộ. Ở đó có những loài cây đẹp nhất trong vùng.”

Elizabeth không nói gì thêm, trong lòng không dễ chịu. Ngay lập tức, nàng nghĩ tới việc gặp lại Darcy ở đó. Thật là đáng sợ. Elizabeth đỏ mặt. Tốt hơn hết, nàng nên tâm sự thẳng thắn với mợ, còn hơn là mạo hiểm bước vào Pemberley. Tuy nhiên, Elizabeth lưỡng lự. Cuối cùng, nàng quyết định đợi đến phút cuối mới nói cho mợ biết, nếu như dò hỏi và phát hiện ra gia đình Darcy đang có mặt ở nhà.

Bởi vậy, ngay khi về phòng, nàng đặt ra rất nhiều câu hỏi cho cô nhân viên tạp vụ: “Pemberley có đẹp không? Chủ nhân của căn nhà tên là gì?” Với một chút lo lắng, nàng hỏi thêm: “Hiện giờ gia đình họ đang ở Pemberley để chuẩn bị cho mùa hè phải không?” Câu trả lời cho câu hỏi cuối cùng là “không”, khiến Elizabeth rất vui mừng. Mối bận tâm của nàng đã được gỡ bỏ. Thậm chí, Elizabeth muốn tự

mình đi thăm căn nhà để thỏa mãn sự tò mò. Sáng hôm sau, vẫn là câu chuyện về Pemberley,

nhưng lúc này nàng khẳng định một cách thản nhiên rằng không có lý do gì để nàng không đi.

Và rồi, ba người lên đường đi Pemberley.

CHƯƠNG 43

Khi những bóng cây xanh mát của Pemberley dần hiện ra trước mắt, Elizabeth xúc động khó tả. Khi xe băng qua cánh cổng, tiến vào khu dinh thự, tâm trạng của nàng rạo rực và xao xuyến.

Vườn cây rộng bạt ngàn, phong phú và ấn tượng. Họ bắt đầu tiến vào từ một vị trí trũng thấp, nơi có rất nhiều cây cối, trải dài ngút tầm mắt.

Tâm trí Elizabeth bộn bề suy tư, sao nhãng khỏi cuộc trò chuyện với mọi người. Tuy nhiên, nàng vẫn quan sát và không bỏ lỡ bất kỳ khung cảnh tuyệt đẹp nào. Xe ngựa chậm rãi leo lên con dốc dài khoảng nửa dặm, sau đó chạm tới đỉnh của một vùng đất cao. Nơi đây thưa thớt hoa lá, nên mọi người có thể trông thấy dinh thự Pemberley ở phía bên kia của thung lũng. Con đường nhỏ dẫn vào dinh thự rất hiểm trở và khó đi. Pemberley là một tòa nhà to lớn, nguy nga, sừng sững, xây bằng đá, phía sau là những đồi cây nhấp nhô, trùng điệp. Phía trước là dòng sông đóng vai trò quan trọng trong cuộc sống thường ngày, được đào rộng ra nhưng không mất đi vẻ đẹp tự nhiên. Hai bên bờ được quy hoạch gọn gàng, không gượng ép, không sai lệch. Elizabeth thật sự ngưỡng mộ và thích thú; nàng chưa từng thấy nơi nào có cảnh quan thiên nhiên đẹp như vậy, đồng thời không bị phá vỡ bởi sự bố trí, sắp xếp vụng về. Tất cả mọi người đều trầm trồ khen ngợi. Trong khoảnh khắc, Elizabeth chợt nghĩ, nếu được làm nữ chủ nhân của Pemberley thì sẽ như thế nào.

Xe ngựa từ từ đi xuống triền đồi, băng qua một cây cầu và đến trước cửa tòa nhà. Trong khi Elizabeth đang quan sát cảnh vật bên ngoài căn nhà, nỗi sợ gặp lại chủ nhân của nó bỗng nhiên ùa về. Nàng sợ rằng cô nhân viên tạp vụ đã nhầm lẫn... Sau khi xin phép vào trong tham quan, họ đi tới khu vực hành lang. Trong khi chờ đợi người quản gia, Elizabeth chầm chậm tận hưởng cảm giác ngạc nhiên, thích thú khi thấy bản thân mình đang đứng ở một nơi thượng hạng như vậy.

Người quản gia xuất hiện. Đó là một người phụ nữ lớn tuổi, dáng vẻ đáng kính, khó tính, nhưng lịch sự hơn so với những gì Elizabeth mong đợi. Ba vị khách đi theo bà vào phòng ăn. Căn phòng rất rộng, tỷ lệ cân xứng, đồ đạc được bày biện trang nhã. Sau khi quan sát thoáng qua căn phòng, Elizabeth đến bên cửa sổ để ngắm nhìn phong cảnh. Ngọn đồi xanh mát mà họ đi xuống lúc nãy nhìn từ xa lại càng dốc đứng, tạo nên một bức tranh tuyệt đẹp. Nghệ thuật bố trí đất đai, vườn tược đều rất khéo léo, công phu. Với sự kinh ngạc và thích thú, Elizabeth ngắm nhìn toàn bộ những gì hiện ra trước mắt, từ dòng sông đến những hàng cây rải rác hai bên bờ, hay thung lũng quanh co uốn lượn, trải dài tít tắp, vút tầm mắt. Khi họ tham quan những gian phòng khác, do điểm nhìn thay đổi nên cảnh vật cũng khác đi. Mỗi cánh cửa đều mở ra những bức tranh thiên nhiên đáng chiêm ngưỡng. Mọi căn phòng đều có kích thước lớn, nội thất chứng minh sự giàu có của người sở hữu. Elizabeth khâm phục óc thẩm mỹ của Darcy. Đồ đạc không bị đem ra làm cảnh, khoe khoang một cách vô nghĩa; chúng kém phô trương hơn, nhưng thanh tao hơn so với Rosings. Elizabeth nghĩ trong đầu: “Lẽ ra mình đã là nữ chủ nhân của nơi này. Lẽ ra những căn phòng này phải rất

thân thuộc với mình. Thay vì ngắm nhìn chúng như người xa lạ, lẽ ra mình đã được sử dụng chúng một cách thoải mái và mời cậu mợ đến chơi."

Rồi nàng chợt nhớ ra. "Ôi không, chuyện đó không thể xảy ra. Nếu mình là chủ nhân của Pemberley, mình sẽ không được phép mời họ đến chơi, tức là mình sẽ phải rời xa họ."

Suy nghĩ này chợt lóe lên trong đầu Elizabeth một cách may mắn. Nhờ đó, nàng không còn cảm thấy hối tiếc nữa.

Elizabeth rất muốn hỏi người quản gia xem chủ nhân của bà thật sự đi vắng hay không, nhưng nàng không đủ can đảm để lên tiếng. Một lúc sau, ông Gardiner chủ động đặt ra câu hỏi này. Elizabeth quay mặt đi vì sợ hãi khi bà Reynolds trả lời rằng Darcy sắp về. Bà nói thêm: "Ngày mai cậu chủ sẽ về, dẫn theo rất đông bạn bè." Elizabeth cảm thấy may mắn vì cuộc viếng thăm Pemberley sẽ không kéo dài quá một ngày.

Bà Gardiner gọi Elizabeth đến ngắm một bức chân dung tiểu họa. Nàng thấy người trong tranh có nét giống Wickham; bức chân dung được treo cùng những bức tranh khác ở phía trên lò sưởi. Bà mỉm cười, hỏi cảm giác của Elizabeth như thế nào. Ngay lúc đó, người quản gia bước đến và nói rằng đó là bức chân dung con trai của người quản gia của ông chủ quá cố. Cậu thanh niên này được chính ông nuôi lớn. "Anh ta bây giờ đang ở trong quân đội..." Bà nói thêm. "Nhưng tôi sợ anh ta trở thành kẻ phóng túng và buông thả."

Bà Gardiner nhìn cháu gái với một nụ cười, nhưng Elizabeth không thể đáp lại theo cách tương tự.

Bà Reynolds chỉ tay vào một bức họa khác. "Còn đây là chủ nhân hiện tại của tôi, vẽ rất giống. Nó được vẽ cùng thời điểm với

bức họa kia khoảng tám năm về trước.”

“Tôi được nghe rất nhiều về vẻ đẹp của cậu ấy...” Bà Gardiner vừa nói vừa nhìn vào bức họa. “Khuôn mặt thật anh tú. Nhưng Lizzy, cháu có thể cho mọi người biết bức họa này có thật sự giống anh ấy không?”

Sự kính trọng của bà Reynolds đối với Elizabeth dường như được bồi đắp thêm sau khi bà biết nàng quen thân với cậu chủ của mình.

“Cô đây quen biết với cậu Darcy hay sao?” Elizabeth đỏ mặt nói: “Chỉ quen sơ sơ thôi ạ.”

“Cô có thấy cậu chủ rất tuấn tú không, thưa cô?”

“Dạ đúng, rất đẹp trai.”

“Đối với tôi, tôi chưa từng gặp người nào đẹp trai như vậy. Trên lầu có một bức tranh to hơn và đẹp hơn của cậu chủ. Căn phòng này được cố chủ nhân tôi rất ưa thích, vị trí của những bức họa này đều được giữ nguyên như lúc trước. Ông cụ rất trân trọng và gắn bó với chúng.”

Elizabeth lập tức hiểu ra lý do tại sao bức họa của Wickham lại được treo trong căn phòng này.

Bà Reynolds tiếp tục giới thiệu một trong những bức họa của Georgiana, khi cô mới tám tuổi.

“Vậy đây là em gái của cậu Darcy. Cô ấy không hề thua kém anh trai mình nhỉ?” Bà Gardiner hỏi.

“Ồ! Đúng rồi thưa bà, đó là cô gái xinh đẹp nhất, sở hữu rất nhiều tài năng. Cô chủ đàn hát cả ngày. Căn phòng bên cạnh có một cây đàn mới được gửi đến. Nó là món quà của cậu Darcy. Ngày mai cô chủ sẽ về nhà cùng anh trai.”

Với tính cách cởi mở và vui vẻ, ông Gardiner khuyến khích bà Reynolds kể chuyện bằng cách đặt câu hỏi và nêu nhận xét. Bà Reynolds, vì hãnh diện hoặc vì gắn bó, say sưa nói về Darcy và Georgiana.

“Cậu chủ có ở Pemberley thường xuyên trong năm không?”

“Không nhiều như tôi mong muốn, thưa ngài. Cậu ấy dành khoảng một nửa thời gian của mình ở đây. Còn cô Georgiana chỉ tới đây vào những tháng hè.”

“Đúng vậy, ngoại trừ lúc cô ấy đi Ramsgate.” Elizabeth nghĩ thầm.

“Nếu chủ nhân của bà kết hôn, bà sẽ được gặp anh ta thường xuyên hơn.”

“Đúng vậy thưa ngài. Nhưng tôi không biết khi nào chuyện đó xảy ra. Tôi không biết ai là người xứng đáng với cậu chủ.”

Ông bà Gardiner mỉm cười. Elizabeth không kìm lòng được, thốt ra: “Con người anh ấy tuyệt vời như vậy, thảo nào bà nghĩ thế.”

Bà Reynolds nhấn mạnh: “Ở đây tôi chỉ nói sự thật. Ai quen biết cậu chủ tôi đều phải nói như vậy.”

Elizabeth nhận thấy mình hơi quá đáng. Nàng kinh ngạc khi nghe bà Reynolds nói thêm: “Tôi chưa bao giờ nghe cậu chủ phàn nàn hay giận dữ trong suốt cuộc đời mình. Tôi biết cậu ấy từ khi cậu ấy mới lên bốn tuổi.”

Đây là lời ca ngợi ngoạn mục, mỹ miều nhất từ trước tới giờ, trái ngược hoàn toàn với quan điểm của Elizabeth. Trong thâm tâm mình, Elizabeth luôn cho rằng Darcy là một người khó tính, khó ưa. Nàng rất muốn nghe thêm về chủ đề này. Nàng cảm thấy biết ơn

cậu Gardiner vì đã gợi mở tiếp: “Có rất ít người được tán dương nhiều đến thế. Bà thật may mắn khi có được một chủ nhân như vậy.”

“Thưa ông, đúng như vậy, tôi biết mình rất may mắn. Đi khắp thế giới này tôi cũng không tìm được người tốt hơn. Tôi đã luôn nhận thấy rằng, những đứa trẻ có phẩm chất tốt từ nhỏ sẽ trở thành người tốt trong tương lai. Cậu chủ tôi có cá tính dễ thương và trái tim nhân hậu nhất trên đời.”

Elizabeth nhìn chằm chằm bà Reynolds, nàng nghĩ: “Sao Darcy lại có thể như thế được!”

Bà Gardiner nói: “Cha của anh ấy chắc chắn là một người tuyệt vời.”

“Vâng thưa bà, đó là sự thật. Con trai cũng giống như cha, rất ân cần với những người nghèo khổ.”

Elizabeth lắng nghe, phân vân xen lẫn nghi ngờ. Nàng muốn biết thêm nhiều điều. Chỉ khi bà Reynolds nói về Darcy mới khiến nàng thích thú. Những đề tài khác như tranh vẽ, kích thước căn phòng không còn ý nghĩa gì với nàng. Ông Gardiner cảm thấy vô cùng vui thích khi chứng kiến sự kiêu hãnh của người Pemberley. Sự kiêu hãnh ấy là khởi nguồn cho những lời khen hư cấu, không tưởng của bà Reynolds. Ông khéo léo gợi lại chủ đề này và khiến người quản gia thao thao bất tuyệt. Lúc mọi người đi lên lầu, bà Reynolds lặp lại một cách dõng dạc những giá trị của con người Darcy: “Cậu ấy là vị chủ nhà, chủ nhân tốt nhất trên đời, không giống như những thanh niên phóng túng ngày nay, chỉ biết nghĩ đến bản thân mình. Tất cả những người hầu và người làm thuê cho cậu ấy đều nhận xét tích cực. Nhiều người cho rằng cậu ấy là kẻ kiêu ngạo, nhưng riêng tôi,

tôi chưa bao giờ thấy điều đó. Đối với tôi, tôi chỉ biết rằng cậu ấy không ba hoa, trống rỗng như những thanh niên khác."

"Điều này khiến Darcy trở nên lý tưởng và vĩ đại quá!" Elizabeth nghĩ.

Bà Gardiner thì thầm với cháu khi hai người đi bộ với nhau: "Những lời có cánh mà bà Reynolds dành cho Darcy không giống với những gì Wickham đáng thương kể cho chúng ta."

"Có lẽ chúng ta đã bị lừa dối."

"Rất khó để lừa dối chúng ta. Nguồn tin của chúng ta rất uy tín."

Sau khi đi dọc hành lang rộng thênh thang ở lầu trên, họ vào tham quan phòng khách nhỏ xinh, vừa mới được tu bổ lại, thoáng mát hơn, thanh tao hơn so với những căn phòng bên dưới, nhằm đem tới niềm vui cho Georgiana. Vào kỳ nghỉ trước đó ở Pemberley, Georgiana rất thích căn phòng này.

Trong khi Elizabeth tiến về phía một ô cửa sổ, nàng nói: "Anh ấy chắc chắn là một người anh tốt."

Bà Reynolds phỏng đoán rằng Georgiana sẽ rất vui sướng khi bước vào căn phòng này. Bà nói thêm: "Darcy luôn như vậy. Ngay tức khắc, cậu ấy sẽ làm bất cứ điều gì để em gái mình vui. Không có chuyện gì cậu ấy không thể làm cho Georgiana."

Chỉ còn phòng trưng bày nghệ thuật và hai, ba phòng ngủ nữa là kết thúc chuyến tham quan. Trong phòng trưng bày nghệ thuật có rất nhiều bức tranh quý giá. Nhưng vì Elizabeth không am hiểu nghệ thuật nên nàng chăm chú quan sát những bức tranh do Georgiana vẽ bằng chì màu. Đề tài của những bức tranh này thú vị hơn và dễ hiểu hơn.

Căn phòng cũng trưng bày khá nhiều bức tranh truyền thần của các thành viên khác trong gia đình, nhưng chúng không có nhiều đặc sắc. Elizabeth đi xung quanh, tìm kiếm gương mặt duy nhất mà nàng quen biết. Cuối cùng, nàng bắt gặp một bức chân dung rất giống Darcy, với nụ cười tươi như khi chàng nhìn nàng. Elizabeth lặng người trong vài phút để thưởng thức bức tranh. Trước khi ra khỏi phòng, nàng quay lại và nhìn ngắm bức tranh một lần nữa. Bà Reynolds cho biết bức tranh đó được vẽ lúc cha của Darcy còn sống.

Lúc này, Elizabeth chắc chắn đang dành cho Darcy những tình cảm dịu dàng hơn bao giờ hết, kể từ thời điểm hai người quen nhau. Những lời khen của bà Reynolds không hề tầm thường. Có lời khen nào giá trị hơn lời khen của một người đầy tớ thông minh? Elizabeth suy xét thật kĩ, với cương vị một người anh, một người chủ đất, một vị chủ nhân, bao nhiêu người đã được sống vui vẻ, hạnh phúc dưới sự bao bọc của chàng; chàng đã ban tặng bao nhiêu yêu thương, khổ đau và bi ai; chàng đã làm bao nhiêu chuyện tốt, chuyện xấu. Về mọi mặt, đánh giá của bà quản gia đều rất tích cực. Elizabeth đứng trước bức chân dung của Darcy, đôi mắt của chàng như đang ghim chặt vào nàng. Elizabeth nghĩ về tình yêu mà Darcy đã dành cho mình với lòng biết ơn sâu sắc hơn bao giờ hết. Nàng nhớ tới sự chân thành và cháy bỏng khi chàng thổ lộ, đồng thời quên đi những lời nói thẳng thắn nhưng mất lòng của chàng.

Sau khi tham quan hết các căn phòng mà người ngoài được phép vào thăm, họ bước xuống cầu thang và chào tạm biệt bà quản gia. Ở cửa chính, người làm vườn đã chờ sẵn để đưa họ về.

Khi mọi người băng qua bãi cỏ để tiến về phía dòng sông, Elizabeth quay lại nhìn tòa nhà lần nữa. Cậu mợ của nàng cũng ngừng lại. Trong khi ông Gardiner đang phỏng đoán xem tòa nhà được xây dựng từ năm nào, chủ nhân của nó bất ngờ xuất hiện. Chàng đi tới từ phía chuồng ngựa.

Họ cách nhau khoảng hai mươi yard[27]. Vì sự xuất hiện của Darcy quá đột ngột, Elizabeth không kịp tránh mặt. Ánh mắt hai người vô tình chạm nhau và đôi má của cả hai ửng đỏ. Darcy giật mình, sững người một lúc vì quá ngạc nhiên. Tuy nhiên, chàng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, đi thẳng tới nhóm người để chào hỏi Elizabeth. Dù chưa thật sự làm chủ được cảm xúc, nhưng ít nhất chàng vẫn có thể trò chuyện một cách lịch thiệp.

Về phía Elizabeth, khi nhìn thấy Darcy, theo bản năng, nàng vội vã quay đi. Nhưng khi chàng bước tới rất gần, nàng dừng lại. Nàng đón nhận những lời hỏi thăm trang trọng của Darcy một cách bối rối tột cùng. Ông bà Gardiner hiển nhiên có thể đoán ra đó là cậu chủ Darcy của Pemberley, bởi chàng trông rất giống với bức họa treo trong nhà; hơn nữa, nét ngạc nhiên trên khuôn mặt của người làm vườn khi gặp lại chủ nhân đã chứng minh tất cả. Hai ông bà đứng khá xa, quan sát Darcy nói chuyện với cô cháu gái. Elizabeth, ngại ngùng và kinh ngạc, không dám nhìn thẳng vào Darcy, cũng không biết trả lời ra sao trước những câu hỏi lịch sự về gia đình nàng. Quá bất ngờ trước sự thay đổi trong phong thái của Darcy kể từ lần chia tay chóng vánh ở Rosings, mỗi câu nói của chàng đều khiến Elizabeth thêm phần thẹn thùng. Nghĩ tới việc Darcy sẽ đánh giá mình là kẻ vô duyên, xuất hiện một cách ngớ ngẩn tại Pemberley, Elizabeth vô cùng đau đớn. Đây là một trong những khoảnh khắc

ngắn ngủi mà tồi tệ nhất trong cuộc đời nàng. Còn Darcy, dường như chàng cũng không cảm thấy dễ chịu hơn Elizabeth. Khi nói, giọng của chàng không còn bình thản, khoan thai như thường lệ. Những lời hỏi thăm về quãng thời gian sau khi nàng rời Longbourn, cũng như khi nàng ở Derbyshire được chàng nhắc lại nhiều lần, một cách dồn dập và hớt hải. Tâm trí của chàng đang dậy sóng.

Sau đó, chàng không còn gì để nói nữa, chìm vào im lặng một lúc lâu. Và rồi, chàng lấy lại điềm tĩnh và chào tạm biệt Elizabeth.

Ông bà Gardiner tiến về phía Elizabeth, khen ngợi vóc dáng cao, đẹp của Darcy. Tuy nhiên, Elizabeth dường như không nghe thấy gì cả, hoàn toàn chìm trong suy tư và lê bước theo sau trong im lặng. Nàng hổ thẹn và buồn phiền. Nàng cho rằng, đến thăm nơi này là quyết định ngu ngốc nhất, rủi ro nhất trên đời. Elizabeth nghĩ thầm: “Darcy sẽ đánh giá chuyện này thật kỳ cục. Kẻ kiêu ngạo như anh ấy sẽ cho rằng mình là cô gái không biết xấu hổ, tới đây để theo đuổi anh ấy. Ôi, tại sao mình lại đến đây chứ? Tại sao Darcy lại về sớm hơn một ngày? Nếu như cậu mợ ra về sớm hơn mười phút, cả nhóm sẽ không phải chạm mặt Darcy, bởi vì lúc đó Darcy cũng vừa mới về đến nhà, vừa bước xuống xe ngựa...” Elizabeth đỏ mặt khi nghĩ tới cuộc gặp gỡ quái ác này. “Thái độ của Darcy hoàn toàn thay đổi, như vậy là sao? Anh ấy chủ động mở lời trước, đã vậy còn hỏi thăm gia đình mình một cách lịch sự, dễ thương.” Chưa bao giờ nàng chứng kiến Darcy biểu hiện một cách dịu dàng, chân thật như vậy, hoàn toàn trái ngược với lần gặp mặt cuối cùng ở rừng cây Rosings, lúc chàng đặt lá thư vào tay nàng. Elizabeth thật sự không biết nên lý giải như thế nào.

Ba vị khách và người làm vườn đi bộ trên một đoạn đường tuyệt đẹp dọc theo dòng sông. Theo nhịp bước chân, thắng cảnh lần lượt hiện ra. Nhưng phải mất rất nhiều thời gian Elizabeth mới nhận ra vẻ đẹp xung quanh. Nàng trả lời gượng gạo như một cỗ máy trước hàng loạt câu hỏi của cậu mợ, ánh mắt vô hồn trước những cảnh vật nên thơ mà họ chỉ cho nàng xem. Tâm trí của nàng đang ở Pemberley, cùng với Darcy. Nàng tha thiết muốn biết chàng đang nghĩ gì, nhận xét nàng như thế nào và đặc biệt là chàng còn yêu quý nàng hay không, sau tất cả mọi chuyện. Có lẽ chàng tỏ ra lịch sự với nàng chỉ vì chàng thờ ơ, không quan tâm; nhưng giọng nói của chàng không hề thể hiện sự thờ ơ hay hững hờ. Elizabeth không biết Darcy cảm thấy sung sướng hay đau khổ khi gặp lại nàng, nhưng chắc chắn, chàng không giữ được bình tĩnh khi đối diện với nàng.

Elizabeth chợt bừng tỉnh khi mọi người nhắc nhở sự lơ đãng của nàng. Nàng biết rằng mình cần phải tự chủ và cư xử như bình thường.

Họ tiến vào rừng cây, xa khỏi dòng sông, băng lên dốc và hướng tới một địa thế cao hơn. Tại đây, bóng cây thưa thớt dần, và những vị khách có cơ hội chiêm ngưỡng thiên nhiên kỳ vĩ: thung lũng bạt ngàn, những quả đồi đối diện, những rặng cây ôm dọc theo dòng sông, chỗ thưa chỗ rậm. Ông Gardiner muốn đi vòng quanh khu rừng, nhưng sợ nó quá xa. Người làm vườn mỉm cười đắc chí, cho biết khu rừng rộng mười dặm. Điều này khiến ông phải từ bỏ ý định. Lúc sau, họ bắt đầu xuống dốc, xuyên qua những hàng cây cheo leo, đặt chân đến bờ của những khúc sông nhỏ hẹp nhất. Họ đi qua một cây cầu mộc mạc, kiến trúc tao nhã, phù hợp với cảnh quan.

Nơi này ít được tu sửa, cải tạo hơn những chỗ mà họ vừa đi thăm. Đây là một thung lũng hẹp, chỉ vừa đủ cho một con lạch và một con đường nhỏ, nằm giữa những đám cây lởm chởm, không ai chặt tỉa. Elizabeth muốn tìm hiểu xem con đường sẽ dẫn đến đâu. Thế nhưng, sau khi băng qua cây cầu, họ nhận ra mình đang ở khá xa so với tòa nhà. Hơn nữa, bà Gardiner không giỏi đi bộ, bà không thể đi xa hơn và chỉ muốn quay về chỗ xe ngựa càng sớm càng tốt. Cô cháu gái đành phải chiều theo ý mợ và mọi người chọn con đường khác gần hơn để quay về. Hành trình trở về khá chậm chạp. Ông Gardiner rất thích câu cá, nhưng hiếm khi được thỏa mãn sở thích này. Do đó, ông mải mê quan sát những chú cá hồi sông, đặt ra những câu hỏi cho người làm vườn, khiến cả nhóm di chuyển chậm hơn rất nhiều. Trong lúc đi bộ uể oải như vậy, một bất ngờ đã xảy đến với họ. Giống như lần trước, Elizabeth kinh ngạc khi nhìn thấy bóng dáng của Darcy; chàng ở rất gần vị trí của họ. Chàng xuất hiện từ phía thoáng đãng cây cối nên mọi người đều nhận ra chàng. Dù ngạc nhiên nhưng Elizabeth đã chuẩn bị tâm lý từ trước; nàng tự dặn mình sẽ bình thản đối đáp nếu Darcy bắt chuyện. Thế nhưng, Elizabeth tự hỏi: “Dường như anh ấy rẽ vào hướng khác?” Bóng chàng khuất dần trước mắt. Nàng chưa kịp xác nhận thì đột nhiên Darcy hiện ra lần nữa. Nhìn thoáng qua, Darcy vẫn chưa mất đi vẻ lịch thiệp hồi nãy. Để đáp lại một cách tương xứng, khi trò chuyện với chàng, nàng hết lời khen ngợi vẻ đẹp của nơi này. Những lời khen mới chỉ dừng lại ở mức “tuyệt đẹp”, “duyên dáng”, nhưng nàng chợt nhận ra, lời khen dành cho Pemberley có thể bị hiểu lầm, giống như việc nàng vô tình đến thăm dinh thự của chàng. Nàng đỏ mặt và không nói gì thêm.

Bà Gardiner đứng ngay phía sau. Chờ khi Elizabeth ngừng nói, Darcy đề nghị nàng giới thiệu chàng với những người đi chung. Yêu cầu này quá đỗi bất ngờ, nàng không hề nghĩ tới. Elizabeth không thể giấu được nụ cười khi thấy chàng xin phép làm quen với những người thân trong gia đình mình - những người từng bị lòng kiêu hãnh của chàng đánh giá là gàn dở, nực cười khi chàng ngỏ lời cầu hôn. Elizabeth nghĩ: “Anh ấy sẽ rất ngạc nhiên khi biết họ là ai. Bây giờ anh ấy vẫn coi họ như những người sang trọng, quý phái.”

Tuy thế, Elizabeth nhanh chóng giới thiệu hai bên với nhau. Khi nàng giới thiệu mối quan hệ của nàng và cậu mợ, nàng lén nhìn Darcy, chờ xem chàng sẽ phản ứng ra sao. Sự ngạc nhiên của Darcy rất rõ nét, nhưng chàng đối diện với nó một cách mạnh mẽ, quyết đoán. Thay vì bỏ đi, chàng ở lại để nói chuyện với ông Gardiner. Elizabeth rất vui sướng và hân hoan. Nàng vui vì Darcy sẽ nhận ra rằng, không phải ai trong gia đình Bennet cũng xấu xí và tồi tệ. Nàng chăm chú lắng nghe cuộc trò chuyện giữa hai người và cảm thấy hãnh diện. Mỗi lời nói, mỗi cử chỉ của ông Gardiner đều biểu hiện sự thông minh, óc thẩm mỹ và tính cách hòa nhã.

Hai người nhanh chóng chuyển sang đề tài câu cá. Darcy trân trọng mời ông Gardiner đến đây câu cá bất cứ khi nào ông muốn trong suốt thời gian ông ở lại trong vùng; đồng thời chàng hứa sẽ cung cấp dụng cụ câu cá và chỉ dẫn những chỗ có nhiều cá. Bà Gardiner vừa đi vừa khoác tay Elizabeth, đưa mắt nhìn nàng, biểu hiện sự ngạc nhiên và thắc mắc. Elizabeth không nói gì, nhưng vô cùng hài lòng; nàng cho rằng tất cả những cử chỉ lịch thiệp của Darcy là dành cho mình. Tuy vậy, Elizabeth vẫn không hết sững sờ, không ngừng tự hỏi: “Tại sao anh ấy lại thay đổi đến thế? Đâu là

nguyên nhân? Không thể nào do mình mà cách cư xử của anh ấy trở nên mềm dịu như vậy. Lời trách mắng của mình ở Hunsford không thể tạo ra sự thay đổi này. Không có chuyện anh ấy vẫn còn yêu mình."

Cứ thế, họ thong dong bước đi, hai người phụ nữ đi trước, hai người đàn ông theo sau. Khi họ xuống sát bờ sông để ngắm nhìn những loài cây thủy sinh, họ đổi chỗ cho nhau. Bà Gardiner, quá mệt mỏi vì vận động cả buổi sáng, cảm thấy cánh tay của Elizabeth không đủ làm chỗ dựa cho bà nên quyết định cầu cứu cánh tay của chồng. Darcy đổi chỗ cho bà, từ đó chàng đi chung với Elizabeth.

Sau khoảng lặng ngắn ngủi, Elizabeth lên tiếng trước. Nàng cho hay, trước khi đến đây, nàng đã cẩn thận tìm hiểu, đảm bảo rằng chàng không có mặt ở nhà. Sự xuất hiện của chàng quả thật đột ngột và ngoài dự tính. Nàng nói thêm: "Vì bà quản gia thông báo với chúng tôi rằng ngày mai anh mới trở về. Hơn nữa, trước khi rời Bakewell, chúng tôi được biết anh sẽ không quay về vùng này sớm như vậy."

Darcy xác nhận điều đó hoàn toàn đúng. Vì phải sắp xếp một số công việc với người phụ trách của Pemberley nên chàng trở về sớm hơn các bạn. Chàng nói tiếp: "Họ sẽ gặp lại tôi vào sáng ngày mai; trong số họ có những người mà cô quen biết, Bingley và chị em gái của anh ấy."

Elizabeth chỉ khẽ gật đầu. Nàng chợt nhớ lại lần cuối, khi cái tên Bingley được nhắc tới giữa hai người. Quan sát sắc mặt của Darcy, nàng biết chàng cũng đang có suy nghĩ tương tự. Sau một lúc im lặng, Darcy tiếp tục: "Có một thành viên trong nhóm rất muốn được làm quen với cô. Nếu cô cho rằng lời đề nghị sau đây không quá

khiếm nhã, xin hãy cho phép tôi giới thiệu em gái của mình với cô, trong thời gian cô lưu lại ở Lambton.”

Elizabeth hoàn toàn tê dại trước lời đề nghị này. Nàng đồng ý, nhưng không biết diễn tả như thế nào. Georgiana muốn làm quen với nàng, điều này chắc chắn do Darcy đứng sau thôi thúc. Chỉ nghĩ vậy thôi cũng khiến Elizabeth hài lòng. Thật hạnh phúc khi biết Darcy không bị mờ mắt bởi giận dữ, thù hận, để rồi nghĩ xấu về nàng.

Hai người bước đi trong im lặng, chìm trong suy tư. Elizabeth cảm thấy không thoải mái, nhưng nàng hãnh diện và vui mừng. Ước muốn giới thiệu em gái kết thân với nàng là nhã ý cao quý nhất, là lời khen vinh dự nhất. Chẳng mấy chốc, họ bỏ xa những người khác; khi họ đến chỗ xe ngựa thì ông bà Gardiner vẫn còn ở phía sau khoảng một nửa của một phần tư dặm.

Darcy mời Elizabeth vào nhà, nhưng Elizabeth nói rằng nàng không cảm thấy mệt. Cả hai đứng lại trên bãi cỏ. Khoảng thời gian này phải được tận dụng để cùng nhau trò chuyện sôi nổi, vui tươi. Sự im lặng sẽ là một cực hình. Elizabeth muốn nói, nhưng dường như quá bí bách và hết chủ đề. Rồi nàng sực nhớ ra mình đang đi du lịch, và cả hai bắt đầu kiên nhẫn nói về vùng Matlock và Dove Dale. Thời gian trôi qua rất chậm. Cậu mợ không biết bao giờ mới về tới nơi. Sự kiên nhẫn cũng như ý tưởng của Elizabeth đang dần cạn kiệt, bào mòn. Cuối cùng, cuộc nói chuyện của hai người chấm dứt. Khi ông bà Gardiner xuất hiện, Darcy mời tất cả mọi người vào nhà uống nước. Những vị khách từ chối và họ tạm biệt nhau trong bầu không khí vô cùng tử tế, lịch sự. Darcy đỡ tay hai người phụ nữ

lên xe. Khi xe lăn bánh, Elizabeth thấy Darcy quay gót, chậm rãi trở về nhà.

Ông bà Gardiner tiến hành nhận xét về chuyến đi. Hai người đều cho rằng Darcy xuất sắc ở mọi mặt. Ông Gardiner nói: “Anh ta cư xử thật hoàn hảo, lễ độ và khiêm tốn.”

Bà Gardiner trả lời: “Ở con người này, toát lên sự coi trọng lễ nghi và một chút cao ngạo. Nhưng đó chỉ là biểu hiện bên ngoài, hoàn toàn không có vấn đề gì cả. Bây giờ tôi có thể khẳng định giống như bà quản gia, rằng nhiều người nhận xét anh ta kiêu ngạo, nhưng tôi không thấy như vậy.”

“Tôi thật ngạc nhiên về thái độ nhã nhặn và lịch sự của anh ta đối với nhà mình. Nó không chỉ là sự xã giao thông thường, mà còn chứa đựng sự quan tâm chân thành. Anh ta đâu nhất thiết phải quan tâm đến mình như vậy. Anh ta với Lizzy không hề keo sơn, gắn bó.”

Bà Gardiner nói: “Lizzy, đúng là anh ta không đẹp trai như Wickham. Nhưng anh ta cũng không cần phải có khuôn mặt đẹp như Wickham, bởi dáng dấp anh ta tuyệt hảo lắm rồi. Nhưng tại sao cháu nói với mợ là anh ta rất đáng ghét?”

Elizabeth cố gắng bào chữa cho mình. Nàng nói rằng trong khoảng thời gian hai người gặp nhau ở Kent, nàng đã cảm thấy yêu mến Darcy hơn trước. Ngoài ra, nàng chưa bao giờ thấy Darcy vui vẻ, dễ thương như sáng hôm nay. Ông Gardiner trả lời: “Có lẽ anh ta hơi thất thường trong cách giao tiếp. Những người đàn ông có địa vị cao quý thường như vậy. Do đó, tôi không tin vào những lời hứa hẹn liên quan tới chuyện câu cá của anh ta. Ngộ nhỡ hôm khác anh ta đổi ý và không cho tôi bén mảng tới nhà anh ta nữa thì sao?”

Elizabeth nhận thấy cậu mợ đã hiểu lầm cá tính của Darcy nhưng nàng không nói gì thêm. Bà Gardiner tiếp tục: "Từ những gì được thấy, tôi thật sự không nghĩ anh ta có thể đối xử tàn nhẫn với bất kỳ ai, theo cách mà Wickham phải chịu đựng. Nhìn bề ngoài, Darcy không giống một kẻ độc ác, xấu tính. Ngược lại, trong lời nói của anh ta ẩn chứa điều gì đó dịu dàng, dễ nghe. Anh ta có vẻ ngoài đàng hoàng, chững chạc, không ai có thể nghĩ rằng trái tim anh ta đen tối và tệ bạc. Nhưng một điều chắc chắn, người phụ nữ tốt bụng dẫn chúng ta tham quan căn nhà của Darcy đã thổi phồng con người anh ta, khiến đôi lúc tôi không nhịn được cười. Nhưng vì anh ta là một chủ nhân rộng lượng, hào phóng, nên trong mắt một người hầu, anh ta rất hoàn hảo và hội tụ mọi phẩm chất tốt."

Đến đây, Elizabeth cảm thấy mình cần phải lên tiếng để minh oan cho Darcy. Một cách thận trọng và dè dặt, nàng giải thích cho cậu mợ hiểu rằng lúc còn ở Kent, nàng khám phá ra một sự thật hoàn toàn khác. Những việc Darcy làm đều có nguyên nhân và động cơ đúng đắn, chúng không đổi bại như người ta vẫn tưởng; đồng thời, Wickham cũng không tốt bụng và lương thiện như người ta vẫn nghĩ khi còn ở Hertfordshire. Elizabeth kể lại tường tận phi vụ thỏa thuận lợi ích giữa Wickham và Darcy, nhưng không nói ra ai là người cung cấp thông tin này. Nàng nói rằng mình nhận được thông tin từ một nguồn đáng tin cậy.

Bà Gardiner rất ngạc nhiên và tò mò, nhưng khi đi tới khu vực mà bà gắn bó, yêu thương trước kia, tâm trí bà đầy ắp những ký ức đẹp đẽ và thiêng liêng. Bà Gardiner mải mê chỉ cho chồng tất cả những nơi mới lạ, không còn suy nghĩ được gì nữa. Tuy đã mệt mỏi vì đi bộ cả buổi sáng, nhưng ngay sau khi ăn tối, bà lại lên đường để đi tìm những người quen xưa cũ. Buổi tối trôi qua trong bầu không

khí vui vẻ và thấm đượm tình bằng hữu được hâm nóng giữa bà Gardiner và những người bạn nhiều năm không gặp.

Về phần Elizabeth, những sự việc xảy ra ngày hôm nay đã chiếm trọn tâm trí của nàng. Nàng không thể chú ý tới những người bạn xung quanh. Nàng chỉ biết suy nghĩ và suy nghĩ. Suy nghĩ cộng thêm băn khoăn, thắc mắc về thái độ lịch sự của Darcy, và nhất là về ý muốn giới thiệu nàng với em gái.

CHƯƠNG 44

Elizabeth đoán rằng Darcy sẽ đưa em gái của chàng đến thăm vào ngày hôm sau, sau khi Georgiana có mặt ở Pemberley. Vì vậy, nàng dự định sẽ ở yên trong nhà trọ cả buổi sáng hôm đó. Thế nhưng, kế hoạch của nàng đổ bể, vì ngay khi Georgiana về đến Lambton, Darcy đã dẫn em mình đến chỗ Elizabeth. Sau khi Elizabeth, ông bà Gardiner và những người bạn cũ của bà Gardiner cùng nhau đi dạo phố và bắt đầu chuẩn bị cho bữa tối tại quán trọ, tiếng xe ngựa từ xa đi tới khiến họ ngoái nhìn ra cửa sổ. Họ trông thấy một nam và một nữ đang đi xe song mã trên đường. Elizabeth nhận ra trang phục của đoàn tùy tùng và lập tức đoán ra khách quý là ai. Nàng khiến mọi người kinh ngạc khi thông báo vinh dự mà họ sắp được nhận. Ông bà Gardiner hết sức sửng sốt, nhưng sau khi chứng kiến cách nói chuyện thẹn thùng, bối rối của cháu gái ở thời điểm hiện tại, cộng thêm những sự việc đã xảy ra trong ngày hôm trước, một giả thuyết khác xuất hiện trong đầu hai người. Tuy không ai nói gì, nhưng họ cảm thấy chỉ có một lý do duy nhất để giải thích cho sự quan tâm đặc biệt này, đó là Darcy có cảm tình với cháu gái của họ. Trong khi ý nghĩ này chợt thoáng qua trong đầu ông bà Gardiner, tâm tư của Elizabeth không ngừng dậy sóng. Nàng thật sự ngạc nhiên trước sự hoảng loạn và mất bình tĩnh của chính mình. Một trong những điều khiến Elizabeth lo lắng, đó là Darcy đã tâng bốc nàng quá mức, chỉ vì chàng dành cho nàng rất nhiều thiện cảm. Elizabeth sợ rằng những nỗ lực làm vui lòng em gái của Darcy

sẽ thất bại.

Elizabeth lùi bước khỏi cửa sổ, không muốn bị người khác nhìn thấy. Nàng đi qua đi lại trong phòng, cố gắng trấn tĩnh lại. Cái nhìn ngạc nhiên pha lẫn dò hỏi của ông bà Gardiner càng khiến tình hình thêm tồi tệ.

Sau đó, Georgiana và Darcy xuất hiện, và màn giới thiệu đáng sợ diễn ra. Tuy nhiên, Elizabeth vô cùng ngạc nhiên khi nhận ra người bạn mới quen này cũng bẽn lẽn, bối rối hệt như nàng. Lúc tới Lambton, Elizabeth nghe đồn Georgiana là một người cực kỳ kiêu hãnh. Nhưng sau khi quan sát vài phút, nàng tin rằng cô ấy rất nhút nhát, và thật khó để nghe thấy Georgiana nói gì nhiều, ngoại trừ những câu trả lời cụt ngủn, từng từ một.

Georgiana rất cao, vóc dáng to lớn hơn cả Elizabeth. Tuy mới hơn mười sáu tuổi nhưng cô đã phát triển như một người phụ nữ quý phái. Cô không đẹp bằng anh trai mình nhưng khuôn mặt toát lên vẻ thông minh và tươi vui; cử chỉ khiêm tốn, dịu dàng. Trước đó, Elizabeth cho rằng Georgiana cũng có óc quan sát sắc bén và khắc nghiệt như Darcy, nhưng giờ nàng cảm thấy an tâm hơn vì mọi chuyện không như nàng nghĩ.

Không lâu sau, Darcy cho hay Bingley cũng tới thăm nàng. Elizabeth chưa kịp vui mừng thì đã nghe tiếng chân Bingley bước lên cầu thang. Bingley tiến vào phòng. Tất cả oán giận mà Elizabeth dành cho Bingley vốn đã không còn. Hơn nữa, ngay cả khi vẫn còn giận dữ trong lòng, thái độ ân cần và dễ mến không hề thay đổi của Bingley cũng sẽ xua tan tất cả. Dù Bingley không hỏi thăm cụ thể từng thành viên trong gia đình Elizabeth, nhưng phong thái của

chàng vẫn giữ được sự hóm hỉnh, vui vẻ và dễ thương như lúc trước.

Đối với ông bà Gardiner cũng như Elizabeth, Bingley là một nhân vật thú vị. Lâu nay họ vẫn mong được diện kiến chàng. Trên thực tế, tất cả những vị khách có mặt ở đó đều khiến ông bà chú ý. Ngoài ra, vì nghi ngờ mối quan hệ giữa Darcy và cô cháu, họ bắt đầu quan sát cả hai một cách nghiêm túc và kín đáo. Họ nhanh chóng đi đến kết luận rằng giữa Darcy và Elizabeth, ít nhất có một người đang yêu. Với Elizabeth, ông bà Gardiner vẫn còn chút nghi ngờ; nhưng với Darcy thì họ nhận thấy sự ngưỡng mộ, yêu mến được thể hiện quá rõ ràng.

Về phần Elizabeth, nàng có nhiều thứ phải làm. Nàng muốn xác định tình cảm của từng vị khách đang có mặt trong căn phòng, lấy lại bình tĩnh cho chính mình và cố gắng cư xử thật dễ thương với mọi người. Nàng cảm thấy mục tiêu thứ ba rất dễ thất bại. Tuy nhiên, thực tế thì ngược lại: Nàng có nhiều cơ hội thành công nhất. Những vị khách ở đó đều ủng hộ nàng. Bingley luôn dễ chịu như ngày thường, Georgiana thì háo hức chờ đợi, còn Darcy, dĩ nhiên, chàng yêu thích mọi điều nàng nói.

Khi gặp lại Bingley, Elizabeth bỗng nhiên nghĩ đến chị mình. Nàng rất muốn biết, liệu Bingley có đang nghĩ tới người ấy không? Đôi khi, Elizabeth tin rằng Bingley trở nên ít nói hơn trước kia. Một, hai lần bắt gặp ánh mắt của chàng, nàng thầm nghĩ một cách hạnh phúc rằng chàng đang tìm kiếm nét tương đồng giữa nàng và Jane. Tất cả chỉ là tưởng tượng nhưng Elizabeth vẫn vui khi quan sát thái độ của Bingley đối với Georgiana - đối thủ cạnh tranh của Jane. Cả hai dường như không thật sự cảm mến nhau một cách sâu sắc.

Không có gì đặc biệt xảy ra giữa hai người; không có bất cứ dấu hiệu nào để Caroline hy vọng vào cuộc hôn nhân giữa anh trai cô và Georgiana. Elizabeth cảm thấy vui vì điều này. Mặt khác, nàng phát hiện hai, ba khoảnh khắc mà Bingley để lộ tình cảm dịu dàng, bền chặt dành cho Jane; nàng cũng nhận thấy Bingley muốn nói về những chủ đề liên quan đến Jane; chàng muốn nhắc đến tên của Jane một cách thẳng thắn, nếu như có đủ dũng khí. Nhân lúc những người khác đang nói chuyện với nhau, Bingley nói với Elizabeth bằng chất giọng phảng phất tiếc nuối: “Rất lâu rồi tôi chưa có vinh hạnh gặp lại cô...” Elizabeth chưa kịp trả lời thì Bingley đã nói thêm:

“Đã hơn tám tháng rồi. Chúng ta đã không gặp nhau từ ngày Hai mươi sáu tháng Mười một, từ đêm khiêu vũ ở Netherfield.”

Elizabeth rất hài lòng vì Bingley nhớ chính xác mọi chuyện. Cuối cùng, khi không ai chú ý, chàng quyết định hỏi thăm Elizabeth xem tất cả các chị em của nàng có còn ở Longbourn không. Câu hỏi này và những nhận định trước đó của Elizabeth không có gì đáng chú ý, nhưng nét mặt và tâm trạng của chàng ẩn chứa nhiều tầng ý nghĩa.

Elizabeth không thường xuyên quan sát Darcy. Nhưng bất cứ khi nào nàng đưa mắt về phía chàng, nàng nhìn thấy một con người thân thiện, dễ mến. Những lời chàng nói dường như không còn chứa đựng thái độ kiêu hãnh hay khinh thường những người xung quanh. Elizabeth tin rằng cách cư xử lịch thiệp của chàng từ hôm qua đến giờ chỉ là bột phát, nhất thời, nhưng ít nhất nó đã kéo dài được hơn một ngày. Nàng chứng kiến Darcy tìm cách làm quen và mở lòng với những người mà chàng từng coi là đáng hổ thẹn, chứng kiến sự dịu dàng và ân cần của chàng đối với nàng, cũng như đối với những thành viên trong gia đình từng bị chàng chê là

thấp kém. Nàng nhớ lại lần cuối trò chuyện với Darcy ở Hunsford. Sự thay đổi của Darcy quả thật lớn lao và bất ngờ, đến nỗi nàng không thể che giấu sự kinh ngạc của mình. Khi Darcy ở cùng những người bạn ở Netherfield, hay khi chàng ở Rosings cùng những người thân cao quý, Elizabeth chưa bao giờ thấy chàng bày tỏ ý muốn làm vừa lòng mọi người như vậy, cũng chưa bao giờ thấy chàng cởi bỏ lớp vỏ lạnh lùng, khô cứng và dè dặt. Chuyện này chẳng đáng để chàng phải hy sinh như vậy, dù cho việc chàng kết thân với những người bạn mới sẽ giúp chàng giảm bớt sự chê trách và phán xét của những quý cô ở Netherfield và Rosings.

Ba người trong nhóm Darcy ở lại chơi chừng nửa tiếng. Khi họ đứng lên từ biệt, Darcy nhắc em gái bày tỏ lòng mong muốn mời ông bà Gardiner và Elizabeth đến dùng bữa tại Pemberley trước khi họ rời đi. Georgiana thường hay tự ti, ngại ngùng, không có thói quen mời khách đến nhà, nhưng lần này sẵn sàng nghe theo lời anh. Bà Gardiner nhìn sang nhân vật chính, nôn nóng muốn biết cô cháu gái có ý định chấp nhận lời mời hay không, nhưng Elizabeth vội quay đi chỗ khác. Bà cho rằng hành động này xuất phát từ sự bối rối và e thẹn, chứ không phải vì căm ghét hay phật ý. Bà cũng nhận thấy chồng mình rất hứng thú với mối quan hệ này, vậy nên bà Gardiner vui vẻ chấp thuận. Bà còn mạo hiểm hứa hẹn sự tham dự của Elizabeth và mọi người đồng ý hai ngày sau sẽ gặp mặt.

Bingley bày tỏ sự vui mừng vì sẽ còn gặp lại Elizabeth để nói chuyện với nàng. Chàng vẫn còn nhiều điều muốn nói, nhiều lời hỏi thăm dành cho những người bạn ở Hertfordshire. Elizabeth đoán Bingley ngụ ý rằng chàng muốn nghe nàng kể về Jane, do đó nàng vui lòng đồng ý. Khi những người khách đã ra về, Elizabeth cho rằng

nửa giờ đồng hồ ngắn ngủi, không đủ để tận hưởng niềm vui, nhưng nàng vẫn thấy mãn nguyện. Nôn nóng muốn được ở riêng một mình và sợ cậu mợ đặt ra vô số câu hỏi, Elizabeth chỉ ở lại một lát để nghe họ khen ngợi Bingley, sau đó nàng vội vã bỏ đi thay đồ.

Thật ra, Elizabeth không cần phải lo lắng về sự tò mò của ông bà Gardiner. Hai người không có ý ép nàng nói. Họ đã thấy Elizabeth thân thiết với Darcy hơn họ tưởng, và rõ ràng Darcy đang đem lòng yêu thương sâu đậm cô cháu gái của họ. Hai ông bà cảm thấy rất thích thú với điều này, nhưng không muốn điều tra thêm.

Về phần Darcy, giờ đây cả hai ông bà Gardiner đều có thiện cảm với chàng. Càng quen biết Darcy, họ càng không tìm thấy điểm nào đáng chê trách cả. Họ không thể không cảm động trước cách cư xử lịch sự và lễ độ của chàng. Nếu ông bà Gardiner đánh giá Darcy dựa trên cảm giác thực của mình, cộng thêm lời kể của người giúp việc, không quan tâm đến những tin đồn, thì họ chợt hiểu ra rằng những người ở Hertfordshire đã không thừa nhận đúng đắn phẩm chất của Darcy. Lúc này, ông bà Gardiner bắt đầu tin vào lời kể của người quản gia - người biết rõ Darcy từ khi chàng chỉ mới bốn tuổi, người luôn cư xử đáng kính và lịch thiệp. Những lời của vị quản gia này rất đáng lưu tâm và không nên bị bỏ ngoài tai một cách vội vã. Dù những người bạn ở Lambton nghĩ về Darcy như thế nào, ông bà Gardiner vẫn không thay đổi quan điểm. Người ta không có lý do gì để buộc tội Darcy, ngoại trừ tính kiêu hãnh - có lẽ điều này đúng. Trong trường hợp Darcy không kiêu hãnh như vậy, thế thì chính những người dân trong một thị trấn nhỏ bé không được gia đình chàng viếng thăm đã gán tội danh đó cho chàng. Tuy nhiên, ai cũng

phải thừa nhận rằng Darcy là một người hào phóng và làm nhiều điều thiện với người nghèo.

Về phần Wickham, ông bà Gardiner và Elizabeth phát hiện ra chàng không được mọi người ở đó kính trọng. Tuy người trong vùng không hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra giữa Wickham và con trai của người bảo trợ, nhưng có một sự thật mà ai cũng biết, đó là sau khi Wickham rời Derbyshire, anh ta đã để lại nhiều khoản nợ mà sau này Darcy đã giúp anh ta thanh toán hết.

Về phía Elizabeth, tối nay, tâm trí của nàng hướng về Pemberley nhiều hơn hôm trước. Buổi tối dường như trôi qua rất chậm, nhưng cũng không đủ để nàng xác định thứ tình cảm mà mình dành cho người ấy ở trong tòa nhà. Elizabeth đã thao thức suốt hai tiếng đồng hồ, nhất quyết suy nghĩ cho ra chuyện. Một điều chắc chắn là nàng đã không còn ghét Darcy nữa. Sự căm ghét đã biến mất từ lâu. Lúc trước nàng ghét bỏ Darcy bao nhiêu thì bây giờ nàng cảm thấy hổ thẹn bấy nhiêu. Lúc đầu, Elizabeth kính trọng những đức tính tốt đẹp của Darcy một cách gượng ép, nhưng về sau nàng đón nhận chúng một cách tự nhiên và thoải mái. Trước sự làm chứng của những người hầu tại Pemberley, sự kính trọng của nàng chuyển thành một thứ tình cảm thân thương, gần gũi hơn. Bên cạnh sự cảm phục và tôn kính, Elizabeth còn có một cảm giác khác không thể làm ngơ: Đó là lòng biết ơn. Nàng không chỉ biết ơn tình yêu của Darcy, mà còn biết ơn chàng vì đã giữ vững tình yêu ấy, tha thứ cho Elizabeth ngay cả khi nàng nóng giận, gay gắt chối bỏ lời cầu hôn của chàng, ngay cả khi nàng thẳng thắn chỉ trích và buộc tội Darcy một cách sai lầm, cay đắng. Elizabeth tin rằng, sau tất cả những chuyện đó, Darcy sẽ tránh mặt và coi nàng như kẻ thù. Thế nhưng, trong lần gặp mặt bất

ngờ vừa rồi, chàng thật sự muốn giữ gìn mối quan hệ với nàng, không hề tỏ thái độ khiếm nhã hay khác thường nào. Đã vậy, chàng còn tìm cách gây ấn tượng tốt với những người thân của nàng, giới thiệu em gái đến làm quen với nàng; tất cả đều được chàng thực hiện với nét tự nhiên, không hề gò bó hay gượng gạo. Sự thay đổi lớn lao của một người đàn ông cực kỳ kiêu hãnh không chỉ đem tới sự ngạc nhiên mà còn lòng biết ơn. Chỉ có tình yêu, một tình yêu cháy bỏng mới có thể khiến chàng trở thành con người như vậy. Tuy Elizabeth chưa thể xác định được tình cảm của mình, nhưng ấn tượng tốt đẹp về Darcy là tín hiệu tích cực, đáng chờ đợi và đón nhận. Elizabeth kính trọng, quý mến và biết ơn Darcy. Nàng muốn tìm hiểu xem điều gì khiến chàng hạnh phúc, muốn biết mình có vị trí như thế nào, ảnh hưởng như thế nào đến hạnh phúc của chàng. Nàng muốn biết liệu mình có đang đi đúng hướng khi sử dụng sức hút hiện giờ để khiến Darcy ngỏ lời cầu hôn một lần nữa.

Tối hôm đó, bà Gardiner và Elizabeth đều đồng ý rằng họ nên đáp lại phép lịch sự đáng quý của Georgiana một cách tương xứng. Em gái của Darcy đến thăm họ ngay khi trở về Pemberley, vậy nên Elizabeth và mợ quyết định đi thăm đáp lễ Georgiana ngay buổi sáng ngày mai. Elizabeth cảm thấy rất vui. Nàng tự hỏi vì sao mình lại vui mừng như vậy, nhưng nàng không có câu trả lời.

Sau khi ăn sáng, ông Gardiner ra đi một mình. Hôm qua, ông tiếp tục được mời đến câu cá ở Pemberley. Ông sẽ tới đó vào buổi trưa. Người hầu sẽ đợi ông bên bờ sông.

CHƯƠNG 45

Elizabeth tin rằng em gái của Bingley có ác cảm với mình là do ghen tị. Nàng hiểu rằng sự xuất hiện của mình ở Pemberley sẽ khiến Caroline không mấy dễ chịu. Nàng thật tò mò muốn biết cô ta sẽ cư xử với mình lịch sự như thế nào khi cả hai gặp lại nhau.

Khi tới ngôi biệt thự, họ được dẫn qua sảnh để tới phòng khách. Căn phòng hướng về phía bắc, rất thích hợp để ngắm cảnh đẹp mùa hè. Tất cả các cửa sổ được mở rộng, gợi mở cảnh quan tươi mát của những ngọn đồi phía sau căn nhà, tô điểm bằng những cây sồi và những cây hạt dẻ Tây Ban Nha rải rác trên bãi cỏ.

Bước vào nhà, họ được tiếp đón bởi Georgiana. Cô ngồi bên cạnh bà Hurst, Caroline và người phụ nữ đi theo chăm sóc cô khi ở London. Georgiana lễ độ, bẽn lẽn chào mọi người. Chính vì nhút nhát, sợ rằng mình xử sự không đúng, Georgiana khiến những người có địa vị thấp kém hơn cảm giác như cô là người kiêu ngạo và lạnh nhạt. Tuy nhiên, bà Gardiner và cô cháu gái đã nhận ra điều này và cảm thấy tội nghiệp cho cô bé.

Về phía bà Hurst và Caroline, họ chỉ khẽ gật đầu chào. Khi họ ngồi xuống, một nốt trầm yên lặng khó chịu bao trùm mọi người. Sự yên lặng chỉ được xua tan khi bà Annesley - một người phụ nữ dịu dàng, nhã nhặn và dễ mến, cố gắng gợi chuyện.

Hành động này chứng tỏ bà được giáo dục tốt hơn những người bạn của mình. Nhờ sự dẫn dắt của bà Annesley và bà Gardiner, cùng với sự đóng góp của Elizabeth, cuộc đối thoại vẫn tiếp diễn.

Georgiana dường như cũng muốn tham gia vào câu chuyện; đôi khi, cô lấy hết can đảm để nói một câu ngắn gọn khi nhận thấy không ai có thể nghe được.

Elizabeth sớm nhận ra mình đang bị Caroline quan sát từng li từng tí. Khi nàng nói chuyện với Georgiana, không câu nói nào của nàng không bị Caroline chú ý. Thật ra, sự nhòm ngó này không khiến Elizabeth bận tâm. Caroline không thể khiến nàng e ngại và khép kín hơn. Chỉ có khoảng cách bất tiện mới khiến nàng ngừng nói chuyện với Georgiana. Elizabeth cũng không tiếc nuối vì để vụt mất cơ hội trò chuyện nhiều hơn với em gái của Darcy, bởi nàng đang mải mê suy nghĩ những chuyện khác. Từng phút từng giây, nàng chờ đợi sự xuất hiện của những quý ông. Nàng vừa mong, vừa sợ rằng chủ nhân của căn nhà sẽ góp mặt trong số đó. Mong muốn hay sợ sệt, bên nào nhiều hơn, nàng cũng không biết nữa. Sau khi ngồi như vậy chừng mười lăm phút, không nghe thấy Caroline hé môi nửa lời, cuối cùng thì cô ta cũng lạnh lùng lên tiếng hỏi thăm Elizabeth về sức khỏe của gia đình nàng. Elizabeth trả lời một cách lãnh đạm và vắn tắt, khiến Caroline tiếp tục chìm vào yên lặng.

Không khí cuộc thăm viếng được thay đổi khi những người hầu đem vào món thịt ướp lạnh, bánh ngọt và đủ loại trái cây ngon nhất trong mùa để tiếp đãi. Thế nhưng, không ai dám ăn cho tới khi bà Annesley mỉm cười, đưa mắt nhắc nhở nhiều lần với Georgiana về vai trò và địa vị của mình. Giờ thì mọi người đã có thú vui khác để làm. Không phải ai cũng tham gia vào cuộc trò chuyện, nhưng chắc chắn mọi người sẽ cùng nhau ăn. Những trái cây như nho, xuân đào

và đào lông được bày biện theo hình kim tự tháp trông rất đẹp mắt, nhanh chóng thu hút những vị khách vây quanh thưởng thức.

Lúc này, Elizabeth có cơ hội tuyệt vời để quyết định rằng, giữa mong đợi và sợ sệt, cảm giác nào ập tới đầu tiên khi Darcy xuất hiện sẽ là cảm giác chủ đạo, chi phối tâm trí của nàng. Thế rồi, khi Darcy bước vào, trong khoảnh khắc, nàng cảm thấy hối tiếc vì Darcy đã tới. Sau đó, nàng cảm thấy háo hức và chờ đợi những điều sắp xảy ra.

Trước đó, Darcy đi câu cá bên bờ sông cùng ông Gardiner và hai, ba người hầu. Chàng đứng dậy và chào từ biệt ông Gardiner sau khi biết tin bà Gardiner và Elizabeth đến thăm Georgiana sáng nay. Khi Darcy xuất hiện, Elizabeth cố gắng tỏ ra thoải mái và không lúng túng. Đây là một nỗ lực cần thiết, dù rất khó để duy trì, bởi nàng nhận thấy tất cả mọi người đều đang nghi ngờ nàng và Darcy; gần như không có một cặp mắt nào không quan sát cử chỉ của Darcy khi chàng bước vào. Không ai thể hiện sự tò mò nhiều hơn Caroline, mặc dù cô ta luôn nở một nụ cười khi nói chuyện. Sự ganh tị khiến cô ta không thể buông bỏ hy vọng chiếm được trái tim Darcy, và tình cảm mà cô ta dành cho Darcy vẫn nguyên vẹn như ngày nào. Nói về Georgiana, sau khi thấy anh mình, cô nói chuyện nhiều hơn. Elizabeth nhận thấy Darcy rất nóng lòng muốn em gái mình và nàng quen biết nhau. Chàng cố gắng gợi chuyện cho cả hai tham gia. Caroline cũng nhận thấy điều đó. Quá giận dữ và khinh suất, cô ta chớp lấy cơ hội đầu tiên để hỏi Elizabeth một cách lịch sự nhưng đầy mỉa mai: “Cô Eliza, quân đoàn đã rời khỏi Meryton rồi phải không? Chắc chắn, đây là mất mát to lớn đối với gia đình cô.”

Trước mặt Darcy, Caroline không dám nêu đích danh Wickham, nhưng Elizabeth lập tức hiểu ra người mà cô ta đang ám chỉ là ai. Khi hồi tưởng về những ký ức liên quan đến Wickham, Elizabeth cảm thấy đau buồn trong chốc lát, nhưng sau đó nàng gắng gượng hết sức để đáp trả lời công kích ác độc này một cách thản nhiên. Trong khi trả lời Caroline, Elizabeth vô tình nhìn thấy gương mặt căng thẳng, lo lắng của Darcy; ánh mắt chàng nghiêm nghị và chăm chú. Em gái của chàng thì bối rối khôn xiết, đến nỗi không dám ngước mắt lên nhìn. Nếu Caroline hiểu được nỗi đau mà mình vừa gây ra cho Georgiana thân thương, có lẽ cô ta sẽ rút lại những lời châm chọc bóng gió như vậy. Caroline chỉ muốn dồn Elizabeth vào thế bối rối, bằng cách nhắc đến người thanh niên mà cô ta tin rằng Elizabeth thương mến đặc biệt, từ đó khiến Elizabeth bộc lộ cảm xúc và đánh mất hình ảnh tốt đẹp trong lòng Darcy. Ngoài ra, Caroline cũng muốn Darcy nhớ lại tất cả những chuyện nực cười, lố bịch giữa một số thành viên trong gia đình Elizabeth và quân đoàn lính. Trên thực tế, Caroline không hề biết chút gì về ý định bỏ trốn theo trai của Georgiana. Chuyện đó được giữ bí mật tuyệt đối, không tiết lộ cho bất kỳ ai ngoại trừ Elizabeth. Đối với gia đình Bingley, Darcy vô cùng lo lắng, thận trọng giấu kín bí mật này.

Elizabeth từ lâu vẫn luôn cho rằng Darcy đã lên kế hoạch chu đáo để Georgiana và Bingley về một nhà, và hai chị em của Bingley sẽ trở thành người thân của Georgiana. Kế hoạch này không nhằm mục đích chia rẽ Bingley khỏi Jane, mà chỉ hướng tới hạnh phúc lâu bền cho Bingley.

Trước sự công kích của Caroline, phong thái mạnh mẽ, tự chủ của Elizabeth nhanh chóng trấn an Darcy, đồng thời khiến Caroline

cảm thấy bực bội, thất vọng, không dám nói thêm về Wickham nữa. Georgiana cũng dần lấy lại bình tĩnh, nhưng không còn đủ can đảm để cất lời cho đến khi kết thúc buổi gặp mặt. Cô không dám nhìn vào mắt anh trai mình, còn Darcy từ lâu đã không còn để tâm đến những sai lầm mà cô phạm phải trong quá khứ. Như vậy, kế hoạch gây chia rẽ tình cảm của Darcy với Elizabeth giờ đây tạo ra hiệu ứng ngược lại: Chàng lại càng yêu thương và ngưỡng mộ Elizabeth hơn.

Cuộc viếng thăm không diễn ra lâu. Trong khi Darcy tiễn chân Elizabeth và bà mợ ra xe ngựa, Caroline trút giận bằng cách phê bình con người Elizabeth, về cử chỉ và cách ăn mặc của nàng. Tuy nhiên Georgiana không hùa theo cô ta. Chỉ riêng việc anh trai giới thiệu Elizabeth cho cô cũng đủ khiến cô yêu mến nàng. Georgiana tin rằng phán đoán của anh mình không thể sai được. Hơn nữa, Darcy đã kể cho Georgiana nghe về Elizabeth một cách tích cực, khiến cô cảm thấy nàng rất đáng yêu và tốt bụng. Khi Darcy quay lại phòng khách, Caroline không kìm lòng được, liên tục lặp lại những lời vừa nói với Georgiana.

Cô ta lớn giọng: “Anh Darcy, Eliza Bennet sáng nay trông rất tệ. Chưa bao giờ trong đời tôi thấy ai thay đổi nhiều như vậy kể từ mùa đông năm ngoái. Da cô ta trở nên rám nắng và thô kệch. Chị Louisa và tôi đều thống nhất rằng chúng tôi không muốn quen biết cô ta nữa.”

Tuy nhiên, Darcy không muốn nghe những điều đó. Chàng lạnh lùng trả lời rằng nước da của Elizabeth chỉ hơi sạm nắng một chút thôi. Điều đó cũng dễ hiểu vì nàng đi du ngoạn trong mùa hè.

Caroline cãi lại: “Về phần tôi, thú thật, tôi chưa bao giờ thấy cô ta đẹp ở điểm nào. Khuôn mặt cô ta quá mỏng, màu da không sáng và

vóc dáng chẳng hấp dẫn tẹo nào. Cái mũi của cô ta cần thêm tố chất, bởi nó không có gì đặc biệt cả. Hàm răng cũng tạm được, nhưng không có gì đặc sắc. Còn đôi mắt, đôi khi được ca ngợi là tuyệt đẹp, tôi thấy chẳng có gì xuất chúng. Đôi mắt với ánh nhìn sắc sảo và đanh đá làm tôi không thích chút nào. Nói tổng quát, dáng điệu của cô ta trông cũng tàm tạm, nhưng cách ăn mặc thì thật không thể chấp nhận được."

Nếu Caroline thật sự tin rằng Darcy yêu mến Elizabeth, vậy thì những gì cô ta đang làm không phải cách hay nhất để cạnh tranh với Elizabeth. Giận quá mất khôn, thường là như vậy. Cuối cùng, những nỗ lực của cô ta đã đem lại thành quả mà cô ta hằng mong đợi: Darcy bị tổn thương và bực dọc. Tuy nhiên, chàng cương quyết giữ im lặng. Vì muốn thúc ép Darcy lên tiếng, Caroline nói tiếp: "Tôi vẫn nhớ, khi chúng ta gặp cô ta lần đầu tiên ở Hertfordshire, chúng ta đã sửng sốt khi biết rằng mọi người ở đó ca ngợi cô ta xinh đẹp. Tôi còn nhớ một buổi tối nọ, sau khi hai chị em họ dùng bữa với chúng ta ở Netherfield, anh đã nói: "Cô ấy mà xinh đẹp? Chẳng khác nào nói mẹ của cô ấy là người thông thái." Tuy nhiên, về sau anh đánh giá cô ta tích cực hơn, nên tôi tin rằng đôi lúc anh cũng nhận thấy cô ta khá xinh."

Darcy trả lời, không kiềm chế được nữa: "Đúng như vậy. Nhưng đó là thuở ban đầu, khi tôi mới gặp cô ấy. Từ đó đến nay đã nhiều tháng trôi qua. Bây giờ tôi cho rằng cô ấy là người đẹp nhất trong số những người mà tôi quen biết."

Nói xong, Darcy bỏ đi. Caroline đứng lại phía sau, thỏa mãn vì đã ép chàng nói ra những lời khiến cô ta đau đớn nhất.

Khi trở về nhà, bà Gardiner và Elizabeth cùng nhau nhìn lại những gì đã xảy ra trong cuộc viếng thăm. Tuy nhiên, không ai chịu nhắc đến tên của nhân vật mà họ đặc biệt quan tâm, đó là Darcy. Hai mợ cháu thảo luận về tất cả mọi thứ, về vẻ ngoài và cử chỉ của mọi người, về Georgiana, về những người bạn của chàng, về căn nhà của chàng và những loại trái cây. Họ nói về tất cả mọi người, mọi việc, ngoại trừ Darcy. Lúc đó,

Elizabeth tha thiết muốn biết bà Gardiner nghĩ về Darcy như thế nào. Về phía bà Gardiner, bà sẽ rất biết ơn nếu cháu gái chủ động khơi gợi chủ đề này.

CHƯƠNG 46

Elizabeth rất thất vọng vì không nhận được lá thư nào của Jane từ khi đến Lambton. Mỗi buổi sáng trôi qua, nỗi thất vọng của nàng tăng thêm. Thế nhưng, đợi đến ngày thứ ba, Elizabeth không còn buồn phiền nữa vì nàng nhận được hai bức thư của chị cùng lúc. Một trong số hai lá thư đã bị gửi nhầm đi nơi khác, khiến chúng đến tay Elizabeth muộn như vậy. Nàng không cảm thấy ngạc nhiên chút nào về điều này, bởi Jane viết sai địa chỉ.

Hai lá thư của Jane được gửi đến đúng thời điểm Elizabeth đang chuẩn bị đi dạo cùng cậu mợ. Bởi vậy, ông bà Gardiner quyết định đi một mình, để Elizabeth được yên tĩnh đọc thư. Lá thư bị thất lạc được Elizabeth đọc trước. Nó được viết cách đây năm ngày. Đầu thư, Jane kể về các bữa tiệc nhỏ và những việc xảy ra trong vùng; toàn là những tin tức vụn vặt ở vùng nông thôn. Nửa sau của lá thư được viết tiếp vào ngày hôm sau, biểu lộ sự xúc động mạnh của Jane và dự báo một tin tức quan trọng. Nội dung như sau:

"Lizzy thân yêu, sau khi chị viết xong đoạn thư trước đó, đã xảy ra một chuyện bất ngờ và nghiêm trọng. Nhưng em đừng lo lắng, hãy an tâm, gia đình mình ai cũng bình an. Chuyện mà chị sắp kể có liên quan tới em Lydia đáng thương của chúng ta. Thư khẩn được giao đến nhà lúc mười hai giờ đêm hôm qua, khi mọi người đã lên giường. Thư gửi từ Đại tá Forster. Ông thông báo cho gia đình mình biết rằng Lydia đã trốn đi Scotland cùng với một trong những sĩ quan của ông - nói thẳng ra là đi với Wickham. Em có tưởng tượng được không, gia đình mình đã bàng hoàng như thế nào? Đối với Kitty,

dường như chuyện này chẳng có gì đáng ngạc nhiên cả. Chị cảm thấy vô cùng buồn bã và tiếc nuối. Đây là thứ tình yêu ngớ ngẩn, thiếu chín chắn cho cả hai bên, nhưng chị vẫn hy vọng mọi chuyện sẽ tốt lành và mong rằng con người của Wickham đã bị hiểu lầm. Chị biết anh ta là người thiếu suy nghĩ

và lỗ mãng, nhưng chị hy vọng chuyện anh ta làm lần này (thôi thì, coi như là chuyện vui) sẽ chứng minh tâm hồn anh ta không đến nỗi quá tồi tệ. Ít nhất, quyết định lựa chọn Lydia của anh ta không xuất phát từ lòng tham danh lợi, bởi anh ta thừa biết cha không có tài sản gì dành cho Lydia cả. Người mẹ đáng thương của chúng ta đang đau khổ, buồn bã. Cha thì khá hơn một chút. Chị cảm thấy may mắn vì tụi mình chưa nói cho họ biết những chuyện xấu của Wickham. Thật ra, chúng ta cũng phải tự mình quên nó đi. Theo như phỏng đoán, hai người họ bỏ trốn vào khoảng mười hai giờ đêm thứ Bảy. Nhưng không ai nhận ra cho đến tám giờ sáng ngày hôm qua. Sau đó thư hỏa tốc đã được gửi đi ngay lập tức. Lizzy thân yêu, có lẽ họ đã đi khỏi Longbourn chừng mười dặm. Đại tá Forster sẽ mau chóng đến nhà mình. Lydia để lại vài dòng thư cho vợ của Đại tá Forster, cho biết mục đích ra đi của mình. Chị phải ngừng bút ở đây vì chị không thể rời khỏi người mẹ đáng thương của chúng ta quá lâu. Chị sợ rằng em sẽ không hiểu lá thư này, bởi chính chị cũng không biết mình đang viết gì nữa."

Không cần thời gian để cân nhắc và cũng không biết mình đang có cảm giác gì, ngay sau khi đọc xong lá thư, Elizabeth lập tức đọc nốt lá thư còn lại. Nàng hấp tấp, vội vã mở thư. Lá thư này được viết một ngày sau lá thư thứ nhất và có nội dung như sau:

"Em yêu của chị, có lẽ bây giờ em đã nhận được lá thư viết trong tâm trạng rối bời ngày hôm qua của chị. Chị mong lá thư này sẽ dễ hiểu hơn. Mặc dù thời gian không gò bó, nhưng đầu óc của chị quá ngổn ngang, bộn bề, đến nỗi chị không thể viết một cách mạch lạc

được. Lizzy thân thương, chị không biết mình nên viết gì nữa, nhưng chị không được phép chậm trễ vì chị có tin xấu cần báo cho em. Chúng ta đều khẳng định cuộc hôn nhân giữa Wickham và Lydia là ngốc nghếch, sai lầm, nhưng giờ đây gia đình mình chỉ mong sao đám cưới của họ sẽ xảy ra, bởi có rất nhiều lý do để chúng ta lo lắng rằng bọn họ đã không đi Scotland[28]. Hôm qua, Đại tá Forster đã đến nhà mình để trình bày vụ việc. Ngay sau khi gửi thư hỏa tốc, ông đã rời Brighton để điều tra. Lá thư ngắn gọn của Lydia để lại cho bà Forster cho biết họ sẽ đi Gretna Green[29], nhưng anh Denny tiết lộ rằng Wickham không bao giờ có ý định đi tới đó, và cũng không có ý định làm đám cưới với Lydia. Vì vậy, Đại tá Forster trở nên lo sợ và lập tức truy lùng, lần theo con đường mà họ đã đi qua. Ông dễ dàng lần theo dấu vết của đôi trai gái tới Clapham. Ở đây, hai người họ đổi sang xe ngựa bốn bánh, trả lại chiếc xe ngựa hai bánh mà họ sử dụng từ Epsom. Đại tá Forster mất dấu bọn họ. Chỉ biết là họ tiếp tục hướng về London. Chị không rõ vì sao lại có chuyện này. Sau khi dò hỏi hết mức có thể, Đại tá Forster nóng lòng đến Hertfordshire tìm kiếm họ. Ông không ngừng dò hỏi mọi người, ở tất cả các cửa ngõ dẫn vào thành phố và các nhà trọ ở Barnet và Hatfield, nhưng vô vọng: Không ai nhìn thấy họ đi ngang qua đó. Với lòng tốt và sự quan tâm chân thành, Đại tá Forster đã đến Longbourn để bày tỏ nỗi lo khôn nguôi, giằng xé trong tim. Chị cảm thấy buồn cho vợ chồng nhà Forster, nhưng không ai có thể trách họ được.

Lizzy thân yêu, nỗi đau của chúng ta quá lớn. Cha và mẹ đã nghĩ đến trường hợp xấu nhất, nhưng chị không thể nghĩ xấu về Wickham. Hai người họ có nhiều cách để tổ chức một đám cưới bí

mật ở thủ đô hơn là trung thành với kế hoạch trước đó của mình. Ngay cả khi Wickham chỉ muốn lừa dối, lợi dụng một thiếu nữ trẻ trung như Lydia, chị có nên nghĩ rằng Lydia sẽ mất hết tất cả không? Không thể nào! Tuy nhiên, chị đau lòng khi biết rằng Đại tá Forster không tin vào cuộc hôn nhân này. Ông lắc đầu khi chị bày tỏ niềm hy vọng của mình; ông lo ngại Wickham không phải là một người đáng tin tưởng. Mẹ thì vẫn bệnh nặng và nằm hoài trong phòng. Giá như mẹ có thể mạnh mẽ và chế ngự nỗi buồn của mình, mọi chuyện sẽ khá hơn. Nhưng chị không mong chờ mẹ làm được điều đó. Về phần cha, chị chưa bao giờ thấy cha lo lắng như vậy. Tội nghiệp cho Kitty, nó rất ấm ức vì phải giấu giếm mối quan hệ giữa nó và Wickham. Nhưng đó là chuyện riêng của nó, chúng ta không thể can thiệp hay thắc mắc. Lizzy, chị rất mừng vì em không phải chứng kiến những cảnh tượng buồn bã này. Giờ đây, cú sốc đầu tiên đã trôi qua và chị thật mong em trở về. Chị sẽ không ích kỷ, thúc giục em về ngay lập tức, nếu điều đó không tiện cho em. Tạm biệt.

Chị phải cầm bút lần nữa để mong em chấp thuận lời đề nghị mà hồi nãy chị không dám nói. Hoàn cảnh hiện giờ khiến chị tha thiết mong em và mọi người quay về càng sớm càng tốt. Chị hiểu rõ tính cách của cậu mợ, nên chị không hề ngần ngại cầu xin họ điều này. Ngoài ra, chị cũng có việc cần nhờ cậy sự trợ giúp của cậu. Cùng với Đại tá Forster, cha sẽ đi London ngay bây giờ để tìm Lydia. Cha định làm gì thì chị không biết, nhưng chị sợ nỗi đau khôn xiết sẽ khiến cha không thể sáng suốt đưa ra cách xử lý đúng đắn và an toàn nhất. Đại tá Forster thì phải về Brighton trong buổi tối ngày mai. Trong tình trạng cấp bách như vậy, những lời khuyên bảo của cậu

sẽ là điều quý giá nhất trên đời. Cậu sẽ thấu hiểu cảm giác của chị. Chị tin vào lòng tốt của cậu."

Vừa đọc xong lá thư, Elizabeth kêu lên: "Trời ơi, cậu đâu rồi?" Nàng bật dậy khỏi ghế, không muốn phí phạm một giây phút quý báu nào. Nàng hớt hải chạy theo cậu mình. Nàng tiến về phía cửa. Đúng lúc đó, người hầu của Darcy mở cửa. Darcy xuất hiện. Khuôn mặt xanh xao và dáng vẻ hốt hoảng của Elizabeth khiến chàng giật mình. Chàng chưa kịp lấy lại bình tĩnh để nói chuyện thì Elizabeth gấp rút kêu lên, tâm trí không nghĩ được gì ngoài Lydia: "Tôi thật xin lỗi anh, tôi phải đi ngay. Tôi phải đi tìm cậu tôi, có chuyện không thể chậm trễ được. Tôi không thể lãng phí thời gian."

"Lạy Chúa, có chuyện gì vậy?" Darcy lớn tiếng hỏi. Chất giọng chứng tỏ chàng thật lòng lo lắng cho Elizabeth, chứ không hề lịch sự xã giao. Sau đó chàng trấn tĩnh lại. "Tôi sẽ không cản trở hay làm chậm trễ chuyện gấp của cô, nhưng hãy để tôi hoặc gia nhân đi tìm ông bà Gardiner về. Trông cô không được khỏe, cô không nên tự đi một mình."

Elizabeth do dự, hai đầu gối của nàng run rẩy. Nàng cảm thấy không còn sức để bước đi. Elizabeth hiểu rằng, tự mình tìm kiếm cũng không đem lại lợi ích gì. Bởi vậy, với giọng hổn hển và không còn mạch lạc, nàng gọi người hầu và bảo anh ta đi tìm cậu mợ của mình về ngay.

Khi người hầu đi rồi, Elizabeth cảm thấy không thể đứng vững nữa nên nàng ngồi xuống. Trông nàng suy sụp và thiểu não đến nỗi Darcy không thể rời bỏ nàng lúc đó. Chàng không kìm lòng được, cất giọng dịu dàng và ái ngại: "Để tôi gọi người hầu gái. Cô có muốn

ăn uống thứ gì cho dễ chịu hơn không? Một ly rượu nhé? Tôi lấy cho cô một ly được không? Cô xanh xao và nhợt nhạt quá."

Elizabeth trả lời, cố trấn tĩnh: "Không, cảm ơn anh. Tôi không sao cả. Tôi vẫn khỏe. Tôi chỉ đang buồn vì vừa mới nhận được một vài tin tức khủng khiếp từ Longbourn."

Nói rồi, nước mắt nàng tuôn trào. Vài phút sau, nàng không thể nói thêm lời nào nữa. Darcy lo lắng và buồn bã, chỉ biết mấp máy đầu môi vài lời ấp úng, không rõ ràng, rồi lặng lẽ quan sát Elizabeth một cách đồng cảm và quan tâm. Lát sau, Elizabeth tiếp tục: "Tôi mới nhận được thư của chị Jane. Chị ấy báo một tin khủng khiếp. Tôi không thể giấu giếm bất cứ ai. Em gái út của tôi đã bỏ trốn theo trai. Nó đã lao vào ma lực cám dỗ của Wickham.

Cả hai người bỏ trốn từ Brighton. Anh hiểu rất rõ về Wickham, chắc anh biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo. Em tôi không có tiền, không có quan hệ, không có bất cứ thứ gì để hấp dẫn anh ta. Thanh danh của em tôi sẽ mất hết, không còn gì."

Darcy đứng bất động vì kinh ngạc, còn Elizabeth nói tiếp, giọng xúc động: "Nghĩ kĩ lại, tôi đã có thể ngăn cản chuyện này. Tôi biết anh ta là người thế nào. Nếu như tôi kể một phần câu chuyện cho gia đình nghe, nếu như mọi người đều biết bộ mặt thật của anh ta, thì chuyện này đã không xảy ra. Nhưng tất cả đã quá muộn rồi."

Darcy thốt lên: "Tôi thật sự rất tiếc. Tiếc nuối và bàng hoàng. Nhưng chuyện này có chắc chắn không?"

"Đúng như vậy. Họ rời Brighton đêm thứ Bảy. Tung tích của họ được phát hiện ở gần London, sau đó không có thông tin gì nữa. Họ chắc chắn không đi Scotland."

"Mọi người đã làm gì để tìm cô ấy?"

“Cha tôi đã đi London. Jane mới viết thư năn nỉ cậu tôi quay về trợ giúp ngay lập tức, vì vậy chúng tôi phải về ngay. Hy vọng tôi có thể rời khỏi đây trong vòng nửa tiếng. Nhưng tôi biết rõ, chúng tôi chẳng thể làm được gì. Làm sao có thể chống lại người đàn ông như vậy? Làm sao có thể tìm ra họ? Tôi không còn chút hy vọng nhỏ nhoi nào nữa. Mọi chuyện thật là khủng khiếp, ở mọi khía cạnh.”

Darcy lắc đầu, lặng yên suy nghĩ. Nàng nói tiếp: “Giờ đây tôi đã nhìn thấu bản chất của anh ta. Ôi! Giá như lúc trước tôi biết mình phải làm gì. Nhưng tôi thật sự không biết. Tôi sợ mọi chuyện đi quá xa. Đây là một sai lầm tai hại, vô cùng tai hại.”

Darcy không trả lời. Chàng dường như không lắng nghe Elizabeth. Chàng đi đi lại lại trong phòng, đắm chìm trong suy tư. Vầng trán nheo lại, khuôn mặt tối sầm. Quan sát biểu hiện của Darcy, Elizabeth nhanh chóng nhận ra chúng có ý nghĩa gì.

Sức cuốn hút của nàng trong mắt Darcy dường như đã tan biến.

Vụ việc lần này là bằng chứng cho những khiếm khuyết và nỗi hổ thẹn tột cùng của gia đình nàng. Darcy cố gắng đấu tranh nội tâm và chế ngự cảm xúc của mình, nhưng điều đó không mang lại sự thanh thản cho tâm hồn hay làm giảm bớt sự đau buồn của Elizabeth. Ngược lại, điều đó khiến nàng hiểu rõ mình đang mong đợi điều gì ở Darcy. Chưa bao giờ Elizabeth cảm thấy yêu Darcy như lúc này. Thế nhưng giờ đây, tình yêu dành cho chàng cũng chỉ là vô vọng.

Tuy nhiên, Elizabeth không nghĩ đến bản thân mình quá lâu. Sự bẽ bàng, nhục nhã và đau khổ mà Lydia gây ra cho mọi người nhanh chóng chiếm trọn suy nghĩ của nàng. Che mặt trong chiếc khăn tay, Elizabeth không còn biết gì nữa. Sau nhiều phút im lặng,

nàng chợt bừng tỉnh khi Darcy lên tiếng. Với chất giọng cảm thông đi kèm với sự ái ngại, Darcy nói: “Tôi nghĩ, hiện giờ cô không muốn tôi ở lại đây. Tôi ở bên cô khá lâu rồi, tôi thành thật xin lỗi. Xin lỗi bởi sự quan tâm của tôi là thật, nhưng nó không có tác dụng gì trong lúc này. Ước gì Chúa giúp tôi nói hoặc làm gì đó xua tan nỗi buồn của cô. Tuy nhiên, tôi không muốn làm phiền cô bằng những lời an ủi vô ích của mình; chúng chỉ khiến cô nhọc công cảm ơn tôi. Tôi sợ rằng sự việc bất hạnh này sẽ tước đi vinh hạnh được gặp cô ở Pemberley ngày hôm nay của em gái tôi.”

“Vâng, phiền anh xin lỗi Georgiana giúp chúng tôi. Hãy nói rằng chúng tôi phải về nhà ngay vì có chuyện khẩn cấp. Làm ơn giữ kín bí mật không vui này càng lâu càng tốt, dù tôi biết rằng cái kim trong bọc sẽ có ngày lòi ra.”

Darcy cam kết với Elizabeth về sự kín đáo của mình. Một lần nữa, chàng bày tỏ sự đồng cảm và hy vọng nàng sẽ có một kết thúc tốt đẹp, dù tình thế hiện tại không thể khiến người ta lạc quan. Darcy cũng gửi lời hỏi thăm đến những người thân của Elizabeth, nghiêm trang nhìn nàng lần cuối rồi ra đi.

Sau khi Darcy rời đi, Elizabeth tự nhủ, những ngày tháng tiếp theo, họ sẽ không bao giờ có cơ hội gặp lại nhau, trò chuyện với nhau trong bầu không khí thân thương, ấm áp như vừa rồi ở Derbyshire nữa. Khi hồi tưởng lại toàn bộ quá trình quen biết giữa hai người, nàng thấy đầy rẫy những mâu thuẫn, thăng trầm và muôn màu muôn vẻ. Elizabeth thở dài. Trước đây, có lẽ nàng sẽ vui nếu như quan hệ giữa nàng và Darcy chấm dứt. Nhưng giờ đây tình cảm của nàng quá mạnh mẽ, và nàng thật sự không muốn mối quan hệ của hai người phải chấm dứt như vậy.

Nếu như cảm kích và kính trọng là nền tảng tốt đẹp của tình yêu, thì sự thay đổi về tình cảm của Elizabeth không phải là điều bất khả thi hay sai trái. Nếu tình cảm dựa trên những nền tảng đó bị coi là vô lý hoặc không tự nhiên, nhất là khi ta so sánh với những rung động ngay từ lần gặp đầu tiên, chỉ qua vài câu nói, vậy thì không ai có thể bào chữa cho Elizabeth. Thế nhưng, nàng đã yêu Wickham từ những giây phút đầu tiên, và cuối cùng tình yêu ấy thất bại đến chừng nào. Điều này cho phép nàng tìm kiếm một tình yêu mới, khác hẳn, không phiêu lưu như trước. Elizabeth tiếc nuối nhìn Darcy bước đi. Sự ngu dốt của Lydia đã gây ra hậu quả tức thì đối với Elizabeth, khiến nàng bực bội khôn nguôi.

Sau khi đọc xong lá thư thứ hai của Jane, Elizabeth chưa từng nghĩ đến chuyện Wickham muốn kết hôn với Lydia. Không ai ngoài Jane có thể tự an ủi bản thân bằng mong ước như vậy. Nhớ lại nội dung của bức thư thứ nhất, Elizabeth không hiểu tại sao Wickham phải kết hôn với một cô gái không có tiền bạc, vật chất, và tại sao Lydia có thể thu hút được Wickham. Nhưng chuyện đã rồi, điều này chứng tỏ Lydia có nét quyến rũ riêng. Dĩ nhiên, Elizabeth không cho rằng Lydia là đứa dễ dãi khi quyết định bỏ trốn mà không có kế hoạch làm đám cưới, nhưng nàng cũng không tin vào đức hạnh và hiểu biết của Lydia: Nàng không có đủ phẩm chất để thoát khỏi việc trở thành con mồi của người khác.

Trong lúc quân đoàn lính còn đóng ở Hertfordshire, Elizabeth không hề nhận thấy Lydia đem lòng thương yêu Wickham. Nàng tin rằng Lydia lúc nào cũng muốn dụ dỗ và thu hút tất cả thanh niên xung quanh mình, không chừa một ai. Lúc thì sĩ quan này, lúc thì quân nhân kia, Lydia thay đổi tình yêu của mình một cách tùy hứng.

Ai cũng có thể trở thành mục tiêu của nàng. Giờ đây Elizabeth mới cảm nhận sâu sắc mối nguy hại của việc sao nhãng trong giáo dục và nuông chiều con gái như vậy.

Chưa bao giờ Elizabeth cảm thấy sốt ruột, muốn được ở nhà như lúc này. Nàng muốn nghe, nhìn và chia sẻ với Jane gánh nặng quán xuyến gia đình. Gia đình nàng đang chìm vào hỗn loạn và mọi chuyện đều do đôi vai Jane chống đỡ. Cha thì vắng mặt, mẹ thì không thể gượng dậy và cần chăm sóc thường xuyên. Dù không còn hy vọng trong việc cứu thoát Lydia, nhưng nàng vẫn luôn trông cậy vào sự giúp đỡ vô cùng quan trọng của cậu. Elizabeth thấp thỏm, lo lắng tột cùng, chờ đợi ông bà Gardiner về tới nơi. Và rồi, hai người xuất hiện, hoảng loạn vì người hầu báo tin cháu gái đột nhiên ốm nặng. Elizabeth phải đính chính lại để cậu mợ yên tâm. Nàng nôn nóng thông báo lý do gọi họ về, đọc to hai lá thư của Jane, lặp lại lời tái bút của bức thư thứ hai một cách run rẩy và lo sợ. Mặc dù Lydia chưa bao giờ là cô cháu gái được họ thương yêu nhất, nhưng ông bà Gardiner không thể không cảm thấy ưu phiền, xót xa. Không chỉ riêng Lydia, tất cả mọi người đều có trách nhiệm trong chuyện này. Sau những lời thảng thốt thể hiện sự ngạc nhiên và kinh hoàng, ông Gardiner hứa sẽ giúp trong phạm vi khả năng của mình. Elizabeth không thể mong đợi gì hơn, vội vàng ngỏ lời cảm ơn, rưng rưng cảm kích. Cả ba đồng lòng, sẵn sàng lên đường. Mọi thứ được dàn xếp nhanh chóng, cần phải khởi hành càng sớm càng tốt.

“Thế còn lời mời đến chơi Pemberley thì sao?” Bà Gardiner kêu lên. “Anh người hầu nói rằng Darcy đã ở đây khi cháu sai cậu ta đi tìm cậu mợ, phải vậy không?”

“Vâng, cháu đã nói với Darcy rằng chúng ta sẽ không thể giữ lời hứa. Chuyện đó đã giải quyết xong rồi.”

“Giải quyết xong rồi...” Bà Gardiner lẩm bẩm, lặp lại câu nói này trong lúc đi nhanh về phòng chuẩn bị hành lý. “Hai đứa đã thân nhau đến mức con bé có thể kể hết mọi việc cho Darcy nghe? Ôi, tôi đã biết như thế mà.”

Mong ước chỉ là viển vông. Chúng chỉ có thể giúp bà tiêu khiển trong lúc đang vội vàng và rối bời. Elizabeth giúp bà Gardiner thu xếp những việc cần làm còn lại, viết giấy cho tất cả những người bạn ở Lambton, đưa ra lời cáo lỗi cho sự ra đi đột ngột của cả ba. Chỉ trong vòng một giờ, tất cả đã được chuẩn bị xong. Sau khi ông Gardiner thanh toán tiền nhà trọ, họ không còn vướng bận chuyện gì nữa, bắt đầu lên đường. Sau khi trải qua những thời khắc khổ sở của buổi sáng, chẳng mấy chốc, Elizabeth yên vị trong xe và hướng về phía Longbourn.

CHƯƠNG 47

"Elizabeth ạ, cậu đã nghĩ kĩ rồi..." Ông Gardiner nói, khi họ vừa rời khỏi thị trấn. "Suy xét một cách chín chắn, cậu có cùng quan điểm với chị cháu. Thật lạ lùng nếu như một chàng trai trẻ nảy sinh mưu đồ bất chính với một thiếu nữ không phải dạng tầm thường, có gia đình và bạn bè bên cạnh. Hơn nữa, cô gái đó đang trú tại nhà của vị Đại tá cấp trên của anh ta. Do đó, cậu tin vào một giả thuyết lạc quan hơn. Chẳng lẽ Wickham không biết rằng người thân của Lydia sẽ đứng ra can thiệp? Anh ta có nghĩ tới việc mình sẽ bị đuổi ra khỏi quân đoàn sau khi làm nhục Đại tá Forster không? Sự cám dỗ quả thật không đáng để anh ta mạo hiểm như vậy."

Elizabeth thốt lên, khuôn mặt bừng sáng trong giây lát: "Cậu thật sự nghĩ như vậy sao?"

Bà Gardiner xen vào nói: "Mợ đồng tình với cậu cháu. Đây là sự xúc phạm quá lớn tới lễ giáo, danh dự và lợi ích của chính anh ta. Mợ không thể nghĩ xấu về Wickham theo cách đó. Cháu thì sao, Lizzy? Cháu có cảm thấy tuyệt vọng và tin rằng anh ta có thể làm ra việc xấu xa như vậy không?"

"Anh ta sẽ không bất chấp lợi ích của mình, nhưng anh ta sẽ bất chấp những thứ còn lại. Có thể lắm chứ. Nhưng cháu không dám hy vọng điều đó là đúng. Theo như cậu mợ nói, tại sao họ không đi Scotland?"

Ông Gardiner trả lời: "Trước hết, hiện giờ không có bằng chứng chính xác cho thấy họ không đi Scotland."

“Việc họ chuyển từ xe ngựa hai bánh sang xe bốn bánh là một phỏng đoán rất hợp lý. Ngoài ra, không tìm được bất cứ dấu vết nào của họ trên đường Barnet.”

“Vậy hãy giả dụ như họ đang ở London. Họ không có mục đích đặc biệt nào ngoài trốn tránh. Dường như cả hai đều không có nhiều tiền. Và rồi họ nhận ra rằng tổ chức đám cưới ở London tiết kiệm hơn, nhanh gọn so với ở Scotland.”

“Nhưng tại sao họ phải bí mật như vậy? Tại sao phải sợ bị phát giác? Tại sao họ phải làm đám cưới riêng với nhau? Mọi người đã đọc thư của chị Jane rồi. Người bạn thân nhất của Wickham khẳng định rằng anh ta không hề có ý định kết hôn với Lydia. Wickham sẽ không bao giờ chịu lấy một cô gái nghèo. Anh ta sẽ không làm vậy. Lydia có gì để thu hút anh ta, ngoài tuổi trẻ, sức khỏe và tính khôi hài, đến mức khiến anh ta vì nó mà vứt bỏ cơ hội tìm thấy một cuộc hôn nhân sinh lời hơn, lợi lộc hơn? Về phía Đại tá Forster, cháu không biết Wickham sẽ gây ra nỗi ô nhục nào cho quân đoàn, bởi cháu không biết mức độ nghiêm trọng của chuyện này đối với những người lính. Tuy nhiên, luận điểm còn lại của cậu mợ chưa đủ sức thuyết phục. Lydia không có anh em trai để đứng ra che chở, bảo vệ nó. Cha cháu lại là người từ tốn, hiền hậu, ít khi để ý đến những chuyện xảy ra trong nhà, vậy nên có lẽ Wickham tin rằng cha cháu sẽ “bình chân như vại”, chẳng hề quan tâm đến vụ việc lần này như những người cha khác.”

“Nhưng cháu có nghĩ Lydia sẽ hy sinh tất cả để đổi lấy tình yêu của Wickham và cam lòng sống chung với anh ta bằng bất cứ giá nào, thậm chí không cần đám cưới?”

Elizabeth trả lời, cặp mắt ngấn lệ: “Có thể là vậy. Đó là cú sốc lớn. Thật là kinh hoàng. Ý thức về lễ giáo và đạo đức của đứa em này cần phải đặt ra dấu hỏi lớn. Cháu không biết nói gì nữa. Có lẽ cháu nhận xét sai về nó. Lydia còn rất trẻ, nó chưa bao giờ được dạy dỗ để suy nghĩ một cách nghiêm túc. Nửa năm vừa qua, không, đúng hơn là trong suốt một năm qua, nó chưa từng bỏ qua một cuộc vui nào, thường xuyên làm những điều vô tích sự. Nó được tự do sử dụng toàn bộ thời gian cho việc ăn không ngồi rồi, tiêm nhiễm vào đầu những luồng tư tưởng mà nó được tiếp xúc. Từ những ngày đầu, khi quân đoàn đến đóng tại Meryton, nó không làm gì ngoài chìm đắm trong tình yêu, lẳng lơ tán tỉnh và mơ về các quân nhân. Nó tìm mọi cách để nghĩ và nói về đề tài này, nhằm mục đích khuếch đại những mộng tưởng của mình - vốn dĩ đã rất cuồng si và mê dại. Thêm vào đó, chúng ta ai cũng biết Wickham là người quyến rũ, dễ dàng làm say đắm một thiếu nữ.”

Bà Gardiner nói: “Nhưng cháu thấy đấy, Jane không nghĩ Wickham là kẻ hết thuốc chữa đến mức làm ra chuyện đồi bại.”

“Ôi, Jane có nghĩ xấu về ai bao giờ đâu. Bất cứ người nào cũng vậy. Cho dù người đó làm điều gì sai trái trong quá khứ, chị ấy vẫn tin rằng người đó sẽ biết sửa đổi, trước khi có bằng chứng rõ ràng rằng chị ấy đã sai. Nhưng cũng như cháu, lần này Jane biết rằng Wickham là một người phóng đãng, hoang phí, không chính trực và không có đức hạnh, chỉ giỏi dối trá và khéo léo lừa gạt.”

Bà Gardiner thốt lên, vô cùng tò mò và kích động với thông tin mình vừa nghe: “Các cháu thật sự biết rõ những chuyện này?”

Elizabeth đỏ mặt trả lời: “Cháu biết. Hôm nọ, cháu đã nói với mợ về cách cư xử bỉ ổi của anh ta đối với Darcy. Khi còn ở Longbourn,

mợ cũng đã được nghe anh ta nói về người bạn rộng lượng và bao dung của mình như thế nào. Còn một số chuyện nữa mà cháu không tiện nói ra; chúng cũng không xứng đáng để kể ra. Nhưng anh ta đã liên tục nói dối về gia đình ở Pemberley. Qua lời anh ta kể về Georgiana, cháu đã chuẩn bị tinh thần để gặp gỡ một cô gái kiêu căng, lạnh lùng và đáng ghét. Dĩ nhiên, anh ta biết rằng sự thật hoàn toàn ngược lại. Anh ta thừa biết Georgiana là một cô gái đáng yêu, tốt bụng và không giả tạo, hệt như những gì chúng ta nhận thấy."

"Nhưng Lydia không biết gì về những chuyện đó sao? Sao nó lại không biết những gì mà Jane và cháu đều biết?"

"Vâng, đó là điều tồi tệ nhất. Cháu cũng không biết con người thật của Wickham, cho đến khi cháu đến Kent. Ở đó, cháu có dịp tiếp xúc nhiều với Darcy và Đại tá Fitzwilliam. Khi cháu về nhà, quân đoàn đang rục rịch rời khỏi Meryton trong vòng một, hai tuần. Cháu kể cho Jane nghe mọi chuyện và cả hai chúng cháu đều cảm thấy rằng trong trường hợp này, chúng cháu không cần thiết phải công khai. Nó sẽ khiến những ấn tượng tốt đẹp về anh ta tan biến nhanh chóng. Ngay cả khi Lydia sắp sửa lên đường cùng bà Forster, cháu cũng không cho rằng tiết lộ bản chất thật của anh ta với Lydia là điều cần thiết và không lường trước được rằng em nó sẽ có nguy cơ bị người ta lừa gạt. Cháu đã không nghĩ đến hậu quả như thế này. Mợ tin không, cháu chưa từng nghĩ đến."

"Bởi vậy, khi những quân nhân được chuyển đến Brighton, cháu cũng không nghĩ rằng họ sẽ nảy sinh tình cảm với nhau phải không?"

"Vâng, không một chút nào. Cháu không thấy bất cứ dấu hiệu nào chứng tỏ họ yêu thương nhau. Mợ nên biết rằng gia đình cháu

có thể dễ dàng nhìn ra những biểu hiện của tình yêu. Khi Wickham mới gia nhập quân đoàn, Lydia rất thích anh ta, nhưng nó không phải đứa duy nhất. Trong hai tháng đầu, tất cả những cô gái ở Meryton và xung quanh Meryton đều bị Wickham quyến rũ. Tuy nhiên Wickham không cho thấy sự chú ý đặc biệt nào đối với Lydia. Kết quả là sau một thời gian ngưỡng mộ Wickham quá mức, Lydia chuyển hướng sang những quân nhân khác. Họ đã đối xử với Lydia một cách đặc biệt và mau chóng trở thành những người mà nó yêu quý."

Trong suốt cuộc hành trình dài, mọi người không thảo luận chủ đề nào khác ngoài những bi kịch đang diễn ra. Càng thảo luận họ càng đưa ra những phỏng đoán mới, vừa khiến họ lo sợ, vừa khiến họ hy vọng. Tâm trí Elizabeth không một phút nào được khuây khỏa hay phẳng lặng. Nàng không ngừng suy nghĩ, giận dữ và tự trách mình.

Họ di chuyển một cách khẩn trương, ngủ lại dọc đường một đêm và sau đó về đến Longbourn vào bữa tối của ngày hôm sau. Elizabeth cảm thấy an ủi vì Jane đã không phải chờ đợi lâu.

Những đứa nhỏ nhà Gardiner nhìn thấy chiếc xe ngựa rẽ vào cổng khi đang chơi ở bậc cửa. Xe dừng trước cửa, những đứa trẻ mừng rỡ, ngạc nhiên, lộ rõ vẻ hân hoan trên nét mặt. Chúng nhảy nhót và đùa nghịch để chào mừng.

Elizabeth xuống xe, ôm hôn các em, sau đó vội vã đi vào hành lang. Jane chạy vội từ trên phòng mẹ xuống để gặp Elizabeth.

Elizabeth ôm chị thắm thiết nồng nàn, cả hai không cầm được những giọt nước mắt. Elizabeth không bỏ phí một giây phút nào, lập tức hỏi thăm chị về tin tức của cặp tình nhân bỏ trốn. Jane trả lời:

“Vẫn chưa có thông tin gì cả. Nhưng bây giờ cậu đã về, chị hy vọng mọi việc sẽ tốt đẹp.”

“Cha đã đi thủ đô chưa?”

“Rồi, cha đi hôm thứ Ba, như chị đã viết trong thư.”

“Chị có thường xuyên nhận được tin tức của cha không?”

“Chị chỉ nhận được thư của cha duy nhất một lần. Cha viết cho chị vài dòng hôm thứ Tư, nói rằng cha đã đến nơi bình an và chỉ dẫn cho chị ở nhà phải làm những gì - đúng như lời mong mỏi của chị. Cha sẽ không viết thư nữa, cho tới khi có chuyện quan trọng cần báo.”

“Mẹ thì sao? Mẹ có khỏe không ạ? Các em có khỏe không ạ?”

“Chị tin rằng mẹ vẫn khỏe, mặc dù tinh thần của mẹ rất bất ổn. Mẹ đang ở trên lầu và có lẽ sẽ rất vui vì được gặp lại em và cậu mợ. Đến giờ mẹ chưa từng rời khỏi phòng của mình. Về phần Mary và Kitty, ơn trời, hai em vẫn khỏe.”

“Nhưng còn chị? Chị có khỏe không?” Elizabeth nói lớn. “Trông chị xanh xao quá. Chắc chắn chị đã chịu đựng rất nhiều đau khổ.”

Để Elizabeth an lòng, Jane nói rằng nàng hoàn toàn khỏe mạnh. Hai chị em tiếp tục trò chuyện, trong khi ông bà Gardiner đang bận rộn nói chuyện với những đứa con của mình. Hỏi han những đứa trẻ xong xuôi, ông bà Gardiner tiến về phía hai cô cháu gái. Jane chạy lại chào đón cậu mợ và nở một nụ cười cảm ơn trong làn nước mắt.

Mọi người bước vào phòng khách. Ông bà Gardiner lặp lại những câu hỏi của Elizabeth và nhận được câu trả lời tương tự của Jane. Với lòng nhân từ, độ lượng, Jane chưa hề mất đi niềm hy vọng lạc quan. Nàng cho rằng họ sẽ nhận được tin tức tốt lành. Mọi chuyện rồi sẽ được giải quyết ổn thỏa và một buổi sáng nào đó, họ

sẽ nhận được một lá thư từ cha hoặc Lydia. Lydia đi đâu, làm gì sẽ được sáng tỏ, sau đó sẽ là lời tuyên bố đám cưới của nàng và Wickham.

Bà Bennet chào đón mọi người theo cách mà ai cũng có thể đoán được. Với những dòng nước mắt và những lời than vãn, bà chửi rủa thậm tệ sự xấu xa, đê tiện của Wickham, than phiền cho sự đau khổ và số phận bi thương của mình. Bà đổ lỗi cho tất cả mọi người, ngoại trừ người đã nuông chiều Lydia, dẫn đến sai lầm của nàng. Bà nói: “Giá mà tôi có thể thuyết phục được cả gia đình đi Brighton, chuyện này đã không xảy ra. Không ai chăm sóc cho Lydia đáng thương. Tại sao ông bà Forster lại lơ là, buông lỏng nó như vậy? Tôi dám chắc rằng họ đã sao nhãng. Con bé không phải loại người có thể làm ra những chuyện điên rồ, nếu nó được chăm sóc kĩ lưỡng. Tôi luôn cho rằng ông bà Forster không thích hợp để trông nom Lydia. Thế nhưng, những lời này của tôi đã bị gạt bỏ, lúc nào tôi cũng bị đối xử như vậy! Ôi con gái đáng thương của tôi! Bây giờ ông Bennet phải đi rất xa để tìm nó, và nếu gặp được Wickham, ông ấy sẽ đánh nhau với hắn và chết dưới tay hắn. Rồi tất cả chúng ta sẽ ra sao? Gia đình Collins sẽ đuổi chúng ta ra khỏi đây ngay khi ông Bennet trút hơi thở cuối cùng. Em ơi, đến lúc đó, nếu em không đối xử tốt với mẹ con chị, mọi người sẽ phải làm sao đây?”

Tất cả đều phản đối những suy nghĩ khủng khiếp ấy của bà. Ông Gardiner trấn an bà Bennet bằng những lời cam kết, rằng ông rất thương bà và gia đình bà. Ông còn cho hay mình có ý định đi London ngày hôm sau và sẽ giúp ông Bennet tìm ra Lydia bằng mọi cách. Ông Gardiner nói thêm: “Đừng nghĩ tới những điều bất trắc. Dẫu biết, chuẩn bị cho những tình huống xấu nhất là điều nên làm,

nhưng không nên cho rằng những tai ương chắc chắn sẽ xảy ra. Chưa đầy một tuần từ ngày hai đứa rời khởi Brighton. Chờ thêm vài ngày nữa có lẽ chúng ta sẽ nhận được tin tức của họ. Không nên quá bi quan, cho đến khi chúng ta biết chính xác họ vẫn chưa lấy nhau và cũng không có ý định lấy nhau. Ngay sau khi tới thủ đô, em sẽ đến gặp anh rể và đón anh ấy về nhà em ở đường Gracechurch. Lúc đó tụi em sẽ thảo luận nên làm gì tiếp theo."

Bà Bennet đáp: "Ôi! Em trai của chị, đó chính là điều chị mong mỏi. Khi về đến thủ đô, em hãy tìm ra chúng, dù chúng ở nơi nào đi nữa. Nếu chúng chưa lấy nhau, hãy tổ chức lễ cưới cho chúng. Về chuyện trang phục cưới, cứ nói với Lydia rằng nó muốn bao nhiêu tiền để mua váy cưới cũng được nếu nó chịu làm đám cưới. Ngoài ra, đừng để ông Bennet đánh nhau, cho ông ấy biết về tình trạng thê thảm của chị bây giờ, nói rằng chị đã lo sợ đến mụ cả người, toàn thân bủn rủn và run rẩy, đau đầu dữ dội và tim đập thình thịch cả ngày lẫn đêm, khiến chị không thể nào nghỉ ngơi thư thái. Còn nữa, nhắc nhở Lydia đừng vội đặt mua váy cưới cho tới khi gặp chị, bởi nó không biết tiệm nào bán đồ đẹp nhất. Em của chị, em thật sự rất tốt bụng. Chị biết em sẽ trù tính được mọi thứ."

Ông Gardiner cam đoan với bà Bennet về những nỗ lực của mình trong chuyện này. Ông khuyên chị đừng lo lắng quá, cũng đừng hy vọng quá, hãy biết tiết chế cảm xúc của mình. Theo cách đó, tất cả mọi người trấn an bà Bennet cho đến khi bữa tối được dọn ra. Sau đó, mọi người rời đi, để cho bà than thở và tâm sự với cô người hầu vẫn thường chăm sóc bà khi những cô con gái đi vắng.

Mặc dù sức khỏe của bà Bennet không đến nỗi cần tới sự trông nom sát sao như vậy, nhưng ông bà Gardiner cũng không phản đối, bởi họ biết rằng bà sẽ không thể giữ im lặng khi ngồi vào bàn ăn, trước mặt rất nhiều người hầu. Ông bà nghĩ rằng, tốt hơn hết, chỉ nên bố trí duy nhất một người trong nhà, một người đáng tin cậy làm nhiệm vụ lắng nghe, thấu hiểu nỗi sợ hãi và cảm xúc của bà.

Trong phòng ăn, Mary và Kitty mau chóng xuất hiện. Từ nãy đến giờ, hai nàng vẫn bận rộn trong phòng riêng để chuẩn bị cho sự xuất hiện của mình. Một người thì mải mê đọc sách, còn người kia chăm chú trang điểm. Khuôn mặt của hai nàng hoàn toàn bình thản, không có gì thay đổi. Về phía Kitty, sự vắng mặt của Lydia và sự buồn bực mà người chị yêu dấu của nàng gây ra khiến nàng nói chuyện bằng giọng cáu kỉnh. Đối với Mary, ngay sau khi mọi người ngồi xuống bàn, nàng làm như mình am hiểu mọi vấn đề và thì thầm với Elizabeth bằng một vẻ mặt lạnh lùng: “Vụ việc này thật đáng tiếc và sẽ được nói đến rất nhiều. Chúng ta phải tìm cách ngăn chặn những lời đồn ác ý và sưởi ấm trái tim đã bị thương tổn của nhau bằng niềm an ủi của tình chị em thắm thiết.”

Không thấy Elizabeth có ý định trả lời, Mary nói thêm: “Đáng buồn cho Lydia. Từ đây, chúng ta có thể rút ra những bài học bổ ích, rằng đức hạnh của người phụ nữ khi đã mất đi sẽ không thể lấy lại được. Chỉ một bước đi sai lầm, mọi thứ sẽ sụp đổ và không thể cứu vãn. Thanh danh quý giá nhưng mong manh, dễ vỡ. Và cuối cùng, không phải lúc nào một cô gái cũng có thể giữ mình và kiểm soát hành vi trước những người khác giới thấp hèn, không xứng đáng.”

Elizabeth kinh ngạc, ngước lên nhìn Mary, nhưng bất lực trong việc đưa ra một câu trả lời. Mary tiếp tục an ủi bản thân bằng cách

lôi ra hàng loạt trích dẫn về đạo đức, về thói hư tật xấu trước mặt mọi người.

Tối hôm đó, Jane và Elizabeth có cơ hội để nói chuyện riêng với nhau khoảng nửa tiếng. Elizabeth nôn nóng muốn hỏi thêm về mọi chuyện và Jane cũng nôn nóng trả lời. Elizabeth than thở, buồn rầu trước những sự việc khủng khiếp sắp xảy đến, trước những điều tồi tệ mà nàng cho rằng gần như không thể tránh khỏi. Jane cũng không thể phủ nhận một cách dứt khoát những lo lắng của em. Elizabeth tiếp tục: “Hãy kể cho em tất cả những gì em chưa được nghe. Hãy cho em biết tất cả những chi tiết quan trọng. Đại tá Forster đã nói những gì? Ông và vợ chẳng lẽ không hề phát hiện ra ý định bỏ trốn của Lydia từ trước? Họ phải nhận ra Lydia và Wickham thường xuyên qua lại với nhau chứ?”

“Đại tá Forster thú nhận rằng ông ấy vẫn thường nghi ngờ họ có tình cảm với nhau, đặc biệt là Lydia, nhưng ông nghĩ chuyện đó không quá nghiêm trọng. Thật tội nghiệp, không ai có thể hành xử tử tế và hết mình như ông ấy. Đại tá Forster đã có ý định đến gặp gia đình ta để bày tỏ sự lo lắng và trách nhiệm, nhưng sau khi biết Lydia và Wickham không đi Scotland, ông ấy vội vã lên đường.”

“Và Denny - bạn của Wickham, anh ta có thật sự tin rằng Wickham sẽ không làm đám cưới với Lydia? Anh Denny có biết kế hoạch bỏ trốn của họ không? Đại tá Forster có trực tiếp đến gặp Denny không?”

“Ông ấy có đến. Nhưng khi bị Đại tá Forster tra hỏi, Denny nói không biết gì hết về kế hoạch bỏ trốn của hai người, và cũng không nói ra suy nghĩ thật của mình. Denny không dám khẳng định thêm điều gì liên quan tới việc Wickham không muốn cưới Lydia. Như thế,

chị có thể hy vọng mọi người đã hiểu sai lời khai của anh ta ngay từ đầu."

"Trước khi Đại tá Forster đích thân đến đây, không ai trong nhà mình nghĩ rằng họ sẽ thật sự kết hôn với nhau?"

"Làm sao mà mọi người có thể nghĩ đến chuyện đó chứ! Chị cảm thấy day dứt và lo lắng cho hạnh phúc và tương lai của Lydia, nếu nó kết hôn với Wickham, bởi vì chị biết Wickham có nhiều điểm đáng chê trách. Nhưng cha và mẹ đều không biết điều này, họ chỉ nghĩ rằng đây là một cuộc tình chóng vánh, vội vã, thiếu suy nghĩ. Sau đó, Kitty biểu hiện như thể nó đã biết nhiều hơn tất cả chúng ta. Kitty nói rằng, khi đọc lá thư cuối cùng của Lydia, Lydia đã chuẩn bị tinh thần cho cuộc phiêu lưu này. Dường như Kitty biết hai người bọn họ đã yêu nhau từ nhiều tuần rồi."

"Nhưng họ không thể yêu nhau trước khi họ đến Brighton?"

"Không, lúc đó thì chưa, chị tin là vậy."

"Đại tá Forster có nghĩ xấu về Wickham không? Ông ấy có biết con người thật của Wickham không?"

"Chị phải thú nhận, ông ấy không nói tốt về Wickham như trước kia. Đại tá tin rằng Wickham là người thiếu chín chắn và ăn tiêu xa hoa. Từ khi chuyện đáng buồn này xảy ra, mọi người đồn rằng Wickham đã rời Meryton với rất nhiều nợ nần. Nhưng chị hy vọng điều này không đúng."

"Ôi Jane, nếu chúng ta không giữ bí mật và công khai những gì mình biết về anh ta thì chuyện này đã không xảy ra."

"Có lẽ chúng ta nên làm điều đó. Nhưng vạch trần những lỗi lầm trong quá khứ của người khác mà không quan tâm họ đang cảm

thấy như thế nào quả thật không công bằng. Chúng ta đã hành động với thiện ý tốt đẹp."

"Đại tá Forster có đọc lại lá thư mà Lydia để lại cho vợ mình không?"

"Ông ấy có mang lá thư đến đây cho chúng ta."

Jane lấy ra lá thư trong sổ tay của mình và đưa cho Elizabeth. Nội dung như sau:

"Chị Harriet thân,

Chị sẽ bật cười nếu biết em đi đâu và chính em cũng không thể nhịn cười khi nghĩ tới sự ngạc nhiên của chị khi không thấy em ngày mai. Em sẽ đi Gretna Green. Nếu chị không đoán được em sẽ đi với ai thì chị thật là ngốc, bởi vì trên đời này chỉ có một người đàn ông để em yêu. Anh ấy là một thiên thần và em không thể hạnh phúc nếu không có anh ấy. Bởi vậy, em không lo lắng gì cả. Nếu chị không thích, chị không cần nhắn tin đến Longbourn về sự ra đi của em. Mọi người sẽ rất sửng sốt nếu em tự viết thư cho gia đình và ký tên bên dưới là Lydia Wickham. Đây sẽ là trò đùa cực kỳ khôi hài! Em không viết nổi nữa vì buồn cười. Xin nhắn với Pratt rằng em xin lỗi vì đã không giữ lời hứa khiêu vũ với anh ta tối nay, em hy vọng anh ta sẽ tha lỗi cho em khi đã hiểu rõ mọi chuyện. Em sẽ rất hân hạnh khiêu vũ với Pratt khi gặp lại trong đêm dạ vũ tới. Em sẽ cho người đến lấy lại quần áo của mình khi về tới Longbourn, nhưng em mong chị nhờ Sally vá lại chỗ rách lớn trong chiếc váy đầm bằng vải muslin của em trước khi đóng thùng gửi đi. Xin tạm biệt. Gửi lời hỏi thăm của em đến Đại tá Forster. Em hy vọng chị sẽ nâng ly chúc mừng cho cuộc hành trình của chúng em.

Người em yêu dấu của chị,

Lydia Bennet."

“Ôi, thật là thiếu suy nghĩ, con bé Lydia này thật là xuẩn ngốc...” Elizabeth kêu lên sau khi đọc xong lá thư. “Viết ra một bức thư như vậy, trong hoàn cảnh như vậy! Nhưng ít nhất, lá thư cho thấy Lydia rất nghiêm túc với cuộc hành trình của nó.

Sau này, cho dù Wickham dụ dỗ nó như thế nào, Lydia hoàn toàn không có ý định hay toan tính gì xấu xa, đáng hổ thẹn. Tội nghiệp cha, không biết cha sẽ nghĩ sao.”

“Chị chưa bao giờ thấy ai bị khủng hoảng như cha lúc đó. Trong khoảng mười phút, cha không thể nói nên lời. Mẹ thì ngã bệnh ngay lập tức và cả nhà rối loạn.”

Elizabeth thốt lên: “Ôi Jane, có người hầu nào biết được chuyện này trước khi ngày hôm đó kết thúc không?”

“Chị không biết. Hy vọng là không. Trong giờ phút sóng gió, sự cảnh giác và kín đáo là điều rất khó khăn. Mẹ rất xúc động. Mặc dù chị đã cố gắng trấn an mẹ bằng mọi cách, nhưng chị sợ rằng mình chưa cố hết sức. Quá bàng hoàng khi nghĩ về những chuyện có thể xảy đến, chị không làm nổi điều gì cả.”

“Sự chăm sóc của chị dành cho mẹ là quá nhiều rồi. Trông chị không khỏe chút nào, ước gì lúc đó em ở bên chị. Chị một thân một mình lo lắng và quan tâm mọi người.”

“Mary và Kitty cũng rất tốt bụng, chắc chắn không ngần ngại chia sẻ với chị nỗi mệt mỏi này. Nhưng chị không muốn để các em gánh vác nặng nề. Kitty thì ốm yếu mảnh mai, Mary thì học hành chăm chỉ, chị không nên quấy rầy thời gian nghỉ ngơi ít ỏi của các em nó. Dì Philips cũng đến Longbourn hôm thứ Ba, sau khi cha đi khỏi. Dì rất tử tế, ở đây với chị đến tận thứ Năm. Dì giúp đỡ và an ủi mọi người. Phu nhân Lucas cũng rất dễ mến, bà đến đây sáng thứ Tư

để động viên gia đình ta. Bà hoặc các cô con gái của bà luôn sẵn sàng tương trợ khi cần thiết.”

“Tốt hơn bà ta nên ở nhà của mình...” Elizabeth thốt lên. “Có lẽ bà ta có ý tốt, nhưng trong tình cảnh u buồn này, hàng xóm láng giềng không nên qua lại. Giúp đỡ thì không hiệu quả, chia buồn cũng không giải quyết được gì. Hãy để họ tận hưởng chiến thắng và thỏa mãn từ xa.”

Elizabeth hỏi thêm về cha, xem ông có phương án gì để tìm ra Lydia khi lên đến thủ đô. Jane trả lời: “Cha muốn đi đến Epsom - nơi cuối cùng họ đổi xe, để hỏi những người đánh xe ngựa xem có thêm tin tức gì không. Mục đích chính của cha là tìm ra mã số của chiếc xe ngựa đã đưa họ xuất phát từ Clapham. Lúc đó trên xe cũng chở một người khác đến từ London. Theo cha, một người đàn ông và một người phụ nữ đổi từ xe ngựa này sang xe ngựa khác như vậy sẽ bị người ta nhòm ngó, do đó cha quyết định đi Clapham tìm hiểu. Chỉ cần tìm ra căn nhà mà người đánh xe đã thả vị khách đi chung xuống, cha nhất quyết dò hỏi cho ra nhẽ. Chị không biết cha còn có kế hoạch nào khác nữa không. Cha vội vã lên đường với tâm trạng bồn chồn và mất bình tĩnh, nên chị chỉ có thể biết chừng đó thôi.”

CHƯƠNG 48

Cả nhà đều hy vọng sáng hôm sau họ sẽ nhận được một lá thư từ ông Bennet. Tuy nhiên, người đưa thư đi ngang qua mà không đem tới bức thư nào. Mọi người cũng biết rõ tính ông Bennet, ông rất chểnh mảng trong việc trả lời thư tín. Nhưng trong tình cảnh hiện thời, họ vẫn mong ông cố gắng viết cho họ đôi dòng. Không nhận được thư của ông, mọi người đành phải kết luận rằng ông không có tin gì đáng mừng để nhắn về. Ngay cả khi không có tin tốt gì, họ cũng muốn biết một cách chắc chắn, chứ không phải phỏng đoán. Ông Gardiner rời khỏi Longbourn, hướng về London ngay sau khi người đưa thư ghé qua.

Khi ông Gardiner đi khuất, mọi người tin rằng họ sẽ nhận được tin tức một cách thường xuyên, đều đặn từ phía ông. Lúc chia tay, ông Gardiner hứa sẽ thuyết phục ông Bennet trở về Longbourn càng sớm càng tốt. Điều này khiến bà Bennet cảm thấy yên tâm. Bà cho rằng đó là cách duy nhất để bảo đảm cho chồng không bị giết khi đánh nhau tay đôi với Wickham.

Bà Gardiner và mấy cô cậu loắt choắt tiếp tục ở lại Hertfordshire thêm một vài ngày, vì bà nghĩ rằng sự có mặt của bà sẽ giúp ích cho mấy cô cháu gái. Bà Gardiner hỗ trợ các cháu chăm sóc bà Bennet, an ủi họ những lúc không có người lớn ở cạnh. Dì Philips cũng đến thăm thường xuyên. Theo như bà nói, bà đến đó với mục đích duy nhất là làm cho mọi người vui vẻ và phấn chấn. Tuy nhiên, bà không ngừng nhắc lại việc Wickham tiêu xài phung phí và tha hóa biến

chất. Cứ thế, bà khiến những cô cháu gái thêm tuyệt vọng và buồn bã hơn những gì bà nhận thấy.

Mọi người ở Meryton dường như đang hết lời phỉ báng người thanh niên mà chỉ ba tháng trước đây họ coi như một thiên thần. Người ta nói Wickham để lại những món nợ chồng chất với những thương gia ở đây và có tình cảm dan díu - mà trước đây mọi người vẫn thường gọi đó là sự quyến rũ, với mọi gia đình thương nhân trong vùng. Mọi người đều khẳng định Wickham là thanh niên hư hỏng nhất trên đời. Và họ bắt đầu nhận ra rằng, vẻ ngoài lịch thiệp của anh ta chưa bao giờ khiến họ tin tưởng. Mặc dù Elizabeth không tin vào một nửa những lời đồn đại, nhưng ít nhiều chúng cũng khiến nàng tin rằng em gái mình sẽ không thể quay đầu, không thể cứu vãn. Đối với Jane, theo thời gian, chút niềm tin le lói trong tim nàng đang dần tan biến và nhường chỗ cho sự tuyệt vọng. Nếu như Wickham và Lydia thật sự đi Scotland như nàng hằng mong ước, vậy thì giờ này gia đình nàng phải nhận được tin của họ rồi.

Ông Gardiner rời Longbourn ngày Chủ nhật. Sang đến thứ Ba, vợ ông nhận được một lá thư của ông. Theo đó, ông đã gặp lại anh rể của mình ngay khi tới London, và thuyết phục ông Bennet đến ở nhà ông trên đường Gracechurch. Trước đó, ông Bennet đã tới Epsom và Clapham nhưng không có được thông tin gì hữu ích. Bây giờ, ông Bennet quyết chí đi hỏi tất cả những khách sạn, trạm nghỉ lớn ở London. Ông nghĩ rằng Wickham và Lydia có lẽ đã ở lại một trong những khách sạn trước khi đi tìm một chỗ ở ổn định. Ông Gardiner không nhìn thấy một tia hy vọng nào trong cách làm này, nhưng vì anh rể tha thiết muốn vậy nên ông cũng đành giúp đỡ anh mình. Ông nói thêm rằng ông Bennet dường như không có ý định

rời khỏi London. Ông hứa sẽ viết thư sớm. Cuối thư ông Gardiner tái bút:

"Anh đã viết thư cho Đại tá Forster để nhờ ông ta tra hỏi những người bạn thân của Wickham trong quân đoàn, để xem Wickham có bà con hay người quen nào tại thủ đô không. Điều quan trọng là tìm ra ai đó có thể cung cấp manh mối cho chúng ta. Còn hiện giờ không có thông tin nào cả. Anh tin Đại tá Forster sẽ làm bất cứ điều gì trong khả năng của mình. Nhưng nghĩ lại, hơn ai hết, Elizabeth là người có thể cho chúng ta biết Wickham có quan hệ họ hàng với những ai."

Elizabeth không hiểu vì sao ông Gardiner cầu cứu sự giúp đỡ của nàng. Nàng không có bất cứ thông tin nào để cung cấp. Elizabeth chưa bao giờ nghe Wickham nói về người thân nào khác, ngoài cha và mẹ, nhưng hai người họ đều đã qua đời nhiều năm rồi. Tuy nhiên, cũng có thể, một vài người bạn của anh ta trong quân đoàn sẽ biết thêm thông tin. Tuy nàng cũng không mấy lạc quan về sự thành công của phương án này, nhưng ít nhất nó cũng đáng để thử và nhen nhóm một chút hy vọng.

Từng ngày trôi qua, Longbourn chìm trong lo lắng và chờ đợi. Sự bồn chồn lên đến đỉnh điểm khi những lá thư được gửi về. Chờ đợi thư là nhiệm vụ cấp bách hàng đầu của họ vào mỗi buổi sáng. Tin tức dù xấu hay tốt, mọi người đều phải biết. Khi ngày mới gõ cửa, những tin tức quan trọng sẽ được gửi về.

Trước khi họ nhận được thêm thông tin từ ông Gardiner, một lá thư khác được chuyển đến tay họ. Đó là thư của Collins, gửi đến ông Bennet. Jane được cha cho phép mở hết tất cả các lá thư gửi cho ông khi ông vắng mặt. Nàng mở lá thư ra đọc. Elizabeth biết

rằng những lá thư của Collins luôn rất kỳ cục và lạ lùng, nên đã nhìn qua vai Jane để đọc cùng. Thư được viết như sau:

“Thưa ông,

Dựa trên mối quan hệ của chúng ta và vị thế của tôi, tôi cần phải chia buồn với ông trước tình cảnh đau khổ mà ông đang chịu đựng. Ngày hôm qua chúng tôi đã nhận được tin từ Hertfordshire.

Thưa ông, vợ tôi và tôi thành thật cảm thông với ông và gia đình đáng kính của ông. Trong hoàn cảnh nghiệt ngã hiện giờ, nỗi đau càng trở nên chua chát, và thời gian cũng không thể xóa nhòa nguồn cơn của nó. Tôi sẽ không bỏ sót bất cứ lời động viên nào có thể làm dịu đi nỗi đau trong trái tim của bậc làm cha như ông. Chuyện càng buồn hơn khi người ta nhận thấy rằng, theo lời của Charlotte, bản chất phóng túng, tự do của con gái ông xuất phát từ sự nuông chiều sai lầm từ phía gia đình. Tuy nhiên, để an ủi ông và bà nhà, tôi nghĩ rằng tính xấu của con gái ông là bẩm sinh

và tự nhiên, vậy nên cô ấy mới gây ra một lỗi lầm như vậy ở độ tuổi còn rất nhỏ.

Dù sao đi nữa, ông rất cần được cảm thông và sẻ chia. Tôi và Charlotte đều nghĩ như vậy, phu nhân Catherine và tiểu thư De Bourgh cũng đồng quan điểm khi tôi kể chuyện này cho họ nghe. Ai cũng đồng ý với tôi, đồng thời sợ rằng bước đi tai hại của một cô con gái sẽ hủy hoại tương lai của những chị em khác trong nhà.

Như phu nhân Catherine đã nói: “Ai muốn kết giao với một gia đình như vậy chứ?” Nhận định của phu nhân khiến tôi càng thêm hài lòng khi nghĩ đến những gì đã xảy ra hồi tháng Mười một. Suýt nữa thì tôi đã trở thành người trong gia đình ông, và sẽ phải chịu sự buồn tủi và nhục nhã này.

Thưa ông, hãy để tôi tặng cho ông một lời khuyên. Ông nên sống vui vẻ và thoải mái nhất có thể, hãy từ bỏ đứa con vô giá trị này, thu lại hết tình thương của ông, và hãy để cô ấy gánh chịu hậu quả từ sự lầm đường lạc lối của chính mình.

Kính thư.”

Ông Gardiner không viết thêm lá thư nào nữa, cho tới khi ông nhận được câu trả lời của Đại tá Forster. Ông vẫn chưa có tin tốt nào để thông báo. Vẫn chưa thể tìm ra Wickham có liên hệ với những ai. Điều chắc chắn là không ai trong số người thân của anh ta còn sống. Trước kia, anh ta quen biết rất nhiều người, nhưng kể từ khi gia nhập quân đội, dường như Wickham không còn giữ mối quan hệ đặc biệt với ai nữa, do đó không ai có thể cung cấp thông tin về con người này. Trong tình trạng nợ nần, khốn khó về tài chính, cộng thêm nỗi lo bị gia đình Lydia phát giác, Wickham càng có động cơ mạnh mẽ để lẩn trốn. Hơn nữa, đang rộ lên thông tin Wickham bỏ lại phía sau những món nợ cờ bạc khổng lồ. Đại tá Forster tin rằng ít nhất phải mất hơn một ngàn bảng mới có thể trả hết những món nợ của anh ta ở Brighton. Wickham nợ rất nhiều tiền, nhưng món nợ về thanh danh còn ghê gớm và kinh khủng hơn. Ông Gardiner thẳng thắn thông báo như vậy, không hề giấu giếm bất kỳ chi tiết nào với gia đình ở Longbourn.

Jane nhận được thông tin trong hãi hùng và bàng hoàng. “Người nghiện cờ bạc!” Nàng thốt lên. “Mình hoàn toàn không nghĩ tới điều này. Không thể ngờ được.”

Ông Gardiner nói thêm trong thư, ông Bennet có khả năng sẽ trở về vào ngày hôm sau, thứ Bảy. Thất bại trong mọi nỗ lực, ông Bennet không còn tinh thần nữa, đành chấp nhận sự nài nỉ của em

vợ, giao lại trọng trách tìm kiếm cho ông Gardiner. Không như mong đợi của những cô con gái, khi bà Bennet biết tin, bà tỏ vẻ không hài lòng, dù trước đó bà rất lo lắng cho mạng sống của chồng. Bà Bennet nói to: “Gì chứ? Cha con về đây mà không có Lydia? Ông ấy không nên rời khỏi London trước khi tìm ra tụi nó. Ai sẽ đối phó với Wickham và buộc hắn phải cưới Lydia nếu ông ấy bỏ về?”

Về phía bà Gardiner, bà bắt đầu muốn về nhà. Mọi người sắp xếp cho bà và các con đi London, cùng ngày ông Bennet rời khỏi đó. Xe ngựa chở bà Gardiner và mấy đứa nhỏ đến London trước, rồi đón ông Bennet về sau.

Bà Gardiner ra về, trong lòng rối bời khi nghĩ về chuyện giữa Elizabeth và người bạn của nàng ở Derbyshire - người đã chăm lo, quan tâm nàng khi nàng còn ở đó. Tên của Darcy chưa bao giờ được Elizabeth nhắc đến trước mặt mọi người. Bà Gardiner mong đợi Darcy sẽ gửi cho họ một lá thư, nhưng chuyện đó vẫn chưa xảy ra. Elizabeth không nhận được một lá thư nào gửi từ Pemberley kể từ ngày nàng trở về.

Tình cảnh đau khổ của gia đình hiện giờ khiến Elizabeth coi những chuyện buồn của riêng mình không cần thiết nữa. Giờ đây nàng đã hiểu thấu cảm xúc của mình, nàng nhận thức được rằng nếu như nàng không quen Darcy, nàng sẽ chịu đựng tốt hơn sự sợ hãi ô nhục mà Lydia gây ra, và sẽ chỉ mất ngủ một đêm thay vì hai đêm.

Khi ông Bennet về đến nhà, ông vẫn giữ dáng điệu trầm tĩnh thường ngày của mình. Theo thói quen, ông nói rất ít và không nhắc lại những thứ đã thôi thúc ông đi xa. Phải đợi một lúc lâu các cô con gái mới có can đảm hỏi chuyện cha.

Mãi cho đến buổi tối, khi ông Bennet ngồi dùng trà cùng các con, Elizabeth mới dám gợi chuyện. Sau khi nghe Elizabeth bày tỏ ngắn gọn sự buồn phiền về những gì ông phải chịu đựng, ông trả lời: “Con không cần phải bận tâm chuyện đó. Ai sẽ chịu khổ sở nếu không phải là cha? Chính cha gây ra chuyện này thì hãy để cha tự gánh lấy.”

“Cha đừng nên quá khắt khe với mình như vậy.” Elizabeth trả lời.

“Chính con đã cảnh báo cha về những chuyện tồi tệ đó. Elizabeth, hãy để cha một lần trải qua cảm giác mình có lỗi như thế nào. Cha không sợ cảm xúc hành hạ. Chúng sẽ sớm qua đi thôi.”

“Cha có cho rằng họ đang ở London không?”

“Cha nghĩ là vậy. Liệu có còn nơi nào tốt hơn để họ lẩn trốn không?”

“Lúc trước Lydia rất muốn đi London.” Kitty nói thêm. “Như vậy thì nó được vui vẻ rồi...” Người cha nói với giọng khô khan. “Đó sẽ là nơi nó trú ngụ trong một thời gian.”

Im lặng một lúc, ông nói tiếp: “Lizzy, con đã đúng. Lời khuyên của con dành cho cha hồi tháng Năm vừa qua thật sự thích đáng. Chứng kiến những sự việc đã xảy ra, cha thấy đầu óc của con rất sáng suốt.”

Cuộc hội thoại bị gián đoạn bởi Jane. Nàng đi mang trà cho mẹ. Ông Bennet nói lớn: “Thật là phô trương. Nhưng ít ra nó cũng mang lại lợi ích. Nó đem tới nét thanh lịch cho tình thế bất hạnh lúc này. Một ngày nào đó, cha cũng sẽ làm như vậy. Cha sẽ ngồi trong thư phòng của mình, đội mũ, mặc áo dài, trang điểm và gây càng nhiều phiền phức càng tốt. Nhưng có lẽ cha phải chờ tới lúc Kitty bỏ nhà đi.”

“Con sẽ không bao giờ bỏ nhà đi, thưa cha...” Kitty cáu kỉnh nói. “Nếu có dịp đi Brighton, con sẽ không cư xử như Lydia.”

“Con đi Brighton sao? Cha dám cược năm mươi bảng, rằng con sẽ tới được Eastbourne. Mà không, Kitty, cha đã học được một bài học nhớ đời, vì vậy con phải coi chừng. Từ giờ trở đi, không quân nhân nào được phép bước vào nhà mình, ngay cả việc đi ngang qua ngôi làng này cũng không được. Khiêu vũ sẽ bị cấm hoàn toàn, trừ khi con đi với một trong các chị. Con cũng không được phép ra khỏi nhà, cho tới khi con chứng minh được mình có thể dành mười phút mỗi ngày để cư xử đúng đắn và tập trung cho những điều bổ ích.”

Kitty chấp nhận những lời đe dọa này một cách nghiêm túc, nàng bắt đầu khóc. Ông Bennet nói: “Được rồi, được rồi, đừng cảm thấy khổ sở như vậy. Trong vòng mười năm, nếu con chứng minh được mình là một cô gái tốt, cha hứa sẽ xem xét lại.”

CHƯƠNG 49

Hai ngày sau khi ông Bennet trở về, Jane và Elizabeth đang đi bộ dưới hàng cây sau nhà thì nhìn thấy cô người hầu tiến về phía họ. Họ tin rằng bà đến để gọi hai người vào gặp mẹ. Thế nhưng bà nói với Jane: “Xin lỗi cô chủ vì đã cắt ngang, nhưng tôi mong là cô đã nhận được tin tốt từ thủ đô, bởi vậy tôi xin mạo muội tới đây để hỏi.”

“Bà nói sao, bà Hill? Chúng tôi chưa nhận được tin gì từ thành phố cả.”

Bà Hill thốt lên, ngạc nhiên: “Vậy sao? Cô không biết là ông Gardiner vừa mới gửi thư khẩn cho ông chủ à? Người đưa thư đã đến đây nửa giờ đồng hồ trước, và giao cho ông chủ một lá thư.”

Hai cô gái chạy vội vào nhà, nóng lòng muốn nghe chuyện. Hai chị em băng qua tiền sảnh, vào đến phòng ăn sáng, qua đó tới phòng đọc sách, nhưng không thấy cha ở đó. Khi chạy lên lầu của mẹ thì bắt gặp người quản gia. Ông nói: “Nếu hai cô đang tìm ông chủ, ông ấy đang đi bộ về phía vườn cây.”

Hai chị em lập tức băng qua hành lang lần nữa, rồi vượt qua bãi cỏ. Ông Bennet thận trọng đi về phía rừng cây nhỏ bao quanh khu nhà.

Jane gầy hơn và không quen chạy như Elizabeth nên chẳng mấy chốc đã bị bỏ lại phía sau. Elizabeth đã bắt kịp cha, nàng vội vã hỏi, miệng thở hổn hển: “Cha ơi, có tin gì vậy ạ? Cha nhận được tin của cậu sao?”

“Có, cha mới nhận được thư khẩn của cậu.”

“Thư thông báo điều gì vậy cha, tốt hay xấu?”

“Có gì tốt đâu mà mong...” Ông Bennet vừa nói vừa lấy lá thư từ trong túi ra. “Nhưng có lẽ con sẽ muốn đọc nó.”

Elizabeth không kiên nhẫn được, vội cầm lấy lá thư. Lúc đó Jane cũng vừa chạy tới. Người cha nói: “Đọc to lên, bởi vì cha cũng không hiểu bức thư nói gì.”

“Đường Gracechurch, ngày 2 tháng 8.

Anh thân mến,

Cuối cùng em cũng có thể cho anh một vài thông tin về cháu. Em hy vọng anh sẽ hài lòng. Ngay sau khi anh rời đi hôm thứ Bảy, em đã may mắn tìm ra nơi tụi nó đang ở. Cụ thể là nơi nào thì hãy đợi đến khi chúng ta gặp nhau, em sẽ cho anh biết. Giờ anh chỉ cần biết rằng em đã tìm ra chúng. Em đã gặp cả hai đứa.”

Jane thốt lên: “Đúng như con hy vọng, họ kết hôn với nhau.”

Elizabeth đọc tiếp:

“Em đã gặp cả hai đứa, tụi nó chưa kết hôn với nhau và em cũng không thấy tụi nó có ý định làm đám cưới. Tuy nhiên, nếu anh sẵn sàng làm theo những cam kết và hứa hẹn mà em đã đánh liều đồng ý với chúng, chẳng bao lâu nữa tụi nó sẽ kết hôn. Anh chỉ cần cam kết bằng văn bản với con gái của anh, đảm bảo cho nó được thừa hưởng một phần tương xứng như các chị em của nó khoản tiền năm ngàn bảng sau khi anh và chị qua đời. Đồng thời, nó sẽ được hưởng một trăm bảng mỗi năm, trong suốt thời gian anh còn sống. Em không ngần ngại gật đầu đồng ý, sau khi đã cân nhắc kĩ lưỡng giúp anh những điều kiện này. Về phần anh, đừng chậm trễ, hãy trả lời em ngay. Qua đây, anh có thể dễ dàng nhận thấy tình trạng của hai đứa nó không quá tuyệt vọng như mình nghĩ. Mọi người đã nhầm lẫn

trong chuyện này. Em cũng vui mừng thông báo rằng sau khi Wickham thanh toán hết nợ nần, Lydia chỉ cần đem theo một khoản tiền nhỏ, cộng thêm khối tài sản riêng của nó nữa. Nếu anh cho em toàn quyền xử trí (em nghĩ anh sẽ làm vậy thôi), em sẽ ngay lập tức yêu cầu Haggerston soạn thảo hợp đồng. Anh không cần phải lên đây nữa, cứ yên tâm ở lại Longbourn và tin vào sự chuẩn bị chu toàn của em. Hãy cho em

biết câu trả lời của anh sớm nhất có thể. Hãy viết một cách rõ ràng, dễ hiểu. Chúng em nhận thấy, tốt hơn hết, Lydia nên tổ chức đám cưới ở nhà em. Em hy vọng anh sẽ chấp thuận. Con bé đã đến ở nhà em hôm nay. Em sẽ viết tiếp cho anh, sau khi mọi việc được quyết định.

Edw. Gardiner."

Elizabeth thốt lên sau khi đã đọc xong lá thư: "Có thể như vậy sao? Wickham chịu cưới nó à?"

Jane nói: "Wickham không hẳn là không xứng đáng như ta nghĩ. Thưa cha, con chúc mừng cha."

Elizabeth thốt lên: "Vậy cha đã trả lời cậu Gardiner chưa?"

"Chưa, nhưng cha sẽ làm ngay."

Elizabeth khẩn thiết mong cha không nên bỏ phí thời gian viết thư. Nàng nói: "Cha ơi, cha mau vào nhà và viết thư ngay đi. Trong trường hợp này, từng giây từng phút đều rất quan trọng."

Jane nói: "Để con viết giúp cha nếu cha không muốn."

Ông Bennet trả lời: "Cha thật sự không thích viết thư, nhưng chuyện này thì cha phải làm."

Nói rồi, ông Bennet cùng hai con quay vào nhà. Elizabeth nói: "Thưa cha, cho con hỏi, chẳng lẽ chúng ta không còn cách nào khác ngoài việc chấp nhận và làm theo những điều kiện đó?"

“Làm theo những điều kiện đó? Cha chỉ thấy hổ thẹn vì anh ta đòi hỏi ít như vậy.”

“Họ nhất định phải cưới nhau sao? Lydia kết hôn với một người đàn ông như vậy!”

“Đúng, đúng, họ phải làm đám cưới. Không còn lựa chọn nào khác. Nhưng có hai việc cha thật lòng muốn biết. Thứ nhất,

cậu của con đã bỏ ra bao nhiêu tiền để giải quyết chuyện này; thứ hai, làm sao cha có thể trả hết cho em nó?”

“Tiền bạc? Cậu của con?” Jane thốt lên. “Ý của cha là gì, thưa cha?”

“Ý của cha là, chẳng có người đàn ông thông minh nào muốn cưới Lydia chỉ vì miếng mồi còi cọc, gồm một trăm bảng mỗi năm trong lúc cha còn sống và năm chục bảng sau khi cha qua đời.”

“Cha nói đúng. Con chưa từng nghĩ tới điều này...” Elizabeth nói. “Nợ nần của anh ta sẽ được trả hết, và Lydia chỉ cần mang theo một chút tiền! Ôi, chắc chắn cậu đã làm điều đó. Cậu thật là rộng lượng và tốt bụng! Con sợ rằng cậu đã phải hy sinh không ít. Số tiền nhỏ không thể giải quyết chuyện này.”

“Không...” Người cha nói. “Wickham là thằng khờ nếu anh ta chịu lấy con bé với mức giá ít hơn mười ngàn bảng. Cha rất buồn vì phải nhận xét anh ta như vậy, trong khi cha và anh ta mới chỉ bắt đầu mối quan hệ cha con.”

“Mười ngàn bảng? Trời ơi, làm sao ta trả hết nợ dù chỉ là một nửa?”

Ông Bennet không trả lời. Ai nấy đều chìm vào suy nghĩ và tiếp tục im lặng cho tới khi về đến nhà. Người cha đi vào phòng đọc sách để viết thư, còn hai cô con gái vào phòng ăn sáng.

“Rồi hai người họ sẽ làm đám cưới!” Elizabeth thốt lên sau khi hai chị em ngồi xuống và nói chuyện riêng. “Thật lạ lùng. Chúng ta nên biết ơn chuyện này. Khi họ lấy nhau, dù cơ hội hạnh phúc là rất nhỏ vì bản tính của Wickham vốn dĩ xấu xa, nhưng chúng ta buộc phải vui mừng. Ôi, Lydia!”

Jane đáp: “Chị tự nhủ, Wickham chắc chắn sẽ không cưới Lydia nếu anh ta không thích nó. Mặc dù người cậu tốt bụng của chúng ta đã đáp ứng những đòi hỏi của Wickham, nhưng chị vẫn không tin rằng mười ngàn bảng hay những thứ tương tự như vậy được đặt lên hàng đầu. Cậu là cha của những đứa bé; trong tương lai sẽ còn sinh thêm. Làm sao cậu có thể sở hữu trong tay năm ngàn bảng?”

“Wickham không có một xu dính túi, thế nên nếu ta biết được Wickham nợ nần bao nhiêu và đòi hỏi bao nhiêu tiền hồi môn từ phía Lydia, chúng ta sẽ biết chính xác cậu đã chi ra bao nhiêu tiền. Mình sẽ không bao giờ đền đáp được lòng tốt của cậu mợ. Việc cậu mợ dẫn Lydia về nhà và bảo vệ nó đã là một sự hy sinh lớn lao; rất nhiều năm nữa chúng ta cũng không thể trả lại. Có lẽ giờ này Lydia đang ở cùng cậu mợ. Nếu lòng tốt của cậu mợ không thể khiến nó biết sai và suy nghĩ lại, nó quả thật không xứng đáng được hạnh phúc. Nó sẽ bối rối đến nhường nào khi đối diện với mợ!”

“Chúng ta phải quên đi tất cả những gì đã xảy ra đối với hai người họ. Chị mong, đồng thời tin rằng họ sẽ hạnh phúc. Việc Wickham đồng ý kết hôn với Lydia chứng minh rằng anh ta muốn hướng về những suy nghĩ đúng đắn và tích cực. Tình yêu từ hai phía sẽ khiến họ vững tin hơn, trưởng thành hơn. Hai người sẽ kết hôn một cách bình yên và sống một cuộc đời chín chắn. Những việc làm nông nổi của họ sẽ được tha thứ và lãng quên.”

Elizabeth trả lời: “Tính cách của họ là như vậy. Cả chị lẫn em, hay bất kỳ người nào khác, cũng không thể nào quên được. Thật vô ích khi nói tới chuyện này.”

Hai chị em chợt nhớ ra mẹ vẫn chưa biết tin này. Họ đi vào phòng đọc sách, hỏi ý kiến của cha xem có nên nói cho mẹ nghe không. Ông Bennet đang viết thư, không ngẩng đầu lên, trả lời lạnh lùng: “Các con thích thì cứ làm.”

“Tụi con đọc thư cho mẹ nghe được không ạ?”

“Lấy những thứ các con muốn và rời khỏi đây.”

Elizabeth lấy bức thư trên bàn, rồi hai chị em đi lên lầu. Lúc đó Mary và Kitty cũng đang ở chung với bà Bennet, bởi vậy hai chị em thông báo luôn cho tất cả cùng biết. Sau khi đảm bảo rằng mọi người sắp sửa đón nhận tin tốt, lá thư được đọc to. Bà Bennet không thể kiềm chế được mình. Khi Jane đọc tới đoạn ông Gardiner hy vọng Lydia sẽ sớm kết hôn, bà vỡ òa trong niềm vui. Những đoạn thư sau càng khiến bà thêm hồ hởi. Lúc trước bà suy sụp và buồn phiền bao nhiêu, bây giờ bà hạnh phúc và sung sướng bấy nhiêu. Chỉ cần biết con gái sắp kết hôn là bà vui rồi. Bà không còn bận tâm tới hạnh phúc sau này của con gái, hay phiền não vì những ký ức đen tối liên quan đến hành vi sai trái của con.

Bà Bennet nói lớn: “Lydia yêu dấu của tôi! Quả là vui khôn xiết! Nó sẽ lấy chồng. Tôi sẽ được gặp lại nó. Nó sẽ lấy chồng ở tuổi mười sáu. Cảm ơn em trai tốt bụng của tôi. Tôi biết mà. Tôi biết nó sẽ xử lý mọi việc ổn thỏa. Tôi rất nóng lòng gặp lại Lydia, và cả Wickham thân thương. Nhưng còn trang phục, trang phục cưới? Tôi sẽ viết thư cho em dâu Gardiner yêu quý để nhờ vả. Lizzy con yêu, chạy xuống hỏi cha xem ông ấy sẽ cho nó bao nhiêu tiền. Thôi, mẹ

sẽ tự đi. Rung chuông đi Kitty, rung chuông gọi bà Hill. Mẹ sẽ thay quần áo ngay lập tức. Lydia, con yêu của mẹ, hạnh phúc biết bao khi mẹ con mình gặp lại."

Cô con gái lớn nhất cố gắng làm dịu đi sự phấn khích cao độ của mẹ bằng cách đổi hướng câu chuyện sang những bổn phận mà họ phải hoàn thành, sau những nỗ lực của ông Gardiner. Nàng nói tiếp: "Chúng ta phải biết rằng, kết thúc tốt đẹp này có được là nhờ lòng tốt và sự hào phóng của cậu. Bọn con tin rằng cậu đã đứng ra giúp đỡ Wickham trong vấn đề tiền bạc."

Bà mẹ thốt lên: "Như vậy là đúng đắn. Chỉ có cậu ruột của Lydia mới phải làm những chuyện đó. Con nên biết, nếu như cậu Gardiner không có gia đình riêng, mẹ và các con sẽ được thừa hưởng tất cả tiền bạc, tài sản của cậu. Ngoại trừ quà cáp nhân một vài dịp nào đó, đây là lần đầu tiên chúng ta được cậu tặng cho một thứ đáng giá. Chao ôi, tôi sung sướng quá. Chỉ một thời gian ngắn nữa thôi, tôi sẽ có một cô con gái đi lấy chồng. Bà Wickham, nghe hay thật. Đã vậy, tháng Sáu vừa qua, nó mới tròn mười sáu tuổi. Jane, con yêu ơi, mẹ thật là bối rối, mẹ biết chắc rằng mình không thể viết thư được. Để mẹ đọc cho con viết giùm vậy. Rồi mẹ sẽ tính toán chuyện tiền bạc với cha con. Còn bây giờ, mọi thứ phải được chuẩn bị ngay."

Sau đó, bà Bennet bắt đầu lựa chọn các loại vải dành cho váy cưới như vải trúc bâu, vải muslin và vải lanh mịn. Nếu Jane không quản khó khăn, ra sức thuyết phục mẹ tham khảo ý kiến của cha khi ông rảnh, bà Bennet suýt nữa đã ra lệnh mua nhiều vải hơn mức cần dùng. Theo lời Jane, chậm trễ một ngày cũng không sao. Với tâm trạng vui sướng, bà mẹ đồng ý làm theo, không còn ngoan cố

như ngày thường. Một lúc sau, khi những dự định khác xuất hiện trong đầu, bà nói: “Sau khi thay quần áo, mẹ sẽ đi Meryton ngay, để báo tin tốt này cho dì Philips. Khi trở về, mẹ sẽ ghé thăm phu nhân Lucas và bà Long. Kitty, chạy xuống nhà sắp xếp xe ngựa cho mẹ. Đi hóng gió một chút sẽ giúp ích cho mẹ trong lúc này. Các con có muốn mẹ làm gì cho các con khi đến Meryton không? Ồ, bà Hill đây rồi. Bà Hill thương mến của tôi, bà đã nghe tin tốt lành chưa? Cô Lydia sắp sửa lập gia đình và bà sẽ phải làm một hũ rượu pha trái cây cho đám cưới của nó được vui vẻ.”

Ngay lập tức, bà Hill bày tỏ niềm vui của mình. Elizabeth đón nhận lời chúc mừng của bà như bao người khác. Nàng đã quá chán chường với những cảnh điên rồ này, liền lặng lẽ lui về phòng để được tự do suy nghĩ.

Xét kĩ ngọn ngành, tình cảnh của Lydia hiện giờ thật sự đáng buồn, nhưng chưa đến mức tồi tệ và tuyệt vọng. Lydia nên cảm thấy may mắn và biết ơn. Elizabeth nhận thấy rằng, trên phương diện hạnh phúc cũng như tiền bạc, tương lai của em gái nàng không mấy sáng sủa. Thế nhưng, khi nghĩ đến nỗi sợ mà gia đình vừa phải đối mặt cách đây hai giờ, Elizabeth cho rằng phi vụ này cũng có những cái lợi riêng.

CHƯƠNG 50

Trước đây, thay vì tiêu xài lợi tức, ông thường ước rằng mỗi năm ông có thể để dành một khoản tiền để sau này chu cấp cho các con và người vợ, nếu bà sống lâu hơn ông. Hiện giờ, ông càng muốn như thế hơn bao giờ hết. Nếu ông biết dành dụm từ trước, Lydia đã không phải mang ơn cậu, không cần cậu phải bỏ tiền ra mua lại danh dự và phẩm giá của mình. Ngoài ra, nếu ông có đủ tiền, ông sẽ tự mình chịu đựng cảm giác "toại nguyện" khi đứng ra thuyết phục một trong những thanh niên tồi tệ nhất nước Anh kết hôn với con gái mình.

Ông Bennet rất áy náy vì phi vụ gây ra bất lợi cho tất cả các bên được đơn phương giải quyết bởi em vợ mình. Do đó, ông đã hạ quyết tâm, nếu như ông có thể, ông sẽ khám phá ra cậu em Gardiner đã chi bao nhiêu tiền để sau này ông hoàn trả càng sớm càng tốt, ngay khi ông có đủ.

Khi ông Bennet mới lập gia đình, chuyện để dành tiền đương nhiên là không cần thiết, nếu ông có con trai. Người con trai này đến khi trưởng thành sẽ giúp ông tránh được điều khoản chuyển giao tài sản cho một người nam khác trong dòng họ. Như vậy, người vợ và các cô con gái khác trong nhà sẽ được người con trai này chu cấp. Tuy nhiên, ông cho ra đời năm cô con gái liên tiếp và không có nổi một đứa con trai. Nhiều năm sau khi hạ sinh Lydia, bà Bennet vẫn tin rằng họ sẽ có con trai. Nhưng rồi ước mơ của bà cũng sụp đổ. Lúc này đã quá muộn để bắt đầu dành dụm. Bà Bennet không có

tính tiết kiệm; hơn nữa, ông Bennet thích sự độc lập, tự chủ, luôn làm theo ý mình, vậy nên họ không bao giờ để ra được khoản tiền nào lớn.

Theo hợp đồng kết hôn, số tiền năm ngàn bảng sẽ được để lại cho bà Bennet và các con. Tuy nhiên, các con chia nhau như thế nào phụ thuộc vào ý muốn của cha mẹ. Ở điểm này, phần tiền dành cho Lydia coi như đã được xác định và ông Bennet không ngần ngại tán thành những đề nghị được đưa ra. Ông viết thư bày tỏ một cách chính xác, rõ ràng lòng biết ơn của mình đối với cậu em vợ. Ông hoàn toàn ủng hộ những gì ông Gardiner đã làm, sẵn lòng thi hành những điều khoản mà ông Gardiner thay mặt mình ký. Ông Bennet chưa bao giờ nghĩ rằng Wickham sẽ chấp nhận lấy con gái mình theo cách nhẹ nhàng, không gây nhiều khó khăn cho ông như vậy. Tính ra, ông chỉ mất khoảng mười bảng mỗi năm, nếu xét đến con số một trăm bảng phải trả theo như cam kết. Bởi vì tiền ăn uống và tiền tiêu vặt của Lydia, cộng thêm số tiền mà nàng được mẹ cho, vốn dĩ đã lớn hơn nhiều so với số tiền một trăm bảng phải trả cho cuộc hôn nhân của Lydia.

Ông Bennet vừa ngạc nhiên, vừa hạnh phúc khi chứng kiến mọi chuyện được dàn xếp ổn thỏa; ông không phải tốn nhiều công sức. Lúc này, ông chỉ mong gặp càng ít phiền phức càng tốt. Khi những cơn giận dữ vì phải ngược xuôi, tất tả tìm con qua đi, ông Bennet trở về trạng thái thanh thản, bình yên trước đây. Ông viết xong bức thư gửi cậu em vợ một cách nhanh chóng. Ông Bennet rất chậm chạp trong việc đưa ra quyết định, nhưng ông rất mau lẹ trong việc tiến hành và thực hiện quyết định của mình. Ông khẩn khoản muốn biết

mình đã nợ ông Gardiner chính xác là bao nhiêu, và cũng vô cùng giận dữ với Lydia, không muốn viết gì cho nàng.

Tin tốt nhanh chóng lan tỏa khắp căn nhà và sau đó truyền đi khắp vùng. Người trong vùng đón nhận tin tức này như một bài học về phẩm giá và sự đứng đắn. Họ cảm thấy những lời tán gẫu của mình sẽ thú vị hơn nếu Lydia phải làm kỹ nữ ở thủ đô, hoặc phải sống cách ly khỏi thế giới trong một trang trại xa xôi nào đó. Nói về đám cưới của Lydia, những lời chúc "tốt lành" đến từ những bà già xấu bụng ở Meryton không hề mất đi vị chua chát, cay đắng. Dù cho tình cảnh của nàng bây giờ đã khác, họ cho rằng nàng không thể chạm tới hạnh phúc nếu kết hôn với người như Wickham.

Đã hai tuần trôi qua, bà Bennet khỏi bệnh và xuống sinh hoạt bình thường ở lầu dưới. Trong ngày hạnh phúc này, bà lại ngồi vào chiếc ghế quen thuộc ở đầu bàn, với một tinh thần cực kỳ phấn chấn. Không một cảm giác hổ thẹn nào có thể lấn át hay cản trở niềm hân hoan của bà. Một trong các cô con gái của bà sắp sửa lập gia đình. Như vậy, mong ước dai dẳng của bà từ khi Jane mới mười sáu tuổi đã trở thành hiện thực. Giờ đây, mọi suy nghĩ và lời nói của bà đều đổ dồn vào việc tổ chức đám cưới sang trọng, vải muslin tuyệt đẹp, xe ngựa mới và những người hầu. Bà bận rộn đi tìm quanh vùng một căn nhà thích hợp cho Lydia. Ngay cả khi bà không biết, cũng chẳng mảy may cân nhắc mức thu nhập của cặp vợ chồng trẻ, bà không cảm thấy ưng ý với bất cứ ngôi nhà nào, vì lý do kích cỡ hoặc tiện nghi.

Bà nói: "Haye Park sẽ là một lựa chọn phù hợp, nếu như gia đình Gouldings dọn đi. Hoặc căn nhà ở Stoke, nếu như phòng khách rộng hơn một chút. Ashworth thì xa quá. Tôi không thể chịu được

việc Lydia ở cách xa tôi mười dặm. Còn Purvis Lodge, gác mái trông thật kinh khủng."

Trong khi những người hầu còn ở xung quanh, ông Bennet không ngắt lời, để cho bà nói. Nhưng sau khi những người hầu lui ra hết, ông nói với bà: "Bà à, trước khi bà chọn mua một hay vài căn nhà cho con gái và con rể của bà, chúng ta hãy làm rõ ngọn ngành. Có một căn nhà mà hai đứa nó không bao giờ được phép bước chân vào. Chào đón tụi nó tới Longbourn là điều không thể: Tôi không chấp nhận hành động sai trái, điên rồ của tụi nó."

Tuyên bố của ông Bennet gây ra một cuộc tranh luận kéo dài. Ông Bennet kiên quyết giữ vững quan điểm của mình. Sau đó, ông tiếp tục khiến vợ sửng sốt và hãi hùng bằng một tuyên bố khác: Ông sẽ không chi một đồng nào để mua trang phục cưới cho con gái. Ngoài ra, ông nói rằng con bé sẽ không nhận được một chút tình cảm nào từ phía ông trong hoàn cảnh hiện tại. Bà Bennet không thể hiểu nổi tại sao cơn giận dữ của ông lại chuyển thành sự oán ghét tột cùng như vậy, đến nỗi ông từ chối dành cho con gái một đặc ân, đặc quyền. Không có sự ủng hộ của chồng, hôn lễ sẽ không diễn ra theo cách chính thức và hợp lệ. Đối với bà, Lydia không có trang phục mới để mặc trong đám cưới là điều nhục nhã, đáng hổ thẹn hơn cả việc bỏ trốn theo Wickham và sống chung với anh ta hai tuần trước khi trở thành vợ chồng.

Về phía Elizabeth, nàng cảm thấy hối hận vì trước đây, trong lúc đau buồn, nàng đã kể cho Darcy nghe nỗi lo sợ của mình dành cho Lydia. Trên thực tế, cuộc hôn nhân sắp tới sẽ sớm đặt dấu chấm hết cho chuyến phiêu lưu của Lydia và Wickham, và gia đình nàng hy

vọng có thể giấu kín những tình tiết trước đó của cuộc tình này đối với những người không có mặt ở trong vùng.

Elizabeth cho rằng tin đồn này rồi cũng sẽ bị truyền đi xa, bởi trong nhà chỉ có vài người biết giữ bí mật. Thế nhưng, trong số những người biết được sự thật rằng em gái nàng rất dễ bị cám dỗ, có lẽ không ai khiến nàng cảm thấy mất sĩ diện hơn là Darcy. Không phải vì tiếng xấu hay định kiến mà nàng phải chịu chung với Lydia, mà là vì vực thẳm vô hình giữa nàng và Darcy hiện giờ đã sâu đến nỗi không thể vượt qua. Cho dù đám cưới của Lydia diễn ra theo cách vẻ vang nhất, Darcy sẽ không kết giao với một gia đình có quan hệ thông gia với người đàn ông mà chàng căm ghét, coi khinh, cộng thêm những lý do đáng xấu hổ vốn đã tồn tại từ trước.

Như vậy, Elizabeth không còn nghi ngờ gì về việc Darcy có nên chùn bước hay không. Nàng không tin Darcy có thể giữ vững tình cảm nồng cháy của mình như hồi ở Derbyshire. Elizabeth bỗng cảm thấy bị sỉ nhục, thấp kém và đau buồn. Nàng hối tiếc, dù nàng không biết cảm giác đó là gì, từ đâu mà có. Lúc này, nàng chỉ mong Darcy chấp nhận và yêu thương mình, nhưng tình cảm của chàng đang dần cạn kiệt. Nàng muốn biết tin của Darcy, nhưng dường như không có bất kỳ cơ hội nào cho nàng nghe ngóng. Nàng chợt nhận ra mình sẽ hạnh phúc trọn vẹn khi ở bên chàng, nhưng hai người sẽ không bao giờ gặp lại.

Elizabeth thường nghĩ, đây sẽ là một chiến thắng đối với Darcy nếu như chàng biết rằng lời cầu hôn bị từ chối cách đây bốn tháng của mình bỗng nhiên trở nên quý giá, khiến nàng chấp nhận một cách vui mừng và biết ơn. Tuy Darcy có tấm lòng rộng lượng hơn tất cả những người đàn ông khác, nhưng chàng vẫn là một người bình

thường, yêu ghét phân minh. Sự ngạo nghễ, hả hê của chàng là điều dễ hiểu.

Elizabeth bắt đầu nhận ra rằng, về tính cách và tài năng, Darcy chính là mẫu người thích hợp cho mình. Sự hiểu biết và biểu cảm của Darcy tuy không giống như Elizabeth, nhưng sẽ thỏa nguyện những mong ước của nàng. Sự kết hợp giữa hai người sẽ mang lại lợi ích cho cả hai. Tiếp xúc với tính tình dễ chịu và mạnh mẽ của Elizabeth, tâm hồn của Darcy sẽ mềm dịu hơn, cách cư xử của chàng sẽ tiến bộ hơn. Ngược lại, nhờ óc xét đoán, kiến thức và sự hiểu biết của Darcy về thế giới, Elizabeth sẽ học hỏi được nhiều điều quan trọng.

Thế nhưng, cuộc hôn nhân như vậy sẽ không thể xảy ra; và mọi người sẽ không bao giờ biết đến hạnh phúc đích thực trong hôn nhân là như thế nào. Trong khi đó, một cuộc hôn nhân khác - với bản chất trái ngược hoàn toàn, khiến cho cuộc hôn nhân của Elizabeth không thể trở thành hiện thực, đang sắp sửa diễn ra trong gia đình nàng.

Elizabeth không thể hình dung Wickham và Lydia sẽ sống độc lập như thế nào. Tuy nhiên, nàng có thể dự đoán một niềm hạnh phúc không mấy lâu bền của hai người, thứ hạnh phúc được tạo nên bởi sự say mê điên cuồng, trong khi đức hạnh của họ thì mong manh và ít ỏi.

Ông Gardiner nhanh chóng viết thư cho anh rể một lần nữa, nói rằng ông đã nhận được thư trả lời và cam đoan về sự giúp đỡ nhiệt tình của mình, sẵn sàng đem lại lợi ích cho bất cứ người nào trong gia đình Bennet. Ông Gardiner kết luận bằng một lời khẩn cầu: Mọi chuyện đã giải quyết xong và không nên nhắc lại nữa. Mục đích

chính của lá thư là thông báo về việc Wickham sẽ rời khỏi quân đoàn. Ông viết thêm:

“Đó là điều em muốn Wickham làm, ngay sau khi anh ta quyết định cử hành hôn lễ. Có lẽ anh cũng sẽ đồng ý với em; đây là việc nên làm đối với Wickham và cháu Lydia. Hiện tại, Wickham đang có ý định gia nhập lực lượng chính quy. Trong số những người quen biết trước đây, vẫn có những người sẵn sàng giúp đỡ Wickham trong quân đội. Wickham được hứa hẹn chức vụ thiếu

úy trong một binh đoàn đóng tại miền Bắc. Đi xa như vậy cũng là điều tốt. Wickham đã hứa chắc nịch, và em hy vọng hai đứa nó sẽ biết lo nghĩ cho danh dự và phẩm chất của mình, sẽ trở nên chín chắn hơn, thận trọng hơn sau khi thay đổi nơi ở và gặp gỡ những con người mới. Em đã viết thư cho Đại tá Forster, thông báo cho ông ta về sự sắp đặt của chúng ta, đồng thời nhờ ông ta cam kết với những chủ nợ của Wickham ở Brighton về khả năng trả nợ nhanh chóng mà em đã hứa. Em cũng mong anh làm điều tương tự, hãy cam kết với các chủ nợ của Wickham ở Meryton. Em sẽ liệt kê danh sách chủ nợ của Wickham. Anh ta đã kê khai tất cả những món nợ của mình, em hy vọng anh ta sẽ không lừa gạt chúng ta. Haggerston đã nắm rõ phương án giải quyết của chúng ta, và mọi thứ sẽ xong xuôi trong vòng một tuần. Sau đó, Lydia và Wickham sẽ thu dọn và lập tức lên đường tới chỗ đóng quân mới của Wickham, nếu như tụi nó không được mời quay trở lại Longbourn... Theo lời của vợ em, cháu Lydia rất muốn gặp lại cha mẹ và các chị trước khi rời khỏi miền Nam. Cháu vẫn khỏe và mong mỏi làm tròn bổn phận đối với cha mẹ.

Em của anh,

E. Gardiner.”

Cũng như ông Gardiner, ông Bennet và các cô con gái đều nhận thấy rõ những thuận lợi khi Wickham rời khỏi quân đoàn lưu động hiện thời. Tuy nhiên, bà Bennet lại không hài lòng chút nào. Biết tin Lydia phải dọn đến sống ở miền Bắc vào đúng lúc bà đang mong chờ và sung sướng vì sẽ được ở gần con gái là một nỗi thất vọng to lớn. Bà chưa bao giờ từ bỏ kế hoạch đưa Lydia về sống ở Hertfordshire. Bên cạnh đó, Lydia sẽ phải tạm biệt quân đoàn mà nàng đã quen biết gần như tất thảy, nơi mà nàng đã dành nhiều thiện cảm và ưa thích.

Bà nói: “Con bé rất mến bà Forster, nó sẽ bị chấn động khi bị đưa đi như vậy. Ngoài ra, ở đó có nhiều người trẻ thân thiết với Lydia. Mấy sĩ quan ở miền Bắc không thể dễ mến và đáng yêu như vậy.”

Ông Bennet lúc đầu phản đối lời cầu xin của con gái, không cho phép nàng về thăm gia đình trước khi chuyển đi miền Bắc. Nhưng Jane và Elizabeth lại tán thành ước muốn này, vì cả hai đều cảm thông cho tâm tư, tình cảm và muốn giữ gìn danh tiếng của em. Cuộc hôn nhân của Lydia nên được chấp thuận bởi cha và mẹ. Hai chị em ra sức thuyết phục cha, bằng tất cả lý lẽ, sự dịu dàng và kiên trì dai dẳng. Cuối cùng, ông Bennet đồng ý đón nhận Lydia và chồng đến Longbourn sau khi họ kết hôn. Bà mẹ rất vui mừng, biết rằng mình có thể đem cô con gái mới gả chồng ra khoe với làng xóm trước khi nó lên đường đi miền Bắc. Ông Bennet viết thư hồi âm cho em vợ, bày tỏ sự ưng thuận cho hai con được trở về nhà. Mọi chuyện được ấn định: Sau khi lễ cưới kết thúc, hai người sẽ về Longbourn. Elizabeth rất ngạc nhiên vì Wickham chấp nhận sự sắp đặt này. Nàng quả thật không muốn gặp lại Wickham.

CHƯƠNG 51

Ngày cưới của Lydia cuối cùng đã đến. Cảm xúc của Jane và Elizabeth dành cho em gái còn mãnh liệt hơn cảm xúc mà Lydia dành cho chính mình. Xe ngựa được đưa đến để đón Wickham và Lydia ở một nơi đã định. Xe đưa họ về nhà vào khoảng bữa tối. Mấy cô con gái lớn nhà Bennet rất lo lắng về buổi gặp mặt này. Nhất là Jane, nàng tự đặt mình vào vị trí của Lydia để thấu hiểu, trải nghiệm và cảm nhận những gì mà em gái mình đã phải chịu đựng.

Hai vợ chồng đến nơi. Cả gia đình đang đợi trong phòng ăn để đón. Khi xe ngựa dừng trước cửa, nụ cười rạng rỡ hiện trên gương mặt bà Bennet. Chồng bà tỏ ra nghiêm nghị, còn các cô con gái thì bối rối, lo sợ và không được thoải mái.

Giọng nói của Lydia cất lên từ ngoài hành lang. Cánh cửa được mở toang và nàng chạy xộc vào nhà. Bà mẹ bước tới ôm con gái trong tâm trạng vui sướng vô ngần. Với nụ cười thân thương, bà đưa tay đón Wickham, lúc đó đang đi phía sau vợ. Bà Bennet vội vã chúc mừng, hết lời khen ngợi, thể hiện niềm tin mãnh liệt vào hạnh phúc tương lai của đôi vợ chồng.

Sự đón tiếp từ phía ông Bennet không mấy nồng nhiệt. Khuôn mặt ông cứng đờ và bờ môi gần như không hề mấp máy. Sự dễ dãi và phóng túng của cặp vợ chồng trẻ khiến ông bực bội.

Elizabeth cảm thấy khủng khiếp, còn Jane thì kinh ngạc, sửng sốt. Lydia thì vẫn là Lydia, không nao núng, ồn ào và bạo dạn. Lydia lướt qua các chị, từng người một, yêu cầu họ chúc phúc cho mình.

Sau khi mọi người đã ngồi xuống, nàng nhìn xung quanh nhà, chú ý tới những thay đổi nho nhỏ, đưa ra lời nhận xét kèm theo một nụ cười: Đã rất lâu rồi nàng không ở trong căn phòng này.

Giống như Lydia, Wickham không hề tỏ ra đau khổ. Anh ta vẫn thể hiện sự dễ mến như thường lệ. Nếu không vì tính cách trụy lạc và cuộc hôn nhân sai trái của mình, nụ cười và thái độ dịu dàng của Wickham có lẽ sẽ đem tới niềm vui cho các thành viên trong gia đình nhân dịp gặp mặt này. Elizabeth không thể chịu nổi sự phóng túng đó, cảm thấy sự táo tợn của một người đàn ông trâng tráo quả thật không có giới hạn. Nàng đỏ mặt và Jane cũng đỏ mặt, thế nhưng gương mặt của hai kẻ đem tới đau khổ cho họ vẫn không hề thay đổi.

Cô dâu và bà mẹ nói rất nhiều, rất nhanh, nhưng dường như không đủ. Wickham lúc đó ngồi cạnh Elizabeth, bắt đầu hỏi thăm về những người quen của anh ta ở trong vùng với dáng điệu tự nhiên và tươi cười. Elizabeth không thể đáp lại theo cách tương tự. Lydia và Wickham, cả hai dường như chỉ biết tới những ký ức đẹp đẽ nhất trên đời. Những gì đã xảy ra không hề khiến họ buồn phiền.

Lydia vô tư đề cập tới chủ đề mà các chị của nàng đều không dám nhắc tới trước mặt bất kỳ ai. Nàng thốt lên: “Trời ạ, đã ba tháng trôi qua kể từ ngày con rời khỏi đây. Đối với con, mọi thứ cứ như mới diễn ra được hai tuần. Tuy nhiên, có không ít chuyện xảy ra trong thời gian này. Lạy Chúa, khi con đi, con không nghĩ mình sẽ kết hôn lúc quay trở lại. Nếu nghĩ được như vậy thì con cũng rất vui.”

Ông Bennet ngước mắt lên nhìn. Jane cảm thấy bứt rứt. Elizabeth nhìn chăm chăm vào Lydia. Thế nhưng Lydia chỉ biết lắng

nghe và quan sát những gì nàng muốn nghe và nhìn. Nàng hào hứng nói tiếp: “Mẹ ơi, mọi người ở đây có biết hôm nay con đã kết hôn không? Con sợ rằng họ chưa biết. Lúc xe của tụi con vượt lên chiếc xe hai bánh của ông William Goulding, con quả quyết rằng mình phải cho ông ấy biết. Con mở cánh cửa bên phải hướng về phía ông ấy và cởi găng tay ra. Con đặt tay lên khung cửa để ông ấy nhìn thấy chiếc nhẫn con đang đeo, sau đó cúi đầu chào và mỉm cười.”

Elizabeth không thể chịu đựng được nữa, đứng dậy và chạy ra ngoài, không quay trở lại cho đến khi nghe tiếng mọi người đi ngang qua hành lang, vào tới phòng ăn. Khi Elizabeth bước vào, nàng trông thấy Lydia đang hớn hở chọn vị trí bên tay phải của mẹ. Lydia nói với Jane: “Chị Jane, em đã thế chỗ của chị rồi. Bây giờ chị phải đi xuống phía sau, bởi vì em là người phụ nữ đã có chồng.”

Theo thời gian, chẳng ai dám hy vọng Lydia sẽ biết ngượng - thứ cảm xúc mà nàng không bao giờ có từ trước đến giờ. Nàng mong mỏi được gặp bà Philips, gia đình Lucas và tất cả những người hàng xóm khác. Lydia thích mọi người gọi nàng là “bà Wickham”. Sau bữa ăn, Lydia khoe nhẫn cưới và cuộc hôn nhân của mình với bà Hill và hai người hầu gái.

“Ối chà, mẹ ơi...” Lydia nói, khi trở về phòng ăn sáng. “Mẹ thấy chồng con như thế nào? Anh ấy là một người dễ mến phải không? Con chắc rằng các chị rất ghen tị với con. Con chỉ mong sao họ được may mắn bằng nửa mình thôi. Các chị nên đi Brighton. Đó là nơi để kiếm chồng. Thật đáng tiếc là cả năm chị em không đi cùng nhau.”

“Đúng vậy, nếu mẹ có quyền quyết định, mẹ sẽ cho phép các con tới đó. Nhưng Lydia yêu dấu của mẹ, mẹ không muốn con dọn đi xa như vậy. Con phải đi như vậy sao?”

“Ôi, Chúa ơi! Như vậy thì có gì đâu. Rồi con sẽ thích nơi đó. Cha mẹ và các chị hãy nhớ đi thăm con. Chúng con sẽ ở Newcastle trong suốt mùa đông. Con dám chắc rằng người ta sẽ tổ chức vài buổi khiêu vũ ở đó và con sẽ cố gắng tìm mấy anh chàng khiêu vũ giỏi cho tất cả các chị.”

Bà mẹ trả lời: “Mẹ thích những chuyện như vậy hơn bất cứ chuyện gì.”

“Đến khi mẹ quay về Longbourn, mẹ có thể gửi gắm một hoặc hai cô con gái ở lại chỗ con. Trước khi mùa đông kết thúc, con tin chắc mình có thể kiếm chồng cho họ.”

Elizabeth nói: “Chị cảm ơn em đã có thiện ý, nhưng chị không thích cách kiếm chồng của em.”

Cặp vợ chồng trẻ không thể ở lại Longbourn quá mười ngày. Wickham đã nhận được mệnh lệnh trước khi anh ta rời London. Theo đó, anh ta phải trình diện với quân đoàn mới vào cuối tuần lễ thứ hai.

Không ai, ngoại trừ bà Bennet, cảm thấy thời gian của Lydia và Wickham ở nhà quá ngắn. Bà Bennet tận dụng thời gian dẫn con đi chơi xung quanh và mở tiệc thường xuyên tại nhà. Những buổi tiệc này được tất cả mọi người chấp nhận. Thật lòng, có những người chỉ muốn trốn tránh những thành viên còn lại trong gia đình.

Đúng như Elizabeth dự đoán, tình cảm của Wickham dành cho Lydia không nồng cháy bằng tình cảm Lydia dành cho anh ta. Không mấy khó khăn, nàng hiểu rằng phi vụ bỏ trốn của hai người xuất

phát từ tình yêu điên rồ của Lydia hơn là từ Wickham. Elizabeth tự hỏi vì sao Wickham đồng ý bỏ trốn với Lydia, dù anh ta không yêu con bé say đắm? Phải chăng hoàn cảnh khó khăn, túng thiếu đã khiến Wickham không thể nói không với cơ hội có được một người tình, một người bạn đồng hành trên con đường lẩn trốn những khoản nợ?

Lydia yêu mến Wickham hết mực. Wickham luôn là Wickham thân yêu của nàng. Không ai có thể so sánh với Wickham, chuyện gì anh ta làm cũng là hay nhất trên đời. Nàng tin chắc Wickham sẽ là người săn được nhiều chim nhất trong vùng vào những ngày đầu tháng Chín.

Một buổi sáng, trong khi Lydia đang ngồi cạnh hai chị lớn, nàng nói với Elizabeth: “Lizzy, em tin là em chưa bao giờ kể cho chị nghe về đám cưới của em. Chị không có mặt khi em kể cho mẹ và những người khác. Chị có tò mò muốn biết đám cưới diễn ra như thế nào không?”

Elizabeth trả lời: “Không cần thiết lắm. Chị nghĩ nó khá dài để có thể kể hết.”

“Chị thật kỳ lạ. Nhưng em phải kể cho chị nghe. Đám cưới của tụi em được tổ chức tại nhà thờ St. Clement, bởi vì Wickham ở trong giáo xứ đó. Mọi thứ đã được sắp xếp ổn thỏa và chúng em tới đó vào khoảng mười một giờ sáng. Em và cậu mợ đi chung với nhau. Những người khác thì hẹn gặp ở nhà thờ. Ối chà, thứ Hai đã đến và em hốt hoảng. Em sợ, chị biết đó, nếu có chuyện gì xảy ra, làm cản trở hôn lễ thì chắc em phát điên lên mất. Lại thêm mợ mình, lúc em đang mặc váy, cứ khuyên răn này kia, cứ như đang đọc kinh thuyết giáo vậy. Tuy nhiên, em đã không lắng nghe một phần mười những

lời dặn dò của mợ vì em đang bận suy nghĩ. Khỏi nói cũng biết, em đang nghĩ về Wickham. Em thật muốn biết liệu anh ấy có xuất hiện trong chiếc áo khoác màu xanh không.

Ối chà, chúng em ăn sáng lúc mười giờ như thường lệ. Em tưởng bữa ăn sẽ không bao giờ chấm dứt. Chị nên hiểu rằng khoảng thời gian bên cạnh cậu mợ khó chịu hết mức. Chị tin không, mặc dù đã ở đấy hai tuần nhưng em chưa từng bước chân ra khỏi cửa. Không tham dự một bữa tiệc hay bất cứ thứ gì. London khi ấy thật buồn chán; may thay, nhà hát Little vẫn còn mở cửa. Lại nói về ngày cưới của em, lúc xe ngựa đến cửa, cậu bị gọi đi lo công việc cho ông Stone xấu tính. Chị biết không, một khi họ đã gặp nhau thì câu chuyện sẽ không bao giờ kết thúc. Lúc đó em sợ hãi tột độ và không biết phải làm gì, bởi vì cậu là người dẫn tay em lên lễ đường. Nếu cậu muộn giờ, cả ngày hôm đó em sẽ không thể cử hành hôn lễ. Nhưng rồi cậu đã quay lại trong vòng mười phút và chúng em lên đường. Tuy nhiên em nhớ lại, nếu chẳng may cậu không đến được thì đám cưới cũng sẽ không bị hoãn. Anh Darcy có thể làm thay cậu."

"Anh Darcy?" Elizabeth hỏi lại một cách sửng sốt.

"À, đúng vậy. Chị biết không, anh ấy đến đó cùng với Wickham. Nhưng khổ thân em! Em quên mất, em không nên nhắc tới chuyện này. Em đã hứa với họ một cách quả quyết. Wickham đã nói gì nào? Đó là một bí mật."

"Nếu đó là bí mật thì em đừng nên nói thêm lời nào về đề tài này. Chị sẽ không hỏi thêm đâu." Jane nói.

"Chắc chắn như vậy..." Elizabeth trả lời, mặc dù sự tò mò đang cháy lên trong lòng. "Bọn chị sẽ không hỏi thêm gì nữa."

Lydia nói: “Cảm ơn các chị. Nếu hai người tiếp tục hỏi, em sẽ nói ra hết và Wickham sẽ giận lắm.”

Trước câu nói đầy tính “khích lệ” của Lydia, Elizabeth cố kìm lòng, không hỏi gì thêm nữa. Để tránh tò mò, nàng bỏ đi.

Tuy nhiên, sống mà không biết gì về những sự kiện đã xảy ra là điều không thể. Hoặc ít nhất, không thể không đi tìm lời giải cho thắc mắc của mình. Darcy đã có mặt tại lễ cưới của Lydia - ngay tại đó, bên cạnh những người mà chàng ghét nhất, ở một nơi mà chàng ghét nhất. Hàng loạt giả thiết xuất hiện trong tâm trí của Elizabeth, nhưng không có giả thiết nào hợp lý. Phải chăng vì Darcy quá tử tế và lịch thiệp nên mới hạ mình đến dự lễ cưới? Không, ngay cả khi nó khiến Elizabeth vui lòng, giả thiết này vẫn dường như quá phi lý. Nàng không chịu được nữa, vội vã lấy giấy bút và viết một lá thư ngắn tới mợ mình, xin một lời giải thích về những điều mà Lydia úp mở. Elizabeth viết thêm trong thư:

“Có lẽ mợ biết cháu cảm thấy tò mò ra sao khi nghe tin một người đàn ông không có quan hệ gia đình với chúng ta, nói đúng hơn là một người xa lạ, đã có mặt ở đó. Xin hãy hồi âm cho cháu ngay lập tức và giải thích cho cháu chuyện này. Trong trường hợp mợ và Lydia có lý do chính đáng để giữ bí mật, cháu sẽ tự biết điều và không hỏi thêm nữa.”

Dù viết như vậy nhưng trong lòng Elizabeth tự nhủ: “Cháu sẽ không từ bỏ đâu...” Và nàng kết thúc lá thư:

“Mợ thân thương, nếu mợ không nói cho cháu nghe một cách thẳng thắn và chân thành, cháu sẽ dùng mưu mẹo để tìm ra sự thật.”

Bản tính tế nhị, trọng danh dự của Jane không cho phép nàng bàn tán, xì xào với Elizabeth về những bí mật mà Lydia đang cất giữ. Elizabeth cảm thấy vui mừng vì điều đó. Cho đến khi nàng khám phá ra sự thật, nàng quyết định không trao đổi với bất kỳ ai về chủ đề này nữa.

CHƯƠNG 52

Elizabeth mừng rỡ khi nhận được thư hồi âm của bà Gardiner một cách nhanh chóng. Ngay khi nhận được lá thư, nàng vội vã chạy ra vườn để không bị ai quấy rầy. Elizabeth ngồi xuống một chiếc ghế dài và sẵn sàng đón nhận hạnh phúc. Bởi lẽ, độ dài của lá thư chứng tỏ bà Gardiner sẽ không từ chối mong ước của nàng.

"Đường Gracechurch, ngày 6 tháng 9.

Cháu thân thương của mợ,

Mợ vừa nhận được thư của cháu và quyết định sẽ dành cả buổi sáng hôm nay để hồi đáp; một vài dòng chắc chắn không đủ để diễn tả hết những điều mợ muốn nói. Thú thật, mợ đã rất ngạc nhiên và không ngờ cháu đặt ra câu hỏi đó. Đừng nghĩ là mợ giận, mợ chỉ muốn nói rằng mợ không nghĩ chuyện này lại được cháu quan tâm đến vậy. Nếu cháu không hiểu ý của mợ, vậy thì mợ xin lỗi vì đã cư xử không đúng mực. Cậu của cháu cũng rất ngạc nhiên. Ông ấy tin rằng cháu cũng có liên quan đến vụ việc này, vậy nên ông ấy quyết định hành động như ông ấy đã từng: Giữ bí mật. Tuy nhiên, nếu cháu thật sự mù mờ và không biết gì, mợ sẽ cố gắng giải thích cặn kẽ nhất có thể.

Trong ngày mợ trở về nhà từ Longbourn, cậu của cháu được một vị khách bất ngờ ghé thăm, đó là Darcy. Hai người nói chuyện riêng với nhau trong vài giờ. Họ kết thúc cuộc đối thoại trước khi mợ bước vào, vậy nên sự tò mò của mợ không đau đáu như cháu hiện giờ. Anh ta đến để thông báo rằng anh ta đã tìm thấy nơi ẩn náu của Lydia và Wickham; anh ta cũng đã nói chuyện với họ. Darcy nói chuyện với Wickham nhiều lần, nhưng chỉ một lần với Lydia. Theo

như mợ nhớ, anh ta rời Derbyshire chỉ một ngày sau khi tạm biệt chúng ta và hướng về thủ đô với quyết tâm tìm ra bọn họ. Darcy đổ lỗi cho chính mình vì đã không công khai vạch

trần bản chất của Wickham, khiến cho nhiều cô gái trẻ ngây thơ đem lòng thương yêu và tin tưởng Wickham. Darcy tin rằng tính kiêu hãnh của mình là nguyên nhân gây ra mọi chuyện. Trước kia, anh ta cho rằng tiết lộ chuyện đời tư của Wickham là việc làm thấp kém, không đáng để làm. Darcy nhận thấy trách nhiệm của mình, muốn đứng ra bù đắp lỗi lầm mà mình vô ý tạo nên. Mợ dám chắc, ngay cả khi Darcy có động cơ khác trong hành động lần này, đó cũng là động cơ tốt đẹp và đáng quý. Darcy mất vài ngày ở London trước khi tìm ra đôi tình nhân chạy trốn. Anh ta có lợi thế riêng để tìm kiếm nhanh hơn cậu mợ. Ý thức được lợi thế đó, anh ta càng quyết tâm giúp cậu mợ hoàn thành nhiệm vụ.

Có một người phụ nữ, hình như là bà Younge, trước kia làm gia sư cho em gái của Darcy. Bà này bị cho thôi việc vì một lý do mà Darcy không tiện nói. Bà Younge sau đó đã mua một căn nhà lớn ở đường Edward và sống bằng nghề cho thuê nhà trọ. Darcy biết bà Younge có liên hệ mật thiết với Wickham, thế nên sau khi có mặt ở thủ đô, anh ta đã đến gặp bà Younge để dò la tin tức. Phải mất hai, ba ngày Darcy mới lấy được thông tin. Bà Younge biết Wickham đang ở đâu, nhưng chỉ đồng ý hợp tác khi Darcy chịu bỏ tiền. Trên thực tế, Lydia và Wickham muốn thuê lại căn nhà của bà, nhưng bà không còn phòng nào trống. Cuối cùng, bà Younge cung cấp cho Darcy địa chỉ cần tìm. Sau đó, Darcy tìm được Wickham ở ngoài đường, quyết tâm gặp bằng được Lydia. Mục đích chính của Darcy, theo như anh ta nói, là khuyên can con bé từ bỏ hành động đáng chê trách này và quay về ngay lập tức, nhân lúc mọi người vẫn còn chấp nhận nó. Đồng thời, Darcy hứa sẽ giúp Lydia trong khả năng của mình. Tuy nhiên, Lydia cương quyết ở lại. Nó không quan tâm đến người thân, không muốn ai giúp đỡ và không muốn nghe những lời khuyên rời bỏ Wickham. Lydia tin chắc rằng, chẳng sớm thì muộn, nó sẽ kết

hôn với Wickham. Trước sự cứng đầu đó, Darcy cho rằng chỉ còn cách duy nhất là nhanh chóng tiến hành hôn lễ. Sau khi đề cập chuyện này với Wickham, Darcy dễ dàng nhận ra rằng Wickham chưa bao giờ có ý định làm đám cưới với Lydia. Wickham thú nhận mình phải bỏ trốn vì những món nợ cờ bạc đang đè nặng trên vai. Anh ta không ngần ngại đổ hết tội lỗi và hậu quả nặng nề lên sự ngốc nghếch và điên rồ của Lydia. Wickham muốn rời khỏi quân đoàn ngay lập tức và không có kế hoạch cụ thể nào cho

tương lai. Anh ta chỉ biết rằng mình phải chạy trốn. Trốn đi đâu thì anh ta không biết. Anh ta không có chỗ ở và không có gì để kiếm sống.

Darcy hỏi Wickham tại sao anh ta không chịu làm đám cưới với Lydia ngay lập tức. Mặc dù ông Bennet không giàu có, nhưng ông ấy vẫn có thể làm được một số thứ. Với tình trạng hiện giờ của mình, anh ta có thể hưởng lợi từ cuộc hôn nhân này. Wickham trả lời rằng anh ta vẫn nuôi hy vọng làm giàu bằng cách kết hôn với những người con gái ở vùng khác. Nhưng rồi Wickham suy nghĩ lại, chấp nhận bấu víu vào chiếc phao cứu trợ duy nhất ở thời điểm hiện tại.

Darcy và Wickham tiếp tục gặp nhau nhiều lần nữa để bàn bạc rất nhiều điều khoản. Wickham đương nhiên muốn có càng nhiều lợi ích càng tốt, nhưng rồi cũng phải xuống nước và đưa ra những đề nghị hợp lý.

Mọi thứ được thống nhất giữa hai người họ. Bước kế tiếp, Darcy đến thông báo và giải thích cho cậu của cháu biết. Anh ta đến thăm ông Gardiner vào tối hôm trước ngày mợ về. Lúc đó, ông ấy không ở nhà. Người ta báo cho Darcy biết rằng ông Gardiner và ông Bennet đang bận công chuyện; hơn nữa, ông Bennet sẽ rời khỏi London vào sáng hôm sau. Darcy nhận thấy cha cháu không phù hợp để bàn bạc phi vụ này, anh ta thích trao đổi với cậu của cháu hơn, vậy nên anh ta chờ đến ngày hôm sau mới quay lại. Như thế, anh ta rời đi mà không để lại tên tuổi, chỉ nói là người đến bàn chuyện làm ăn.

Ngày thứ Bảy, sau khi cha cháu đi khỏi, Darcy gõ cửa. Ông Gardiner và anh ta ngồi xuống đối thoại với nhau trong một thời gian dài. Họ tiếp tục gặp nhau vào ngày Chủ nhật, hôm đó mợ cũng gặp Darcy. Nhưng mọi chuyện chỉ có thể được giải quyết vào ngày thứ Hai. Bàn bạc xong, cậu cháu gửi thư đi Longbourn ngay. Trời ạ, Darcy là một người bướng bỉnh cực kỳ. Lizzy này, cuối cùng mợ cũng phát hiện ra khuyết điểm lớn nhất của anh ta là cố chấp và cứng đầu. Người ta có thể chê trách anh ta vì nhiều điểm khác nữa, nhưng cố chấp là khuyết điểm số một. Anh ta luôn muốn tự mình làm tất cả mọi thứ. Mợ chắc rằng (mợ nói ra câu này không nhằm mục đích yêu cầu cháu tỏ lòng biết ơn) cậu

Gardiner của cháu cũng luôn sẵn sàng giải quyết toàn bộ vấn đề mà không có anh ta.

Họ tranh luận với nhau rất lâu - nhiều hơn những gì mà đôi tình nhân trẻ xứng đáng nhận được. Và rồi cậu của cháu đành nhượng bộ. Thay vì thực sự đứng ra giúp đỡ cháu gái của mình, cậu Gardiner chỉ phải thể hiện như mình đang giúp đỡ mà thôi. Điều này khiến ông ấy rất khó chịu. Lá thư của cháu sáng nay đã khiến cậu rất vui, bởi nó tạo điều kiện cho ông ấy làm sáng tỏ mọi chuyện và trả lại những lời khen ngợi cho người có công. Thế nhưng Lizzy, ngoài cháu ra, việc này đừng nói cho ai biết, cùng lắm thì cho Jane biết thôi.

Tới đây, mợ đoán cháu đã hình dung ra những diễn biến tiếp theo. Những món nợ chồng chất, lên đến hơn một ngàn bảng của Wickham được trả hết. Thêm vào đó là một ngàn bảng dành cho Lydia khi xuất giá, cộng với khoản tiền giúp cho Wickham ra khỏi quân đoàn. Vì sao Darcy phải tự mình làm tất cả những chuyện này? Như mợ viết ở trên, bởi anh ta cho rằng sự dè dặt quá mức và thiếu óc phân định trắng đen của mình đã giúp Wickham được chào đón ở khắp mọi nơi, từ đó dễ dàng lừa gạt mọi người. Có thể Darcy

nói đúng. Tuy nhiên, mợ tự hỏi, phải chăng sự dè dặt của một ai đó khác mới là nguyên nhân trực tiếp dẫn đến bi kịch này?

Sau tất cả, Lizzy thân mến, cháu hãy an tâm, cậu Gardiner của cháu vốn dĩ không muốn nhượng bộ, ngay cả khi Darcy dùng những lời nói tốt đẹp để biện minh cho hành động của mình. Chúng ta chỉ nhượng bộ khi nhận ra anh ta có mối bận tâm khác trong phi vụ này.

Khi mọi chuyện được dàn xếp ổn thỏa, Darcy quay về Pemberley, bởi những người bạn của anh ta vẫn đang chờ ở đó. Nhưng mọi người ở đây thống nhất rằng anh ta nên đi London một lần nữa để tham dự đám cưới và xử lý dứt điểm chuyện tiền bạc. Như vậy, mợ đã kể cho cháu nghe hết mọi chuyện. Mối quan hệ mà cháu nhắc đến trong thư sẽ đem tới cho cháu không ít bất ngờ. Mong là điều này sẽ không làm cháu khó chịu.

Lydia từng đến gặp cậu mợ; Wickham cũng được đón tiếp thường xuyên ở nơi này. Anh ta vẫn như xưa, như khi mợ gặp ở Hertfordshire. Về phần Lydia, mợ sẽ không chia sẻ với cháu nỗi thất vọng to lớn khi chứng kiến thái độ của nó, nếu như Jane không gửi cho mợ một lá thư hôm thứ Tư vừa rồi. Hóa ra, cách cư xử của nó khi về thăm nhà cũng đáng trách không kém. Giờ đây nhắc lại chuyện này, mợ nghĩ cháu đã chai sạn trong lòng. Mợ đã nói chuyện nghiêm túc với Lydia rất nhiều lần, chỉ cho nó thấy mức độ nghiêm trọng của vụ việc và nỗi đau mà gia đình phải chịu đựng. Nếu nó chịu nghe lời mợ thì thật may mắn, nhưng nó không bao giờ làm thế. Có những lúc mợ cảm thấy rất bực bội, nhưng nhớ tới Lizzy và Jane yêu quý của mợ, mợ lại học cách kiên nhẫn với nó.

Darcy đã trở lại như đã hứa. Anh ta đã tham dự lễ cưới, như lời Lydia nói. Anh ta dùng bữa với cậu mợ vào ngày hôm sau và rời thủ đô hôm thứ Tư hay thứ Năm gì đó.

Lizzy của mợ, không biết cháu có giận không nếu nhân cơ hội này, mợ nói rằng mợ rất thích anh chàng Darcy này (đó là những gì trước

đây mợ không có can đảm để nói). Anh ta đối xử với cậu mợ rất kính trọng và vui vẻ như lúc ở Derbyshire. Kiến thức, sự hiểu biết và tư tưởng của anh ta khiến mợ rất hài lòng. Anh ta không có khuyết điểm gì cả, chỉ cần nhiệt huyết và tươi vui hơn một chút. Nếu biết chọn vợ một cách đúng đắn, người vợ sẽ dạy anh ta những điều đó. Darcy cũng rất kín đáo, gần như không bao giờ nhắc đến tên cháu. Kín đáo là một phẩm chất thời thượng, chắc là vậy.

Hãy tha thứ cho mợ nếu mợ quá bạo dạn; hoặc ít nhất, cháu cũng đừng trả đũa mợ bằng cách không cho mợ đến Pemberley nữa. Mợ chỉ có thể hạnh phúc khi được đi dạo vòng quanh rừng cây ở đó. Chỉ cần một cỗ xe bốn bánh thấp với một cặp ngựa nhỏ để thực hiện điều này.

Vậy thôi, mợ dừng bút tại đây nhé. Mấy đứa nhỏ đã đợi mợ nửa tiếng đồng hồ rồi.

Mợ của cháu,

M. Gardiner.”

Nội dung lá thư khiến tâm trí Elizabeth xao xuyến, xúc động. Nàng thật khó xác định cảm giác nào mạnh mẽ hơn, giữa niềm đau và niềm vui hiện tại. Những nghi ngờ, phỏng đoán mờ mịt về sự dính líu của Darcy trong việc thúc đẩy hôn lễ của Lydia, về tấm lòng rộng lượng đến khó tin, cũng như về ước muốn giúp đỡ người thân của Elizabeth một cách tận tình như chính người thân của chàng, giờ đã có lời giải. Darcy lặn lội đi tới London để tìm người. Chàng chấp nhận phiền toái và tra tấn tinh thần, khẩn khoản cầu xin một người phụ nữ mà chàng coi thường và căm ghét khôn cùng. Chàng gặp mặt nhiều lần để thuyết phục, nói lý lẽ và mua chuộc người đàn ông mà chàng oán hận, muốn tránh xa suốt đời, kinh tởm mỗi khi

nhắc đến tên. Chàng làm mọi việc để giúp đỡ cô gái mà chàng không hề yêu quý hay kính trọng. Trái tim Elizabeth thổn thức, mách bảo rằng những việc chàng làm đều vì nàng. Tuy nhiên, nghĩ kĩ lại, làm sao nàng có thể mơ mộng hão huyền, tin vào điều ngọt ngào như thế? Dù có kiêu ngạo đến đâu, nàng cũng không dám nghĩ rằng tình cảm của Darcy dành cho nàng - người đã phũ phàng từ chối lời cầu hôn của chàng, có thể chiến thắng cảm giác kinh tởm khi trở thành người một nhà với Wickham. Darcy sẽ là anh của Wickham, trong cùng một gia đình! Làm sao mà Darcy có thể kìm nén sự kiêu hãnh khi sống cùng những con người đó, gắn chặt vào những mối quan hệ đó? Nếu đúng như vậy, chàng đã hy sinh quá nhiều. Elizabeth cảm thấy tủi nhục khi nghĩ đến điều đó. Tuy nhiên, chính chàng đã thừa nhận mình sai và muốn sửa chữa lỗi lầm, điều này thật dễ hiểu. Chàng hào phóng, tự do và hoàn toàn có đủ điều kiện để làm những gì mình muốn. Dù Elizabeth không dám tin mình là động cơ chính thôi thúc Darcy hành động, nhưng nàng tin vào chút tình cảm còn sót lại trong trái tim chàng: Chúng khiến chàng có thêm động lực và quyết tâm giải quyết phi vụ có ảnh hưởng rất lớn đến cá nhân Elizabeth. Thật khổ sở khi biết rằng giờ đây gia đình nàng mang theo món nợ ân nghĩa với một người đàn ông xa lạ, và anh ta không bao giờ có thể đòi lại. Chàng đã cứu Lydia, cứu vớt danh dự của nó, cứu vớt mọi thứ. Từ tận đáy lòng, Elizabeth cảm thấy hối hận vì cách ứng xử của nàng và những lời xúc phạm trước kia đối với chàng. Nàng xấu hổ về chính mình và tự hào về chàng; nàng tự hào vì chàng đã gạt cái tôi sang một bên, vượt lên chính mình để hoàn thành nhiệm vụ đầy danh dự và tình thương. Elizabeth đọc lại nhiều lần những lời khen của mợ dành cho Darcy. Chừng ấy lời

khen là chưa đủ, nhưng chúng khiến nàng vui lòng và xúc động, xen lẫn day dứt. Đặc biệt, nàng vui khi thấy cậu mợ vẫn luôn tin rằng giữa Darcy và nàng có một sợi dây liên kết bền chặt và gắn bó.

Nhận ra bóng người đi tới, Elizabeth vội đứng dậy, chưa kịp rẽ qua hướng khác thì Wickham xuất hiện ngay cạnh nàng.

“Chào chị thân thương của tôi, tôi sợ rằng mình sẽ phá vỡ cuộc đi dạo yên tĩnh của chị.”

Elizabeth trả lời với một nụ cười: “Chắc chắn anh đã quấy rầy tôi. Tuy nhiên, sự quấy rầy không phải lúc nào cũng đáng ghét và đáng bị chối bỏ.”

“Nếu vậy, tôi thành thật xin lỗi. Lúc trước, hai chúng ta luôn là bạn tốt. Bây giờ quan hệ của chúng ta còn thân thiết hơn xưa.”

“Đúng như vậy. Những người khác không ra đây à?”

“Tôi không biết. Mẹ và Lydia đã đi xe ngựa đến Meryton. Ồ, cậu và mợ cho tôi biết rằng chị đã đến thăm Pemberley.”

Elizabeth trả lời rằng đúng.

“Tôi thật ghen tị với chị. Lúc này, đến thăm nơi đó vẫn là một việc khó khăn với tôi, nếu không thì tôi đã ghé qua trên đường đi Newcastle rồi. Tôi đoán chị đã gặp bà quản gia? Bà Reynolds lúc nào cũng gần gũi, thương yêu tôi. Bà ta chắc chắn đã không nhắc tên tôi trước mặt chị.”

“Có, bà ấy có nhắc tới.”

“Vậy bà ta đã nói gì?”

“Nói rằng anh đã gia nhập quân đội và bà ấy lo ngại mọi chuyện sẽ diễn ra theo chiều hướng xấu... Anh biết đó, ở xa nhau như vậy, người ta rất dễ hiểu sai sự thật và tin tức thường bị bóp méo.”

“Chắc chắn là như vậy...” Wickham cắn môi.

Elizabeth hy vọng câu nói của nàng sẽ khiến Wickham im lặng, thế nhưng cuối cùng anh ta vẫn lên tiếng: “Tôi rất ngạc nhiên khi gặp được Darcy ở thủ đô hồi tháng trước. Chúng tôi đã vô tình gặp nhau nhiều lần. Tôi tự hỏi anh ta làm gì ở đó.”

Elizabeth nói: “Có lẽ để chuẩn bị cho đám cưới của tiểu thư De Bourgh. Phải có nguyên nhân quan trọng thì anh ấy mới đến đó vào thời điểm này trong năm.”

“Không nghi ngờ gì cả. Chị có gặp anh ta khi ở Lambton không? Nếu tôi nhớ không nhầm thì ông bà Gardiner nói rằng chị đã gặp anh ta.”

“Đúng vậy, và Darcy giới thiệu tôi với em gái của anh ấy.”

“Chị có thích cô gái đó không?”

“Rất thích.”

“Thật ra, tôi nghe người ta nói, cô ta đã tiến bộ vượt bậc trong một, hai năm qua. Lần cuối khi tôi gặp cô ta, trông cô ta không mấy tiềm năng và hứa hẹn. Tôi rất vui vì chị thích cô ta. Tôi hy vọng sau này cô ta sẽ trở thành người tốt.”

“Tôi cam đoan Georgiana sau này sẽ rất khá. Cô ấy đã bước qua độ tuổi thử thách và sóng gió nhất.”

“Chị có đi ngang qua làng Kympton không?”

“Tôi cũng không nhớ nữa.”

“Tôi nhắc tới nơi đó bởi vì nó đáng lẽ phải là giáo xứ do tôi đảm nhiệm. Một nơi thật tuyệt vời, lại thêm một căn nhà dành cho mục sư rất đẹp. Nó rất thích hợp với tôi trên mọi phương diện.”

“Anh thích đọc những bài thuyết giáo ư?”

“Chắc chắn rồi. Tôi sẽ coi nó như một trong các bổn phận của mình, và cứ thế tôi sẽ không gặp khó khăn trong việc thực hiện nó.

Mà thôi, tôi không nên phàn nàn về quá khứ. Nhưng căn nhà đó, công việc đó đáng lẽ phải thuộc về tôi. Cuộc sống của tôi khi về già sẽ thật bình yên, tuyệt vời. Nhưng mọi chuyện không được như vậy. Chị đã nghe Darcy nhắc tới chuyện đó khi đang ở Kent chưa?"

"Tôi được nghe kể lại từ một người có thẩm quyền và uy tín, rằng tài sản đó được để lại cho anh kèm theo điều kiện và phụ thuộc vào ý muốn của người sở hữu tài sản lúc đó."

"Đúng như vậy. Đúng là có một số thứ giống như vậy. Tôi tin là mình đã nói qua với chị trong lần gặp đầu tiên, chắc chị vẫn còn nhớ."

"Tôi còn nghe nói, có một thời gian, anh không thích việc thuyết giáo như bây giờ, lúc đó anh tuyên bố sẽ không bao giờ tham gia vào giáo hội. Sau đó mọi chuyện đã được dàn xếp thỏa đáng giữa hai bên."

"Ồ, chị cũng đã nghe chuyện này rồi sao? Nó cũng có chút chính xác. Chắc tôi cũng đã đề cập tới nó rồi, khi chúng ta mới nói chuyện với nhau."

Lúc này, hai người tiến đến gần cửa nhà, Elizabeth cố gắng rảo bước thật nhanh để không phải đi chung với Wickham nữa. Vì em gái, nàng không muốn kích động Wickham thêm nữa. Nàng trả lời cầm chừng với một nụ cười hóm hỉnh: "Wickham ạ, sắp tới chúng ta là chị em rồi. Đừng nên bất hòa về chuyện quá khứ. Trong tương lai, tôi hy vọng chúng ta sẽ luôn hiểu nhau."

Elizabeth đưa tay ra. Wickham, dù bối rối trong sâu thẳm, vẫn khẽ hôn lên tay nàng một cách lịch thiệp và tình cảm, sau đó hai người bước vào nhà.

CHƯƠNG 53

Wickham hoàn toàn hài lòng với cuộc trò chuyện vừa rồi, đến nỗi anh ta sẽ không bao giờ nhắc lại chủ đề gây tổn thương cho người chị yêu dấu và cho chính mình nữa. Về phía Elizabeth, nàng cũng vui mừng vì mình đã nhắc nhở vừa đủ để Wickham chìm vào yên lặng.

Ngày khởi hành của Wickham và Lydia chẳng mấy chốc đã đến. Bà Bennet buộc phải chia tay con gái. Chồng bà không chấp nhận kế hoạch đưa cả gia đình tới Newcastle của bà, bởi ông nghĩ rằng sự chia ly sẽ còn kéo dài. Bà Bennet khóc.

“Ôi Lydia, con gái của mẹ, khi nào mẹ con mình mới gặp lại nhau?”

“Chúa tôi! Con không biết nữa, có lẽ hai, ba năm.”

“Con yêu, nhớ viết thư cho mẹ thường xuyên nhé.”

“Con sẽ cố gắng, nhưng mẹ biết đó, đàn bà có chồng đâu có nhiều thời gian để viết thư. Mấy chị có thể viết bởi vì họ không có gì để làm.”

Wickham chia tay với mọi người theo cách tình cảm hơn. Anh ta tươi cười và nói những lời dịu êm, dáng dấp điển trai.

Sau khi hai vợ chồng rời khỏi nhà, ông Bennet nói: “Anh ta là một thanh niên tốt. Rất dễ mến, hay cười, gây được thiện cảm với mọi người trong nhà. Tôi vô cùng tự hào. Tôi nghĩ, ngay cả ngài William Lucas cũng không thể tìm được một người con rể giá trị như vậy.”

Sự ra đi của cô con gái khiến bà Bennet buồn bã, ngẩn ngơ nhiều ngày. Bà nói: “Tôi thường nghĩ, không có gì đau khổ bằng việc chia xa những người thân của mình. Thật là hiu quạnh khi không có họ ở bên.”

Elizabeth đáp: “Mẹ thấy đó, thưa mẹ, đây là hậu quả của việc tìm chồng cho con gái. Bây giờ mẹ nên vui mừng vì bốn cô con gái còn lại của mẹ vẫn đang độc thân.”

“Không phải như vậy. Lydia rời xa mẹ không phải vì nó lấy chồng, mà là vì chồng nó phải chuyển công tác đến một nơi xa. Nếu Wickham đóng quân ở gần đây, con bé sẽ không lên đường sớm như vậy.”

Tuy nhiên, sự thất vọng và buồn rầu của bà Bennet nhanh chóng biến mất, nhường chỗ cho sự thoải mái và tràn đầy hy vọng: Một tin tức quan trọng bắt đầu lan truyền trong vùng. Theo lời đồn thổi, người quản gia ở Netherfield vừa nhận lệnh dọn dẹp khu biệt thự để đón chủ nhân. Một, hai ngày nữa, chủ nhà sẽ xuất hiện và sống tại đó trong vài tuần để đi săn. Bà Bennet nhìn về phía Jane, bồn chồn, xao động. Bà nói với bà Philips khi biết tin: “Em à, thế là anh chàng Bingley sắp sửa quay về rồi? Vậy càng tốt. Thật ra chị không hứng thú với chuyện này. Anh ta không liên quan gì đến gia đình chị và chị không bao giờ muốn gặp lại anh ta. Tuy nhiên, anh ta có quyền tự do lui tới Netherfield nếu anh ta thích. Ai biết chuyện gì sẽ xảy ra? Em biết đó, bọn chị đã thống nhất với nhau là sẽ không nhắc đến anh ta một câu nào nữa. Em có chắc là anh ta sẽ đến không?”

Bà Philips trả lời: “Chị có thể tin tưởng em, bởi vì bà Nicholls đi Meryton tối qua. Em bắt gặp bà ta đi ngang qua nên em đã tự mình tra hỏi sự thật. Bà ta khẳng định điều đó là chính xác. Bingley sẽ đến

đây muộn nhất là thứ Năm, cũng có thể là thứ Tư. Bà ta nói rằng mình đang đi mua thịt cho ngày thứ Tư. Bà ta đã có ba đôi vịt béo bở, chuẩn bị làm thịt."

Jane nghe tin Bingley trở lại và nàng biến sắc. Trước mặt Elizabeth, nàng đã không nhắc đến tên của Bingley từ rất lâu rồi. Giờ đây, ngay khi hai chị em có dịp ngồi riêng với nhau, nàng nói: "Elizabeth, em đã quay sang nhìn chị sau khi dì Philips kể cho chúng ta nghe về tin tức này. Chị biết, chị đã tỏ ra buồn bã và u sầu. Tuy nhiên, em không nên cho rằng thái độ ấy của chị bắt nguồn từ một nguyên nhân ngớ ngẩn nào. Lúc đó, chị bối rối chỉ vì chị biết người ta sẽ đưa mắt về phía chị. Chị cam đoan với em tin tức này không hề ảnh hưởng tới chị; chị không vui, cũng chẳng buồn. Chị vui vì anh ấy chỉ đến một mình, như vậy chúng ta sẽ gặp anh ấy ít hơn. Chị không lo lắng về bản thân mình, chị chỉ sợ lời bình phẩm của người khác."

Elizabeth không biết phải trả lời ra sao. Nếu như nàng không gặp Bingley ở Derbyshire, có lẽ nàng sẽ tin chàng đến đây không nhằm mục đích gì khác ngoài săn bắn... Elizabeth cho rằng Bingley vẫn còn tình cảm với Jane. Nàng cho rằng, rất có thể, Bingley tới đây với sự hậu thuẫn và chấp nhận của Darcy; hoặc cũng có thể, chàng đã có đủ can đảm để đến đây một mình. Elizabeth tự nghĩ: "Thật khổ sở, người thanh niên tội nghiệp này không thể trở về căn nhà của chính mình mà không gây ra đồn đoán, xì xào. Mình nên để anh ta tự lo liệu."

Mặc dù Elizabeth đã lắng nghe Jane giải thích và khẳng định cảm xúc của mình, nhưng nàng vẫn dễ dàng nhận thấy sự xáo trộn

đang trào dâng trong lòng Jane. Nàng quan sát thấy chị mình phiền muộn hơn và không được bình thường như mọi ngày.

Đề tài được đem ra thảo luận một cách sôi nổi giữa ông bà Bennet khoảng một năm trước giờ đây bột phát trở lại. Bà Bennet nói: “Ông này, ngay sau khi anh chàng Bingley đến đây, đương nhiên ông sẽ phải đi thăm anh ta ngay.”

“Không, không. Bà đã bắt tôi đến thăm anh ta năm ngoái rồi. Hồi đó bà nói rằng nếu tôi đi thăm, anh ta sẽ cưới một trong những đứa con gái nhà mình. Nhưng cuối cùng thì chẳng có gì xảy ra cả. Giờ tôi sẽ không để bà ép đi làm những chuyện ngu xuẩn đó nữa.”

Bà Bennet giải thích cho chồng biết tại sao những người đàn ông trong vùng phải chú tâm đến Bingley khi chàng quay về Netherfield. Ông Bennet nói: “Tôi coi thường nghi thức xã giao này. Nếu anh ta muốn làm quen với chúng ta, cứ để anh ta tự làm. Anh ta biết nơi ở của chúng ta. Tôi sẽ không phí thời gian chạy theo anh hàng xóm này, mỗi khi anh ta bỏ đi rồi lại quay về.”

“Tôi chỉ biết rằng nếu ông không đi thăm anh ta thì thật là khiếm nhã. Tuy nhiên, điều đó không thể ngăn cản tôi mời anh ta đến đây dùng bữa. Tôi đã quyết rồi. Tôi sẽ mời luôn bà Long và gia đình Goulding. Như vậy là có tất cả mười ba người kể cả gia đình mình, vẫn thừa một chỗ cho anh ta.”

Cảm thấy dễ chịu vì quyết định này của mình, bà Bennet vui vẻ bỏ qua sự thẳng thắn đầy khiếm nhã của chồng. Tuy nhiên, bà vẫn cho rằng mình sẽ bị mất mặt nếu những người hàng xóm gặp Bingley trước gia đình bà.

Ngày Bingley xuất hiện càng lúc càng gần, Jane nói với em gái: “Chị bắt đầu cảm thấy nuối tiếc vì Bingley sắp quay trở lại. Chị hoàn

toàn có thể đối diện với anh ấy một cách dửng dưng tuyệt đối, nhưng mọi người có cần thiết phải nói về anh ấy liên tục như vậy không? Mẹ có ý tốt, nhưng mẹ không hiểu, không ai hiểu chị đã phải chịu đựng như thế nào mỗi khi nghe những lời mẹ nói. Chị sẽ thật hạnh phúc nếu Bingley rời khỏi Netherfield."

Elizabeth trả lời: "Em ước mình có thể nói điều gì đó để an ủi chị, nhưng nó hoàn toàn vượt quá khả năng của em. Chị phải vực mình dậy. Em không cảm thấy hài lòng với việc khuyên chị kiên nhẫn nữa, bởi vì chị luôn có thừa kiên nhẫn."

Cuối cùng thì Bingley cũng có mặt ở Netherfield. Bà Bennet bố trí người hầu đi thu thập tin tức để báo cho bà biết sớm nhất ngày Bingley đến, để cho thời gian chờ đợi, bực bội của bà thêm dài đằng đẵng. Bà Bennet đếm từng ngày để được gửi thư mời tới Bingley, dù bà không hy vọng mình là người được gặp chàng đầu tiên. Ngày thứ ba kể từ khi Bingley đến Hertfordshire, sáng hôm đó, từ cửa sổ của phòng trang điểm, bà Bennet trông thấy Bingley đang cưỡi ngựa đi vào bãi cỏ nhà bà.

Bà gọi các con để chia vui. Jane cương quyết ngồi nguyên vị trí của mình ở bàn. Elizabeth muốn làm vui lòng mẹ, nàng đi tới cửa sổ và nhìn ra ngoài. Khi nàng nhận ra Darcy đi chung với Bingley, nàng lập tức quay trở lại bên cạnh chị mình.

Kitty nói: "Mẹ, có một người đàn ông nữa đi cùng anh ta, ai vậy nhỉ?"

"Mẹ đoán là người quen nào đó, chắc là mẹ không quen."

"A! Hình như đó là người bạn vẫn thường đồng hành với anh Bingley lúc trước. Anh... Tên anh ta là gì nhỉ? Cái anh dáng cao và kiêu ngạo."

“Trời ơi, Darcy! Con không nhầm đâu. Bất cứ người bạn nào của Bingley cũng sẽ được đón tiếp nồng hậu ở đây, chắc chắn là vậy, mặc dù nhìn mặt Darcy thôi cũng đủ khiến mẹ khinh bỉ.”

Jane nhìn Elizabeth theo cách vừa ngạc nhiên vừa lo lắng. Nàng biết rất ít về cuộc gặp gỡ giữa hai người ở Derbyshire. Jane cảm nhận được sự ngượng nghịu, bối rối của em mình khi sắp phải đối diện với Darcy - rất lâu rồi kể từ thời điểm Elizabeth nhận được lá thư giải thích của chàng. Cả hai chị em đều cảm thấy không thoải mái, người này cảm thông cho người kia, rồi cảm thông cho chính mình. Bà Bennet vẫn cứ thao thao bất tuyệt về việc bà ghét Darcy như thế nào, khẳng định rằng mình sẽ chỉ nói chuyện xã giao với chàng, bởi vì chàng là bạn của Bingley.

Suy cho cùng, có những nguyên nhân khác đằng sau sự bối rối hiện giờ của Elizabeth. Dĩ nhiên, Jane không thể nào biết được. Elizabeth chưa bao giờ có đủ can đảm để tiết lộ lá thư của bà Gardiner và tâm sự với Jane về sự phát triển tình cảm của mình dành cho Darcy. Trong mắt Jane, Darcy chỉ là một kẻ kiêu ngạo bị từ chối lời cầu hôn và bị đánh giá thấp hơn so với giá trị thật của mình. Còn đối với Elizabeth, Darcy là vị ân nhân số một của cả gia đình, cũng chính là người mà nàng đem lòng yêu thương - một thứ tình cảm nếu không dịu dàng như Jane dành cho Bingley thì cũng sâu đậm và chính đáng tương xứng. Elizabeth cảm thấy ngạc nhiên vì Darcy bỗng dưng đến thăm Netherfield, Longbourn, rồi chủ động tìm gặp nàng. Nàng ngạc nhiên hệt như khi chứng kiến sự thay đổi khó tin của chàng ở Derbyshire.

Gương mặt của nàng thất thần trong khoảnh khắc, rồi hồng hào trở lại và thêm chút ửng đỏ. Một nụ cười làm đôi mắt nàng thêm

long lanh. Elizabeth cho rằng tình cảm và ước mong của Darcy dành cho nàng vẫn vẹn nguyên. Nhưng nàng không dám chắc. Nàng nghĩ: “Mình sẽ quan sát cách ứng xử của anh ấy. Bây giờ vẫn còn quá sớm để phán đoán.”

Elizabeth tiếp tục những công việc đang làm và cố gắng giữ bình tĩnh. Nàng không dám ngước mắt lên nhìn ai. Nhưng rồi, sự tò mò và căng thẳng đã đưa ánh mắt nàng về phía Jane, đúng lúc người hầu bước vào. Jane trông xanh xao hơn bình thường, nhưng trầm lặng và khoan thai hơn những gì Elizabeth mong đợi. Khi hai quý ông xuất hiện, nét mặt của Jane chuyển sang màu hồng. Nàng tiếp đón họ với vẻ điềm tĩnh, tự nhiên. Thái độ của nàng vừa phải, hợp lý, không đau đớn, giận dữ, cũng không tỏ ra dễ thương kệch cỡm.

Elizabeth nói rất ít, chỉ vừa đủ để tỏ ra lịch sự. Sau đó nàng lại ngồi xuống, tiếp tục việc đang làm, không khỏi cảm thấy nôn nóng trong lòng. Một lần duy nhất nàng lén nhìn Darcy: Chàng vẫn giữ vẻ nghiêm trang như thường lệ. Nàng nghĩ lúc này Darcy trông giống Darcy ở Hertfordshire hơn là ở Pemberley. Nàng cho rằng chàng tỏ thái độ như vậy là bởi chàng đang đứng trước bà Bennet - người không tạo ra cho chàng cảm giác thoải mái như khi trò chuyện cùng ông bà Gardiner. Giả thiết này, dù đau nhói, nhưng không phải không có cơ sở.

Về phần Bingley, Elizabeth cũng quan sát chàng thật nhanh. Chàng vui vẻ, xen lẫn ngượng ngập, bối rối. Bà Bennet tiếp đãi chàng một cách chu đáo, lịch sự, làm hai cô con gái cảm thấy rất xấu hổ, nhất là khi so sánh với sự lạnh nhạt và hờ hững mà Darcy phải nhận.

Chỉ Elizabeth biết được mẹ mình phải chịu ơn Darcy nhiều như thế nào - người đã cứu cô con gái yêu quý nhất của bà khỏi nỗi nhục vô phương cứu chữa. Nàng đau đớn và tủi hờn khi chứng kiến cách tiếp đãi "bên nặng bên nhẹ" vô cùng sai lầm của mẹ mình.

Darcy hỏi thăm Elizabeth về sức khỏe của ông bà Gardiner. Nàng trả lời một cách bối rối. Sau đó, chàng hầu như không nói gì thêm. Darcy không ngồi cạnh Elizabeth, có lẽ đó là lý do vì sao chàng trở nên im lặng. Nhưng chàng không giống như vậy lúc ở Derbyshire. Khi ở Derbyshire, Darcy thường nói chuyện với những người thân của Elizabeth nếu không có dịp nói chuyện với nàng. Giờ đây, nhiều phút trôi qua, Elizabeth vẫn không thấy Darcy hé môi nói một tiếng nào. Thỉnh thoảng, vì không ngăn được tò mò, nàng nhìn thẳng về phía Darcy. Chàng thường xuyên nhìn Jane, rồi lại nhìn nàng. Khi khác, chàng nhìn xuống đất. Chàng chìm trong suy tư, không còn dễ mến như cuộc gặp gỡ gần nhất. Elizabeth cảm thấy rất thất vọng, giận dữ với chính bản thân mình vì bỗng dưng thất vọng vẩn vơ như vậy. Nàng tự nhủ: "Mình có thể mong đợi điều gì khác hay sao? Nếu đã như vậy, anh ấy đến đây để làm gì?"

Elizabeth không còn hứng thú nói chuyện với bất cứ ai, nàng chỉ muốn được nói chuyện với Darcy. Thế nhưng nàng không có can đảm lên tiếng. Elizabeth chỉ có thể hỏi thăm em gái Georgiana của chàng, ngoài ra không nói được gì thêm.

Bà Bennet nhận xét: "Anh Bingley, anh rời khỏi đây cũng lâu lắm rồi."

Bingley trả lời rằng đúng vậy.

“Tôi cứ sợ rằng anh sẽ không bao giờ quay lại nữa. Người ta nói rằng anh có ý định rời khỏi Netherfield trong mùa lễ Thánh Michael, tuy nhiên tôi hy vọng không phải như thế. Đã có nhiều thay đổi trong vùng này kể từ ngày anh đi. Charlotte đã kết hôn và dọn đi. Một trong những cô con gái của tôi cũng đã lấy chồng. Tôi cho rằng anh đã nghe qua và đọc được trên báo. Tin đó đã được đăng trên tờ The Times và The Courier, tuy nhiên họ viết không đúng ý tôi lắm. Tin trên báo chỉ có mỗi “George Wickham kết hôn cùng Lydia Bennet” mà không nhắc đến cha cô dâu, nơi cư ngụ của cô dâu hoặc một điều gì khác.

Đó là do em trai của tôi soạn thảo. Tôi tự hỏi, sao nó có thể soạn ra một mẩu tin khó coi như vậy. Anh đã đọc qua chưa?”

Bingley trả lời rằng chàng có đọc và ngỏ lời chúc mừng. Elizabeth không dám đưa mắt lên nhìn, vậy nên không biết Darcy có thái độ ra sao.

Bà mẹ tiếp tục nói: “Gả chồng cho một cô con gái thật là điều đáng mừng. Nhưng anh Bingley biết không, tôi cũng rất buồn khi Lydia phải rời xa tôi. Hai đứa tụi nó đã chuyển tới Newcastle, dường như đó là một nơi rất xa ở miền Bắc. Tôi không biết tụi nó sẽ ở đó bao lâu. Quân đoàn của Wickham đóng ở đó, chắc anh cũng đã nghe tin Wickham đã rời khỏi quân đoàn cũ và gia nhập quân đoàn chính quy. Cảm ơn trời. Cũng may Wickham còn có vài người bạn giúp đỡ, dù không nhiều như nó xứng đáng phải có.”

Elizabeth biết mẹ mình nói câu nói này để ám chỉ Darcy nên cảm thấy vô cùng xấu hổ, đến nỗi nàng gần như không muốn ngồi lại thêm nữa. Tuy nhiên, nàng cố gắng đổi đề tài bằng cách hỏi Bingley xem chàng có dự định ở lại vùng này lâu không.

Bingley cho biết chàng sẽ ở lại một vài tuần.

Bà mẹ nói: “Anh Bingley, khi nào anh săn hết những con chim trong khu nhà mình, tôi xin mời anh đến trang viên của ông Bennet nhà tôi và muốn săn bao nhiêu chim cũng được. Chồng tôi sẽ rất vui và sẽ để dành cho anh những con chim tốt nhất.”

Elizabeth cảm thấy khổ sở vô cùng trước sự quan tâm không cần thiết của mẹ. Nàng thầm nghĩ, trong giây phút này, mọi người đang sống lại những khoảnh khắc của năm ngoái, và rồi mọi thứ sẽ kết thúc bằng đổ nát và tan vỡ. Những năm tháng hạnh phúc sau này cũng không thể bù đắp nổi những giây phút xấu hổ, đau đớn mà nàng và Jane phải chịu đựng. Elizabeth tự nhủ: “Điều duy nhất mình mong ước lúc này, đó là từ nay sẽ không bao giờ ở chung với bất kỳ ai trong số hai người thanh niên đó. Xã hội của họ không thể chấp nhận những chuyện tệ hại thế này. Đừng để cho mình gặp họ nữa.”

Thế nhưng, nỗi đau mà Elizabeth cho rằng bao năm sống trong hạnh phúc cũng không thể chữa lành đã nhanh chóng trở nên dịu nhẹ, khi nàng quan sát thấy sắc đẹp của chị đã khơi lại lòng ngưỡng mộ nơi người yêu cũ. Khi Bingley mới tới, chàng nói chuyện với Jane rất ít. Nhưng mỗi một phút trôi qua, sự chú ý của chàng dành cho Jane không ngừng tăng lên. Bingley nhận ra Jane vẫn luôn diễm lệ và dịu dàng như năm ngoái, mặc dù trầm lặng hơn. Về phần Jane, nàng lo âu, băn khoăn, muốn chứng minh cho Bingley thấy mình vẫn như xưa, tin rằng mình đã nói khá nhiều rồi. Thật ra, tâm trí của Jane đang đầy ắp những suy tư. Đôi khi, nàng không nhận ra mình đang im lặng.

Khi hai chàng trai đứng lên ra về, bà Bennet tỏ ra lịch sự và mời họ đến dùng bữa ở Longbourn trong vài ngày tới: “Anh Bingley, anh nợ chúng tôi một cuộc viếng thăm đấy. Khi anh quay về thủ đô mùa

đông năm ngoái, anh hứa là sẽ đến đây dùng bữa với gia đình chúng tôi ngay sau khi trở lại. Anh thấy đó, tôi vẫn chưa quên. Tôi rất thất vọng vì anh đã không giữ lời hứa."

Bingley lúng túng trước câu nói này. Chàng trả lời rằng mình không thể đến vì bận việc làm ăn. Sau đó chàng và Darcy rời đi.

Bà Bennet có ý định muốn mời họ quay lại dùng bữa tối trong ngày hôm đó. Tuy trong nhà luôn có sẵn những món ngon, nhưng bà cho rằng chỉ phục vụ hai món sẽ không tương xứng với chàng trai mà bà săn đón, cũng không thể lấp đầy dạ dày của một thanh niên có lợi tức mười ngàn bảng một năm.

CHƯƠNG 54

Ngay sau khi hai vị khách ra về, Elizabeth bước ra ngoài để lấy lại tinh thần, hay nói cách khác, để đắm chìm vào dòng suy nghĩ mà không bị ai quấy rầy. Thái độ của Darcy khiến nàng vừa kinh ngạc vừa đau lòng.

Nàng nghĩ: “Nếu anh ấy đến chỉ để giữ im lặng, trang nghiêm và lãnh đạm, thì đến để làm gì?”

Không một câu trả lời nào có thể khiến nàng vui vẻ trở lại.

“Anh ấy có thể đối xử hòa nhã, vui vẻ với cậu mợ mình khi ở thủ đô, tại sao lại không thể đối xử với mình như vậy ở đây? Nếu sợ mình thì tại sao anh ấy lại đến đây? Nếu quan tâm đến mình thì tại sao lại im lặng nhiều như vậy? Thật là trớ trêu. Tốt nhất đừng nên nghĩ về anh ấy nữa.”

Dòng suy nghĩ của Elizabeth bị gián đoạn bởi sự xuất hiện của Jane. Jane trông thật tươi tắn, chứng tỏ rằng nàng rất hài lòng về những vị khách tới thăm.

Jane cất lời: “Sau khi đối diện với Bingley, chị cảm thấy hoàn toàn nhẹ nhõm. Chị biết khả năng của mình. Chị sẽ không còn cảm thấy bối rối nếu gặp anh ấy lần nữa. Chị cũng mừng vì thứ Ba này anh ấy sẽ đến nhà ta dùng bữa. Như vậy, mọi người sẽ thấy rằng chị và anh ấy chỉ là hai người quen bình thường thôi.” Elizabeth phá lên cười. “Đúng vậy, rất bình thường. Chị Jane ơi, chị hãy cảnh giác nhé!”

“Elizabeth, em đừng nghĩ chị quá yếu đuối như vậy.”

“Em nghĩ chị đang ở trong tình trạng nguy hiểm vì đã khiến anh ta yêu chị như ngày nào.”

Tính tình vui vẻ và lịch sự của Bingley trong suốt nửa tiếng viếng thăm đã làm sống lại những kế hoạch của bà Bennet. Bà tính toán làm sao cho những cuộc thăm viếng sắp tới phải thật vui vẻ.

Sang ngày thứ Ba, một bữa tiệc lớn đã được tổ chức ở Longbourn. Hai người khách được mọi người mong chờ đã đến rất đúng giờ. Khi mọi người chuẩn bị vào phòng ăn, Elizabeth nôn nóng để ý xem Bingley có ngồi cạnh chị của nàng không - chỗ mà chàng vẫn thường ngồi trong những buổi tiệc trước kia. Người mẹ cẩn trọng của nàng cũng có suy nghĩ tương tự, nên bà đã không mời chàng ngồi cạnh mình. Khi bước vào, Bingley có chút ngập ngừng. Nhưng khi Jane tình cờ đưa mắt nhìn xung quanh và nở một nụ cười, Bingley nhanh chóng quyết định ngồi xuống bên cạnh nàng.

Elizabeth cảm thấy đắc thắng, đưa mắt nhìn Darcy. Chàng vẫn tỏ ra dửng dưng, quý phái. Nếu như nàng không bắt gặp ánh mắt rối bời mà Bingley dành cho Darcy, kèm theo một nụ cười gượng gạo, có lẽ nàng đã tin Darcy bật đèn xanh cho Bingley tìm kiếm hạnh phúc.

Trong suốt bữa ăn, dù thái độ quan tâm, ngưỡng mộ của Bingley đối với Jane đã dè dặt hơn xưa, nhưng nó cũng đủ để Elizabeth tin rằng hạnh phúc hoàn toàn nằm trong tầm tay hai người và tình yêu sẽ nhanh chóng đơm hoa kết trái. Nàng cảm thấy phấn khởi. Còn Darcy, lúc đó chàng ngồi cạnh bà Bennet, cách xa Elizabeth mãi tận đầu bên kia của chiếc bàn. Vị trí đó khiến cả Darcy và mẹ của nàng không được thoải mái, tự nhiên. Dù không ngồi gần, nhưng nàng nhận thấy họ rất ít khi mở lời với nhau, nếu có thì cũng rất khách

sáo và lạnh lùng. Sự khiếm nhã của mẹ càng khiến cho món nợ ân nghĩa với Darcy thêm nặng nề và giằng xé trái tim nàng. Bấy giờ, nàng tình nguyện đánh đổi tất cả mọi thứ để có thể nói với Darcy rằng những điều chàng làm luôn được ghi nhớ và biết ơn, bởi ít nhất một thành viên trong gia đình Bennet.

Elizabeth hy vọng tối nay nàng sẽ tìm được cơ hội để nói chuyện riêng với Darcy. Thế nhưng họ chỉ có thể nói với nhau những câu xã giao chào đón thông thường. Elizabeth cảm thấy lo âu, băn khoăn và bồn chồn. Trong khi chờ đợi những người đàn ông bước vào phòng giải trí, nàng cảm thấy thời gian trôi đi một cách chán ngắt và tẻ nhạt. Dường như tất cả niềm vui của buổi tối hôm đó đều phụ thuộc vào khoảnh khắc sắp tới... Elizabeth tự nhủ: “Nếu như Darcy không đến bên mình, mình sẽ từ bỏ mọi hy vọng về anh ấy.”

Và những quý ông xuất hiện. Trong khi Darcy chuẩn bị đáp lại hy vọng của Elizabeth thì than ôi, những quý cô khác đã vây quanh chiếc bàn mà Jane đang pha trà và Elizabeth rót cà phê. Họ đứng sát nhau đến nỗi không còn một chỗ trống để Elizabeth đặt thêm một cái ghế bên cạnh mình. Đã vậy, khi hai chàng trai tiến đến, một cô còn cố tình kéo chiếc ghế của mình gần vào Elizabeth, nói thì thầm: “Tôi quyết tâm rồi. Những người đàn ông không thể tách tụi mình ra. Chúng mình chẳng cần ai trong số họ, phải không?”

Darcy di chuyển về một góc của căn phòng. Elizabeth đưa mắt nhìn theo, cảm thấy ghen tị với những người được chàng bắt chuyện, không còn kiên nhẫn để phục vụ cà phê cho mọi người.

Thế rồi, nàng nổi cáu với chính mình vì đã tỏ ra trẻ con và xuẩn ngốc như vậy.

“Anh ấy là người đàn ông từng bị mình từ chối, vì cớ gì mình lại ngốc nghếch hy vọng anh ấy sẽ ngỏ lời cầu hôn lần thứ hai? Trong đám đàn ông, thử hỏi, có ai muốn mang tiếng là yếu hèn khi hạ mình cầu hôn lần thứ hai với người con gái không chấp nhận mình? Chẳng có hành động nào khủng khiếp và sai lầm hơn thế.”

Tuy nhiên, sau đó Elizabeth cảm thấy tích cực hơn khi Darcy đem tách đến lấy cà phê. Nhân cơ hội này nàng lên tiếng: “Em gái của anh vẫn ở Pemberley chứ?”

“Đúng vậy, nó sẽ ở đó cho tới Giáng sinh.”

“Chỉ mình cô ấy thôi à? Các bạn của cô ấy đã rời đi rồi sao?”

“Bà Annesley ở đó với nó. Những người khác đã đi Scarborough được ba tuần nay.”

Elizabeth không thể nghĩ ra điều gì khác để nói thêm. Nếu Darcy thật sự muốn nói chuyện với nàng, chàng đã có không ít cơ hội để làm. Nhưng Darcy chỉ im lặng, đứng cạnh Elizabeth trong nhiều phút. Khi một cô gái đến thì thầm vào tai Elizabeth điều gì đó, chàng bỏ đi.

Khi những tách trà được bưng đi và bàn đánh bài được dọn ra, những người phụ nữ đều đứng dậy. Lúc đó, Elizabeth hy vọng Darcy sẽ đến gặp nàng. Thế rồi, ước muốn của nàng hoàn toàn tan vỡ khi thấy Darcy trở thành nạn nhân của mẹ mình: Bà đang tìm người chơi bài. Elizabeth chẳng còn dám mong đợi điều gì nữa. Nàng và Darcy trải qua phần còn lại của buổi tối bên những chiếc bàn riêng, cách xa nhau. Nàng chỉ còn biết nguyện ước rằng Darcy sẽ thường xuyên nhìn về phía mình, để nàng và chàng đều lơ đãng, bối rối, vụng về.

Bà Bennet muốn giữ hai quý ông ở lại dùng bữa nhẹ, nhưng không may xe ngựa của họ được gọi đến trước khi bà mời. Bởi vậy bà không thể giữ chân họ lại. Sau khi mọi người đã ra về, bà nói với các con: “Thế nào các con, hôm nay vui chứ? Mẹ dám khẳng định mọi thứ diễn ra như ý. Bữa tối được bày biện đẹp mắt, đúng như mẹ yêu cầu. Thịt nai nướng vừa chín tới và ai cũng khen rằng họ chưa bao giờ thấy cặp đùi nào mập và nhiều thịt như vậy. Món canh nhà mình ngon hơn nhà Lucas tuần vừa rồi gấp năm mươi lần. Ngay cả Darcy cũng phải thừa nhận rằng món gà gô được nấu rất ngon; mẹ đoán anh ta có hai hoặc ba đầu bếp người Pháp tại nhà. Jane thương yêu của mẹ, mẹ chưa bao giờ thấy con đẹp như hôm nay. Chính bà Long cũng phải thừa nhận như vậy khi mẹ hỏi bà ta. Các con biết bà ta nói gì nữa không? “Bà Bennet, cô con gái bà rồi sẽ về sống ở Netherfield.” Chính miệng bà ta nói như vậy. Mẹ nghĩ rằng bà Long là người tốt nhất trên đời; những cô cháu gái của bà ta cũng khá ngoan ngoãn, tuy không đẹp lắm. Mẹ thích họ quá chừng.”

Bà Bennet vô cùng phấn khởi. Bà đã thấy thái độ của Bingley đối với Jane và tin rằng sớm muộn nàng sẽ có được chàng. Với tâm trạng vui mừng khôn xiết, những hy vọng tươi sáng vào món hời mà gia đình mình sắp giành được đã vượt xa lý trí và khả năng suy nghĩ của bà Bennet. Bà tỏ ra thất vọng vì Bingley sẽ không quay lại ngay ngày hôm sau để... ngỏ lời cầu hôn.

“Ngày hôm nay thật vui...” Jane nói với Elizabeth sau bữa tiệc. “Những vị khách được lựa chọn kĩ càng, mọi người hòa hợp với nhau. Mong là những buổi gặp gỡ như vậy sẽ còn tiếp diễn.”

Elizabeth mỉm cười. Jane nói tiếp: “Lizzy, em không được cười như vậy. Em không nên nghi ngờ chị; điều đó sẽ khiến chị xấu hổ.

Bây giờ chị đã biết cách đối xử và nói chuyện với anh ấy như một người thanh niên đáng yêu và tế nhị. Chỉ vậy thôi, không đi xa hơn. Chị rất hài lòng với cách cư xử hiện giờ của anh ấy, vì anh ấy thể hiện rằng mình không muốn theo đuổi chị. Chỉ là do lời nói của Bingley ngọt ngào hơn xưa, phong thái cũng dịu êm hơn xưa mà thôi."

"Chị thật ác, chị không cho em cười nhưng lúc nào cũng chọc cho em cười."

"Công nhận là những điều chị nói rất khó tin, trong một số trường hợp!"

"Có những trường hợp còn không thể tin nổi ấy chứ."

"Tại sao em muốn thuyết phục chị rằng cảm xúc trong lòng chị khác xa những gì chị thừa nhận?"

"Câu hỏi này em cũng không biết phải trả lời như thế nào. Chúng ta đều thích dạy bảo người khác, ngay cả khi ta toàn dạy những điều chẳng đáng để học. Thứ lỗi cho em, nếu như chị vẫn khăng khăng hờ hững với anh ấy, vậy thì đừng tâm sự với em nữa."

CHƯƠNG 55

Ít ngày sau, Bingley lại đến. Chàng đến một mình. Darcy vừa mới tạm biệt Bingley sáng hôm đó để đi London; chàng sẽ quay trở lại trong mười ngày. Bingley ngồi chơi khoảng hơn một giờ với tâm trạng hào hứng, vui vẻ. Bà Bennet mời chàng ở lại dùng bữa tối với gia đình. Với vẻ ngại ngùng, chàng thú nhận đã có hẹn ở nơi khác.

Bà nói: “Lần sau anh tới, hy vọng chúng tôi sẽ may mắn hơn.”

Chàng khẳng định sự sẵn lòng của mình; và nếu bà Bennet để chàng đi lần này, chàng sẽ chớp lấy cơ hội để sắp xếp một cuộc hẹn khác...

“Ngày mai anh có thể đến được không?”

Vì không bận việc gì ngày mai nên Bingley sốt sắng nhận lời.

Ngày hôm sau, Bingley đến rất sớm như đã hứa. Khi chàng đến, các quý cô còn chưa kịp ăn diện đàng hoàng. Bà Bennet chạy vào phòng các con. Trong bộ trang phục mặc ở nhà, mái tóc mới chải được một nửa, bà hớt hải nói: “Này Jane, mau lên, mau xuống dưới nhà. Anh ấy đến rồi, Bingley đến rồi. Nhanh lên, nhanh lên. Bà Sarah đâu, tới đây giúp cô Jane thay áo ngay. Không cần phải để ý tới tóc của cô Lizzy.”

Jane nói: “Chúng con sẽ xuống ngay bây giờ. Kitty chắc xong rồi vì nó đã lên lầu từ nửa giờ trước.”

“Kitty? Liên quan gì tới nó? Đến đây nhanh lên, nhanh lên. Khăn quàng của con đâu, con gái yêu?”

Khi bà mẹ đi khỏi, Jane vẫn không dám xuống nhà một mình nếu không có một cô em gái đi cùng.

Đến buổi tối, những nỗ lực nhằm tạo điều kiện cho Jane và Bingley ở riêng với nhau vẫn còn tiếp tục. Sau khi dùng trà xong, như thường lệ, ông Bennet giấu mình trong thư phòng và Mary lên lầu chơi đàn. Hai trong số năm "chướng ngại vật" coi như được gỡ bỏ. Bà Bennet nháy mắt với Elizabeth và Kitty hồi lâu, nhưng hai nàng không hiểu. Elizabeth không để ý chút nào. Cuối cùng, Kitty bắt đầu nhận ra và đặt một câu hỏi ngây thơ: "Chuyện gì vậy mẹ? Tại sao mẹ cứ nháy mắt với con? Con phải làm gì ạ?"

"Không có gì, con gái, không có gì. Mẹ đâu có nháy mắt với con."

Nói rồi, bà Bennet cố gắng ngồi yên thêm năm phút. Không muốn lãng phí thời gian quý giá, bà đột nhiên đứng dậy và nói với Kitty: "Lại đây con yêu, mẹ muốn nói chuyện với con."

Như thế, bà dẫn Kitty ra khỏi phòng.

Jane ngay lập tức đưa mắt nhìn Elizabeth, bày tỏ sự khổ tâm trước mưu đồ này của mẹ. Ánh mắt nàng như đang nài nỉ Elizabeth đừng đồng lõa với mẹ. Sau vài phút, bà Bennet hé mở cánh cửa và gọi: "Lizzy, con gái yêu, mẹ muốn nói chuyện với con."

Elizabeth đành phải lui ra ngoài.

Khi Lizzy bước ra hành lang, bà mẹ nói: "Chúng ta nên để hai đứa nó một mình. Kitty và mẹ sẽ đi lên lầu, vào trong phòng của mẹ."

Elizabeth không phản bác lại. Nàng đứng yên lặng ngoài hành lang. Khi mẹ và Kitty đi khuất, nàng quay về phòng giải trí.

Cho tới lúc này, sự sắp đặt của bà Bennet vẫn chưa gặt hái thành quả. Bingley vẫn tỏ ra vô cùng duyên dáng và dịu dàng, nhưng không hề công khai tình cảm. Tính tình vui vẻ, dễ chịu của chàng đem tới nét hứng khởi cho buổi tối hôm đó. Về phần mình, chàng cố gắng chịu đựng những cử chỉ sỗ sàng và lắng nghe những lời nhận xét vô nghĩa của bà Bennet một cách kiên nhẫn và không thay đổi nét mặt. Điều này có ý nghĩa lớn lao đối với con gái của bà.

Trước khi về, Bingley vui vẻ nhận lời dùng bữa nhẹ. Kế tiếp, một cuộc hẹn được ấn định giữa chàng và bà Bennet, rằng ngày mai chàng sẽ đến và đi săn cùng ông Bennet.

Từ thời điểm đó, Jane không còn nhắc tới sự thờ ơ của mình nữa. Nàng cũng không tâm sự với Elizabeth bất cứ điều gì về Bingley nữa. Elizabeth cảm thấy rất vui và tin rằng mọi chuyện sẽ sớm được định đoạt. Chỉ có ngày trở lại của Darcy là chưa rõ khi nào. Nàng cũng hiểu rằng chính Darcy đã góp phần thúc đẩy tình yêu này nảy nở.

Hôm sau, Bingley đến rất đúng hẹn. Chàng và ông Bennet đi săn cùng nhau cả buổi sáng như đã dự tính. Đối với Bingley, ông Bennet là người dễ thương hơn chàng tưởng. Đối với ông Bennet, Bingley không có điểm gì táo tợn, tự cao tự đại, khiến ông phải bực bội hay chán ghét đến mức không muốn nói chuyện. Ông Bennet đã nói chuyện nhiều hơn và thái độ cũng bớt kỳ cục hơn ngày thường. Sau khi đi săn, hai người dùng bữa cùng nhau. Đến tối, bà Bennet tiếp tục kế hoạch tách mọi người khỏi Bingley và Jane. Sau khi uống xong một ly trà, Elizabeth viết thư trong phòng ăn sáng. Nàng không muốn đi ngược lại ý muốn của mẹ. Những người khác thì ngồi xuống chơi bài.

Viết xong thư, Elizabeth quay lại phòng giải trí. Nàng ngạc nhiên và tin rằng mẹ mình quả là người mưu trí. Lúc vừa mở cửa, nàng nhận ra Jane và Bingley đang đứng cạnh nhau gần lò sưởi, nói chuyện thân mật. Nếu hình ảnh đó chưa đủ để nàng nảy sinh nghi ngờ, thì khuôn mặt của hai người khi vội vã quay đi và lùi xa nhau đã nói lên tất cả. Cả Bingley và Jane đều tỏ ra ngại ngùng và không thốt nên lời; Elizabeth thậm chí còn bối rối hơn thế. Trong hoàn cảnh đó, nàng muốn rời đi ngay, nhưng lúc đó Bingley vội đứng lên, thì thầm vào tai Jane điều gì đó, rồi bước ra khỏi phòng.

Jane không thể giấu nổi điều gì với Elizabeth. Xúc động mạnh mẽ, nàng ôm em và xác nhận rằng Bingley đã ngỏ lời cầu hôn mình. Jane nói thêm: “Thật là khó tin. Chị không xứng đáng. Ôi, chị muốn mọi người đều được hạnh phúc như vậy.”

Elizabeth chúc mừng chị một cách chân thành, nồng nhiệt và vui mừng. Những lời chúc này tạo ra thêm một nguồn hạnh phúc nữa cho Jane. Nàng không có thời gian ở lại với em gái để kể hết những chi tiết còn lại. Nàng thốt lên: “Chị phải đi tìm mẹ ngay. Chị không thể đùa giỡn với ước ao, lo lắng, thương yêu của mẹ. Chị cũng không muốn mẹ biết tin này từ miệng người khác. Bingley đi gặp cha rồi. Elizabeth ơi, làm sao hình dung được niềm vui của mọi người khi chị báo tin mừng này đến gia đình mình? Làm sao chị có thể chịu được niềm hạnh phúc này?”

Jane vội vã đi tìm mẹ. Trước đó, bà Bennet đã chủ động kết thúc cuộc chơi bài và ngồi với Kitty ở trên lầu.

Ngồi một mình, Elizabeth mỉm cười hài lòng vì cuộc tình của Jane đã kết thúc có hậu. Những tháng ngày khắc khoải, phiền muộn đã ở lại phía sau.

Bingley quay trở lại sau khi đã nói ngắn gọn với ông Bennet chủ định của chàng. Bingley vừa mở cửa vừa hỏi: “Chị của cô đâu rồi?”

“Đang ở với mẹ trên lầu. Chắc chị ấy sẽ xuống ngay thôi.”

Bingley đóng cửa và tới bên Elizabeth để mong nhận được lời chúc phúc của nàng. Elizabeth chân thành bày tỏ sự vui mừng của mình và họ đã bắt tay nhau một cách thân ái. Trong khi chờ Jane bước xuống, Bingley thao thao về niềm hạnh phúc của mình và sự hoàn mỹ của Jane. Dẫu biết người đang yêu thường hưng phấn như vậy, Elizabeth hoàn toàn tin tưởng vào sự bền vững trong hạnh phúc hôn nhân của hai người, bởi vì họ có óc suy xét tuyệt vời, Jane thì có tính cách hoàn hảo, còn Bingley có rất nhiều sở thích và cảm xúc đồng điệu với Jane.

Đây là một buổi tối mà mọi người vui mừng theo những cách khác nhau. Sự hài lòng khiến khuôn mặt của Jane trở nên sống động, rạng rỡ; trông nàng đẹp hơn bao giờ hết. Kitty nói cười thật hồn nhiên, mong sao nhanh chóng đến lượt mình. Bà Bennet chọn ra những câu từ mạnh mẽ nhất, nồng nhiệt nhất để diễn tả hết sự ưng thuận và sung sướng của mình, ngay cả khi bà lặp lại chủ đề này với Bingley suốt nửa giờ đồng hồ. Khi ông Bennet tham gia vào bữa ăn nhẹ cùng mọi người, giọng nói và cử chỉ của ông chứng tỏ ông rất mãn nguyện.

Tuy vậy, ông Bennet không hé môi nói nửa lời, cho tới khi Bingley ra về. Ông quay sang con gái nói: “Jane, cha chúc mừng con. Con sẽ là một cô gái hạnh phúc.”

Jane lập tức đến bên cha, hôn và cảm ơn lòng tốt của ông. Ông Bennet trả lời: “Con là đứa con gái ngoan. Cha rất vui mừng khi thấy hành trình tìm kiếm hạnh phúc của con được chu toàn. Cha không

nghi ngờ gì cả, hai con sẽ sống với nhau hòa thuận. Tâm tính của hai đứa rất giống nhau. Các con biết chiều ý nhau, vậy nên không có chuyện gì là không giải quyết được. Nhưng nếu quá dễ dãi, hai con sẽ bị người hầu lừa dối; nếu quá hào hiệp, hai con sẽ tiêu xài quá mức lợi tức của gia đình."

"Con hy vọng mình sẽ không như vậy. Đối với con, thiếu suy nghĩ và thiếu tính toán trong chuyện tiền bạc là điều không thể tha thứ."

Bà Bennet thốt lên: "Tiêu xài vượt quá thu nhập ư? Ông ơi, ông đang nói gì vậy? Bingley kiếm bốn, năm ngàn bảng một năm, có thể nhiều hơn vậy nữa."

Sau đó bà quay sang con gái. "Ôi, Jane thân yêu của mẹ, mẹ thật vui mừng. Mẹ sẽ thức trắng đêm và không thể chợp mắt. Mẹ biết mà. Chuyện này rồi sẽ xảy ra. Mẹ luôn tin rằng con đẹp như vậy sẽ không uổng phí. Mẹ nhớ, khi Bingley lần đầu tiên đến Hertfordshire năm ngoái, mẹ đã nghĩ đến viễn cảnh hai đứa sánh đôi bên nhau. Ôi! Bingley là thanh niên đẹp trai nhất mà mẹ đã từng gặp."

Wickham và Lydia, tất cả đều bị rơi vào quên lãng. Jane không cần phải ganh đua, nàng vẫn là đứa con yêu quý nhất của bà. Lúc này, bà không còn quan tâm đến bất cứ đứa con gái nào khác. Những cô em của Jane bắt đầu để ý tới nàng hơn, vì sau này họ có thể nhờ cậy nàng. Mary xin được dùng thư viện ở Netherfield; Kitty thì năn nỉ để được tổ chức vài buổi khiêu vũ ở đó mỗi mùa đông.

Sau khi cầu hôn, Bingley đến thăm Longbourn hằng ngày. Chàng thường có mặt trước bữa sáng và luôn ở lại cho tới bữa tối, trừ khi

vài người hàng xóm dễ mến mời chàng dùng bữa. Chàng nghĩ mình không thể từ chối họ.

Elizabeth giờ đây rất ít khi được nói chuyện với chị. Khi Bingley ở đó, Jane không còn quan tâm đến ai khác. Tuy vậy, nàng vẫn vui lòng tâm sự với cả hai người khi họ không ở bên nhau. Thỉnh thoảng, khi vắng mặt Jane, Bingley đối thoại thân mật, cởi mở với nàng. Khi Bingley ra về, Jane tìm thấy niềm vui trong việc tâm sự với em.

Một buổi tối, Jane nói: “Anh ấy khiến chị rất vui khi nói rằng mình không hề biết chị đến thủ đô vào mùa xuân vừa qua. Sao lại có thể như vậy được chứ?”

“Em đã nghi ngờ điều này rồi. Nhưng anh ấy giải thích ra sao?”

“Chắc chắn là do chị em gái của anh ấy làm. Họ không muốn anh ấy qua lại với chị; họ muốn anh ấy kết hôn với một cô gái khác, đem tới nhiều lợi ích hơn. Nhưng thôi, chị không muốn tìm hiểu chuyện đó nữa bởi giờ đây Bingley đã có sự lựa chọn của riêng mình. Khi họ thấy Bingley sống hạnh phúc bên chị, họ sẽ an lòng và bọn chị sẽ quan hệ tốt trở lại, tuy rằng sẽ không được như xưa.”

“Đó là lời tha thứ dõng dạc mà em chưa từng được nghe chị thốt ra. Chị là một cô gái tốt. Em sẽ rất buồn nếu phải chứng kiến chị bị lừa thêm lần nữa bởi thứ tình cảm giả tạo của Caroline.”

“Lizzy, em có thể tin được không, khi Bingley lên thủ đô vào tháng Mười một năm ngoái, lúc đó anh ấy thật sự yêu chị. Chỉ vì Bingley tin rằng chị không có tình cảm với mình nên đã không trở về đây nữa.”

“Đó chắc chắn là một sai lầm nho nhỏ khi làm như vậy. Có lẽ do anh ấy quá khiêm nhường và thiếu tự tin chăng?”

Câu nói vừa rồi khiến Jane ngợi ca sự khiêm nhường của chàng và khẳng định rằng chính bản thân chàng cũng không nhận ra những phẩm chất tốt đẹp của mình.

Elizabeth vui mừng khi Bingley không tiết lộ với Jane sự can thiệp của Darcy trong chuyện này. Ngay cả khi Jane là cô gái rộng lượng và vị tha nhất trên đời, nàng chắc chắn sẽ hình thành định kiến đối với Darcy nếu như biết được sự thật.

“Chị là người may mắn nhất trên đời này. Ôi, Lizzy, tại sao chị lại là người duy nhất trong gia đình được hưởng điều may mắn này? Ước gì chị có thể thấy em được hạnh phúc như chị.

Ước gì có một người đàn ông khác giống như vậy dành cho em.”

“Dù chị có cho em bốn mươi thanh niên như vậy, em cũng không bao giờ hạnh phúc như chị. Em chỉ có thể hạnh phúc như chị khi em có được tính cách và lòng tốt của chị. Thôi thôi, hãy để em tính toán cho chính mình. Nếu như may mắn, có lẽ em sẽ gặp một anh Collins khác trong đời.”

Những chuyện tình cảm trong căn nhà ở Longbourn không thể giữ bí mật được lâu. Bà Bennet thì thầm với bà Philips. Rồi bà Philips mạnh dạn, dù không được phép, kể cho tất cả những người hàng xóm khác ở Meryton.

Gia đình Bennet chẳng mấy chốc được xem là gia đình may mắn nhất trên đời. Mới vài tuần trước, khi Lydia bỏ nhà theo Wickham, họ bị coi là gia đình bất hạnh nhất.

CHƯƠNG 56

Một buổi sáng nọ, khoảng một tuần lễ sau cuộc đính hôn chính thức của Bingley và Jane, khi chàng và những quý cô nhà Bennet đang ngồi trong phòng ăn, đột nhiên có tiếng xe ngựa. Họ nhìn qua cửa sổ, trông thấy một cỗ xe tứ mã chạy vào khuôn viên. Lúc này còn quá sớm để khách đến thăm. Hơn nữa, những con ngựa đã được đổi ở trạm dừng nghỉ; y phục của người đánh xe và trang bị của xe đều rất lạ lẫm, chứng tỏ đây không phải người trong vùng. Bingley ra hiệu cho Jane cùng chàng đi ra vườn để tránh gặp người lạ. Ba người còn lại tiếp tục phỏng đoán xem đó là ai. Cánh cửa mở ra và vị khách bước vào. Người đó chính là phu nhân Catherine De Bourgh.

Tất cả mọi người đều sẵn sàng để được ngạc nhiên, nhưng mức độ ngạc nhiên của họ thì vượt xa mong đợi. Elizabeth quen biết phu nhân từ trước, nhưng sự ngỡ ngàng của nàng còn lớn hơn cả bà Bennet và Kitty - những người hoàn toàn xa lạ đối với người phụ nữ thượng đẳng.

Phu nhân Catherine bước vào phòng với vẻ khiếm nhã hơn bình thường. Bà chỉ nghiêng đầu chào, không trả lời bất cứ câu nói nào của Elizabeth. Sau đó bà ngồi xuống và không nói một lời. Dù phu nhân không đòi hỏi, nhưng Elizabeth vẫn giới thiệu tên của phu nhân cho mẹ biết khi bà bước vào nhà.

Bà Bennet tỏ ra sửng sốt, nhưng cũng thấy hãnh diện vì sự xuất hiện của vị khách có địa vị cao quý này. Bà chào đón phu nhân một

cách cực kỳ lịch sự. Sau khi im lặng một lúc, phu nhân Catherine nói với Elizabeth bằng giọng khô khốc: “Cô Bennet, tôi hy vọng cô vẫn khỏe. Tôi đoán người này là mẹ cô.”

Elizabeth trả lời một cách ngắn gọn và chính xác trọng tâm câu hỏi.

“Và tôi đoán đây là em gái cô.”

Bà Bennet trả lời, lòng đầy vui sướng vì được nói chuyện với phu nhân Catherine: “Vâng, thưa phu nhân, hiện giờ nó là đứa nhỏ nhất trong nhà. Đứa con út của tôi vừa mới kết hôn và đứa đầu lòng thì đang đi bộ quanh đây với một chàng trai mà chẳng bao lâu nữa sẽ là thành viên của gia đình này.”

“Bà có một khu vườn rất nhỏ.” Phu nhân Catherine nói tiếp sau một hồi im lặng.

“Thưa phu nhân, nếu so sánh với Rosings thì nó thật không là gì, nhưng tôi cam đoan với phu nhân nó lớn hơn vườn của ngài William Lucas.”

“Căn phòng này rất bất tiện trong những buổi tối mùa hè. Cửa sổ đều quay về hướng tây.”

Bà Bennet cho phu nhân biết họ không bao giờ ngồi ở đó sau khi ăn tối. Bà nói thêm: “Xin cho tôi mạn phép hỏi phu nhân, lúc phu nhân rời khỏi nhà, anh chị Collins có mạnh khỏe không?”

“Có, rất khỏe. Tôi mới gặp họ tối hôm kia.”

Elizabeth tưởng rằng phu nhân Catherine sẽ chuyển cho nàng một lá thư từ Charlotte. Có lẽ đó là mục đích duy nhất mà bà ghé thăm. Nhưng chờ hoài vẫn không thấy thư, Elizabeth trở nên bối rối, khó hiểu.

Bà Bennet lịch sự mời phu nhân dùng nước giải khát nhưng phu nhân cương quyết không muốn uống. Bà tỏ ra bất lịch sự khi từ chối ăn bất cứ món gì được mời. Bà đứng lên nói với Elizabeth: “Cô Bennet, hình như có một loài hoa dại rất đẹp ở bên phía hông vườn nhà cô. Tôi rất muốn đi dạo và ngắm chúng, nếu như cô đi chung với tôi.”

Bà mẹ thốt lên: “Đi đi con gái, hãy dẫn phu nhân đi thăm xung quanh đi. Mẹ nghĩ phu nhân sẽ hài lòng với nơi hiu quạnh này.”

Elizabeth nghe lời mẹ, chạy vào phòng lấy ô mang theo và đưa người khách quý xuống cầu thang. Khi đi qua hành lang, phu nhân Catherine mở cửa phòng ăn và phòng giải trí. Sau một hồi quan sát, bà nhận xét rằng những căn phòng trông cũng khá tươm tất và tiếp tục bước đi.

Xe ngựa của phu nhân Catherine vẫn đợi ở trước cửa; Elizabeth trông thấy người hầu của phu nhân ngồi ở trong xe. Hai người đi bộ trong im lặng trên con đường trải sỏi dẫn tới vườn cây. Elizabeth quyết định sẽ không mở lời với người phụ nữ đang tỏ ra kênh kiệu và khó chịu hơn bao giờ hết.

“Sao mình lại có thể nghĩ rằng bà ta giống như cháu trai của bà ta được?” Elizabeth nghĩ thầm khi nàng nhìn thẳng vào mắt phu nhân Catherine.

Ngay sau khi hai người bước vào vườn cây, phu nhân Catherine bắt đầu ngay. “Cô Bennet, cô không nên lúng túng tìm hiểu lý do tại sao tôi tới đây. Trái tim và nhận thức của cô phải biết điều đó.”

Elizabeth lộ rõ vẻ ngạc nhiên thực sự. “Thưa phu nhân, phu nhân đã lầm rồi. Tôi thật sự không biết điều gì đã khiến tôi được hân hạnh gặp phu nhân ở đây.”

Phu nhân Catherine trả lời, giọng giận dữ: “Cô Bennet, cô nên biết rằng tôi không phải đối tượng để coi thường hay chế giễu. Tuy nhiên, cô không muốn nói thẳng cũng được, tôi sẽ không hành xử giống như cô. Tôi luôn được khen ngợi vì sự thẳng thắn và chân thành. Nhất là trong tình huống nghiêm túc hiện giờ, tôi sẽ không từ bỏ những phẩm chất đó. Có một tin tức rất đáng lo ngại được gửi đến tôi cách đây hai ngày. Người ta nói với tôi rằng, không chỉ có người chị của cô được kết hôn một cách lãi lời, mà còn cả cô nữa, cô Bennet ạ, rất có khả năng cô sẽ trở thành vợ của Darcy - cháu trai tôi, cháu ruột của tôi. Tôi biết đây chỉ là lời đồn ghê tởm và tôi sẽ không làm tổn thương cháu tôi bằng cách tin vào lời đồn này. Do đó, tôi phải tức tốc đến đây để cho cô hiểu ý của tôi.”

Khuôn mặt Elizabeth biến sắc, vừa ngạc nhiên vừa khinh bỉ. “Nếu phu nhân đã cho rằng chuyện đó không phải sự thật, tôi tự hỏi phu nhân nhọc công đến tận đây để làm gì?”

“Để tìm kiếm lời xác nhận chính thức, đập tan mọi ồn ào đó.”

Elizabeth lạnh lùng nói: “Hóa ra phu nhân đến Longbourn gặp tôi và gia đình tôi để chứng thực chuyện đó là thật hay giả, trong lúc tin đồn vẫn đang truyền đi khắp nơi.”

“Như vậy, cô giả vờ như không biết gì cả? Hay nó đã được chính cô và gia đình cô khéo léo lan truyền đi? Chẳng lẽ cô không biết tin này đang được rêu rao ở khắp nơi sao?”

“Tôi chưa bao giờ nghe nói tới chuyện này.”

“Cô có thể tuyên bố rằng chuyện đó hoàn toàn không có cơ sở không?”

“Tôi không dám so bì với sự thẳng thắn của phu nhân. Phu nhân có thể tùy ý đặt câu hỏi, còn tôi có thể tùy ý không trả lời.”

“Tôi không thể chịu nổi. Cô Bennet, tôi nhất định muốn biết, có hay không việc cháu trai của tôi đã ngỏ lời cầu hôn với cô?”

“Phu nhân vừa nói rằng chuyện đó không thể xảy ra đấy thôi?”

“Đúng vậy, nếu nó giữ vững lý trí. Cô đã quyến rũ nó. Trong một phút mê đắm, cô khiến nó quên đi nhiệm vụ với chính bản thân và gia đình. Cô đã dụ dỗ nó.”

“Nếu tôi thật sự làm như vậy, tôi sẽ là người cuối cùng đứng ra tự thú chuyện đó.”

“Cô Bennet, cô biết tôi là ai không? Tôi chưa từng tiếp xúc với ai dám ăn nói xấc xược như cô. Tôi là người thân cận nhất của Darcy và tôi có quyền biết tất cả những chuyện liên quan tới nó.”

“Nhưng phu nhân không có thẩm quyền để biết chuyện của tôi hoặc ép buộc tôi tiết lộ như vậy.”

“Tôi muốn cô hiểu rằng cuộc hôn nhân giữa cô và nó, như cô luôn khát khao, sẽ không bao giờ xảy ra. Không bao giờ. Darcy phải đính hôn với con gái của tôi. Cô còn gì để nói nữa không?”

“Nếu phu nhân tin rằng anh ấy sẽ kết hôn với con gái của phu nhân, vậy thì phu nhân không có lý do gì để sợ rằng anh ấy sẽ cầu hôn tôi.”

Phu nhân Catherine ngập ngừng một lúc, sau đó trả lời: “Cuộc hôn nhân giữa hai đứa nó rất đặc biệt. Khi hai đứa còn trong nôi, mẹ của Darcy và tôi đã có ước nguyện cho chúng kết hôn khi lớn lên. Giờ là lúc ước nguyện khi xưa của hai chị em trở thành hiện thực. Thế nhưng, chuyện đó bị ngăn cản bởi một cô gái sinh ra trong gia đình thấp hèn, không tiền bạc, không địa vị, không có liên hệ nào với gia đình tôi! Cô Bennet, cô không tôn trọng ước mơ của những người thân của Darcy sao? Cô không tôn trọng cuộc đính hôn thầm

kín giữa nó và tiểu thư Anne sao? Cô đã quên đi mọi khái niệm về lễ nghi và đạo đức sao? Chẳng lẽ chưa bao giờ cô nghe nói, từ những phút đầu tiên, định mệnh của Darcy đã được gắn chặt với em họ của nó sao?"

"Có, trước đây tôi có nghe nói. Nhưng điều đó liên quan gì tới tôi? Phu nhân và mẹ của Darcy đã cố gắng hết sức để lo toan cho cuộc hôn nhân này, nhưng nó thành công hay không còn phụ thuộc vào những người khác. Nếu như Darcy không nghe lời và không muốn kết hôn với em họ của mình, bởi anh ấy không có cảm giác rung động và không thấy phù hợp, tại sao anh ấy không thể có một lựa chọn khác cho mình? Nếu như tôi là người được chọn, tại sao tôi phải từ chối?"

"Bởi vì danh dự, lẽ phải và sự suy xét thấu đáo, nói đúng hơn là lợi ích của chính bản thân cô, không cho phép cô đến với Darcy. Đúng vậy, cô Bennet, đừng mong gia đình và người thân của cháu tôi chú ý tới cô nếu như cô cố tình ương ngạnh, chống lại ý nguyện của mọi người. Cô sẽ bị những người thân của nó chỉ trích, khinh bỉ và coi thường. Mối quan hệ này sẽ bị coi là sai trái, ô nhục. Tên của cô sẽ không bao giờ được chúng tôi nhắc tới."

"Như thế thì bất hạnh quá. Thế nhưng, người nào làm vợ của Darcy sẽ được bù đắp xứng đáng và tìm thấy những nguồn vui khác. Xét cho cùng, cô ấy sẽ không phải hối tiếc điều gì."

"Thật ngoan cố và bướng bỉnh. Cô là đứa con gái cứng đầu. Tôi xấu hổ thay cho cô. Đây là cách mà cô trả ơn cho sự chiếu cố, quan tâm của tôi mùa xuân vừa qua? Cô không có gì để trả ơn tôi sao? Bây giờ hãy ngồi xuống. Cô Bennet, cô phải hiểu rằng tôi đến đây với ý chí cương quyết thực hiện bằng được mục đích của mình. Tôi

không có thói quen nhượng bộ, cũng không quen với cảm giác thất vọng."

"Điều này khiến cho tình cảnh hiện giờ của phu nhân xứng đáng nhận được sự đồng cảm, nhưng nó không ảnh hưởng gì tới tôi cả."

"Tôi không muốn bị ngắt lời. Im lặng mà lắng nghe tôi nói. Con gái và cháu trai tôi sinh ra đã là của nhau. Họ có cùng nguồn gốc xuất thân. Về phía mẹ, họ cùng thuộc dòng dõi vua chúa, quý tộc. Về phía cha, họ đều là những gia đình được kính trọng, danh giá lâu đời, mặc dù không có tước vị. Tài sản của hai bên đều dồi dào. Họ đã được sắp xếp để lấy nhau, dưới sự đồng ý của tất cả thành viên trong gia đình. Như vậy, điều gì có thể chia rẽ họ? Mơ tưởng hão huyền của một cô gái không tiền bạc, không quan hệ, không địa vị thật không thể chấp nhận nổi. Chắc chắn không thể. Nếu cô thông minh, muốn nghĩ tốt cho bản thân, tốt nhất đừng nên nghĩ tới chuyện tung cánh bay ra khỏi nơi cô được nuôi dạy."

"Về việc kết hôn với cháu trai của phu nhân, tôi cho rằng tôi không cần vượt ra khỏi phạm vi xã hội của mình. Darcy là một quý tộc, tôi cũng là con gái của một người quý tộc, như vậy coi như chúng tôi ngang hàng."

"Đúng như vậy. Cô là con gái của một người quý tộc. Nhưng mẹ của cô là ai? Cậu, dì của cô là ai? Đừng nghĩ rằng tôi đã quên thân phận của họ."

"Quan hệ dòng họ của tôi dẫu có ra sao, nếu cháu của phu nhân không phản đối thì phu nhân cũng đừng xen vào."

"Nói cho tôi nghe lần cuối, cô có quan hệ tình cảm với nó không?"

Dù Elizabeth không muốn trả lời theo hướng làm vui lòng phu nhân, nhưng sau một hồi cân nhắc, nàng đáp: “Tôi không có.”

Phu nhân Catherine dường như hài lòng.

“Và cô hứa với tôi cô sẽ không bao giờ đính hôn với nó?”

“Tôi không dám hứa những chuyện như vậy.”

“Cô Bennet, tôi thật bàng hoàng và ngạc nhiên. Tôi tưởng cô là người biết phải trái. Nhưng đừng nghĩ rằng tôi sẽ nhượng bộ. Tôi sẽ không rời khỏi đây cho tới khi có được lời cam kết mà tôi muốn.”

“Chắc chắn tôi sẽ không bao giờ đưa ra lời cam kết đó. Tôi không phải loại người dễ bị hăm dọa hay làm những điều sai trái. Bên cạnh đó, dù tôi có hứa với phu nhân điều mà phu nhân muốn, nó cũng không giúp được gì cho cuộc hôn nhân của con gái phu nhân. Giả sử Darcy đem lòng yêu tôi, và tôi từ chối lời cầu hôn của anh ấy, liệu anh ấy có ban tặng tình yêu đó cho em họ của mình không? Phu nhân Catherine, xin cho tôi được nói, những lý lẽ mà phu nhân đưa ra để thuyết phục tôi thực hiện tâm nguyện kỳ cục này thật vô nghĩa và vô tác dụng, hệt như cách nhìn nhận vấn đề của phu nhân. Nếu phu nhân cho rằng tôi dễ bị khuất phục như vậy thì phu nhân đã hoàn toàn hiểu sai con người tôi. Tôi không rõ phu nhân can thiệp vào chuyện riêng của cháu trai mình đến mức nào, nhưng phu nhân không có quyền can thiệp vào chuyện riêng của tôi. Bởi vậy, tôi xin phu nhân đừng đề cập đến chủ đề này nữa.”

“Đừng vội vã như vậy. Tôi vẫn chưa nói hết. Bên cạnh những phản đối mà tôi vừa nêu ra, vẫn còn một lý do khác. Tôi biết rõ chuyện bỏ nhà theo trai của em gái cô. Tôi đã biết tất cả. Cuộc hôn nhân giữa em gái cô và người thanh niên đó chỉ là chắp vá, dùng tiền của cha và cậu cô. Cô gái như vậy cũng xứng làm em vợ của

Darcy à? Chồng cô ta là con trai người quản gia của cha nó, người đó cũng xứng làm em của nó à? Trời đất ơi. Cô đang nghĩ gì vậy? Những linh hồn quá cố của Pemberley sẽ bị các người làm cho dơ bẩn như vậy sao?"

Elizabeth đáp trả một cách cay đắng: "Bây giờ chắc phu nhân không còn gì để nói thêm nữa. Phu nhân đã dùng mọi cách để sỉ nhục tôi. Tôi xin phu nhân hãy để tôi quay vào nhà."

Nàng vừa nói vừa đứng dậy rời đi. Phu nhân Catherine cũng đứng lên và trở vào nhà, trong lòng phẫn nộ sục sôi.

"Vậy đấy, cô không quan tâm đến danh dự và tiếng tăm của cháu trai tôi. Cô là đứa vô cảm và ích kỷ. Cô không nghĩ rằng dính líu tới cô sẽ hủy hoại thanh danh của cháu tôi trong mắt mọi người sao?"

"Phu nhân Catherine, tôi không còn gì để nói nữa. Phu nhân hiểu rõ cảm nghĩ của tôi mà."

"Cô nhất định muốn chiếm đoạt nó?"

"Tôi chưa từng nói như thế. Hạnh phúc của tôi phải do tôi quyết định, không phụ thuộc vào phu nhân hay những người không có quan hệ với tôi."

"Được thôi. Cô đã từ chối nghe lời tôi. Cô làm ngơ trước tiếng gọi của danh dự, trách nhiệm và lòng biết ơn. Cô nhất quyết phá nát hình tượng của cháu tôi trong tâm trí mọi người và vùi nó xuống vũng bùn khinh bỉ."

"Ở thời điểm hiện tại, trách nhiệm, danh dự hay lòng biết ơn mà phu nhân rao giảng không thể chạm đến tôi. Nếu tôi và Darcy kết hôn, điều đó cũng không có gì sai trái. Còn về sự oán hận của gia đình Darcy, ngay cả khi họ vui vẻ ủng hộ cuộc hôn nhân này, tôi

cũng không bận tâm. Về phía người thiên hạ, người ta chắc phải hiểu rõ mọi chuyện lắm mới dám hùa vào khinh bỉ tôi.”

“Hóa ra đây là suy nghĩ thật của cô! Đây là quyết định cuối cùng của cô! Được lắm. Tôi biết mình phải làm gì rồi. Cô Bennet, đừng tưởng rằng tham vọng của cô sẽ trở thành hiện thực. Tôi đến đây để thử xem cô có phải người biết điều hay không. Tôi rất mong cô hiểu lý lẽ. Nhưng đến nước này, tôi cảnh báo cô, một khi tôi muốn, tôi sẽ có được thứ mình muốn.”

Phu nhân Catherine tiếp tục bài thuyết giảng cho tới khi đến cửa xe ngựa. Bằng giọng hối hả, bà nói: “Cô Bennet, tôi sẽ không chào từ biệt cô. Tôi cũng không gửi lời thăm hỏi đến mẹ cô. Cô không đáng được tôi quan tâm như vậy. Tôi rất phật lòng.”

Elizabeth không trả lời và cũng không muốn mời phu nhân vào nhà. Nàng vào nhà một cách yên lặng. Tiếng xe ngựa xa dần khi nàng bước đến bậc thang. Bà Bennet đang đứng đợi con trước cửa phòng thay đồ. Bà nôn nóng hỏi tại sao phu nhân Catherine không quay vào nhà chơi.

Cô con gái trả lời: “Bà ta không muốn vào. Bà ta chỉ muốn về.”

“Phu nhân thật duyên dáng. Sự ghé thăm của bà ấy là một niềm vinh hạnh lớn. Mẹ đoán rằng phu nhân đến đây để cho chúng ta biết gia đình Collins vẫn mạnh khỏe. Chắc bà đang đi đâu đó, có dịp ngang qua Meryton và nhân tiện ghé thăm con. Mẹ đoán phu nhân không có chuyện gì đặc biệt để nói với con, phải vậy không Lizzy?”

Elizabeth không muốn kể lại cuộc đối thoại giữa hai người cho bất cứ ai, nên đành phải nghĩ ra chuyện gì đó để nói cho mẹ nghe.

CHƯƠNG 57

Gặp mặt phu nhân Catherine bất ngờ như vậy khiến Elizabeth rơi vào âu lo, xáo trộn tinh thần. Nàng không dễ gì vượt qua. Trong nhiều giờ đồng hồ, nàng không thể không nghĩ về nó. Dường như phu nhân lặn lội đi từ Rosings đến đây chỉ với một mục đích duy nhất là ngăn cản quan hệ tình cảm giữa Darcy và nàng. Bà chắc chắn đã tính toán kĩ lưỡng. Nàng phân vân, không biết tin đồn thất thiệt từ đâu mà có. Sau khi suy nghĩ lại, Elizabeth cho rằng có lẽ vì Darcy chơi thân với Bingley, trong khi nàng là em gái của Jane, như vậy cũng đủ để người ta đoán rằng đám cưới thứ hai sẽ nối tiếp đám cưới thứ nhất. Elizabeth cũng không quên viễn cảnh cuộc hôn nhân của chị sẽ khiến nàng và Darcy có cơ hội gặp nhau thường xuyên hơn. Nàng kết luận: Tin đồn có thể bắt nguồn từ nhà hàng xóm Lucas. Gia đình Lucas (chắc chắn là họ, cộng thêm gia đình Collins, đã lan truyền tin đồn đến tai phu nhân Catherine) coi cuộc hôn nhân của nàng là điều chắc chắn trong tương lai; bản thân Elizabeth cũng tin rằng chuyện này có khả năng xảy ra.

Tuy nhiên, suy xét thật kĩ những lời của phu nhân Catherine, Elizabeth không thể không cảm thấy lo lắng về hậu quả có thể xảy ra nếu cứ khăng khăng, cố chấp. Quyết tâm ngăn cản cuộc hôn nhân của bà đã khiến Elizabeth hình dung ra viễn cảnh bà đặt ra yêu cầu tương tự dành cho cháu trai của mình và Darcy sẽ bị tổn thương vì những lời ác ý của bà. Elizabeth không biết mức độ tình cảm mà Darcy dành cho người dì của mình như thế nào, hay chàng

lệ thuộc vào những phán quyết của phu nhân nhiều hay ít, nhưng có một điều hiển nhiên, đó là Darcy sẽ coi trọng dì của chàng hơn Elizabeth. Chắc chắn phu nhân sẽ đánh vào điểm yếu của Darcy bằng cách liệt kê hàng loạt những bất lợi và khổ sở nếu chàng kết hôn với Elizabeth - cô gái có thân phận thấp kém hơn rất nhiều. Với quan niệm về phẩm giá của mình, Darcy sẽ cho rằng lập luận của dì là hợp lý và đúng đắn, trong khi Elizabeth vẫn luôn cho rằng quan điểm của phu nhân Catherine là nực cười và hẹp hòi.

Nếu như Darcy còn đang bối rối, lưỡng lự, chỉ cần chàng nhận được lời khuyên và thôi thúc của người phụ nữ thân cận nhất với mình, chàng sẽ xóa tan mọi nghi ngờ trong lòng, lập tức quyết định tìm kiếm hạnh phúc ở một nơi khác, giữ gìn thanh danh vẹn toàn. Nếu đúng như vậy, Darcy sẽ không bao giờ quay trở lại nơi này nữa. Có thể phu nhân Catherine sẽ ghé thăm chàng khi bà đi ngang qua London. Và lời hứa quay lại Netherfield để gặp Bingley sẽ không còn hiệu lực nữa. Elizabeth nghĩ: “Trong vài ngày tới, nếu anh ấy gửi cho Bingley một lời xin lỗi vì không đến được, mình sẽ hiểu ngay mọi chuyện. Lúc đó mình sẽ bỏ cuộc và thôi hy vọng vào sự kiên trì của anh ấy. Nếu như Darcy quyết định buông tay vào đúng lúc mình đang yêu và sẵn sàng đưa tay ra đón nhận anh ấy, vậy thì mình không còn gì phải tiếc nuối nữa.”

Khi biết vị khách đến thăm là ai, những người còn lại trong gia đình đều hết sức ngạc nhiên. Nhưng ai cũng có giả thuyết giống như bà Bennet đưa ra, nhờ đó mà Elizabeth đã thoát khỏi sự tra hỏi của mọi người.

Sáng hôm sau, Elizabeth bước xuống cầu thang và gặp cha.

Ông Bennet vừa bước ra khỏi thư phòng với một lá thư trên tay, ông nói: “Lizzy, cha đang tìm con, hãy vào phòng cha.”

Elizabeth đi theo cha, trong lòng không khỏi tò mò. Lá thư chắc hẳn rất quan trọng. Nàng đột nhiên nghĩ rằng người gửi là phu nhân Catherine. Elizabeth cảm thấy lo lắng và chuẩn bị đối mặt với những lời khuyên răn, giảng giải của phu nhân.

Elizabeth đi theo cha đến cạnh lò sưởi và cả hai ngồi xuống. Người cha nói: “Cha mới nhận được lá thư này sáng nay. Nó khiến cha ngạc nhiên vô cùng. Lá thư chủ yếu liên quan đến con, con nên biết nội dung của nó. Trước đây, cha không nghĩ hai cô con gái của mình sắp lập gia đình. Hãy để cha chúc mừng con vì thắng lợi vẻ vang trong cuộc chinh phục tình cảm này.”

Hai gò má Elizabeth nhanh chóng chuyển sang màu hồng khi nàng hiểu rằng lá thư đến từ người cháu trai, thay vì người dì. Ông Bennet nói tiếp: “Trông dáng điệu của con, dường như con đã biết. Mấy cô gái trẻ thường rất am hiểu những chuyện thế này. Nhưng cha dám chắc, con không thể đoán ra ai là người viết lá thư này. Đó là một người từng ngưỡng mộ con. Lá thư này đến từ anh Collins.”

“Từ Collins ạ? Anh ta có gì để nói với con không?”

“Đương nhiên là có. Anh ta mở đầu bằng việc chúc mừng cuộc hôn nhân sắp tới của cô con gái đầu lòng của cha. Có lẽ anh ta biết được tin này từ gia đình hàng xóm Lucas dễ thương, hay “ngồi lê đôi mách” của chúng ta. Cha không muốn thử thách tính kiên nhẫn của con nên cha không đọc đoạn này. Chuyện liên quan tới con thì như sau:

“Charlotte và tôi xin chân thành gửi lời chúc mừng tới gia đình ông. Tiếp theo, hãy cho phép tôi được chuyển sang một đề tài tương tự - một sự kiện mà tôi mới được biết từ cùng một nguồn tin. Tôi nghe nói, con gái của ông, Lizzy, chẳng bao lâu nữa sẽ theo chân cô chị. Cô ấy sẽ không còn mang họ Bennet nữa. Người mà Elizabeth lựa chọn là một trong những nhân vật có địa vị cao sang và nổi tiếng nhất cả nước...”

“Lizzy, con có đoán ra nó ám chỉ ai không?” Ông Bennet hỏi. Sau đó ông đọc tiếp:

“Người thanh niên trẻ này sở hữu may mắn kỳ lạ. Anh ta được hưởng tất cả những thứ mà một người bình thường hằng mong ước: nhà cửa tráng lệ huy hoàng, gia đình dòng dõi quý tộc, quyền hạn to lớn trong giáo xứ. Thế nhưng, dù những thứ đó cám dỗ thế nào đi nữa, hãy để tôi cảnh báo ông và cô em Lizzy về những nguy hiểm mà ông sẽ phải gánh chịu khi vội vã chấp nhận lời cầu hôn của người thanh niên này. Dĩ nhiên, tôi biết, gia đình ông khó lòng từ chối một lời đề nghị tuyệt vời như vậy.”

“Con đã đoán ra chưa Elizabeth, người thanh niên này là ai? Nếu chưa đoán ra, hãy nghe anh ta tiết lộ.”

“Lý do tôi cảnh báo ông, đó là dì của anh ta - phu nhân Catherine De Bourgh, không bằng lòng với cuộc hôn nhân này.”

“Con thấy đó, Darcy là chàng trai được nói tới. Lizzy, cha nghĩ con đang rất sửng sốt. Nếu Collins hay gia đình Lucas chọn một thanh niên khác trong số những người quen biết để đưa ra lời đồn đại, ít ra chúng ta còn tin. Darcy chưa bao giờ gặp một thiếu nữ nào mà không tìm ra khiếm khuyết của cô ta. Anh ta có lẽ chưa bao giờ

chú ý đến con trong suốt cuộc đời mình. Chuyện này thật đáng ngưỡng mộ!”

Elizabeth cố gắng nói chuyện với cha một cách vui vẻ, nhưng nàng chỉ có thể nở một nụ cười gượng gạo. Chưa bao giờ sự bông đùa của cha lại mang đến khó chịu như lần này.

“Con không thấy chuyện này hài hước sao?”

“Ồ, có ạ. Xin cha đọc tiếp.”

“Tối qua, khi tôi nói cho phu nhân nghe về khả năng xảy ra cuộc hôn nhân, như thường lệ, phu nhân đã chia sẻ quan điểm của mình về vấn đề này. Có hàng loạt lý do ngăn cản em nhà mình; phu nhân sẽ không bao giờ đồng ý với cuộc hôn nhân không cân xứng này. Tôi phải có trách nhiệm báo tin này càng sớm càng tốt đến Lizzy. Em và người yêu quý tộc của mình nên biết họ đang làm gì, đừng nên vội vã tiến vào một cuộc hôn nhân không nhận được sự đồng ý thỏa đáng.”

Ông Bennet ngừng lại một lúc rồi tiếp tục:

“Tôi rất vui vì chuyện buồn của em Lydia đã được bưng bít và xử lý ổn thỏa. Tôi chỉ buồn vì khá nhiều người biết rằng họ đã chung sống với nhau trước khi làm đám cưới. Tôi không thể thờ ơ với bổn phận, chức trách của mình, cũng không thể tự kiềm chế bản thân để không bày tỏ sự kinh ngạc khi nghe tin ông chấp nhận cho họ được về nhà ngay sau khi kết hôn. Điều này sẽ khuyến khích những hành động xấu. Nếu như tôi là mục sư ở Longbourn, tôi sẽ kịch liệt phản đối. Là một tín đồ Cơ Đốc giáo, ông nên tha

thứ cho họ, nhưng đừng nên chấp nhận họ khi họ xuất hiện trước mặt ông, cũng đừng để ai nhắc đến tên họ.”

Ông Bennet nhận xét: “Đó là quan niệm về sự tha thứ của Cơ Đốc giáo cơ đấy! Phần còn lại chỉ nói về cuộc sống hiện giờ của

Charlotte thân yêu và sự ngóng trông một nhánh ô liu non mọc ra. Nhưng Lizzy, có vẻ như con không vui. Cha hy vọng con sẽ không buồn rầu vì bị sỉ nhục bởi một cái tin vớ vẩn thế này. Chúng ta sống trên đời để làm gì nhỉ? Để làm trò cười cho những người hàng xóm, và ngược lại, để cười vào sự ngớ ngẩn của họ."

Elizabeth thốt lên: "Điều này thật hài hước, nhưng cũng thật kỳ cục."

"Đúng vậy, như vậy mới buồn cười. Nếu như họ gán cho con bất cứ người đàn ông nào khác, cha sẽ nghĩ khác. Thế nhưng, anh chàng Darcy này là người dửng dưng, vô cảm, còn con thì ghét cay ghét đắng anh ta. Câu chuyện vì thế trở nên thật ngớ ngẩn, lố bịch. Cha rất ghét viết thư, nhưng lần này cha nhất định phải hồi âm cho Collins. Khi đọc lá thư của anh ta, cha không thể không đánh giá anh ta cao hơn Wickham, dù cha cũng rất thích thói đạo đức giả và phóng túng của con rể mình. Còn nữa Lizzy, phu nhân Catherine đã nói gì về lời đồn này? Bà ta đã lên tiếng bày tỏ sự phản đối chưa?"

Elizabeth trả lời bằng một tiếng cười. Ông Bennet không nghi ngờ gì, thản nhiên đặt câu hỏi nhẹ như không.

Elizabeth không biết làm thế nào để che giấu xúc cảm của mình. Nàng gượng cười dù rất muốn khóc. Người cha đã khiến Elizabeth gần như chết lặng khi nhắc đến sự dửng dưng của Darcy. Nàng thắc mắc tại sao cha mình lại thiếu sáng suốt như vậy. Hoặc có lẽ, nàng bắt đầu lo sợ: Không phải cha nàng nhìn thấy quá ít, mà là do nàng suy nghĩ quá nhiều.

CHƯƠNG 58

Không như Elizabeth nghĩ, Bingley không nhận được bất cứ lá thư cáo lỗi nào từ bạn mình. Chàng dẫn Darcy đến Longbourn cùng mình ít ngày sau cuộc thăm viếng của phu nhân Catherine. Hai chàng đến rất sớm. Trước khi bà Bennet kịp cất lời kể với Darcy về việc phu nhân Catherine đến thăm - điều mà Elizabeth sợ nhất, Bingley nóng lòng muốn được nói chuyện riêng với Jane nên đã đề nghị tất cả mọi người ra ngoài đi dạo. Mọi người đồng ý.

Bà Bennet không có thói quen đi bộ nên ở lại trong nhà. Mary thì quá bận rộn với sở thích riêng của mình. Năm người còn lại đi dạo với nhau. Chẳng mấy chốc, Bingley và Jane đi chậm lại, để mọi người vượt lên. Elizabeth, Kitty và Darcy tiếp tục đi với nhau. Cả ba đều rất ít nói. Kitty sợ Darcy đến nỗi không dám nói chuyện. Về phần Elizabeth, nàng kín đáo chuẩn bị tinh thần để phá vỡ khoảng cách, và có lẽ Darcy cũng vậy.

Họ cứ thế đi bộ về phía nhà Lucas. Kitty ngỏ ý vào thăm Maria. Elizabeth nhận thấy không cần thiết phải đi cùng em, nên đã để Kitty vào đó một mình, rồi nàng tiếp tục rảo bước bên cạnh Darcy. Giờ là lúc nàng thực hiện ý muốn của mình. Lấy hết can đảm đang có, nàng nói ngay lập tức: “Anh Darcy, tôi là một người ích kỷ. Vì muốn giải tỏa gánh nặng trong lòng, tôi sẽ nói ra hết cảm xúc của mình, bất chấp việc chúng đụng chạm đến cảm xúc của anh. Tôi không thể không cảm ơn anh vì đã rộng lượng giúp đỡ em gái đáng thương của tôi. Từ khi biết được chuyện đó, tôi thật sự muốn nói rằng tôi

mang ơn anh nhiều lắm. Nếu gia đình tôi biết chuyện này, sẽ không chỉ có mình tôi bày tỏ lòng biết ơn đối với anh.”

Darcy đáp bằng giọng ngạc nhiên và xúc động: “Tôi rất tiếc. Có thể người ta truyền đạt lại câu chuyện chưa tốt và khiến cô khó chịu. Tôi không ngờ bà Gardiner lại là người không đáng tin cậy như vậy.”

“Anh không nên trách mợ của tôi. Lydia đã sơ ý để lộ thông tin và tôi không thể kìm lòng được nên đã đi khám phá chân tướng sự việc. Thay mặt cho toàn thể gia đình, hãy để tôi cảm ơn anh lần nữa và nhiều lần nữa. Lòng trắc ẩn và hào hiệp của anh đã khiến anh phải chịu quá nhiều phiền toái và khổ sở để tìm ra em tôi.”

“Nếu cô muốn cảm ơn tôi, vậy thì hãy cảm ơn chính bản thân mình. Tôi không phủ nhận nguyên nhân thôi thúc tôi làm như vậy là vì tôi muốn cô hạnh phúc và vui vẻ. Gia đình cô không nợ tôi điều gì cả. Tôi rất kính trọng họ, nhưng tôi tin rằng việc tôi làm lần này chỉ vì cô mà thôi.”

Elizabeth cảm thấy lúng túng và không nói lời nào. Sau khi im lặng một lát, Darcy nói thêm: “Cô có tâm hồn khoáng đạt và rộng mở nên tôi tin cô sẽ không đùa cợt với tôi. Nếu tâm tư của cô vẫn như hồi tháng Tư vừa rồi, cô cứ nói thẳng cho tôi biết. Về phần tôi, tình cảm mà tôi dành cho cô và ước nguyện được kết hôn với cô vẫn không thay đổi. Nhưng chỉ cần một lời nói từ cô, tôi sẽ mãi im lặng kể từ bây giờ và sẽ không nhắc lại đề tài này nữa.”

Elizabeth cảm nhận được sự bối rối và lo lắng rõ nét của Darcy. Trong tim nàng cũng đang rạo rực những cảm giác tương tự. Để trấn an chàng, nàng trả lời ngay lập tức. Dù diễn đạt không được trôi chảy, nhưng nàng vẫn cố gắng để Darcy hiểu rằng tình cảm của nàng đã có nhiều biến đổi lớn trong thời gian qua. Giờ đây, nàng

cảm thấy vô cùng vui sướng và may mắn nếu có cơ hội chấp nhận lời cầu hôn của chàng.

Sau khi nghe được câu trả lời, Darcy như chưa bao giờ hạnh phúc đến vậy. Chàng sôi nổi bày tỏ tình cảm dịu dàng của mình, như bất cứ người đàn ông nào khi đang yêu say đắm. Nếu Elizabeth dám nhìn thẳng vào mắt Darcy, nàng sẽ nhận ra tia sáng của niềm vui sâu thẳm trong tim đang tỏa ra rạng rỡ trên khuôn mặt chàng. Ngay cả khi nàng không dám nhìn, nàng có thể lắng nghe. Từng phút trôi qua, Elizabeth hiểu được tầm quan trọng của mình trong lòng Darcy và giá trị của tình yêu mà chàng dành tặng.

Hai người tiếp tục đi mà không biết đang đi về đâu. Có quá nhiều chuyện để họ suy nghĩ, cảm nhận và thổ lộ. Thế giới xung quanh như không tồn tại. Elizabeth chợt nhận ra, nguyên nhân khiến cho hai người đến được với nhau như hôm nay chính là phu nhân Catherine và những nỗ lực chia rẽ của bà. Phu nhân đã đến gặp Darcy ngay khi bà đi ngang qua London. Phu nhân kể cho Darcy nghe về chuyến đi của mình tới Longbourn, mục đích của nó và nội dung cuộc nói chuyện với Elizabeth. Bà nhấn mạnh thái độ ương ngạnh và cứng đầu của nàng. Phu nhân tưởng rằng nói ra hết những điều này sẽ khiến cháu trai của bà đưa ra lời cam kết mà Elizabeth khăng khăng từ chối. Nhưng không may, kết quả hoàn toàn trái ngược với ý muốn của bà.

Darcy nói: “Phu nhân đã cho anh động lực để anh tiếp tục hy vọng - thứ mà trước đây anh không có. Anh hiểu rõ tính cách của em. Anh tin chắc, nếu em nhất quyết muốn chối bỏ anh, em đã thừa nhận chuyện đó với phu nhân Catherine một cách thẳng thắn và công khai rồi.”

Elizabeth đỏ bừng mặt. Nàng cười. “Đúng, anh đã được trải nghiệm sự thẳng thắn của em rồi, vậy nên anh có lý do để tin như vậy. Trước đây, nếu em dám mắng mỏ anh một cách trực diện, vậy thì bây giờ em cũng không ngại làm điều tương tự trước mặt bất cứ thành viên nào trong gia đình anh.”

“Hồi đó em nói rằng anh không xứng với em. Mặc dù những lời cáo buộc của em là không có cơ sở và do hiểu lầm, nhưng thái độ của anh đối với em lúc đó cũng rất đáng bị khiển trách. Không thể tha thứ được. Anh nghĩ lại mà thấy xấu hổ.”

Elizabeth nói: “Chúng ta không nên tranh luận xem ai có lỗi hơn trong buổi tối hôm đó. Khách quan mà nói, cách cư xử của chúng ta đều đáng bị chê trách. Nhưng từ lúc ấy, cả hai chúng ta đều đã trở nên lịch sự hơn, em hy vọng là thế.”

“Anh không thể dễ dàng tha thứ cho chính mình. Bao nhiêu tháng qua rồi, cho đến tận bây giờ, mỗi khi nghĩ về những gì anh đã nói, về cách cư xử của anh, thái độ của anh, biểu hiện của anh, anh luôn cảm thấy đau đớn. Sự khiển trách của em thật là xác đáng; không bao giờ anh quên câu nói “nếu anh cư xử như một quý ông...” Em không biết đấy thôi, từng câu, từng chữ hôm đó đã dằn vặt, giày vò anh khủng khiếp, dù phải mất một thời gian anh mới chấp nhận sự thật rằng em nói đúng.”

“Em không nghĩ lời nói của em có thể gây ấn tượng mạnh đến thế, khiến anh trăn trở đến thế.”

“Đúng vậy, anh tin những gì em nói. Lúc đó em đã phán xét anh là người trơ lì và chỉ biết gây ác cảm. Chắc chắn là vậy. Anh không bao giờ quên được nét mặt của em khi em tuyên bố “Bằng cách nào đi nữa, anh cũng không thể khiến tôi đồng ý lấy anh”.”

“Anh đừng nhắc lại những gì em nói khi ấy. Những ký ức đó thật buồn. Em mong anh hiểu rằng từ lâu em đã luôn cảm thấy xấu hổ về lời nói của mình.”

Darcy hỏi về lá thư của mình: “Lá thư của anh có khiến em nghĩ tốt hơn về anh không? Em có tin những gì anh viết không?”

Elizabeth giải thích cho Darcy quá trình thay đổi tâm tư của mình, và làm thế nào mà mọi định kiến ban đầu của nàng dần được xóa bỏ.

Chàng nói: “Anh biết, những gì anh viết sẽ khiến em đau lòng, nhưng anh cần phải viết. Anh mong em đã đốt lá thư. Đặc biệt có một đoạn, đoạn đầu, nếu em đọc lại chắc chắn sẽ kinh hãi. Anh vẫn nhớ một vài lời trong thư có thể cho em lý do chính đáng để ghét anh.”

“Em sẽ đốt lá thư, nếu anh tin việc này có thể giữ gìn tình cảm em dành cho anh. Nhưng, ngay cả khi hai ta đều có lý do để nghĩ rằng tâm tư của em không hoàn toàn kiên định, em vẫn hy vọng trái tim mình không dễ gì thay đổi.”

Darcy đáp: “Khi anh viết, anh nghĩ mình hoàn toàn bình tĩnh và lạnh lùng. Nhưng bây giờ anh nhận ra mình đã viết với rất nhiều cay đắng, chua chát và giận dữ.”

“Lá thư bắt đầu với một chút chua chát. Nhưng lời kết thì rất khoan dung, độ lượng. Thôi, chúng ta không nghĩ đến lá thư nữa. Cảm xúc của người viết và người nhận đều đã thay đổi rất nhiều; ta có thể cho nó ngủ yên được rồi. Anh nên học tập một vài triết lý của em: Ta chỉ nên nghĩ về quá khứ khi nó gợi lại cho ta những niềm vui.”

“Anh không coi đó là một loại triết lý. Khi em nhắc lại những ký ức đã qua, em hoàn toàn không có ý trách móc anh. Sự vui vẻ khi em nghĩ về quá khứ là biểu hiện của thứ gì đó tuyệt vời hơn nhiều: Đó là do sự vô tư. Nhưng anh không làm được như thế. Những hoài niệm đau đớn vẫn len lỏi vào tâm hồn anh; anh không thể xua đuổi, cũng không nên xua đuổi chúng. Anh đã sống một đời ích kỷ - ích kỷ trong mọi hành động của mình. Khi còn bé, anh được dạy dỗ để làm điều đúng đắn, nhưng lại không được dạy để sửa đổi tính nết của mình. Anh được học về những nguyên tắc, nhưng chỉ biết răm rắp tuân theo chúng một cách kiêu hãnh và tự phụ. Thật không may, anh là người con trai duy nhất trong gia đình (trong nhiều năm), nên anh được nuông chiều đến mức hư hỏng. Cha mẹ anh - dù bản thân họ rất tốt (nhất là cha anh, vô cùng nhân từ và dễ mến), đã cho phép anh, khuyến khích anh, thậm chí “đào tạo” anh trở thành kẻ ích kỷ, tự cho mình là quan trọng, không màng tới ai ngoài gia tộc mình, khinh thường cả thế giới, hoặc ít nhất, tìm cách khinh thường năng lực, phẩm chất của người khác và so sánh mình tài giỏi hơn họ. Anh là như thế, từ khi lên tám cho đến khi hai mươi tám tuổi. Anh sẽ mãi như thế nếu không có em, Elizabeth yêu dấu! Anh nợ em mọi thứ. Em đã dạy cho anh một bài học, dù đau nhói nhưng quý giá. Anh đã bị em sỉ nhục đúng cách. Hôm đó, anh đến cầu hôn em đầy kiêu ngạo và đắc chí. Em đã cho anh thấy: Sự tự phụ và ngạo mạn chẳng thể làm vui lòng người con gái xứng đáng được vui lòng.”

“Thế anh có tin rằng hôm đó em nên cho anh sáng mắt ra không?”

“Có chứ. Em nghĩ gì về tính tự phụ của anh? Hôm đó anh cứ nghĩ rằng em rất nóng lòng nghe anh ngỏ lời cầu hôn.”

“Thái độ của em là sai. Nhưng em không cố ý, em mong anh tin em. Em không bao giờ muốn lừa dối anh, nhưng đôi khi cảm xúc trỗi dậy khiến em hành xử không đúng mực. Buổi tối hôm ấy, anh ghét em đến mức nào?”

“Ghét em ư? Lúc đầu anh giận dữ, nhưng rồi cơn giận đã đi đúng hướng.”

“Khi chúng ta gặp lại nhau ở Pemberley, em không dám hỏi cảm nghĩ của anh về em như thế nào. Anh có trách em ghé thăm quá đường đột không?”

“Anh không trách em. Anh chỉ ngạc nhiên thôi.”

“Em còn ngạc nhiên hơn cả anh. Em không ngờ anh đối xử với em bằng nhiều yêu thương như vậy. Lương tâm em nói rằng em không xứng đáng được đón tiếp lịch thiệp như vậy. Cũng phải thú nhận rằng em không mong đợi mình sẽ nhận được nhiều hơn những gì em đáng được nhận.”

“Bằng cách tỏ ra lịch thiệp hết mức có thể, anh chỉ muốn cho em thấy rằng anh không phải người hẹp hòi, bực bội về quá khứ. Anh cố gắng chứng minh cho em thấy mình biết sai, ghi nhận những lời trách móc của em, từ đó hy vọng em sẽ tha thứ cho anh, bớt nghĩ xấu về anh. Còn những mong muốn khác, anh không biết chính xác chúng xuất hiện khi nào, nhưng anh tin là chúng nảy nở chưa đầy một giờ sau khi anh gặp lại em.”

Darcy kể về niềm vui của Georgiana khi được làm quen với nàng. Georgiana đã rất thất vọng khi tình bạn của hai người đột nhiên bị gián đoạn. Lúc này, Darcy và Elizabeth nhớ lại nguyên nhân vì sao Elizabeth phải rời khỏi Derbyshire ngay tức khắc. Nàng chợt hiểu ra, cũng chính tại quán trọ ở Lambton, Darcy đã quyết định đi

tìm Lydia, ngay sau khi nàng và những người khác rời đi. Sự quyết tâm và nghiêm túc của chàng khi đó bắt nguồn từ sự đấu tranh nội tâm dữ dội trước khi đưa ra quyết định cuối cùng.

Một lần nữa, Elizabeth bày tỏ sự cảm kích của mình. Nhưng vì cả hai đều cảm thấy buồn bởi chuyện này nên đã không nhắc lại nữa.

Sau khi đi lững thững vài dặm trong tâm thế không quan tâm đến đất trời, họ nhìn đồng hồ và nghĩ rằng mình phải quay về. Vậy còn Bingley và Jane, họ sao rồi? Đó là câu hỏi gợi mở cho chàng và nàng tiếp tục đối thoại. Darcy hạnh phúc khi thấy hai người họ hạnh phúc. Bạn của chàng báo tin vui cho chàng sớm nhất.

Elizabeth hỏi: “Anh có ngạc nhiên về chuyện của họ không?”

“Anh không ngạc nhiên chút nào. Khi anh rời Longbourn, anh đã biết chuyện này chẳng bao lâu nữa sẽ xảy ra.”

“Anh nói như vậy nghĩa là anh đã cho phép anh ấy đến bên Jane? Em nghi lắm.”

Darcy phản đối cụm từ mà Elizabeth sử dụng, nhưng nàng biết, điều mình nói là đúng.

Darcy nói: “Buổi tối trước khi đi London, anh thú nhận với Bingley một việc mà anh phải làm từ lâu. Anh nhận lỗi với anh ấy về sự can thiệp vô lý và sai trái của mình. Anh ấy vô cùng ngạc nhiên. Anh ấy chưa từng nghi ngờ những lời anh nói. Kế tiếp, anh thừa nhận rằng mình đã nhầm khi cho rằng chị của em hờ hững với anh ấy. Và anh khẳng định niềm tin vào tình yêu không đổi thay mà Bingley dành cho Jane, vào hạnh phúc vẹn toàn khi họ ở bên nhau.”

Elizabeth không thể nhịn được cười trước sự thao túng mà Darcy làm với Bingley. Nó thay đổi một cách chóng mặt.

“Khi anh nói với Bingley rằng chị Jane thật lòng yêu anh ấy, đó là nhận định của chính anh, hay là do lời em nói mùa xuân năm ngoái?”

“Từ óc quan sát của chính anh. Anh đã quan sát chị ấy rất kĩ. Sau hai lần anh đến thăm Longbourn, anh tin rằng chị ấy yêu Bingley.”

“Và em đoán, khi anh tin, Bingley cũng sẽ tin.”

“Đúng vậy. Bingley là người nhút nhát, chân thật. Anh ấy rất thiếu tự tin. Bingley thiếu tự tin vào phán đoán của chính mình, nhất là khi phải đưa ra một quyết định quan trọng. Anh ấy chỉ tin vào phán đoán của anh, và mọi chuyện trở nên thật dễ dàng. Còn một chuyện nữa mà anh thú nhận với Bingley; nó đã làm tổn thương anh ấy, nhưng nó có lý do chính đáng. Anh biết chị em đã đến London được ba tháng, nhưng anh cố tình không cho Bingley biết. Anh ấy tức giận. Nhưng anh tin, cơn giận của anh ấy đã biến mất cùng những hoài nghi về tình yêu của Jane. Anh ấy đã toàn tâm tha thứ cho anh.”

Elizabeth rất muốn nhận xét rằng Bingley là người bạn dễ thương và thoải mái, nhưng vì sự thao túng của người khác mà những phẩm chất này mất đi giá trị vốn có. Nhưng nàng không làm thế. Nàng biết Darcy chưa quen với những lời bông đùa. Lúc này vẫn còn quá sớm để làm điều đó.

Darcy tiếp tục đi bộ về nhà cùng Elizabeth. Chàng chúc mừng cho hạnh phúc của Bingley - niềm hạnh phúc không hề thua kém chàng. Về đến nhà, hai người tạm biệt nhau ở sảnh.

CHƯƠNG 59

"Lizzy yêu quý, em đã đi dạo những đâu vậy?" Jane hỏi Elizabeth sau khi nàng bước vào nhà. Những người khác cũng hỏi tương tự khi ngồi xuống bàn. Elizabeth đỏ mặt, chỉ trả lời rằng họ đã đi lang thang và lạc mất đường. Không ai nghi ngờ gì cả.

Buổi tối trôi qua êm ả, không có gì đáng chú ý. Về phía đôi tình nhân được mọi người công nhận, họ ngồi bên nhau, vừa nói vừa cười. Cặp còn lại chỉ ngồi trong im lặng. Darcy không phải kiểu người bộc lộ niềm vui thông qua hành động, còn Elizabeth thì cảm thấy bối rối, buồn vui lẫn lộn. Nàng biết mình hạnh phúc, nhưng gần như không cảm thấy hạnh phúc. Ngoài sự bối rối, trước mắt nàng là vô số những rào cản khác. Elizabeth nghĩ đến phản ứng của gia đình khi họ biết toàn bộ sự thật. Gia đình nàng không ai thích Darcy cả, ngoại trừ Jane. Nàng sợ, dù tài sản và địa vị của Darcy có tuyệt vời đến mức nào cũng không thể khiến họ thay đổi ý kiến.

Elizabeth tâm sự với Jane chuyện của mình. Jane thường ngày không có thói quen nghi ngờ, nhưng lúc này cũng tỏ ra sửng sốt.

"Em đang đùa phải không Lizzy? Không thể như vậy được. Đính hôn với Darcy? Không thể nào, em không lừa chị chứ? Chị biết chuyện đó không thể xảy ra."

"Người mà em trông mong chỉ có chị. Nếu chị không tin em, sẽ không ai tin em cả. Những lời em nói là thật và nghiêm túc. Anh ấy vẫn còn yêu em và chúng em đã hứa hẹn với nhau."

Jane nhìn em, lòng đầy nghi ngờ. “Lizzy ơi, không thể nào. Chị biết em ghét anh ta nhiều lắm.”

“Chị chưa biết hết mọi chuyện. Quá khứ nên gác lại trong quá khứ. Có lẽ trước đó em không yêu anh ấy, nhưng bây giờ em yêu anh ấy rất nhiều. Trong trường hợp này, em mong chị không có trí nhớ tốt. Chuyện trước đây, chị hãy quên đi. Bản thân em cũng không muốn nhớ đến nữa.”

Jane vẫn chưa hết kinh ngạc. Một lần nữa, Elizabeth nghiêm nghị cam đoan với chị sự thật mình vừa nói. Jane thốt lên: “Trời đất. Có thể sao? Bây giờ thì chị tin em rồi. Em ơi, chúc mừng em. Nhưng em có chắc như vậy không? Tha lỗi cho chị vì câu hỏi này, nhưng em có chắc mình sẽ được hạnh phúc bên anh ta không?”

“Khỏi phải nghi ngờ gì nữa. Bọn em đã sắp đặt xong cả rồi, chúng em sẽ kết hôn với nhau. Nhưng chị có vui không khi có một người em rể như anh ấy?”

“Chị vui lắm, rất vui. Không gì có thể làm chị và Bingley sung sướng hơn chuyện này. Bọn chị đã từng nói về chuyện này, nhưng không nghĩ nó có thể xảy ra. Em có yêu Darcy nhiều không? Lizzy ơi, đừng nên kết hôn nếu em không có tình yêu. Em có chắc chắn về tình cảm của mình không?”

“Có chứ. Chị nên biết rằng em đang yêu nhiều hơn mức mình cần. Chị sẽ hiểu rõ tình cảm của em khi chị biết rõ mọi chuyện.”

“Em nói như vậy là có ý gì?”

“Bởi vì em thích Darcy hơn Bingley. Em sợ chị sẽ giận nếu em nói thẳng như vậy.”

“Nào, hãy nói chuyện nghiêm túc. Chị muốn nói chuyện nghiêm túc. Hãy kể cho chị nghe mọi chuyện. Em đã yêu anh ta bao lâu

rồi?”

“Tình yêu đã đến với em một cách từ từ, vô thức. Thật khó để xác định nó bắt đầu từ khi nào. Nhưng có lẽ nó bắt đầu từ khi em nhìn thấy khối gia tài kếch sù của anh ấy ở Pemberley.”

Một lần nữa, Jane năn nỉ Elizabeth nói chuyện nghiêm túc. Sau cùng, Elizabeth đã thành công khi thuyết phục Jane tin vào tình cảm chân thành của nàng đối với Darcy. Jane không còn gì để nói thêm, ngoài việc chúc mừng em gái.

“Chị rất vui vì em được hạnh phúc giống như chị. Chỉ cần Darcy thật sự yêu em, chị sẽ luôn coi trọng anh ấy. Anh ấy là bạn của Bingley, giờ là chồng của em, như vậy chúng ta sẽ càng trở nên thân thiết, và anh ấy sẽ chỉ xếp sau em và Bingley. Nhưng Lizzy, em thật ranh mãnh, dám giấu kín chuyện này lâu như vậy. Lúc trước em chỉ kể chút xíu về những chuyện đã xảy ra ở Pemberley và Lambton.”

Elizabeth giải thích cho chị sự kín đáo của mình. Nàng không muốn nhắc đến Darcy vì lúc đó nàng vẫn chưa xác định được tình cảm của mình. Hiện tại, Elizabeth không ngần ngại tiết lộ với Jane việc Darcy trợ giúp cuộc hôn nhân của Lydia. Cứ thế, hai chị em tâm sự với nhau đến gần nửa đêm.

Sáng hôm sau, đứng bên cửa sổ, bà Bennet thốt lên: “Chúa tôi, có phải anh chàng Darcy cáu kỉnh lại đến đây cùng với Bingley không? Không biết vì sao anh ta cứ tới đây không biết mệt, không biết chán như vậy? Tốt hơn hết anh ta nên đi săn hoặc làm gì khác, chứ đừng quấy nhiễu chúng ta bằng sự hiện diện của mình. Chúng ta phải làm gì với anh ta bây giờ? Lizzy, con phải ra ngoài với anh ta lần nữa, như vậy anh ta mới không cản đường Bingley.”

Elizabeth không nhịn được cười trước đề nghị quá thuận lợi này, nhưng cũng không khỏi đau lòng khi mẹ luôn nói về Darcy với những lời như vậy.

Sau khi bước vào, Bingley nhìn Elizabeth trìu mến và bắt tay nàng nồng nhiệt. Không nghi ngờ gì nữa, chàng đã biết tất cả mọi chuyện. Bingley nói to: “Bác Bennet, bác có biết con đường nào quanh đây để hôm nay Lizzy tiếp tục đi lạc thêm lần nữa không?”

“Tôi khuyên anh Darcy, Lizzy và Kitty đi về phía núi Oakham.

Đoạn đường đó rất đẹp; có lẽ anh Darcy chưa bao giờ được thấy cảnh vật ở đó.”

Bingley trả lời: “Rất thích hợp cho Darcy và Elizabeth, nhưng cháu thấy hơi mệt cho Kitty. Phải vậy không Kitty?”

Kitty hiểu rằng nàng nên ở nhà. Darcy bày tỏ sự tò mò về phong cảnh trên đỉnh núi Oakham, Lizzy cũng lặng lẽ tán đồng. Khi Elizabeth lên lầu để chuẩn bị, bà Bennet đi theo nàng, nói: “Lizzy, mẹ xin lỗi vì đã ép con đi với người đàn ông đáng ghét đó một mình. Nhưng con biết đó, mẹ hy vọng con sẽ không phiền vì lợi ích của Jane. Con không cần phải nói chuyện nhiều với anh ta, thỉnh thoảng nói một câu cũng đủ rồi. Đừng để bản thân mình phải khó chịu.”

Trong lúc đi bộ, Darcy và Elizabeth quyết định tối nay họ sẽ mở lời với ông Bennet. Về phía bà Bennet, Elizabeth sẽ tự mình thổ lộ. Nàng không biết mẹ sẽ đón nhận tin này như thế nào; đôi khi nàng nghĩ tài sản và quyền thế của Darcy cũng không đủ để mẹ dẹp đi sự thù ghét trong lòng. Rất có thể, bà sẽ phát điên vì sung sướng hoặc nổi giận lôi đình. Dù phản ứng theo cách nào, bà Bennet chắc chắn sẽ không giữ được bình tĩnh. Nàng bàng hoàng mỗi khi nghĩ đến

viễn cảnh Darcy tận mắt chứng kiến cơn thịnh nộ hoặc sự phấn khởi tột cùng của mẹ mình.

Buổi tối hôm đó, ngay sau khi ông Bennet thu mình trong phòng đọc sách, Darcy cũng đứng dậy và đi theo ông vào phòng. Elizabeth chờ đợi ở ngoài, hồi hộp và căng thẳng vô cùng. Nàng không sợ phản đối, nhưng nàng sợ cha buồn vì sự lựa chọn của đứa con gái mà ông thương yêu nhất...

Lát sau, Darcy xuất hiện. Nhìn nụ cười trên môi chàng, nàng cảm thấy an tâm hơn. Darcy đi về phía chiếc bàn, nơi Elizabeth đang ngồi với Kitty. Trong khi giả vờ chiêm ngưỡng những gì Elizabeth đang làm, chàng thì thầm: “Em hãy đi gặp cha, ông muốn gặp em ở thư phòng.” Nàng lập tức đi tìm cha.

Ông Bennet đi lại trong phòng, nghiêm nghị và lo lắng. Ông nói: “Lizzy, con đang làm gì vậy? Con bị quẫn trí sao? Con chấp nhận người đàn ông này? Không phải con luôn ghét anh ta ư?”

Nếu như trước đây Elizabeth không nói xấu Darcy và không gay gắt mỗi khi nhắc đến chàng, thì giờ đây nàng không phải giải thích mọi chuyện một cách khổ sở thế này. Elizabeth hơi lúng túng một chút, rồi cam đoan với cha về tình cảm mà mình dành cho Darcy.

“Ồ, vậy tức là con nhất quyết lấy anh ta. Anh ta giàu có và con sẽ có nhiều quần áo, xe ngựa đẹp hơn Jane. Những thứ đó có làm con hạnh phúc không?”

“Cha phản đối vì cha nghĩ rằng con không yêu anh ấy? Ngoài điều này ra, cha còn lý do nào khác không?”

“Không có. Ai cũng biết anh ta là một gã tự kiêu và khó chịu, nhưng điều đó cũng không quan trọng nếu con yêu anh ta.”

“Con rất yêu anh ấy...” Elizabeth trả lời, nước mắt rưng rưng. “Con yêu Darcy. Anh ấy không hề kiêu ngạo theo cách vô tình vô lý; anh ấy xứng đáng được yêu thương. Cha chưa biết con người thật của anh ấy, vậy nên cha đừng làm con tổn thương khi nhận xét tiêu cực về anh ấy.”

“Lizzy, cha đã nói với Darcy rằng cha đồng ý cho hai con kết hôn. Anh ta là đối tượng mà cha không bao giờ dám từ chối, nhất là khi anh ta hạ mình đề nghị. Cha cho phép con lấy anh ta, nếu như con đã quyết; nhưng cha khuyên con suy nghĩ thêm. Cha biết tính của con, Lizzy. Chỉ khi con thật sự kính trọng người chồng của mình, chỉ khi con thừa nhận anh ta vượt trội hơn con, con mới có hạnh phúc. Bản tính sôi nổi, tâm hồn nhiệt huyết của con sẽ đem tới nguy cơ rình rập, nếu con chọn sai người. Con yêu, đừng để cha phải buồn vì chứng kiến con bất mãn với người bạn đời của mình. Con hiểu những gì cha nói mà.”

Elizabeth xúc động mạnh. Một lúc lâu sau, nàng trang trọng tuyên bố Darcy chính là người bạn đời mà nàng lựa chọn. Nàng thuật lại quá trình thay đổi quan điểm và đánh giá của mình về Darcy. Nàng khẳng định tình yêu của Darcy không diễn ra trong một ngày, mà nó được tôi luyện qua những thử thách dài hạn, qua bao thăng trầm, hoài nghi, bấp bênh. Elizabeth vui vẻ kể thêm những đức tính tốt đẹp của Darcy. Như thế, nàng đập tan sự ngờ vực của cha. Khi nàng dứt lời, ông Bennet nói: “Con yêu, cha không còn gì để nói. Anh ta rất xứng với con. Lizzy, cha không muốn con kết hôn với người nào kém cỏi hơn anh ta.”

Để gây thêm ấn tượng về Darcy, Elizabeth kể lại những gì chàng làm đối với Lydia. Ông Bennet vô cùng kinh ngạc. “Buổi tối hôm nay

ngập tràn những điều kỳ diệu. Hóa ra Darcy đã làm tất cả mọi việc: tác hợp cho hai đứa, bỏ tiền ra trả hết các khoản nợ và tìm kiếm chức vụ mới cho Wickham. Quá tốt. Anh ta đã giúp cha thoát khỏi phiền toái và tốn kém. Nếu như không phải anh ta, mà là cậu của con, chắc chắn cha sẽ phải trả lại tiền. Thế nhưng, tình yêu say đắm của những người trẻ khiến họ hào phóng hơn, rộng rãi hơn. Nếu ngày mai cha đi gặp Darcy và hứa sẽ trả lại tiền, anh ta sẽ mạnh mẽ nói về tình yêu của mình và cha sẽ không phải trả một đồng nào."

Ông Bennet nhớ lại sự lúng túng, ngượng ngùng của con gái mình vài ngày trước, khi ông đọc lá thư của Collins. Ông bông đùa với Elizabeth một hồi, rồi để nàng lui. Ông nói thật to khi nàng bước ra khỏi phòng: "Nếu như còn thanh niên nào muốn vào đây xin cưới Mary hay Kitty, cứ cho họ vào luôn, cha đang rảnh rỗi."

Sau khoảnh khắc đó, tâm trí của Elizabeth được gỡ bỏ một gánh nặng. Sau nửa giờ ngồi định thần trong phòng, nàng có thể đi gặp mọi người với thái độ điềm tĩnh. Mọi chuyện xảy ra trong nhà gần đây đều là chuyện vui. Buổi tối trôi qua trong yên bình. Từ nay, gia đình nàng không còn phải lo lắng về vấn đề vật chất. Cảm giác thoải mái và dễ chịu thân thuộc sẽ quay trở lại.

Tối hôm đó, bà Bennet lên phòng thay đồ. Elizabeth đi theo và thông báo cho mẹ chuyện đại sự của mình. Một cú sốc cực lớn... Bà Bennet ngồi sụp xuống, bất động như người mất hồn, miệng không thốt ra nổi một lời. Sau một khoảng lặng thật dài, bà mới hiểu được những gì mình đang nghe, dù mọi khi bà luôn phản ứng rất nhanh với chủ đề hôn nhân và tìm chồng giàu cho những cô con gái. Bà dần bình tĩnh lại, đứng lên rồi lại ngồi xuống, cảm thấy vừa kinh ngạc vừa may mắn.

Bà thốt lên: “Chao ôi! Cảm ơn Chúa đã ban phước cho mẹ. Nghĩ thử coi, ôi chao, Darcy! Ai có thể nghĩ tới điều này? Có thật vậy không Lizzy? Ôi Lizzy yêu dấu của mẹ! Nghĩ xem, con sẽ giàu có và quyền quý cỡ nào. Con sẽ có tiền hằng năm để mua sắm, tiêu pha, nào là nữ trang, nào là xe ngựa. Jane không là gì cả nếu so sánh với con. Mẹ thật hài lòng và hạnh phúc. Anh ta là người đàn ông dễ thương. Quá đẹp trai, lại cao lớn. Ôi Lizzy! Hãy tha thứ cho mẹ vì đã ghét bỏ anh ta trước đây. Mẹ hy vọng anh ta không nhận ra chuyện đó. Lizzy con yêu, một căn nhà ở trên thủ đô! Cuộc đời thật tươi sáng. Ba cô con gái đi lấy chồng. Mười ngàn bảng mỗi năm. Chúa ơi, mẹ sẽ trở thành người phụ nữ như thế nào nhỉ? Mẹ sẽ mụ mị đầu óc mất thôi.”

Điều này chứng tỏ mẹ nàng đã ưng thuận. Elizabeth cảm thấy vui mừng vì chỉ có duy nhất nàng phải chịu đựng niềm vui bột phát của bà. Sau đó nàng xin lui. Nhưng chỉ ba phút sau khi Elizabeth về đến phòng của mình, bà Bennet xuất hiện và nói lớn: “Con yêu ơi, mẹ không thể nghĩ tới điều gì khác. Mười ngàn bảng mỗi năm và có thể nhiều hơn thế. Chúa ơi! Và giấy hôn thú đặc biệt[30] nữa. Con nên tổ chức đám cưới cùng với giấy hôn thú đặc biệt. Nhưng con yêu ơi, bây giờ hãy cho mẹ biết Darcy thích ăn món ăn gì nhất để mẹ cho người nấu vào ngày mai.”

Đó chắc chắn sẽ là thái độ của bà Bennet đối với Darcy trong thời gian tới... Elizabeth đã có được tình cảm nồng ấm của Darcy và sự đồng ý của gia đình, nhưng vẫn còn đó không ít điều đáng lo ngại. Tuy nhiên, ngày hôm sau, mọi chuyện diễn ra tốt đẹp hơn nàng nghĩ: Bà Bennet vẫn rất dè dặt khi đối diện với người con rể tương lai của mình. Bà không dám nói chuyện với chàng, ngoại trừ việc

tấm tắc khen ngợi những lời chàng nói, hoặc khi bà được chàng vô tình chú ý tới.

Elizabeth mừng rỡ khi thấy cha chủ động thân thiết với Darcy. Ông Bennet khẳng định với Elizabeth rằng mỗi giờ trôi qua, ông ngày càng đánh giá tốt về chàng hơn. Ông nói: “Cha rất ngưỡng mộ ba người con rể của mình. Có lẽ Wickham là người mà cha yêu thương nhất. Nhưng cha cũng yêu quý chồng của con và chồng của Jane nữa.”

CHƯƠNG 60

Elizabeth nhanh chóng tìm thấy niềm vui thường ngày. Nàng muốn Darcy kể về thời điểm chàng bắt đầu yêu nàng. Elizabeth hỏi: “Anh bắt đầu yêu em từ lúc nào? Em biết anh là người kiên trì và thủy chung với những gì mình chọn. Nhưng em không biết anh đã bắt đầu như thế nào?”

“Anh không rõ lúc nào, nơi nào, khung cảnh nào, lời nói nào đã thắp lên trong anh tình yêu. Chuyện đó đã quá lâu rồi. Khi anh nhận ra mình đang yêu, lúc đó, anh đang trên đường theo đuổi tình yêu đó rồi.”

“Anh không bao giờ nói về vẻ đẹp ngoại hình của em. Xét về cử chỉ, thái độ, em luôn tỏ ra bất lịch sự; em luôn khiến anh khó chịu mỗi khi em cất lời. Hãy nói thật cho em biết, có phải anh thích sự ngỗ nghịch của em không?”

“Anh thích sự mạnh mẽ trong tâm hồn em.”

“Anh có thể gọi đó là sự ngỗ nghịch, chẳng sai chút nào. Anh đã chán ghét sự chiều chuộng, cung kính và quan tâm săn đón dành cho mình. Anh cảm thấy khinh thường những cô gái luôn cố đi đứng, ăn nói thật chuẩn mực để chiếm được thiện cảm của anh. Anh chú ý tới em bởi vì em không giống như bọn họ. Anh coi thường những cô gái hết mực theo đuổi anh. Cũng vì anh là người tốt, nên anh không ghét những việc em làm. Em biết anh đã cố che giấu cảm xúc của mình, dù chúng hoàn toàn đúng đắn và cao quý. Sâu trong tim, anh cực kỳ khinh bỉ những người hay xu nịnh và bợ

đỡ. Vậy đấy, em đã giúp anh không phải tự mình thừa nhận điều này. Còn về phần em, chắc chắn anh không tìm thấy ưu điểm nào để ca ngợi. Nhưng khi người ta yêu, người ta không nghĩ tới điều đó."

"Khi Jane đang bị bệnh ở Netherfield, tình cảm trìu mến của em đối với chị ấy không phải là một ưu điểm hay sao?"

"Chị Jane của em ư? Có ai nỡ đối xử với chị ấy ít trìu mến hơn được chứ? Nếu anh coi đó là phẩm chất tốt của em, được thôi. Anh cứ việc gìn giữ và phóng đại những ưu điểm của em theo ý thích của mình. Còn em, em sẽ tìm cách trêu đùa và tranh cãi thường xuyên với anh. Em hỏi thẳng, tại sao anh lại ít nói và dè dặt khi đến thăm gia đình em và ăn tối ở đây? Anh tỏ ra không quan tâm gì đến em."

"Bởi vì em quá nghiêm nghị và lặng yên, cũng không khích lệ anh cởi mở hơn."

"Đó là vì em bối rối."

"Anh cũng vậy."

"Đáng lẽ anh nên nói chuyện với em nhiều hơn khi anh đến dùng bữa ở nhà em."

"Người đàn ông đang yêu sâu đậm không thể làm được điều đó."

"Hay lắm, anh luôn có lý do đúng đắn để biện hộ cho hành động của mình. Và em là người hiểu chuyện nên mới chấp nhận lý do anh đưa ra. Nhưng em tự hỏi, nếu cứ như vậy thì anh im lặng đến bao giờ? Nếu em không mở lời, đến khi nào anh mới chịu nói? Có lẽ, lời cảm ơn mà em dành cho anh vì đã cứu giúp Lydia đóng vai trò rất lớn, thậm chí là bước ngoặt, để anh nói chuyện nhiều hơn. Đạo đức

ở đâu khi tình yêu của chúng ta được xây dựng từ sự thất hứa của Lydia? Trong thâm tâm, em không muốn nhắc lại chuyện buồn này."

"Em đừng lo lắng hay bận tâm. Đạo đức không hề bị chà đạp.

Việc phu nhân Catherine cố tình chia rẽ chúng ta đã xua tan mọi hoài nghi trong anh. Anh không cho rằng hạnh phúc có được hiện giờ là do em chủ động bày tỏ lòng biết ơn. Anh chưa bao giờ mong đợi lời cảm ơn từ em. Chính người dì của anh đã cho anh hy vọng và anh quyết định làm sáng tỏ mọi việc ngay lập tức."

"Phu nhân đã góp công trong việc tác hợp cho đôi ta. Bà ấy sẽ rất hạnh phúc vì điều này. Bà ấy luôn muốn giúp đỡ mọi người. Tuy nhiên, tại sao anh lại đến Netherfield? Anh muốn đến Longbourn và chuốc lấy sự ngại ngùng? Hay anh có ý định quan trọng khác?"

"Mục đích chính của anh là được gặp em và thử xem tình yêu của mình có được đáp lại không. Ngoài ra, anh muốn quan sát chị của em. Nếu anh nhận thấy Jane vẫn còn yêu Bingley, anh sẽ thú nhận mọi chuyện với Bingley. Và anh đã làm điều đó."

"Anh có đủ dũng cảm để thông báo cho phu nhân Catherine sự kiện trọng đại đang chờ đợi bà ấy phía trước không?"

"Elizabeth, anh cần thời gian hơn là dũng cảm. Đó là chuyện cần làm ngay. Hãy cho anh một tờ giấy, anh sẽ viết thư cho dì ngay."

"Nếu không có lá thư nào để viết, em sẽ ngồi cạnh anh để thưởng thức nét chữ thẳng đẹp của anh, như cô gái nào đó từng làm. Nhưng em cũng phải viết thư cho mợ. Em không nên để mợ phải đợi lâu."

Đã ba ngày trôi qua, Elizabeth vẫn chưa trả lời lá thư của bà Gardiner vì không muốn thú nhận tình cảm giữa nàng và Darcy. Thế nhưng giờ đây nàng đã sẵn sàng để thông báo chuyện tình của

mình. Nàng tin rằng bà Gardiner sẽ đón nhận tin này một cách nồng nhiệt. Nàng lập tức viết thư.

“Mợ yêu quý, lẽ ra cháu nên cảm ơn mợ sớm hơn vì lá thư rất dài đã tường thuật đầy đủ và chi tiết sự thật. Tâm trạng của cháu đã rất xáo trộn, nên cháu không thể hồi âm ngay được. Trước đây, mợ luôn phỏng đoán những điều phi thường. Nhưng bây giờ, mợ có toàn quyền phỏng đoán theo ý thích. Hãy để trí tưởng tượng

của mợ được tung bay. Ngoại trừ việc cháu đã kết hôn, những chuyện còn lại mợ không nhầm đâu. Mợ hãy viết thư trả lời cháu ngay và khen ngợi anh ấy thật nhiều nhé, nhiều hơn bức thư trước. Cháu xin cảm ơn mợ ngàn lần vì đã không đi vùng The Lakes. Cháu thật ngu ngốc, đi đến đó làm gì chứ. Ý tưởng về xe song mã của mợ nghe rất hay. Chúng ta sẽ đi dạo quanh khu rừng mỗi ngày. Cháu bây giờ là người hạnh phúc nhất trên đời. Trước kia cũng có rất nhiều người nói ra câu đó, nhưng không ai nói đúng sự thật như cháu. Cháu thật sung sướng, sung sướng hơn cả chị Jane, bởi vì chị ấy chỉ mỉm cười, còn cháu thì cười to. Darcy nhắn gửi cho mợ tất cả tình thương trên thế giới này. Tất cả thành viên trong gia đình mợ sẽ được chào đón nồng hậu ở Pemberley vào Giáng sinh. Cháu của mợ, Elizabeth.”

Lá thư của Darcy gửi cho phu nhân Catherine có văn phong khác hẳn. Còn lá thư của ông Bennet gửi cho Collins thì độc đáo hơn cả. Nội dung như sau:

“Thưa anh Collins,

Phiền anh gửi cho tôi thêm vài lời chúc mừng nữa. Elizabeth không bao lâu nữa sẽ đổi tên thành bà Darcy. Xin hãy cố gắng an ủi phu nhân Catherine càng nhiều càng tốt. Nhưng nếu tôi là anh, tôi sẽ đứng về phía cháu trai của bà. Bởi lẽ, Darcy giàu hơn.

Kính thư.”

Những lời chúc của Caroline dành cho người anh rất trìu mến nhưng đầy giả dối. Cô ta cũng viết cho Jane, bày tỏ ước muốn nối lại tình xưa và khẳng định tình cảm của mình vẫn nồng thắm như ngày nào. Jane không tin, nhưng vẫn hồi đáp theo cách ấm áp, dịu dàng hơn những gì Caroline xứng đáng được nhận.

Georgiana háo hức viết thư trả lời người anh của mình, hệt như cách mà Darcy thông báo cho cô em gái tin vui quan trọng của mình. Bốn mặt giấy không đủ để cô diễn tả niềm vui sướng và khát khao được làm vui lòng chị dâu tương lai.

Chưa kịp nhận được thư trả lời từ Collins hay những lời chúc từ Charlotte, gia đình Bennet nghe tin gia đình họ đã về ở nhờ tại nhà Lucas. Lý do của chuyến đi: Phu nhân Catherine nổi giận điên cuồng sau khi đọc thư của cháu trai, đến nỗi Charlotte - người ủng hộ nhiệt tình cuộc hôn nhân này, phải vội vã tránh xa phu nhân cho tới khi dông bão qua đi. Elizabeth vui mừng vì người bạn thân nhất đến thăm, tuy nhiên niềm vui này phải trả giá đắt, bởi vì Darcy phải chịu đựng lối xã giao đầy phô trương và khúm núm của Collins. Nhưng chàng đã đối diện với Collins một cách bình tĩnh đáng ngưỡng mộ. Chàng lắng nghe ngài William Lucas tâng bốc mình một cách bình thản. Ngài nói rằng “viên ngọc” quý nhất trong vùng đã rơi vào tay chàng; ngài cũng hy vọng được gặp Darcy thường xuyên ở điện St. James. Chỉ khi ngài William rời đi, chàng mới nhún vai, lắc đầu.

Sự thô thiển của bà Philips là thử thách lớn hơn cho sự kiên nhẫn của Darcy. Bà Philips cũng như bà Bennet, đều cảm thấy e ngại khi nói chuyện với chàng. Mỗi khi bà cất lời, bà trở nên tầm

thường. Sự kính trọng đối với Darcy khiến bà im lặng hơn, nhưng không khiến bà sang trọng hơn. Elizabeth làm mọi cách để ngăn cách Darcy khỏi tiếp xúc với những người kém cỏi trong gia đình mình. Nàng chỉ muốn chàng nói chuyện với nàng và những người thông thái, lịch sự, để chàng không chịu cảnh tra tấn tinh thần. Quãng thời gian sum họp này không thật sự vui vẻ, nhưng nó khiến Elizabeth tăng thêm hy vọng vào tương lai. Nàng nghĩ về thời điểm nàng rời khỏi căn nhà đầy rẫy sự khó chịu và ngớ ngẩn, bước tới Pemberley vui tươi và đẹp đẽ.

CHƯƠNG 61

Ngày hạnh phúc nhất trong đời bà Bennet là ngày bà gả chồng cho hai cô con gái tuyệt vời nhất của mình. Khỏi cần đoán, bà hãnh diện biết bao khi sắp được đi thăm quý cô Bingley và quý cô Darcy. Khát khao xây dựng gia đình cho các cô con gái đã trở thành hiện thực. Điều này tạo ra một hiệu ứng hạnh phúc, khiến bà trở thành người phụ nữ dễ thương, hiểu chuyện và biết điều trong suốt quãng đời còn lại của mình. Tuy nhiên, sự thay đổi của bà Bennet không phải là điều may mắn đối với ông Bennet - người rất chậm thích nghi và không quen với sự khác thường trong hôn nhân này. Có lẽ, ông thích vợ của mình như xưa hơn: Thỉnh thoảng lại lo lắng khôn xiết và xuẩn ngốc mọi lúc mọi nơi.

Ông Bennet vô cùng nhớ thương đứa con gái thứ hai của mình. Tình cảm nồng ấm dành cho Elizabeth thôi thúc ông đứng dậy và ra khỏi nhà. Ông rất thích đi thăm Pemberley, nhất là vào những lúc không ai ngờ tới.

Bingley và Jane chỉ ở lại Netherfield vỏn vẹn một năm. Cho dù Bingley là người vui vẻ, dễ chịu, Jane là người giàu tình cảm và chân thành, họ cũng không thể sống gần bà Bennet và những người thân ở Meryton mãi. Niềm mong mỏi của hai chị em gái Bingley cuối cùng cũng được toại nguyện. Bingley mua một ngôi nhà ở Derbyshire, cách chỗ Elizabeth chừng ba mươi dặm. Ở gần nhau như vậy, hai chị em càng thêm vui vẻ.

Kitty muốn tận hưởng những lợi thế vật chất nên đã dành hầu hết thời gian ở bên hai người chị của mình. Giao thiệp với xã hội thượng lưu đã khiến Kitty tiến bộ rất nhiều. Trước tấm gương của Lydia và dưới sự quản thúc của mọi người, nàng trở nên thông minh hơn, bớt cáu kỉnh hơn, bớt phóng túng hơn. Mọi người cố gắng hạn chế tối đa việc Kitty qua lại với đám người của Wickham. Lydia vẫn thường mời Kitty tới thăm, hứa hẹn những buổi khiêu vũ hoành tráng và rất nhiều thanh niên điển trai, nhưng ông Bennet không bao giờ cho phép điều đó.

Mary là cô gái duy nhất còn ở với cha mẹ. Nàng không thể tập trung vào đam mê sách vở của mình nữa, bởi đơn giản, mẹ nàng không lúc nào chịu ngồi yên. Mary đành phải hòa nhập và giao du nhiều hơn với cuộc sống bên ngoài, nhưng vẫn không từ bỏ thói quen giảng giải đạo đức và giở giọng triết lý. Mary không còn buồn lòng khi bị so sánh với sắc đẹp của các chị, và ông Bennet đoán rằng nàng đã chấp nhận cuộc sống mới của mình.

Về phần Wickham và Lydia, cuộc hôn nhân của Jane và Elizabeth chẳng khiến hai người thay đổi chút nào. Wickham nhận ra rằng Elizabeth đã biết hết những hành động vô ơn và tội lỗi của anh ta trước đây. Dù vậy, Wickham vẫn luôn hy vọng Elizabeth sẽ thuyết phục Darcy giúp đỡ mình nhiều hơn trong sự nghiệp. Lá thư chúc mừng được Lydia gửi tới Elizabeth. Nó chứa đựng lời khẩn cầu giúp đỡ của Lydia, hoặc của Wickham. Lá thư được viết như sau:

“Chị Lizzy thân yêu,

Em chúc chị được vui vẻ. Nếu chị yêu anh Darcy bằng một nửa em yêu anh Wickham, chắc chắn chị sẽ rất hạnh phúc. Em rất mừng vì chị trở nên giàu có. Những lúc không có gì để làm, em mong chị sẽ nhớ đến bọn em. Em tin chắc, chồng của em rất ưng ý với một chức vụ trong tòa án... Bọn em không đủ tiền để sống nếu không có sự giúp đỡ. Bao nhiêu cũng được, chừng ba, bốn trăm bảng một năm. Nhưng nếu chị không thích xin tiền anh Darcy thì cũng không sao, xin đừng ép buộc bản thân mình.

Em của chị."

Elizabeth thật sự không muốn xin tiền Darcy. Trong thư trả lời, nàng giải thích để hai người họ dừng nài nỉ và trông đợi vào mình. Tuy nói vậy, Elizabeth vẫn giúp đỡ hai người trong phạm vi khả năng của mình. Nàng dành dụm một khoản tiền riêng và thường xuyên gửi một ít tiền cho vợ chồng Wickham. Elizabeth hiểu rằng họ khó có thể sống tự lập nếu cứ tiêu xài hoang phí như vậy, thờ ơ trước tương lai của chính mình. Mỗi khi Wickham và Lydia chuyển nhà, họ luôn cầu xin Jane hoặc Elizabeth thanh toán hóa đơn thiếu nợ. Ngay cả khi hòa bình lập lại, Wickham được giải ngũ, có một ngôi nhà, không phải di chuyển theo quân đoàn nữa, cách sống của hai vợ chồng vẫn rất hỗn loạn, bấp bênh. Họ dọn từ nơi này đến nơi khác để tìm chỗ ở rẻ hơn, luôn tiêu xài nhiều hơn thu nhập. Tình yêu của Wickham dành cho Lydia nhanh chóng tan biến, trở thành dửng dưng, lãnh đạm; còn tình yêu của Lydia kéo dài lâu hơn. Dù tuổi đời còn trẻ và tính khí bồng bột, nhưng Lydia vẫn luôn thủy chung với chồng, không để người khác chỉ trích như hồi mới kết hôn.

Darcy không bao giờ muốn đón tiếp Wickham ở Pemberley. Nhưng vì Elizabeth, chàng giúp đỡ Wickham thăng tiến trên con

đường sự nghiệp. Thỉnh thoảng, khi Wickham đi London hay Bath để vui chơi, Lydia ghé thăm gia đình Elizabeth. Về phía gia đình Bingley, Wickham và Lydia thường ở lại chơi rất lâu, đến nỗi người dễ tính như Bingley cũng cảm thấy mệt mỏi và tìm cách gợi ý để họ ra về.

Caroline vẫn luôn khổ tâm về cuộc hôn nhân của Darcy. Tuy nhiên, vì không muốn đóng sập cánh cửa của Pemberley, cô giấu kín nỗi thất vọng và tỏ ra gần gũi với Georgiana hơn bao giờ hết. Cô cũng rất quan tâm đến Darcy và bù đắp hết những lần vô lễ với Elizabeth trước kia.

Georgiana về ở hẳn tại Pemberley. Sự gắn bó giữa Georgiana và Elizabeth chính là điều mà Darcy mong ước. Hai chị em đều thương yêu nhau. Georgiana rất kính trọng Elizabeth, mặc dù thuở ban đầu, khi lắng nghe những lời mà chị dâu nói với anh trai, cô vô cùng kinh ngạc trước phong cách tự nhiên, hay đùa cợt của Elizabeth. Georgiana cực kỳ nể sợ Darcy, nhưng bây giờ chàng cũng biến thành mục tiêu đùa cợt của Elizabeth. Georgiana học được nhiều điều mới mẻ. Dưới sự hướng dẫn của Elizabeth, Georgiana hiểu rằng một người phụ nữ có thể tìm thấy sự tự do trong mối quan hệ với chồng - sự tự do mà người anh ruột lớn hơn mười tuổi không cho phép.

Phu nhân Catherine thực sự phẫn nộ về cuộc hôn nhân của cháu trai mình. Bà hồi đáp lá thư của Darcy bằng tất cả sự thẳng thắn và độc địa. Bà lăng mạ, sỉ nhục hai vợ chồng một cách thậm tệ, đặc biệt là Elizabeth. Bà tuyên bố cắt đứt quan hệ giữa Rosings và Pemberley trong một thời gian. Sau đó ít lâu, Elizabeth khuyên Darcy gạt sang một bên những lời xúc phạm của phu nhân và chủ

động hòa giải với dì. Sau vài lần an ủi, cơn giận của phu nhân Catherine mới chính thức nguôi ngoai. Một ngày nọ, có thể do tình yêu thương dành cho Darcy, hoặc cũng có thể do sự tò mò về thái độ của người vợ, phu nhân đã hạ cố đến thăm Pemberley, mặc dù nơi này đã bị vấy bẩn bởi sự hiện diện của Elizabeth và những lần viếng thăm của người trong gia đình nàng.

Đối với gia đình Gardiner, Darcy và Elizabeth luôn giữ mối giao tình thắm thiết với họ. Hai vợ chồng rất thương yêu ông bà, tỏ lòng biết ơn đối với vai trò quyết định của ông bà khi đã mang Elizabeth đến Derbyshire. Ông bà Gardiner chính là dấu gạch nối định mệnh cho tình yêu giữa Darcy và Elizabeth.

/GROUPS/YEUKINDLEVIETNAM

Notes

1. Lễ các Tổng Lãnh Thiên Thần Michael, Gabriel và Raphael (ngày 29 tháng 9)

2. Ở Anh thời đó, nếu muốn làm quen với người khác, người muốn làm quen phải được giới thiệu qua một người trung gian.

3. Ở một số vùng của Anh, do đặc điểm thời tiết, khí hậu, văn hóa và sự phân biệt đẳng cấp, bữa tối có thể được dọn lên vào giờ chiều. Trong cuốn tiểu thuyết này, bữa tối ở Longbourn - nơi gia đình Bennet sinh sống, thường được ăn vào buổi chiều. Còn bữa tối ở Netherfield (căn nhà mà Bingley thuê) diễn ra vào buổi tối.

4. Thời đó, thay vì dùng số nhà làm địa chỉ, chủ nhà tự đặt tên cho căn nhà của mình.

5. Trong khoảng thời gian này, nghề buôn bán thương mại không được coi trọng ở Anh. Trong xã hội phân biệt giai cấp ở Anh, tầng lớp quý tộc được coi là cao nhất, sau đó đến giai cấp chủ đất. Đôi khi những người làm thương mại giàu có hơn cả những chủ đất, tuy nhiên trong xã hội họ vẫn bị khinh thường.

6. Sở hữu một cỗ xe ngựa là biểu tượng của sự giàu có.

7. Tiếng Pháp là Vingt-et-un (hai mươi mốt) - blackjack, một trò chơi phổ biến trong các sòng bạc. Mục đích là gom về một bên tay những quân bài có tổng gần bằng hai mươi mốt.

8. Tục ngữ Anh, nguyên văn là: “Keep your breath to cool your porridge”. Ý muốn khuyên mọi người tập trung vào chuyện của mình, không nên xía mũi vào chuyện của người khác.

9. Một món ăn gồm có thịt và rau nấu với nước xốt.

10. Tên đầy đủ của Bingley là Charles Bingley

11. Món bánh truyền thống của người Anh trong dịp lễ Giáng sinh. Trước đây nhân bánh được làm từ thịt, nhưng hiện tại đã có nhiều thay đổi trong cách chế biến.

12. Nguyên văn tiếng Anh là “food of love”. Ở đây, Darcy dựa vào tác phẩm Đêm thứ mười hai (Twelfth Night) của nhà văn Shakespeare để sử dụng. Trong tác phẩm có câu: “If music be the food of love…” (Nếu âm nhạc là thức ăn nuôi sống tình yêu).

13. Thơ Xônê (tiếng Pháp là “sonnet”) là một thể thơ gồm mười bốn câu, chia ra làm hai đoạn ba câu và hai đoạn bốn câu.

14. Bài dành cho hai người chơi, tất cả gồm có ba mươi hai lá.

15. Kiểu nhảy của người Scotland hoặc Ireland.

16. Cành ô liu: Trong quan niệm của xã hội phương Tây, cành cây ô liu là biểu tượng của sự bình yên và chiến thắng.

17. Quadrille: Lối chơi bài dành cho bốn người ở thế kỷ XVIII. Ngoài ra, từ này còn được dùng để chỉ một điệu nhảy phổ biến ở

18. Trong xã hội Anh lúc đó, một thiếu nữ phải được giới thiệu theo đúng thủ tục thì mới có thể ra ngoài giao tiếp.

19. James Fordyce là tác giả của cuốn sách giáo điều mang tên Sermons to Young Women (1766), từng được xuất bản vào cuối thế kỷ XVIII.

20. Cờ tào cáo (tiếng Anh là “backgammon”) là một trò chơi có từ lâu đời, dành cho hai người. Người chơi sử dụng súc sắc để di chuyển các quân.

21. Vào cuối thế kỷ XVIII, mỗi mục sư của nhà thờ chính thống ở Anh được cấp cho một căn nhà. Những căn nhà này chủ yếu do các địa chủ giàu có quyên góp, tặng cho nhà thờ. Ngoài ra, các mục sư còn được hưởng một lợi tức hằng năm từ một trăm đến một ngàn bảng trích từ thuế thu nhập của các giáo dân.

22. Rượu port (hay còn gọi là rượu Bồ Đào Nha) là một loại rượu vang nổi tiếng, được sản xuất tại thung lũng Douro, phía bắc Bồ Đào Nha.

23. Đồng shilling là đơn vị tiền tệ cũ của Anh. Một bảng Anh bằng hai mươi shilling (trước năm 1971). * Những giáo dân phải nộp một phần trăm nào đó tiền thuế thu nhập của mình cho giáo hội và mục sư trong giáo xứ tùy theo hợp đồng được ký kết giữa giáo dân và mục sư.

24. Những giáo dân phải nộp một phần trăm nào đó tiền thuế thu nhập của mình cho giáo hội và mục sư trong giáo xứ tùy theo hợp đồng được ký kết giữa giáo dân và mục sư.

25. Phụ nữ thời đó rất ít người được đi làm. Họ chỉ có thể làm những công việc thông thường như gia sư với đồng lương ít ỏi. Để

có một cuộc sống tốt đẹp, phụ nữ hoàn toàn lệ thuộc vào cuộc hôn nhân của mình và chấp nhận nương tựa vào sự bao bọc của chồng, nếu cô ta không được cha mẹ để lại nhiều gia sản.

26. Billiard: Bi a (còn gọi là bi da) là trò chơi dành cho hai người với mười sáu quả bóng, người chơi dùng gậy để đẩy bóng vào những lỗ khoét ở rìa một chiếc bàn lớn hình chữ nhật có lót dạ, bốn cạnh có gờ.

27. Đơn vị đo lường của Anh. Một yard xấp xỉ 0,9144 mét.

28. Những cặp tình nhân có thể đến Scotland để làm đám cưới mà không cần tuân theo những thủ tục, nghi lễ như ở Anh.

29. Gretna Green là một ngôi làng nhỏ ở Scotland, nổi tiếng là nơi tổ chức đám cưới “chui” cho nhiều cặp tình nhân.

30. Có ba loại giấy phép tổ chức lễ cưới vào thời đó. Giấy phép đặc biệt là loại cao cấp nhất, tốn tiền nhất, và phải được cấp bởi một vị giám mục. Bởi vì quá đắt nên giấy phép đặc biệt là biểu tượng cho sự giàu có và quyền quý. Ngoài ra, rất có thể, bà Bennet lo sợ Darcy sẽ đổi ý hoặc phu nhân Catherine ngăn cản hôn lễ, vậy nên bà muốn con gái sở hữu giấy phép này càng sớm càng tốt. Giấy hôn thú đặc biệt cho phép tổ chức đám cưới ở những địa điểm và thời điểm trái với quy định thông thường.

Table of Contents

Mục lục
CHƯƠNG 1
CHƯƠNG 2
CHƯƠNG 3
CHƯƠNG 4
CHƯƠNG 5
CHƯƠNG 6
CHƯƠNG 7
CHƯƠNG 8
CHƯƠNG 9
CHƯƠNG 10
CHƯƠNG 11
CHƯƠNG 12
CHƯƠNG 13
CHƯƠNG 14
CHƯƠNG 15
CHƯƠNG 16
CHƯƠNG 17
CHƯƠNG 18
CHƯƠNG 19
CHƯƠNG 20
CHƯƠNG 21
CHƯƠNG 22
CHƯƠNG 23

CHƯƠNG 24
CHƯƠNG 25
CHƯƠNG 26
CHƯƠNG 27
CHƯƠNG 28
CHƯƠNG 29
CHƯƠNG 30
CHƯƠNG 31
CHƯƠNG 32
CHƯƠNG 33
CHƯƠNG 34
CHƯƠNG 35
CHƯƠNG 36
CHƯƠNG 37
CHƯƠNG 38
CHƯƠNG 39
CHƯƠNG 40
CHƯƠNG 41
CHƯƠNG 42
CHƯƠNG 43
CHƯƠNG 44
CHƯƠNG 45
CHƯƠNG 46
CHƯƠNG 47
CHƯƠNG 48
CHƯƠNG 49
CHƯƠNG 50

CHƯƠNG 51
CHƯƠNG 52
CHƯƠNG 53
CHƯƠNG 54
CHƯƠNG 55
CHƯƠNG 56
CHƯƠNG 57
CHƯƠNG 58
CHƯƠNG 59
CHƯƠNG 60
CHƯƠNG 61